



పూర్వం బ్రహ్మపురమనే నగరానికి సమీపానగల అరణ్యంలో కేశవుడనే కాపు యువకు డొకడు పశువులను మేపుకుంటూ వుండేవాడు. వాడికి తల్లి లేదు. ముసలి తండ్రి మాత్రం వున్నాడు. ఆ ముసలివాడు రోజూ ఉదయం పశువుల పాలువెండి, వాటిని నగరంలో అమ్మి, ఆ పచ్చిన డబ్బులతో ఇంటికి అవసరమయిన వస్తువులు కొని తెస్తూండేవాడు.

కేశవుడూ, అతని తండ్రి అరణ్యంమధ్య ఒక చిన్న పూరిపాకలో నివసిస్తూండేవారు. వారున్న ప్రాంతానికి చావులలో ఎక్కడా గ్రామాలులేవు. వాళ్ళు వుంటున్న అరణ్యం చుట్టూతా పెద్ద పెద్ద కొండలుండేవి. కేశవుడు రోజూ తన పశువులమందను కొండ

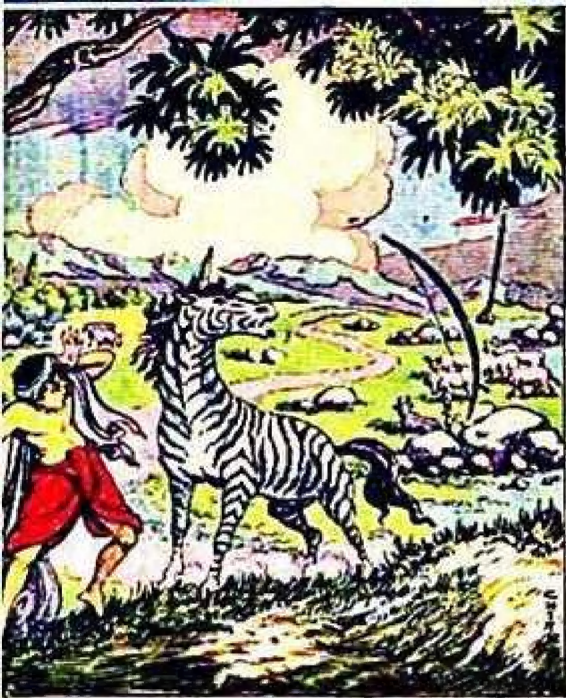
దరికి తోలుకుపోయి, అక్కడవున్న పచ్చిక దీళ్ళలో వాటిని మేపుతూండేవాడు. అలాంటి సమయాల్లో అతడికి కొండ ప్రాగానికి ఎక్కి చూచాలనిపించేది. కాని, తండ్రి అతణ్ణి కొండ ఎక్కవద్దని వినాడో గానిం చాడు. కారణ మేమంటే, ఆ కొండమీది గుహల్లో పెద్ద పెద్ద సర్పాలూ, పులులూ, ఎలుగుబంట్లూ వుంటవని అతడి సమ్మకం.

ఒకనాడు పశువులను పచ్చికదీటి వైపుకు తోలి, కేశవుడు ఒక చెట్టు నానుకుని కూచుని విల్లంబులు తీసుకుని, చాచాలను దూరంగా వున్న అడివిచెట్ల బోదెలకూ, కొమ్మలపైన వున్న పక్షులకూ గురిచేసి వదులుతున్నాడు వాచావిధంగా విలు విద్యాభ్యాసంలో మైమరచి వుండగా, కొండ పాదంలోని

'చందమామ'







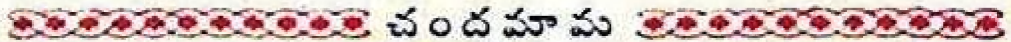
రాతిబండల వైపునుంచి ఒక వికృతమైన ద్వని వినిపించింది. శేకపుడు భయంవల్ల కంపించిపోయి, అంతలోనే గుంతె నిబ్బరం తెచ్చుకుని, ఆ వికృతద్వని వచ్చినవైపుకు కళ్ళుతిప్పాడు. చూస్తూండగానే ఒక వింత బంతుపు అక్కడ ఎత్తుగాపున్న ఒక రాతి మీదికి ఛంగున ఎగిరి నిలబడింది. దాని ఆకారం గుర్రాన్ని పోలివున్నది. కాని శరీరం మీద ఆడవి గాడిదలకు పున్నట్టుగా పెద్ద చారలున్నాయి. ముఖాన పొడవైన ఒకేఒక కొమ్ము పున్నది.

ఈ వింత బంతుపును చూసి శేకపుడు తబ్బిబ్బయిపోయాడు. ఇలాంటి బంతుపు



లోకంలో వుంటుందనయినా వాడు ఎన్నడూ విినలేదు. ఇప్పుడేంచేయాలి? బాణం ఎక్కు పెట్టి దాన్ని గురిగా కొట్టగలిగితే బావుం దును. ఆ వింతమృగం రాతిమీద నిలబడి తేకతే శరీరాన్ని దులుపుకుంటూ, మెడ మీది పెద్ద బాలును ఎగరవేస్తూ శేకపుడి నేని తల తెప్పించి. ఇదే మంచి ఆదనను కుంటూ శేకపుడు వింటితాటిని చెవివరకూ లాగి, ఒక బాణాన్ని దాని మీదికి వదిలారు. బాణం యుం అంటూ వచ్చి శరీరాన్ని తానే లోపల ఆ వింత బంతుపు రాతిమీది నుంచి ఎగిరి పక్కకు దూకేసింది. శేకపుడు అశ్చర్యపడుతూ మరోబాణాన్ని వింటికి తగిలించబోయేంతలో, అది వాయువేగ మనెవేగాలతో దూకుతూ వచ్చి, శేకపుడి చేతిలో పున్న విల్లంబులను నెటవట్టి దూరంగా విసిరివేసింది.

తనకు ప్రాణాపాయం కలగనున్నదని శేకపుడు భావించాడు. ఆ క్షణంలోనే అతడికి ఎక్కడలేని తెగింపూ కలిగింది. అతడు చెట్టుకు అనించి పున్న తన చేతి కర్రను అందుకోబోయేలోపల, ఆ వింత బంతుపు అపుకన్నకూడా సాదుపులా తలాడిస్తూ వచ్చి, ముఠైను అతడి భుజం మీద పెట్టింది.



చందమామ







శేకవుడు మరింత ఆశ్చర్యపడ్డాడు. ఈ వింతజంతువుకు మానవుల మనోగతాభిప్రాయాలు తెలుసుకునే దివ్యజ్ఞానం వున్నదేమో అనిపించిందతడికి. ఏదీ ఏమైనా, ఈ వింతజంతువు వాలకం చూస్తూంటే, అది తనకు పోని చేసేదిగా కనబడలేదు. ఆ కారణంవల్ల శేకవుడు ఉత్సాహంగా లేచి నిలబడి, దాని వెన్నుమీద అరిచేతితో గట్టగా చరిచాడు. దానితో ఆ వింత మృగం గుర్రంలా కాళ్ళతో కదలు తొక్కుతూ, తల పైకెత్తి పెద్దగా సకిలించింది.

"ఇవి బహుశా గుర్రం వారికి చెందిన జంతువై వుండొచ్చు," అనుకున్నాడు శేకవుడు. ఆ అభిప్రాయం అతడికి కలగగానే, దానిమీద స్వారి చేయాలన్న కోరిక కలిగింది. ఆ వెంటనే అతడు ఎగిరి దాని చివుమీద కూచున్నాడు.

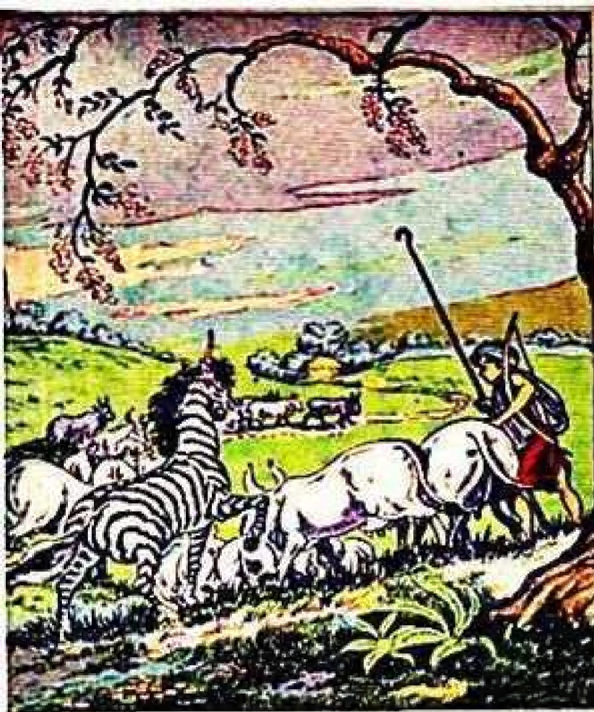
వింతజంతువు ఈసారి మరింత పెద్దగా సకిలించి, చిన్న చిన్న ఆడుగులు వేస్తూ కొండకేసి బయలుదేరింది. కళ్ళెం, జీనూలెకుండానే దినిమీద స్వారి చేయవచ్చు, అనుకున్నాడు శేకవుడు. కొండను సమీపిస్తున్నకొద్దీ దాని వేగం క్రమంగా హెచ్చుసాగింది. శేకవుడు కింద పడబోయేవాడల్లా దాని జూలు పట్టుకుని ముందు కొరిగాడు.



అదే సమయంలో అది బంతిలా ఎగిరి ఒక బండరాయి మీదికి ఎక్కింది. శేకవుడు భయపడిపోయాడు. "ఓహో, ఇది, నన్ను కొండమీదికి తీసుకుపోవాలని చూస్తున్నది. అక్కడి గుహల్లో వుంటూ, ఎటుగు బంట్లూ... ప్రమాదం!" అనుకుంటూ అతడు దానిమీది నుంచి కిందికి దూకాడు. శేకవుడు కిందికి దూకగానే, వింత జంతువుకూడా రాతిమీది నుంచి కిందికి దూకి, అతడి చుట్టూ కదలు తొక్కుతూ గిరుల తిరగసాగింది. శేకవుడికి ఏమి చేయాలో తెలియలేదు. వాడు కాళ్ళిద్దరుంటూ మామూలుగా కూచునే చెట్టు







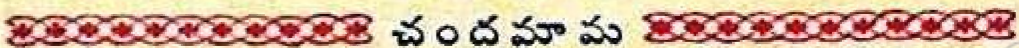
వద్దకు వెళ్ళాడు. వింతజంతువు కూడా అతడికి వెనకగా అక్కడికి చేరింది.

శేకవుడు ఆలోచనలోపడ్డాడు. ప్రపంచంలోమాట ఏమోగాని, తను వుంటున్న రాజ్యంలో మటుకు ఇలాంటి జంతువు వున్నట్టు తను ఎన్నడూ విసలేదు. అది కొండ మీది నుంచి తను వున్నచోటుకు వచ్చింది. తను స్వారీచేయాలని ప్రయత్నిస్తే తనను కొండమీదికి తీసుకుపోవాలని ప్రయత్నించింది. అంటే, దాని నివాసస్థానం కొండ మీద ఎక్కడో వుండి వుంటుంది. దీనిని పట్టుకుపోయి బ్రహ్మపురంలో అమ్మితే తనకు చాలా ధనం రావచ్చు!



శేకవుడు యిలాంటి ఆలోచనల్లో తల ముసకలైవుండగా, వింత జంతువు వాడి పశువుల మందలోకి వెళ్ళి, వాటితోపాటు వచ్చిగడ్డి మేయసాగింది. మొదట్లో, దాన్ని చూసి బెదిరిన ఆవులు క్రమంగా భయం పోయి, దానితోపాటు కలిసి తిరగసాగాయి. ఆ సాయంత్రం పరకూ తన ఆవులమందలో వుండి, సూర్యాస్తమయ సమయంలో, ఆ వింత జంతువు తిరిగి కొండమీదికి వెళ్లి పోతుందనుకున్నాడు, శేకవుడు. కాని, అలా జరగలేదు. చీకటి పడుతుండగా వాడు మందను ఇంటికి మళ్ళించుకు వచ్చేటప్పుడు, అదికూడా వాటితోపాటు వాడి పూరిపాక దగ్గరకు వచ్చింది. శేకవుడు పశువులన్నిటినీ ఒకచోటికి చేర్చి, వాటి చుట్టూ నెగడువేసి పాకలోకి వెళ్ళి పోయాడు. ఈ వింత జంతువు సంగతి తన తండ్రితో చెప్పటమా? మానటమా? అని ఆలోచిస్తూనే, వాడు ఆ రాత్రి భోజనంచేసి హాయిగా నిద్రపోయాడు.

మర్నాడు తెల తెల్లవారుతుండగానే తండ్రి శేకవుడి మంచం దగ్గరకు వచ్చి, వాణ్ణి భుజంపట్టుకుని కుదుపుతూ, "శేకవా, లేలే! ఎంత ప్రమాదం జరిగిపోయింది! రాత్రి మన మందలోకి ఒక తోడెలు



చందమామ







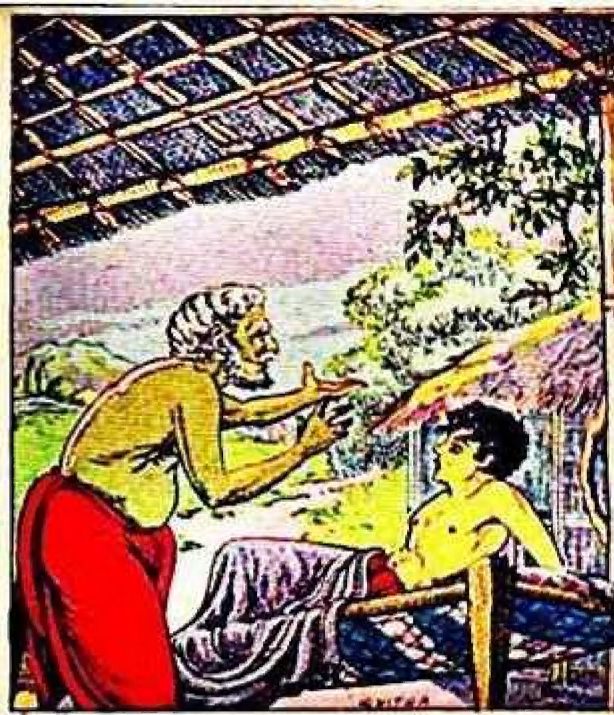
పచ్చింది. చుట్టూ నెగళ్ళ వెలుగువున్నా ఆదెట్లా లోపలికి పచ్చిందో నాకు తెలియటం లేదు," అన్నాడు అచ్యుతాగా.

శేకవుడు ఊరికి పడి లేచి కూచున్నాడు. వాడికి చప్పన శ్రీతంరౌజు అపులమంద దగ్గి రకు పచ్చిన వింత జంతువు గుర్తొచ్చింది. తండ్రి దాన్ని చూసి తోడేలనుకుంటున్నాడా? అతడికి పెద్దతనం పల్ల బాగా చూపు అనక పోయినా, గుర్రం అంత ఎత్తున్న ఆ వింత జంతువును చూసి తోడేలని ఎలా అనుకో గలడు? ఒకవేళ ఆ వింత జంతువే రాత్రి వేళ తోడేలుగా మారి తన ఆపుల్ని చంపి తని పారిపోయిందేమో!

"ఆ తోడేలు ఎన్ని ఆపుల్ని పాట్లన పెట్టు కున్నది?" అని అడిగాడు శేకవుడు తండ్రిని.

"దేవుడి దయపల్ల ఆలాంటిదేమీ జరగ లేదు. తోడేలు నన్ను చూస్తూనే నెగళ్ళ మంట మీదిగా దూకి అడవిలోకి పారిపోయింది," అన్నాడు తండ్రి.

శేకవుడు ఒక పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచి, "నువు చూసింది తోడేలు కాదేమో! నిన్న సాయంకాలం మందలోకి కొండ మీదినుంచి ఒక వింతజంతువు వచ్చింది," అంటూ తండ్రికి దాన్ని గురించి అంతా వివరంగా చెప్పాడు. అంతా విని తండ్రి అశ్చర్య

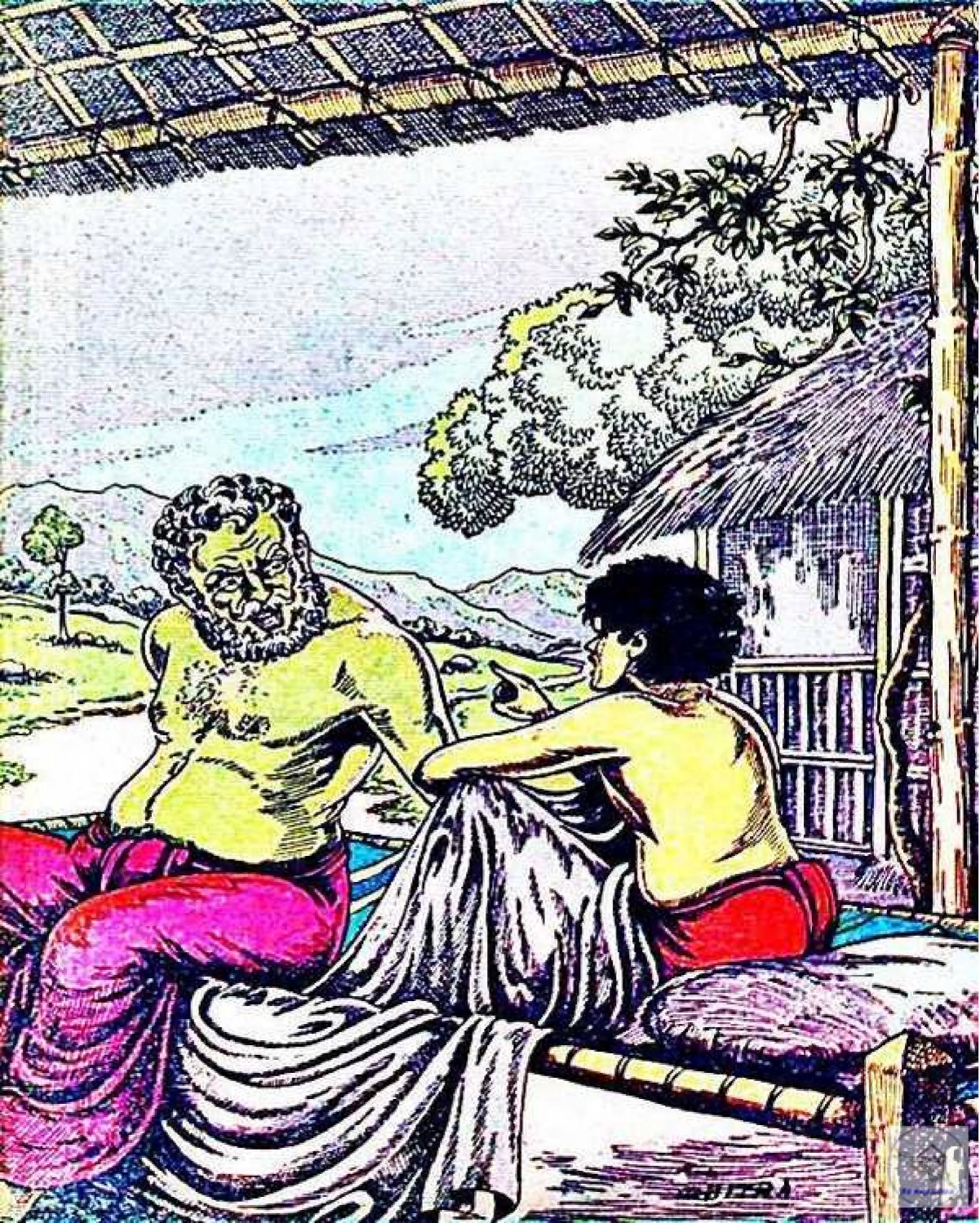


పడుతూ, "నువ్వు చెప్పిన వింతజంతువేదీ నాకు మందలో కనిపించలేదే! కొండమీంచి వచ్చిందంటున్నావు, బాగర్త! అది జంతు రూపంలో వున్న ఏ మాయావి రక్కసయినా కావచ్చు!" అన్నాడు.

తండ్రి మాటలకు శేకవుడు దిగరగా నవ్వుతూ, "రక్కసైతే నన్ను పట్టుకు పోయేందుకు ఆ రూపంలోనే రావచ్చుగా, ఈ వింత రూపం ఎందుకు ధరించాలి? నువ్వు చూసింది నిజంగానే తోడేలు, సందేహం లేదు. మంద వెంట మన ఇంటికి వచ్చిన వింతజంతువు రాత్రికిరాత్రే అడవి లోకి వెళ్ళిపోయివుంటుంది," అన్నాడు.







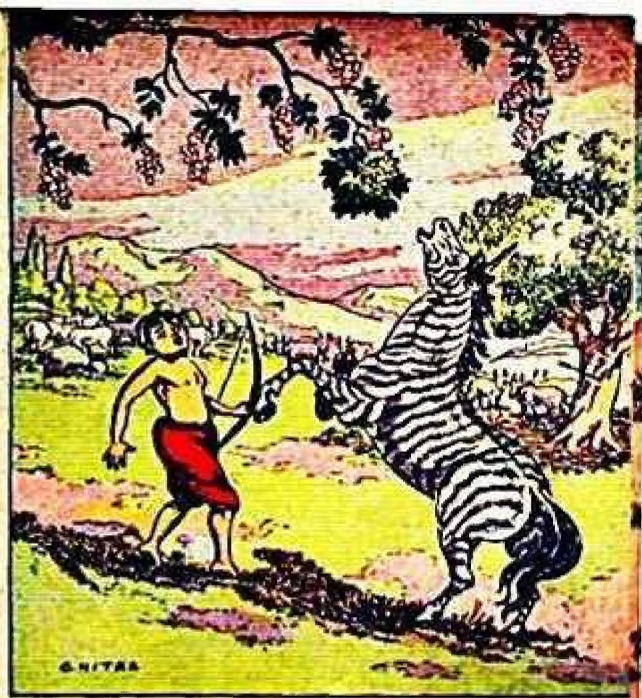




తరవాత తండ్రి పాలకావిడి ఎత్తుకుని పగరంకేసి వెళ్ళిపోయాడు. కేశవుడు అదరా బాదరా ముఖం కడుక్కుని, స్నానం చేసి చద్ది అన్నం తిని మందను కొండదరి పచ్చిక వీడులోకి తోలుకు పోయేందుకు పాకలోంచి బయటికి వచ్చాడు. అప్పుడో కొన్ని నెమరు వేస్తూ పడుకొనివున్నాయి, కొన్ని అంభా అని అరుస్తూ గంతులు వేస్తున్నాయి. కాని, ఎక్కడా వింతబంతువు బాడలేదు.

కేశవుడు అవుల మందను కొండదరికి తోలుకుపోయి, తను మామూలుగా కూచునే చెట్టు కింద కూచుని, బానాలు ఎక్కు పెట్టి కొండ మీదికి యూం యూం తని ప్రతి ధ్వనించేలా పదులుతున్నాడు. హఠాత్తుగా అతడి వెనక వింతబంతువు వికృతంగా సకిలించిన శబ్దం వినిబడింది. కేశవుడు తుళ్ళిపడి వెనక్కు తిరిగి చూశాడు. వింత బంతువు వెనకకాళ్ళమీద లేచి నిలబడి మరింత పెద్దగా సకిలించి, అతడి ముందుకు వచ్చి నిలబడింది.

"మళ్ళీ వచ్చావా? నిమాటే. మరచి పోయాను నుమా?" అన్నాడు కేశవుడు, మనిషితో మాట్లాడుతున్న భారణలో. వింత బంతువు తలాడించింది. కేశవుడి అక్కర్లా నికి అంతులేదు. అంతలోనే అతడికి తండ్రి



మాటలు గుర్తు కొచ్చినై. "ఇదేదైనా మాయ రక్కసి కాదుగదా?" అనుకున్నాడు మనసులో. అతడి మనోగతభావాలు అర్థమైనదానిలా వింతబంతువు గిరుక్కునే వెనుదిరిగి అవుల మందకేసి బయలుదేరింది. కేశవుడు దానికేసి కొంచెం సేపు ఆనుమానంగా చూసి, వెనుక్కుంటూ, అంబుల పొదిలోంచి బానాలు తిసి ఎక్కు పెట్టి, ఈసారి చెట్లకొమ్మల మీదికి వదలసాగాడు.

ఈ విధంగా కొద్దికాలం గడిచింది. దూరంగా ఎక్కడో గుర్రాలు పరిగెత్తి వస్తున్న చవ్వడయింది. చూస్తూండగానే ఇద్దరు రౌతులు కేశవుడున్నచోటుకు వచ్చి,





అతడికేసి వింతగా చూస్తూ, "మహాసేనాని, ఇక్కడెవ్వడో ఏకలవ్యుడున్నట్టుంది!" అని శేకపెట్టాడు.

"ఏకలవ్యుడా? అయితే అలశ్య మెందుకు, వెళ్ళు తెగ్గట్టండి!" అంటూ విలువైన దుస్తులతో, బాగా అలంకరించబడిన గుర్రాన్నెక్కి పున్న ఒకడు అక్కడికి వచ్చాడు.

"ఏమిరా ఆ పాగడు! లేచి నిలబడవెం? ఈ పచ్చింది ఎవరనుకున్నావ్? బ్రహ్మపుర మహాసేనాని!" అన్నాడోక రోతు.

శేకపుడు చప్పున లేచి నిలబడి, బ్రహ్మపురసేనానికి, చేతులెత్తి సమస్కారం చేశాడు. సేనాని అతణ్ణి, చెట్టుకొండ పున్న అంబుల పాదాని, భనువునూ పరికిగా చూసి మిసెండుపుక్కుంటూ, "ఎరా, నువ్వెవరివి? క్షత్రియుడివా? ఎవరి ప్రానాలు తీయాలని, ఈ భనుర్విద్య నేర్చుతున్నావ్?" అని కఠినంగా ప్రశ్నించాడు.

"అయ్యా, నేను కాపుకుర్రాణ్ణి. నాకి లోకంలో క్రతువులెవరూ లేరు. ఏదో ఉబుసుపాక ఈ విల్లంబులు వెంట తెచ్చు కున్నాను. అదుగో, ఆ కొండ దరిని నా అల మంద!" అన్నాడు శేకపుడు వినయంగా.

సేనాని తల తిప్పి అలమందశేసి చూసే లోపలే, గుర్రపు రోతుల్లో ఒకడు గగ్గోలు పడుతున్నట్టు గొంతెత్తి, "మహాసేనాని, చూడండి, చూడండి! పంచకల్యాణి! దేవ రాశ్వంతలా పున్నది!" అంటూ వింతబంతువు కేసి చెప్పింది చూపాడు.

సేనాని అశ్చర్యపడుతూ ఆ వింత బంతువుకేసి ఓకేసకాలం చూసి, "అది పంచకల్యాణి కాదు, దేవరాశ్వమూ కాదు, అదివిగాడిదలా పున్నది! అదివిగాడిద అంత ఎత్తు పుండదే! ఒంటి కొమ్ము ఏమిటి? ఇలాంటి బంతువు పుంటుందని విననైనా వినలేదే! ఇటు మళ్ళించుకురండి!" అని భటులకు ఆజ్ఞయిచ్చాడు.—(ఇంకా పుంది)







2

[బ్రహ్మపురమున నగరానికి దాసన గల అరస్యంలో కేకపుడనే కాపు యువకుడు వుండే వాడు. వాడు ఒక రోజున కొండవరిని పడువులను మెప్పుకుంటూండగా ఒక వింత జంతువు అక్కడికి వచ్చింది. అదరిలో వెలుగు వచ్చిన బ్రహ్మపుర సేనాని దానిని చూసి, అశ్రుర్యవతి తన భటులతో దాన్ని తన దగ్గరకు తేలుకు రమ్మన్నాడు. తరవాత—]

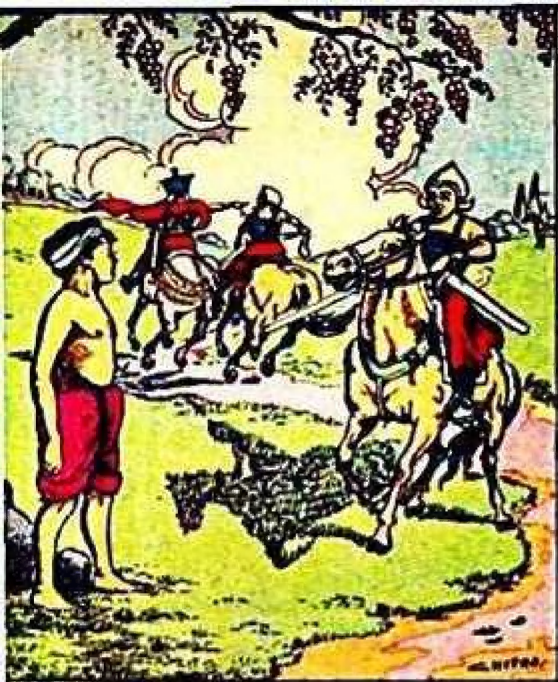
సేనాని అబ్బ వింటూనే భటుల్లో ఒకడు తన గుర్రాన్ని చౌడుతీయించి, వింత జంతు వును అదిలిస్తూ సేనాని వైపుకు తడుముకు వచ్చాడు. సేనాని దానికేసి పి నిమిషకాలం కళ్ళార్చకుండా చూసి, "ఇదేదో అపూర్వ మైన జంతువు! ప్రపంచంలో యిలాటిది మరొకటి వుంటుందని నమ్ముటానికి లేదు. రాజుగారికి దీన్ని బహూకరిస్తే ఎంతగానైనా సంతోషిస్తాడు." అంటూ కేకపుడికేసి తెలిగి, "ఏరా ఒరే! ఇలాంటి అపూర్వమైన జంతు

వును ఎక్కడ దొంగిలించావు? రాజ్యంలో దొరికే నిధినికేపాలతో పాటు, ఇటువంటి అపూర్వమైన జంతువులూ, పక్షులూ— అన్నీ రాజుగారివే అన్న కానసం సంగతి నీకు తెలియదా?" అంటూ ప్రశ్నించాడు. సేనాని బెదిరింపులు వింటున్న కేకపు డికి ఎక్కడలేని కోపం వచ్చింది. కాని, దాన్ని అతడు బయటపడనియకుండా, "అయ్యా, ఈ జంతువును నెనెక్కడా దొంగిలించ లేదు. ఆ కొండ మీద ఇంత

'చందమామ'







చిన్నపిల్లగా నాకు దొరికింది. పెంచి పెద్ద చేశాను. ఎప్పుడూ నా అలమందల వెంట తిరుగుతుంటుంది. నాకు చదువు సంధ్యలు రావు. పైగా ఎన్నడూ ఈ అరణ్యం వదిలి వెళ్లిన వాణ్ణికాను. అందువల్ల రాజుగారి కొనసం సంగతి నాకు తెలీదు," అన్నాడు.

"అలాగా, అయితే కిమించాను. ఒకే, చాని మెడకు తాడువేసి సగరానికి తీసుకు రండి!" అంటూ సేనాని గుర్రాన్ని ముందుకు నడిపాడు. భటుల్లో ఒకడు ఉచ్చు బిగించివున్న పెద్ద తాడు నొకదాన్ని వింతజంతువు మెడకు పడేలా విసిరి, అది బిగుసుకోగానే, తాడు కొనసు తను ఎక్కి



వున్న గుర్రం తీసుకు కట్టి, సేనాని వెనకగా బయలుదేరాడు. రెండవ భటుడు, కేశవుడి దగ్గరకువచ్చి కత్తి యుళిపిస్తూ, "బాగర్త. నేను మళ్లీ ఓనెల రోజుల్లో ఒంటిగా యిక్కడికి వస్తాను. ఈసారి కొండమీద దొరికిన పిల్లను నా కప్పగించకపోయావో, ఎళ్లు చీరేస్తాను," అని హెచ్చరించి మొదటి భటుడి వెంట బయలుదేరాడు.

సేనాని, అతడి వెంటవున్న భటులూ ప్రదర్శించిన నిచవర్తన కేశవుడి రక్తాన్ని ఉడికించింది. అతడు అంబుల పాదిలో నుంచి ఒక బాణం తీసి వాళ్లకేసి ఎక్కు పెట్టి, "ఛీ, ఎంత శత్రువునైనా వెనకనుంచి దొంగబెప్పు తీయకూడదు," అనుకుంటూ బాణాన్ని కిందికి బారవిడిచాడు.

భటులిద్దరూ వింతజంతువును వెంట తీసుకుని వెనక వస్తూండగా, ముందుండి అరణ్యంలో చారితీస్తున్న బ్రహ్మ పురం సేనాని అనందం అంతాయితా కాదు. ఆ జంతువును మహారాజుకు చూపి, దాన్ని పట్టుకునేందుకు అరణ్యంలో తనెన్ని సాహసకృత్యాలు చేశాడో సమ్మబరికి, రాజు నుంచి పెద్ద బహుమానం సంపాదించా లని అతడు ఆలోచిస్తున్నాడు. ఒక కాపు యువకుణ్ణి బెదిరించి, ఆ వింతజంతువును





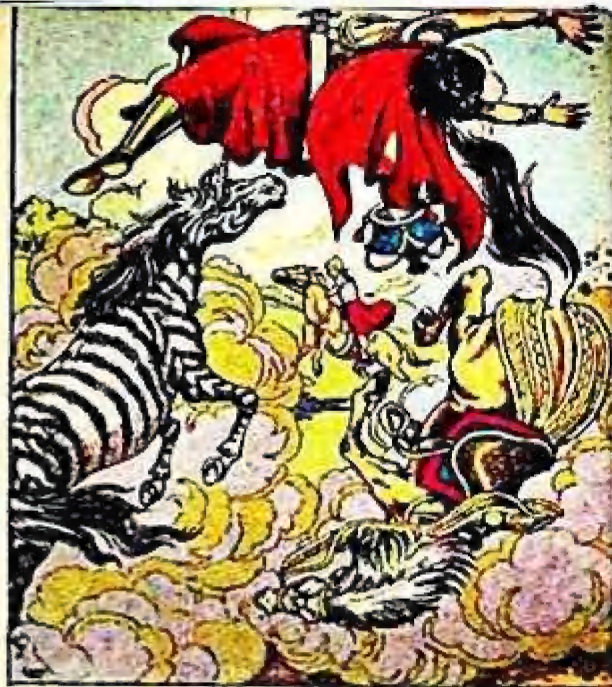


పట్టుకొచ్చినట్టు సగరగలో ఎవరికి తెలియ కూడదు. అందువల్ల తను ముందుగా తన భటులను హెచ్చరించాలి.

సేనాని యిలా అనుకుని, తన వధకం సంగతి భటులకు చెప్పేందుకు గుర్రాన్ని అవి వెనుతిరగబోయేంతలో పూతాత్తుగా అతడికి భటుడు వెసిన చావుకేక వినిపించింది. "అయ్యా, ఇదేదో రాక్షసిగుర్రం! నా గుర్రాన్ని డెక్కలో పొడిచి చంపేసింది. నా మీదకు..." అంటూ కెళ్తున్నాడు.

సేనాని తత్తరపడుతూ తల వేసక్కు తిప్పాడు. ఒక భటుడూ, వాడి గుర్రం రక్తం మడుగులో విలవిలా తన్నుకుంటున్నాడు. రెండో భటుడు గుర్రాన్ని పక్కకు తిప్పి అరణ్యంలోకి ఉదాయిస్తున్నాడు. సేనాని నిలువెల్లా పణికిపోతూ, గుర్రాన్ని ముందుకు దూకించ బోయేంతలో ఎంత బంతువు ఒక్క ఎగురున ముందుకు వచ్చి, తన ఒంటి కొమ్ముతో దాన్ని గుండెల్లో పొడిచింది. గుర్రం పక్కకు ఒదిగిపోయింది. దాని మీదినుంచి కిందికి చూకబోయిన సేనానిని, అతడు నెలను లాకక ముందే వింతబంతువు వెన్నులో గట్టిగా పొడిచింది.

"రక్షించండి, రక్షించండి, రాక్షసి గుర్రం!" అని కేకలు పెడుతూ చావు



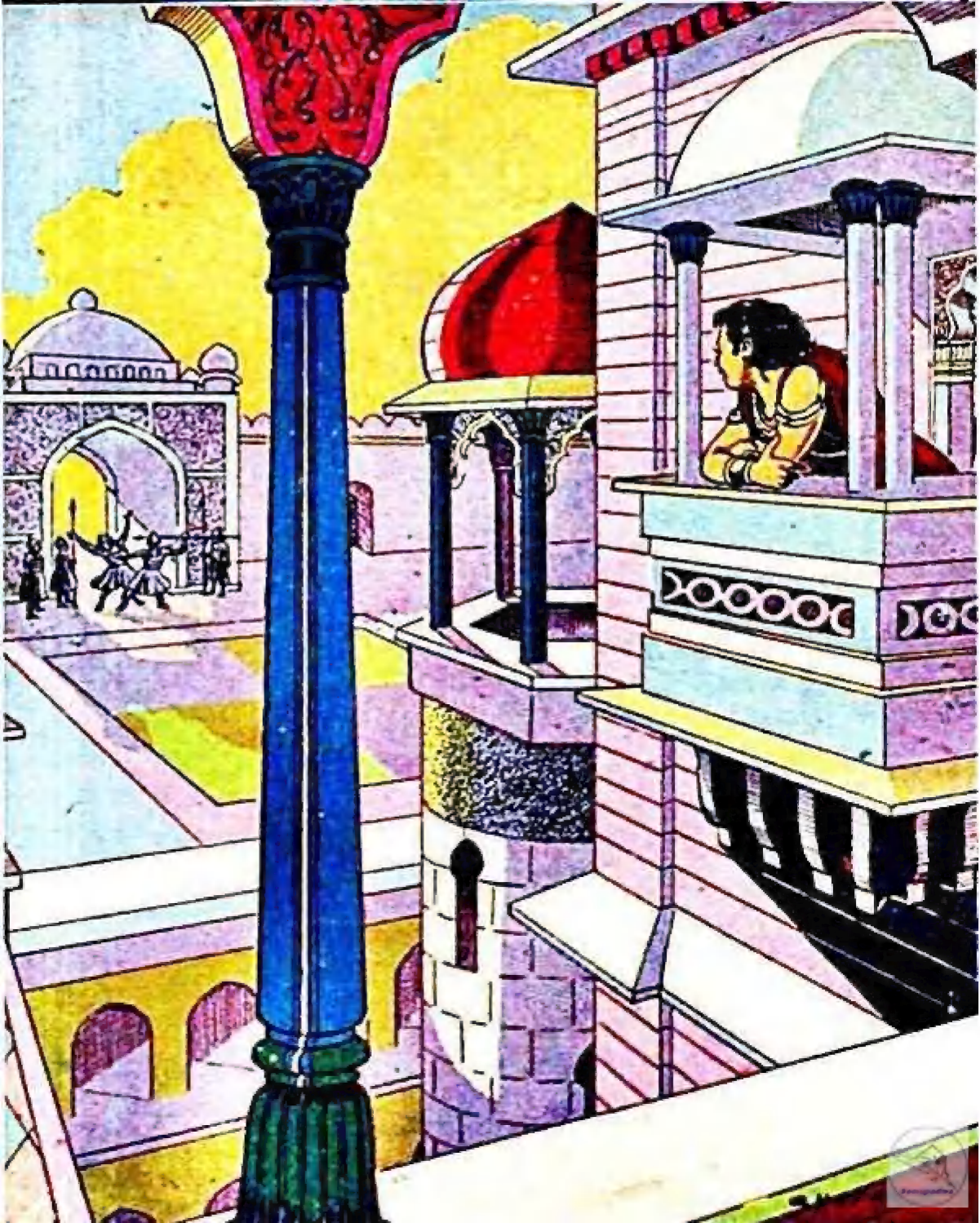
తప్పించుకున్న భటుడు బ్రహ్మపురం చేరాడు. వాడు రాజవీధి వెంట ఇలాగే ఆరుస్తూపోవటం చూసిన జనులు, వాడికేదో విచిత్రమైందనుకున్నారు. వాడు కోటద్వారం చేరి, అక్కడ కావలా వున్న భటులను చూస్తూనే, "మన సేనాని చచ్చాడు, గుర్రం చచ్చింది. మన తోటివాడు చచ్చాడు, వాడి గుర్రమూ చచ్చింది. అందర్నీ ఆ రాక్షసి గుర్రం పిక్కు తింటున్నది!" అని మరింత విగ్గరగా అరిచాడు.

కావలా భటులు చేతుల్లో వున్న ఈటలు అడ్డం పెట్టి గుర్రాన్ని అవి, వాణ్ణి బలవంతంగా దాని మీదినుంచి కిందికి దించారు.

చందమామ











వాడు కిందికి దిగి యింకా నేకలు పెడు రూనె వున్నాడు. కాపలావాళ్లలో ఒకడు వాడి గుండెలమీద ఈటె అనించి, "ఇంక అరిచావే, పాడిచెస్తాను, బాగరే! సేనా నాయకుడెక్కడ?" అని గద్దించి అడిగాడు.

"ఇంకెక్కడి సేనానాయకుడు! అరణ్యంలో అయన్నీ, మన భటుల్ని ఒంచి కొమ్ము రాక్షసిగుర్రం తిన్నెసింది. నేను ప్రాణాలతో పారిపోయిపడ్డాను," అన్నాడు భటుడు అయోసపడురూ.

అంతలో అక్కడికి కాపలావాళ్ల నాయకుడు వచ్చాడు. అతడికి భటుడి చాలకం చూడగానె, వాడికి విచ్చెత్తించిస్తూ సమ్మకం కలిగింది. కానీ, వాడు ఈడయం సేనా నాయకుడితో కలిసి అడవికి వెటకు వెళ్ళాడన్న సంగతి అతడికి గుర్తొచ్చింది.

"విచ్చిగా నేకలు పెట్టకుండా, నిజంగా జరిగిందెమిటో చెప్పు. మహా సేనాని ఇంకా అడివిలోనె వున్నాడా?" అని అడిగాడు కాపలావాళ్ల నాయకుడు.

"అది రాక్షసిగుర్రం! సేనానాయకుణ్ణి బొమికకూడా మిగల్చకుండా తిన్నెసి వుంటుంది!" అన్నాడు భటుడు.

ఆ జవాబు వింటూనె కాపలావాళ్ల నాయకుడు పక్కన వున్న వాడి దగ్గిర్చించి



ఈటె లాక్కుసి, భటుణ్ణి పాడిచెందుకు పైకెత్తాడు. భటుడు ప్రాణభయంతో కంపించిపోయా. "చంపెస్తున్నాడు, రక్షించండి!" అంటూ గాఢు నేకపెట్టాడు.

ఆ నేక వింటూనె రాజభవనం రెండో అంతస్తులోని గది నుంచి మంత్రి జయచికి వచ్చి, "ఎవర్రా, ఆ నేకలు పెట్టేది?" అని కోపంగా ప్రశ్నించాడు.

"అయ్యా, ఏడికి మతి చెడింది. సేనా నాయకుణ్ణి అడివిలో ఒంచితొమ్ము రాక్షసి గుర్రం చంచి తిన్నదని నేకలు పెడు తున్నాడు," అన్నాడు కాపలావాళ్ల నాయకుడు.







"అలాగా! వాణ్ణి నా దగ్గిరకు పంపండి!" అంటూ మంత్రి గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. భటుడు గది వాకిలిని సమీపించగానే మంత్రి సప్తతూ అతడికేసి చెయ్యివూచి, "భయపడకుండా జరిగిందేమిటో వివరంగా చెప్పు," అన్నాడు.

భటుడు కాస్త స్థిమితపడి, ఆరణ్యంలో కాపుయువకుడు కేకపుడు కనబడటం దగ్గిర నుంచి, సేనాని ఆ వింతబంతువును ఆవహరించి బయలుదేరటం, ఆ తరవాత దారిలో ఆది ముందు భటుణ్ణి, తరవాత సేనానిని చంపటం, తను పారిపోయిరావటం...అంతా వివరంగా చెప్పాడు.



మంత్రి పీఠావళాలం అలోచిస్తూ వూరుకుని, "అయితే, ఆ యిద్దర్నీ వింతబంతువు చంపుతూండగా నువ్వు చెతులు కట్టుకుని దూరంగా నిలబడ్డావన్నమాట! నీకు ప్రాణభయం కలగలేదా?" అని అడిగాడు.

"ప్రాణభయమా! నా పైప్రాణాలు పైనే పోయినై. నా తోటి భటుణ్ణి చంపేందుకు ఆ వింతబంతువు ఎగరగానే నేను ఆరణ్యానికి అడ్డం పడి పారిపోయి వచ్చాను," అన్నాడు భటుడు.

"అయితే, సేనాని చావటం నువ్వు చూడలేదన్నమాట!" అన్నాడు మంత్రి.

"అయ్యా, కంటితో చూడకపోతేనెం? 'వచ్చాను, రక్షించండి' అంటూ మహా సేనాని గాపుకేకలు పెట్టటం నాకు వినిపించింది," అన్నాడు భటుడు.

భటుడి బవాబుకు మంత్రి నవ్వి, "అది విలో నువ్వేదో పిచ్చిపుచ్చకాయ తిన్నట్టుంది. నిజంగా సేనాని మరణించివుంటే, దానికి కారణం నువ్వు చెప్పినట్టు వింత బంతువుకాదు. అలాంటి బంతువు లోకంలో ఎక్కడా వుండదు. ఆ కాపు యువకుడు కేకపుడన్నావే...వాడు విలువిద్య నేర్చిన వాడు గదా? సరే, భటుల్ని కొందరిని అరణ్యానికి పంపి జరిగిందేమిటో తెలుసు







కుంటాను. దారి చూపవలసిన వాడివి నువ్వు!" అన్నాడు.

"అయ్యా, చిత్రం, చిత్రం!" అంటూ భటుడు తల పూపాడు. కాని, వాడికి అరన్యం పేరు చెప్పితేనే గుంతెడద పుట్టు కొస్తున్నది." అయినా, మంత్రి అబ్బను ఢిక్కరించేందుకు లేడు.

మంత్రి కోటద్వారం కావలావాళ్ల నాయకుణ్ణి పిలిచి, అడవిలో సేనాని కోసం వెదకవలసిందిగా అబ్బ యిచ్చాడు.

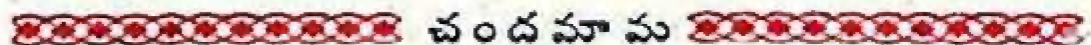
ఈలోగా నగరంలో సేనాని దుర్మరణాన్ని గురించి రకరకాల వార్తలూ ప్రచారం కాపొగినై. రాజవీధి వెంటపస్తూ భటుడు పెట్టిన గాపుకేకలు చాలామంది ప్రజలు వినివున్నారు. ఏదో అపూర్వమైన పంతజంతువు...ముఖాన ఒంటకొమ్మూ... పెద్దపెద్ద రెక్కలూ గలది...అరన్యానికి చేటకు వెళ్లిన సేనానిని పట్టుకుని అకాశానికి ఎత్తుకుపోయిందనకూడా సరిదాతలు బయలుదేరినై.

పొలమ్మటానికి నగరానికి వచ్చిన కేశపుడి తండ్రి ఈ పుకార్లన్నీ విన్నాడు. అతడికి రాత్రి తన కొడుకు చెప్పిన పంతజంతువు సంగతి గుర్తు కొచ్చింది. సేనాని అంత వాణ్ణి చంపిన అ క్రూరజంతువు.



తన కొడుకును మాత్రం ప్రాణాలు తీయకుండా పదులుతుందా?

ఘోసరివాడి మనసు యిలాంటి అనుమానాలతో చీకాకైపోయింది. అతడు నగరాన్నించి పాదావిడిగా తన ఇంటికి బయలుదేరాడు. సరిగా అతడు నగరద్వారం దాటుతూండగా మరి అశ్చర్యకరమైన పుకారు విసవచ్చింది: అరన్యాంలో ఆలమందలు కాచుకు బతుకుతున్నట్టు సరిస్తున్న, ఒక శత్రువేశపు గూఢచారి, సేనానాయకుణ్ణి, అతడి వెంటవున్న భటుణ్ణి చంపివేశాడట! అతణ్ణి పిలైతే ప్రాణాలతో పట్టుకురావలసిందిగా మంత్రి భటుల్ని పంపుతున్నాడు.





ఈ వార్త విన్నమీదట ముసలివాడికి నిబంగానే తన కొడుకు ప్రాణానికి ముప్పు వాటిల్లనున్నదని భయం కలిగింది. ఈసరికే ఆతణ్ణి వింతజంతువు చంపివుండకపోతే, గంగితవ్వాసంకూడాతెని మంత్రి చంపిన భటులు ఆతణ్ణి గూఢచారిగా వాదించి తప్పక చంపుతారు. తను ముందుగా వెళ్లి ఆక్కడి పరిస్థితి ఎలావుందో చూసి, తన కొడుకును హెచ్చరించాలి.

ముసలివాడు ఆగమేగాలమీద ఆరణ్యం లోని తన పూరిపాక చేరాడు. ఆక్కడ ఎవరూ లేరు. ఎందుకైనా మంచిదని ఎంతో కాలంగా గోడకు తగిలించి వున్న తన తండ్రి కాలనాటి కత్తిని తీసుకుని, తన కొడుకు ఆలమందను మేసే కొండ ప్రాంతానికి బయలుదేరాడు.

శేకపుడు మామూలుగా రోజూ కూచునే చెట్టు కింద కనిపించే సరికి ముసలివాడికి ప్రాణంలేచి వచ్చినట్టయింది. అతడు పరి

గతురూ కొడుకును సమీపించి, "శేకవా! నిన్ను ప్రాణాలతో చూడగలుగుతాననుకో లేదువా, బాబూ! నగరంలో చాలా చాలా పుకార్లు బయలుదేరినై. ఆసలు నిబంగా యిక్కడ బరిగిన సంగతేమిటి?" అని అడుర్చగా అడిగాడు.

తండ్రి అదుర్దా, అతడి చేతిలోని కత్తి శేకపుణ్ణి చాలా ఆశ్చర్యపరిచినై. నగరంలో బయలుదేరిన పుకార్లమీదే అతడికి అర్థం కాలేదు. అతడు తండ్రికేసి నిశ్చలంగా చూస్తూ, "కత్తి తెచ్చావెందుకు? పుకార్లమిటి?" అని ప్రశ్నించాడు.

"బ్రహ్మపురం సేనానాయకుణ్ణి, అతడి వెంట వున్న భటుణ్ణి, ఒక వింతజంతువేదో ఆరణ్యంలో చంపిందని నగరంలో పుకారుగా వుంది. మారువేషంలో వున్న శత్రుదేశపు గూఢచారి ఆతణ్ణి చంపాడని మరికొందరు చెప్పుకుంటున్నారు." అన్నాడు తండ్రి.

—(గంకా వుంది)







3

[నేకపుడి అలలుందలోకి వచ్చిన వింత బంటువు బ్రహ్మపుర సేనానిని వెంటపెట్టే కుటుంబం ఒకటి ఉంది. అది అయిదువందల రెండు కుటుంబాల సంగఠానికి పాఠి పోయాడు. సంగఠంలో రకరకాల పుకార్లు అయిబయిబయి. ఈ వార్తలన్నీ విన్న నేకపుడి మునలి తండ్రి అరణ్యానికి వచ్చి కొడుకుతో ఆ సంగతులన్నీ చెప్పాడు. తరువాత—]

తండ్రి మాటలు వింటూనే నేకపుడు తిరిగివచ్చాడు. అతడు అంతమూలంలో మేస్తాపున్న వింతబంటువు కేసి అశ్రురంగా చూస్తూ, "అయ్యా, ఇప్పుడు అంతా అర్థమైంది. రాత్రి నేను చెప్పిన వింతబంటువు యిదే! దాని కొమ్ముకేసి చూడు, వింత నెత్తురు గడ్డకట్ట పున్నదా!" అన్నాడు.

మునలివాడు కొడుకుతో మాట్లాడే పాదా పుడిలో అంతపరకా ఆ వింతబంటువు కేసి చూడలేదు. ఇప్పుడు అతడి కృష్ణ దాని

మీద పడింది. అతడు నివ్వెరపోయాడు. నేకపుడు తండ్రిని దాని దగ్గరకు తీసుకు పోయి, దాని కొమ్ముకేసి వెలు చూపుతూ, "చూశావా, నెత్తురు! ముఖానకావా... ఇదుగో ఇక్కడా...ఇక్కడా—ఇది నెత్తురు మరకలు!" అన్నాడు.

"అయితే సంగఠంలో పుట్టిన పుకారు అబద్ధంకాదు. ఇది సేనానాయకుణ్ణి, వెంట పున్న కుటుంబం పాడించి చంపింది. రాజ కుటుంబం అరణ్యానికి వస్తున్నాడు. నువ్వు

• చందమామ •







"నరే, తప్పు ఎవరిదైతెనెం? రాజు భటులు పస్తే మనకు ముచ్చు తప్పుదు. నువ్వు ఎదైనా పారిపో. ఇదుగో కత్తి. ని తాత చనిపోయినప్పుడు నుంచి యిది గోడకు వెళుతున్నది. ఇది, ని దగ్గిరవున్న బానాలా, ని ఆత్మరక్షణకు పువయ్యగిస్తది. రాజభటులకు చంపిగా చిక్కి అపమానం పాలయేకన్న, ఆత్మరక్షణ చేసుకుంటూ అప సరమైతే ప్రాణాలు పడలటం ఉత్తమం!" అన్నాడు తండ్రి.

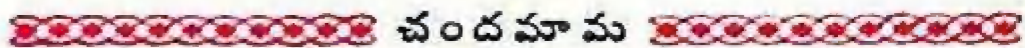
శేకవుడు తండ్రి దగ్గిర నుంచి కత్తి తీసుకుంటూ, "ని చూడమిటి?" అని ప్రశ్నించాడు.

"నా మాటకెం? నా రక్షణ నేను చూసుకోగలను. కాకపోయినా ముసలివాణ్ణి, వెయ్యేళ్లు బతకపోవటంలేదు గదా. నేనూ, రాజభటుల కంటి పడకుండా చాక్కుం చాను. ఆలమందను ఆరణ్యం మధ్యకు తరిమేస్తాను. అదీ వాళ్ల కంటిపడకూడదు," అన్నాడు ముసలివాడు.

వాళ్లిద్దరూ యిలా మాట్లాడుకుంటూ పుండగా, ఆరణ్యంలో ఎక్కడో గుర్రాలూ, మనుమలూ కదులుతున్న కలకలం విని బడింది. ముసలివాడు గొడుగుకెసి అదుర్దాగా చూశాడు. శేకవుడు చప్పున వింతబంతువు

మారుచేపంబొప్పున్న శత్రుదేశపు గోళవాం చని ఎవరో ఒక నిలివార్తచేశారు. భటుల పిల్ల నికు ఆపాయం తప్పదు," అన్నాడు ముసలివాడు నిస్పృహగా.

"ఇందులో నా నెరం ఏమీలేదు. నేనా నాయకుడు గొరి గొరివితో తల గోక్కు న్నాడు. ఈ వింతబంతువును బలవంతంగా మెడకు ఉచ్చువేసి పట్టుకుపోయాడు. బహుశా అది వాణ్ణి చంపి తిరిగి యిక్కడికి పారిపోయి పచ్చిపుంటుంది. గొమ్ము నుంచి పిడుకున్న నెత్తురుతో అది తిరిగిరావటం చూస్తూనే, ఏదో ప్రమాదం బరిగిందను కున్నాను," అన్నాడు శేకవుడు.



చందమామ





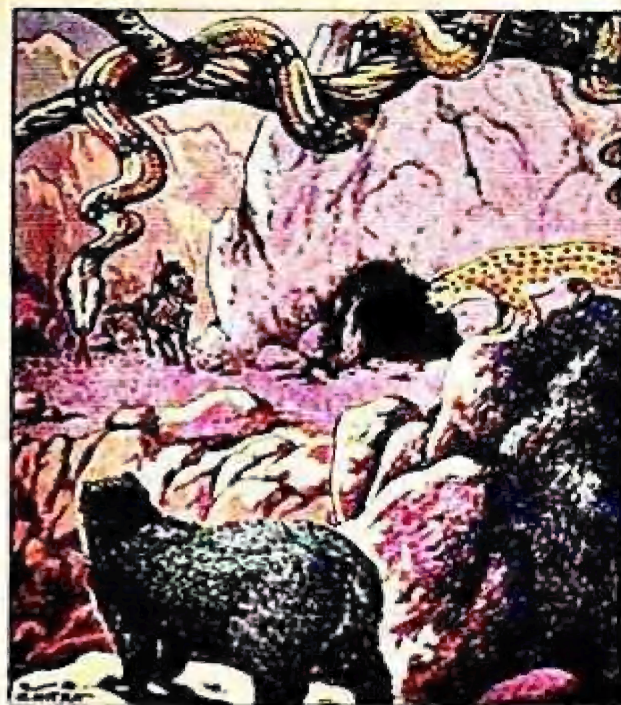


దగ్గరకు వెళ్లి దాని బాలు పట్టుకుని, "నేను రాజభటుల చెతవిక్కుకుండా పారిపోవాలంటే, దీని మీద విక్కి నీవారి చెయ్యక తప్పదు. నా దగ్గర ఎందుకదో యిది చాలా సాధువుగా ప్రవర్తిస్తున్నది," అంటూ విగ్ని దానిమీద కూచున్నాడు.

వింతజంతువు కళ్ళు ఆవెలాగా మెరిసివై, "ఊ! పరిగెత్తు. నీ యిష్టం వచ్చిన ప్రదేశానికి నన్ను తీసుకుపో," అంటూ శేకపుడు దాని బాలు పట్టుకుని లాగి, ఘోషమల్లో దిక్కులో గట్టిగా పొడిచాడు. అది తుపాను వెగంటో కొండకని పరిగెత్తసాగింది.

వింత జంతువు మోగానికి శేకపుడు భయపడి పోయాడు. తను ఎక్కడ పట్టుతప్పి కొండ రాళ్ళ మీద పడి తునాతునియై పోతాడో అని అతడు కంగారుపడసాగాడు. వింత జంతువు పకిలా ఒక చాతిమీది నుంచి ఇంకొక చాతి మీదికి ఎగురుతూ శేకపుణ్ణి కొండ శిఖరానికని తీసుకు పోసాగింది.

ఆ కొండ ప్రదేశమంతా మహా భయం కరంగావున్నది. కొండమీద పాదలూ, పెద్ద పెద్ద చెట్లూ, గుహలూ—చాతిమీద కాయలూ తరిగే చిరతపులులూ, ఎలుగు బంట్లూ, మహా సర్పాలూ—వీటిని చూస్తూనే శేకపుడు తన ప్రాణాలమీద ఆక వదులు



కున్నాడు. ఈ క్రూరజంతువుల దానినబడి దిక్కులేని చాపు చచ్చేకన్న, బ్రహ్మపుర సైనికులకు విక్కి కారాగారంలో మరణించటం అతడికి సుఖంగా వుండేట్లు కనబడింది.

"ఈ వింత జంతువు నన్ను మోసం చేసింది!" అను కున్నాడు శేకపుడు. కాని అంతలోనే అతడికి జంతువు మోసంచేయటం మేమిటా అన్న సంశయం కలిగింది. తన తండ్రి చెప్పినట్లు యిదేమైనా మాయా రక్కసేమో అనుకున్నాడు శేకపుడు. ఎది ఏమైనా తను యివ్వుడు చేయగలిగిందేమీ లేదు. వింత జంతువు తనను ఎక్కడికి







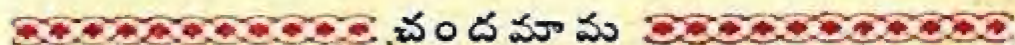
పాగా...హం బెం భట్ భట్ హం అన్న  
భీకరమైన గొంతు వినిపించింది. కేకపుడు  
నిలువెళ్లా వణికి పోయాడు. మరుక్షణంలో  
అతడు ఒరసుంచి కత్తిదూసి, వింత జంతువు  
మీది నుంచి కిందికి దూకాడు.

గుహ మళ్ళీ ఎప్పటిలా చీకటి మయమై  
పోయింది. వెలుగు, పాగా మటుమాయ  
మయినై. మంత్రం వరీస్తున్న గొంతుకూడా  
అగి పోయింది. అంతా నిశ్శబ్దం. ఈ వింత  
మాచ్చు కేకపుణ్ణి అశ్చర్యపరిచింది. గుహలో  
ఎవడోవున్నాడు, వాడు రాక్షసుడు కావచ్చు,  
మాంత్రికుడు కావచ్చు లేక నరమాంస  
పక్షికుడైన అడివిమనిషి కావచ్చు!

కేకపుడు ఒక్క తృటికాలంలో పినిర్ల  
యానికి వచ్చాడు. గుహలోవున్న వాణ్ణి  
తను చీకటిపల్ల దూడలేక పోయాడు గాని,  
వాడు వెలుగులోవున్న తనను చూసి  
పుంటాడు. తనను సునాయాసంగా పట్టు  
కునేందుకు వాడేదో వన్నాగం వెస్తున్నాడనే  
దాంట్లో సంబేహం లేదు. కనక తను సాధ్య  
మైనంత వేగంగా అక్కణ్ణించి పారిపోవాలి.  
కేకపుడు యిలా అనుకుంటూనే వింత  
జంతువు కోసం చూశాడు. కాని అది అతడికి  
అందుబాటులో లేదు. అల్లంతదూరాన ఒక  
రాతి నానుకుని నిలబడి, ఎదురుగావున్న

రిసుకుపోత అక్కడికి వెళ్ళవలసిందే. తన  
చేతిలోవున్న కత్తితో దాన్ని అప్పటికప్పుడు  
మెడనరికి చంపినా, తను క్రూరమృగాల  
మధ్య పుండిపోవలసి వస్తుంది. వాటినుంచి  
ప్రాణాలతో బయటపడటం అసాధ్యం.

కేకపుడు యిలాంటి భయాందోళనలతో  
పక్కిరి చిక్కిరపుతుండగా, వింత జంతువు  
ఒక ఎత్తయిన రాతిమీది నుంచి పల్లం లోకి  
దూకి, ఎదురుగావున్న గుహ ముందు  
చచ్చున అగి పెద్దగా సకిలించింది. ఆ వెంటనే  
చీకటి గుహ్యారంగావున్న గుహలో మినుకు  
మినుకుమంటూ చిన్న కాంతి కనబడి,  
అంతలో పెద్ద కాగడా వెలుగు, నల్లని



చందమామ





మరేచండరాయని కెమ్మతే కుమ్మ  
తున్నది. కేకపుడు ఒక్క పరుగున వెళ్ళి  
దానిని పట్టుకునేందుకు ముందుకు  
దూకాడు. కాని కేకపుడు సమీపించేలోపల  
వెంట బంతువు ఛెంగున ఎగిరి బండరాయి  
మీద నెలబడింది.

తేకపుడిలో కలిగిన నివాస అంతాయంతా  
కాదు. సరిగ్గా ప్రాణాపాయం కలిగే సమ  
యంలో వింత జంతువు తనకు అందకుండా  
పోయింది. కా లి నడక ను ఆక్కణ్ణించి  
పారిపో ప్రయత్నించటం క్షేమం కాదు. రాళ్ళ  
చాటున పొందివున్న ఏ క్రూరఘ్రిగమైనా  
తనను యిటే పట్టుకుని చంపి తీసగలదు.

ఇప్పుడేం చేయాలి? కేకపుడు గుంపె  
రాయి చేసుకున్నాడు. కత్తిపున్న చేతిలోనే  
కొన్ని అంబులుగూడా వట్టుకుని, ఎడమ  
చేతితో విల్లు వట్టుకుని అతడు బాగ్రత్తగా  
గుహ ముందు నుంచి బక్కాక్క అడుగే  
వెనక్కు వెళుసాగాడు.

పాతాల్నుగా గుహలో పెద్ద కాంతి కనిపించింది. ఆ వెలుగులో కేశవుడికి సన్నని పొడవైన గడ్డం, నల్లని ముఖం, నెత్తిమీద కుచ్చుకట్టిన శిరస్థానం గల ఒక వికృతాకారము కనిపించాడు. అతన్ని చూస్తూనే కేశవుడు నిలుచున్నచోట ఆగివాయాడు.



"పత్నా, భయపడకు, భయపడకు, ఆ భయ మిస్తున్నాను! నిన్నే కాక, నీ ముసలి తండ్రినినూ దుర్బాష్లైన రాజ భటుల నుంచి కాపాడే భారం నాది!" అంటూ ఆ వికృతాకారుడు గుహ లోపలినుంచి బయటికి వచ్చాడు.

ఆ వికృతాకారుడి మాటలు శేషపురి కరిరాన్ని బలదరింపజేసినై. "వివేకదే గాని నా గురించి సర్వం తెలుసుకున్నాడు," అను కున్నాడతడు. ఇప్పుడు తను పారిపాయే ప్రయత్నం చేయటం వృథా. అందువల్ల మేలుకన్న నీడే ఎక్కువ కలగవచ్చు. ఎంతో మ్రేమ కనబడుచున్న ఈ వికృతా











కారుడు తన నుంచి ఎలాంటి సహాయం అశించి తననూ, తన తండ్రిని రాజభటుల నుంచి కాపాడడానిని అభయమిస్తున్నాడు?

"పర్వా, నువ్వు నా కత్తి సామర్థ్యాలను కంకిస్తున్నావా? ఇటురా, గుహలోకి రా!" అంటూ వికృతాకారుడు వెనుతిరిగి గుహ లోకి వెళ్ళబోయేవాడల్లా అగి, కదలక నిలిచి ఉన్న శేకపుట్టి పరీక్షిగాచూస్తూ, "నా వెంట గుహలోకి వచ్చేందుకు భయమా?" అని ప్రశ్నించాడు.

ఆ ప్రశ్న శేకపుట్టికి నొవం తెచ్చింది. తననేదో పరికిపంద కిందకట్టి వీడు మాట్లాడు తున్నాడన్న అభిప్రాయం కలగగానే, శేక పుడు ధైర్యంగా ముందుకు సడుస్తూ, "నీ వెంట గుహలోకికాదు మరెక్కడికి రమ్మన్నావస్తాను. అడవిలోపుట్టి అడవిలో పెరిగినవాణ్ణి. భయం అంటే ఏమిటో నాకు తెలీదు. పోతే, నన్ను బాధిస్తున్న సంకయం ఏమిటంటే, నీకు నా గురించి, నా తండ్రిని గురించి ఎలా తెలుసా అని!" అన్నాడు.

"అంతేనా? అయితే గుహలోకిరా, సంకయం నివారణ చేస్తాను. గుహలోపున్న కాలభైర పుడి కళ్ళల్లోకి తేలి చూకావంటే, లోకంలో ఎక్కడ ఏమి జరుగుతున్నదీ నిపు తెలుసుకో వచ్చు." అన్నాడు వికృతాకారుడు.



శేకపుడు అతడి వెంట గుహలోకి వెళ్ళాడు. గుహ లోపల అంతా చీకటిగా వున్నది. ఆ చీకటిలో ఓ పడడుగులు నడిచిన తర వాత వక్కుగా కొండరాతిలో తేలిచిన చిన్న చిలం ఒకటి కనిపించింది. అందులో అంత ఎత్తున్న ఒక కుక్క ఆకారం—రాతిలో మలిచినది వున్నది. దాని చెండుకళ్ళూ నిప్పు కణాల్లా మెరుస్తున్నవి.

"వీడే కాలభైరపుడు! ఈపాసకుల ఊడలమర్రి, కత్తులపా లిట్ట బ్రహ్మ చెముడు! బై కాలభైరవా!" అంటూ వికృతా కారుడు మునివెళ్ళుతే విగ్రహం కళ్ళను ఒకసారి తాకి, చవ్వన వెనకడుగు వేస్తూ,





"నేకవా, ఇప్పుడు కాలవైరపుడి కళ్ళల్లోకి చూడు! అడుగో నీ తండ్రి, అవిగో నీ అలమందలు! రాజభటులను చూశావా... చిచ్చుకత్తులతో, అహోహో!" అంటూ విగ్గరగా నవ్వసాగాడు.

నేకపుడు ముందుకు వెళ్లి కాలవైరపుడి కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

నేకపుడి ముసలి తండ్రి గుయిదుగా వున్న ఒక చెట్టుకొమ్మల్లో కూచునివున్నాడు. అప్పులు అడవిలో చెట్లొ చెదురుగా పరిగెత్తుతున్నవి. వాటిని అన్ని వైపుల నుంచి చుట్టుముట్టుతూ రాజభటులు గుర్రాలమీద తమ ముకు వస్తున్నారు.

ఆ దృశ్యం చూస్తూనే నేకపుడికి ఎక్కడలేని విచారం కలిగింది. తన తండ్రి ప్రాణభయంతో చెట్టుమీద దాక్కున్నాడు. తన అలమందను రాజభటులు పట్టుకు పోవాలని చూస్తున్నాడు. ఆ పశువులు లెకపాతే తన తండ్రి అడవిలో ఆకూ అలమూ తని బతక

వలసిందే. సమయానికి తను ఈ కొండ మీద చిక్కుకు పోయాడు!

చిక్కతాకారుడు నేకపుడి మనోభావాలు తెలిసినవాడిలా నవ్వుతూ, "దిగులువడకు నేకవా! నీ తండ్రిని, నీ అలమందనూ కాపాడే భారం నాది," అంటూ గుహలో నుంచి బయటికి వచ్చి, "శిష్యా, శిష్యా, ఎక్కడ? నువ్వు వెళ్ళి ఆ రాజభటులను తరిమి, మన నేకపుడి తండ్రిని, అలమందనూ కాపాడు!" అంటూ నేకపెట్టాడు.

కాలవైరపుడి కళ్ళల్లోకి చూస్తున్న నేకపుడి దృష్టికి ఒక వింత దృశ్యం కనిపించింది. మనిషి తలా, గద్దలంలా చెక్కలూ వున్న ఒక నల్లని పెద్ద అకారం అడవిలో రాజభటుల తలల మీద ఎగురుతూ పల్లటలుకొట్ట సాగింది. ఆ భీకర స్వరూపాన్ని చూస్తూనే రాజభటులు, ప్రాణభయంతో కిచుకిచు మని అరుస్తూ అడవికి అక్షంవడి పారిపోసాగారు. —(ఇంకా వుంది)







4

[ శేషుడు పంట పెండుపు పప్పు గింజ మిడికి పోవడాడు. అక్కడ ఒక గుహలో మంత్రుడు తోడు శేషుడిని కాలవైరపురికి పిలిపాడు. దాని కన్నుల్లో అతనిలో పెండుగురున్న గొలపానిన్న శేషుడు చూసిలా చెబాడు. మనమిలా, గర్భిలం వెళ్ళాలా పున్న ఒక అకారం రావడమంటేను తనముత్తున్న శేషుడిని కనిపించింది. తరవాత—]

రావడమంటే పొడలి పుట్టింది. వాళ్ళు అతనిలో చెల్లా చెడులుగా పోలిపోయేట్టు చేస్తున్న ఒకరాకాదాన్ని చూసి శేషుడు పొందిన అక్కర్లం అంటే యింతాకాదు. గర్భిలానినన్నట్టు వెళ్ళులున్న మనిషి పుండవనిగాని. లేక గర్భిలానిక మనిషి తల రావడమి పుండవందనిగాని. వాడు ఏదాడూ వినిపించలేదు. కాని, యిప్పుడు స్వయంగా అలాటి వింత అకారం పున్నట్టు చూశాడు. ఇది వాస్తవమే లేక మంత్ర

కుడు తన మంత్రక్షయత తనకు కలిగి న్నున్న ప్రమా?

“పట్నా, శేషా! చూశావా, కాలవైరపురి కి క్రితామర్తాలు? ఇక నీ తండ్రికి యిప్పుట్లో రానున్న ప్రమాదం ఏమీలేదు. రావడమంటే తిరిగి చూడకుండా బ్రహ్మపురం పారి పోతాడు. నిన్నూ, నీ ముసలి తండ్రిని కాపాడే భారం నావని లోగడ నీకు ఆభయం యిచ్చానుగదా! పడ నీ భుజం మీద పున్న అంబులపాదాని చక్కకు తరిగించు.







సంకయ నివారణ చేసుకోవాలి," అన్నాడు మాంత్రికుడు.

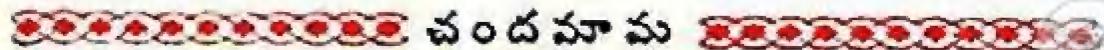
ఆ సరికి శేకపుడికి మాంత్రికుడి మీద ఎంతో కృతజ్ఞతాభావం కలిగింది. రాజ భటుల పాలపడకుండా తన తండ్రిని ఆతడు కాపాడారని శేకపుడు సమ్మాదు. ఆ కారణంవల్ల మాంత్రికుడు ఆదగటమే తడవుగా ఆతడు భుజంపెంచి సుంచి అంబుల పొడిని పక్కకు లాగాడు. మాంత్రికుడు శేకపుడి భుజాన్ని కొద్దిసేపు కన్నార్పకుండా చూసి, "అహహ! పత్నీ, అదృష్టవంతుడివి. నీది అమోఘమైన వాతకం. నీ చెప్పుకు తెలుగులేదు. మూపుమీద మహారాజ



యోగాన్ని చూస్తూ, ఈ లోకంలోకి వచ్చావు!" అంటూ శేకపుడి పిచ్చు చనిచి, "అయినా, అవగించులత సంకయం మాత్రం ఎందు కుందాలి? ఇప్పుడే తేల్చుకుందాం," అంటూ గుహ నుంచి బయటికి వెళ్ళాడు.

మాంత్రికుడికి అంత అసందాన్ని కలి గించిన విశేషం ఏమిటో చూసేందుకు శేకపుడు తన భుజాన్ని ముందుకు వంచి పరీక్షించాడు. అక్కడ వివిధమైన పుట్టు మచ్చలుగాని, ఇతర గుర్తులుగాని అతడికి కనిపించలేదు. తన కళ్ళకు కనిపించని గుర్తులేదో మాంత్రికుడికి కనిపించి పుండ పచ్చని శేకపుడు అనుకుంటున్నంతలో, మాంత్రికుడు ఏదో అకులను ఆరచేతిలో నలుపుతూ అక్కడికి వచ్చి, "పత్నీ, ఆ పుట్టుమచ్చ నీ కంటికి కనబడేదికాదు. గదిగో, ఈ ఆకు పసచి రాయని, సువ్వు కూడా చాస్తే చూడవచ్చు," అంటూ పసయను శేకపుడి భుజానికి రాకాడు.

పసయ తగలగానే శేకపుడి భుజంమీద పడగవిచ్చిన సల్లనిపాము అకారం ఒకటి కనిపించింది. దాన్ని చూస్తూనే మాంత్రికుడు బ్రహ్మానందం పొంది, "పత్నీ, శేకవా! ఇక మనకు వశ్యంకాని కక్షి అంటూ ఏదీలేదు. కాలచైరపుడు, అచి చైరపుడు, ఉన్మత్త



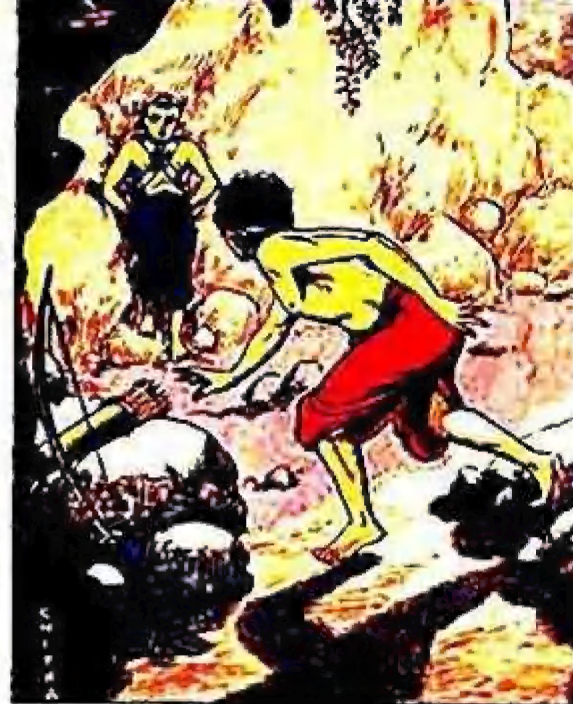




చైరపుడు... అండమా మన యింటి పాలెళ్ళు కాబోతున్నాను," అని పెద్దగా మంత్రం బదిస్తూ కాలచైరపుడి చిగ్గహం ముందు సాప్తాంగపడి, చూస్తూండగానే ఉపాసనా తస్మయత్వంలో కళ్ళు మూశాడు.

శేకపుడు మాంత్రికుడు కళ్ళు తెరుస్తూ డేమా అని చూస్తూ అక్కడే నిలబడ్డాడు. కాని, పాపుగంట కాలం గడిచినా అతడిలో చలనం కనిపించలేదు. శేకపుడికి ఎందుకనో పాపాత్ముగా భయం కలిగింది. ఒకవేళ మాంత్రికుడు తనను కాలచైరపుడికి బలి చెయ్యటానికే తెచ్చాడేమో అనుకున్నాడు. ఈ అనుమానం కలగగానే శేకపుడు అప్రయత్నంగా తన అయుధాలతో సరి చూశాడు. కత్తి, విల్లంబులూ గుహ వాకిలి దగ్గర అతడికి కనిపించినై. శేకపుడు ఒక్క మాకున అక్కడికి వెళ్ళి, వాటిని తీసుకు నేండుకు పంశాడు. అంతలో, "అగు, శేకవా, తొందరపడకు!" అన్న హెచ్చరిక అతడికి వినిపించింది. శేకపుడు తల ఎత్తి ముందుకు చూశాడు. ఎదురుగా వాదాపి గారవైవిగ్న పయనం గల యువకుడొకడు నిలబడి పున్నాడు.

"నువ్వెవరివి? ఇక్కడికిలా వచ్చావు?" అన్నాడు శేకపుడు అశ్చర్యంగా.



"నేను బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడి శిష్యుణ్ణి. నేను ఎక్కడినుంచి వాణ్ణి, ఇక్కడే వుంటాను," అన్నాడు యువకుడు.

"ఎవరు బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు?" అని అడిగాడు శేకపుడు.

"ఓయి అమాయకుడా, ఆ మాత్రం అర్థం కాలేవా?" అంటూ యువకుడు కాల చైరపుడి చిగ్గహం ముందు సామ్యునిల్లి పదిపున్న మాంత్రికుణ్ణి చూపించాడు.

"పాపాత్ముగా అకాశం నుంచి ది పడ్డట్టు నువ్వు కనబడటంతో నేను కాస్త భయపడ్డాను, సుమా!" అన్నాడు శేకపుడు కత్తిని, విల్లంబులనూ తీసుకుంటూ.







"అ కాస్త ఎదురుబట్టకదా మరల పోవాలి. చెకపోతే నువ్వు రానున్న ప్రమాదాన్ని ఎలా ఎదుర్కోగలవ?" అన్నాడు. ఎదురుపడుతుంది."

"ఎదురు పోనున్న ప్రమాదం?" అని అడిగాడు నెగ్గెడు. అక్కర్లేంగా. అతడికి వింతవింతపు తనకు కనిపించిన నిమిషం నుంచి, తనకు చెక్కుల్లో పక్కనన్న సంగతి గుర్తొచ్చింది. దాని నానం చుట్టూ కలహం చూశాడు. కాని, అది ఆ చాలసల ఎక్కడా పున్నట్లులేదు.

"చనినానం చూస్తున్నావా?" అని అడిగాడు ఎదురుపడుతుంది.



"ఒక వింతరకం బంటువు నెగ్గె నెగ్గెడికి పచ్చాను. అదేమయినా అని చూస్తున్నాను." అన్నాడు. నెగ్గెడు.

చురుకుడు పెద్దగా నవ్వు, "ఆ వింత బంటువును, నెగ్గె! నెగ్గె బుట్టడంకి మాంత్రికుడి నమ్మకం చెప్పానుగదా. నా పెళ్ళి బంటువు... నా పట్లనే నువ్వు గాన్తి ప్రమాదాలకు లోను కావలసివచ్చింది గనక, నీన్ను నా నక్షత్రం కాపాడెందుకు ప్రయత్నిస్తాను." అన్నాడు బంటువు.

బంటువు మాటలు వింటూనే నెగ్గెడు, గుండు నమ్మకం మధ్య ఏదో విరోధభావం పున్నదని గ్రహించాడు. అతడు గుండు లోపలికి చూశాడు. బుట్టడంకి మాంత్రికుడు కాల్వలరపుడి విగ్రహం ముందు రాయిలా కదలా మెదులక పడివున్నాడు.

"అతడు మనం ఏం మాట్లాడుకున్నా వనె స్మరితలోలేడు. అతన్ని పక్షిమైకం నమ్మించి, మనం లెవకుండా పురుకుంటే, మాక్కామయినవరకూ అలాగే పురికి పోలాడు." అన్నాడు బంటువు.

"అలాగా? నా నెగ్గె ప్రమాదం రానున్న దన్నావా. ఎవరి నుంచి?" అని అడిగాడు నెగ్గెడు. బంటువు, బుట్టడంకి మాంత్రికుడికి, మేలమహాడు.





"అయితే, నేను యిప్పుడే కొంత దిగి వారిపాలాను. నన్ను అడగట వాళ్ళెవరు?" అన్నాడు శోభకుడు.

బయటపల్లె దివిగప్పునప్పుడూ, శోభకుడు ఘోరం పట్టుకుని గుహ ముందు నుండి యాతం గా తిరిగుతున్నాడు. "ఒకసారి ఈ బ్రహ్మాండంగాది దివిలో పడినవాడు తప్పించుకు పోలేడు. నా సుంగతమేను కంటిపడ్డావ్? మనం వాణ్ణి పోతం చెప్పి యిక్కణ్ణింప ప్రాణాలతో పో పోలిం." అన్నాడు.

"అయితే, ఆ పని యిప్పుడే చెప్తాను. వాడు మృతంలో పుండగానే నీతితో అల సేయకులాను." అంటూ శోభకుడు కత్తి పైకిత్తి గుహకిని వెళ్ళిపోయాడు.

బయటపల్లె శోభకుడి ఘోరం పట్టుకుని అప్పుడూ, "తండ్రిరపడకు శోభా. మన బుద్ధిలం ఒకమయితే, వాగ్ని పానాదానా చంప పిచ్చు. గిచ్చుడు నుచ్చు వాగ్ని చంప పోంప వయోవాళం విమలంబి? నుచ్చు కొంత దిగి అడవిలోకి పోగానే రాజభటులు ఎన్ను క్కతుపడపు గుహవారిని పట్టుకుంటారు. తిరిగించా?" అన్నాడు.

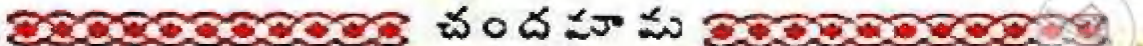
"రాజభటుల్ని మనపితరా, గిచ్చులంబా రెక్కలూ పున్న ఒక భయంకరాకారం



అడవిలో నుండి తిరి మేనుంబిగవా?" అన్నాడు శోభకుడు.

ఈ మాటలకు బయటపల్లె లగ్నంగా నెచ్చాడు. తరవాత శోభకుడు వెంట వెళ్ళు కుని ఒక పట్టణాన ప్రవేశానికి తిరిగుతున్నాడు. దిగువగా పున్న అడవికిని వెయిమాపుడూ, "వాగర్తగా చూడు! మంతమింప రా. పట్టులు నె నోం అడవిలో వెళ్ళూ పట్టణా గాతిస్తేచ్చావ్." అన్నాడు.

శోభకుడి అంతా చిత్రంగా పుగ్గిది. బయటపల్లె చెప్పినవాంట్ల అబద్ధం విమ లిడు. గుహావారిని కొండలూ, కారి అడవికి కొండలూ, రాజభటులు అడవిలో వెళ్ళినా







చెప్పా, పట్టులా వాచలా చెరిగి చూస్తున్నాడు. "అయితే, ఎందుకా మాంత్రికుడు నాకు కాలక్షేత్రపుడి కళ్ళల్లో కనిపించలేదని చెప్పిందంటే పత్తి మాయ అన్నమాట!" అన్నాడు శేకపుడు.

"కాక మరెమిటనుకున్నావే? నన్ను వింత మృగంగా మార్చా నీ దగ్గరకు వంపనమి వాడే. నన్ను ఎక్కడల్లో చదిలా వని. ఈ కొండ మీదికి రప్పించుకున్నాడు. అందుకు నేను నహియవడక తప్పలేదు. నీ కుడి భుజంమీద పున్న పుట్టుమచ్చ... పడగవిచ్చిన సర్పం—అతన్ను అనందంతో ఎక్కు మురిచేలా చెప్పింది. నీ వ్యారా

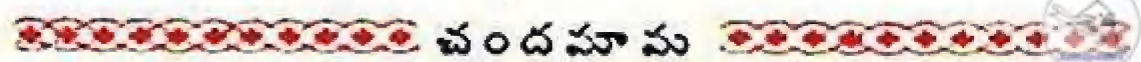


మాత్రమే వాడు కోపమున్న అపూర్వ శక్తుల్ని ప్రకటించుకోగలడు. అందుకు నన్ను ఈ మోగించుకోవోతున్నాడు. తెలిసిందా?" అన్నాడు బయ్యమ్మలు.

"ఏమిటా అపూర్వశక్తులు? వాటి కోసం నా కెలాంటి పరీక్ష పెట్టవోతున్నాడు?" అని అడిగాడు శేకపుడు.

బయ్యమ్మలు చిరునవ్వు నవ్వి, శేకపుడి కేసి చూస్తూ కొంచెంసేపు పూచుకుని, తరవాత అతడి చెండు చేతులూ తన చేతుల్లోకి తీసుకుని, "శేకవా, ఈనాటి నుంచి మనం స్నేహితులం. ఏదీ కాని మన స్నేహాన్ని చక్కరి చెయ్యలేదు. నువ్వు, నెనూకూడా ఈ బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడి పల్ల ప్రమాదానికి లోను కావోతున్నాం. కాని, గద్దరం ఒకమై కలిసి కట్టుగా పుంజే. వాడు మన నెమీ చెయ్యలేడు. అంతకాక, వాడు నంపాయిండాని ప్రయత్నిస్తున్న అమానుష శక్తుల్ని మనమే సంపాదించవచ్చు. నన్ను వాడే విధంగా ప్రవహించుకోవాలని చూస్తాన్నావన్నీ విషయం..."

బయ్యమ్మలు మాట పూర్తి చేసుకుందాని కొంతలో ఈడుములాంటి పెద్ద థ్వున పుట్ట. ఒకవేళ మంటూ వుంపింకరంగా మోగి, కొండ అటూ ఇటూ—నీటిలో వడవ పొగి









నట్లు అగణాగింది. పెద్దపెద్ద కొండరాళ్ళు  
పట్టానికి వారసాగిస్తే. నేకపుతూ, బయటపట్టా  
తాము నిలుచున్న రాజు పక్కనుంచి  
మావంగా పరిగెత్తాడు. అంతలో గుహ  
లోపలి నుంచి బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు  
నేకలు పెరుతూ బయటికి వచ్చి, అడవి  
నెని చూస్తూ, "అడ్డపు! కాల్వైరపుడి  
అమామగనీ, నా మంత్ర ప్రభావం! కొండ  
కుడుడు వగ్గిర నుంచి కదిలిపోతున్నది.  
నావాలంటి పిన్ని అకాశంలో పకిలా ఎగి  
రించగలను! అడుగో, చూచండి! కొండ  
పక్కాలని మూసిన రాజవటులు పెవెదంగా  
ప్రాణాలు ఆరిచిత పట్టుకుని పారి  
పోతున్నారు! నేను మంత్రించి పిలిచిన  
కొండరాళ్ళు వాళ్ళను వెంటబడి తరుము  
తున్నై." అన్నాడు.

నేకపుతూ, బయటపట్టా కొండ విగువకు  
చూశారు. మాంత్రికుడు చెప్పునట్టే రాజు  
వటులు అక్కలమీదా, కాలి నడకనా కొండ

దిగి పరిగెత్తుతున్నాడు. మాకుంటు వల్ల  
అడుచుతున్నట్లు పగిలాయుతున్న కొండ  
మించి పెద్దపెద్ద రాళ్ళు పర్తి పల్లంలో  
పున్న అడవిలోకి వెళ్ళి పడుతున్నవి. వాటి  
తాకిడికి గులా లెక్కిపున్న కొండలు రాజు  
వటులూ, కొండలు కాలివంటల్లా అడవి  
కత్తెరలో చిక్కిన పక్కల్లా పలిగి  
పోతున్నాయి. బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు  
నేకపుడినె. పరీక్షగా చూస్తూ తృప్తిగా తలా  
డించ సాగాడు.

నేకపుతూ కొద్దికాలం విశ్రేమిస్తే,  
అ భయంకర దృశ్యాన్ని చూసి తేడు  
కుంటున్నంతలో, బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు  
అట్టహాసం చేస్తూ, "నిహ్వి, మన నేకపుల్ల  
మచ్చలనుంహం గుహ ముందున్న పినుగుల  
కాలనులో స్నానం చెయించి తిమికురా!  
నూర్వాస్త్రమయం తరవాత మనందరం  
చెయవలసిన ముఖ్యమైన పనులు చాలా  
వున్నవి," అన్నాడు. — (గంకపుంది)







5

[చింతమంతువు ఆకారంలో వచ్చిన మంత్రశక్తి శిష్యులైన బయ్యమ్మమ్మమ్మమ్మ, శేషమంతువు చాలా విషయాలు తెలుసుకున్నాడు. తన మంత్రశక్తి చేత భూకంపం తెప్పించానని, బ్రహ్మాదండ మంత్రశక్తి శేషమంతువు అన్నాడు. తరవాత తన శిష్యుల్ని పిలిచి, వినుగుల కొలనులో శేషమంతువు స్వాగతం చెప్పించి తినుకుంట్లను అభిషేచించాడు. తరవాత—]

బ్రహ్మాదండ మంత్రశక్తి అట్టే చింతమంతువు బయ్యమ్మమ్మమ్మమ్మ శేషమంతువు చెప్పి పట్టుకుని అక్కల్లోంచి బయటపెడతాడు. "అంతా నాకు ఆయామాయంగా వున్నది. ఇంత పెద్ద కొండను తన మంత్రశక్తి చేత ఈ బ్రహ్మాదండగాడు దుగించి గరిగాడంటే ఏలా సమ్యక్?" అన్నాడు శేషమంతువు.

"వాడు మంత్రశక్తి చేత భూకంపం తెప్పించాడంటే నేనూ సమ్యక్. నా ఆను

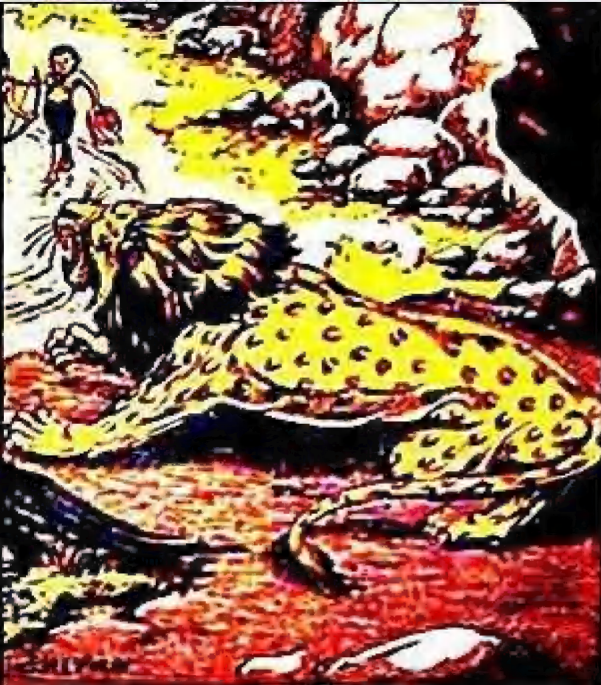
మానం కొంత కింద గుండకంటాటి పవార్త మేదా వున్నదని. ఆ కారణంగా కొంత అప్పుడప్పుడూ అదరటం బరగపడుచు. అలాంటి సమయాల్లో బ్రహ్మాదండ ఆండుక్కారణం తన మంత్రశక్తి అని ప్రగల్భాలు కొడుతున్నాడేమో. విడి తెల్పి చెప్పటం కష్టం," అన్నాడు బయ్యమ్మమ్మమ్మమ్మ.

ఆ సరికి యిద్దరూ కొంత మీద పల్లంగా వున్న ప్రదేశంలో గల ఒక కొలను దగ్గరకు

'చందమామ'







పచ్చాయు. వాళ్ళు గొలసును సమీపస్తుండగానే, వాని అంచున పున్న గుహలో నుంచి సంహగర్భన విసిపించింది. ఆ వెంటనే జూలు అదిస్తూ ఒక సంహం గుహ నుంచి బయటికివచ్చి, మరింత పెద్దగా గర్భవదేస్తూ ఒక తాత మీదికి ఎగిరి నెలబడింది.

"ఇదే ఏనుగుల కొలను, ఆ మొయగు తున్నచే మచ్చల సంహం!" అంటూ జయ మల్లు పెద్దగా నవ్వాడు.

"అన్నీ వింతలే! ఈ సంహానికి ఆహారం చెయ్యటానికి బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు నన్ను యిక్కడికి పంపలేడుగదా?" అనుకుంటూ శేకపుడు అనుమానంగా జయ



మల్లుకెని చూశాడు. జయమల్లు తల ఎత్తి మచ్చల సంహంకెని చూస్తూన్నాడు. సంహం నోరలు వాచి, పంపా ఎత్తి కర్ణకళిరంగా గర్జించసాగింది.

శేకపుడు సంహంకెని పీ కనికాలం పీరి కగా చూశాడు. అది ఏ నిమిషాన్నియినా తాతమీది నుంచి దూకి తనమీదికి అలమించ వచ్చని ఆతడికి అనుమానం కలిగింది.

శేకపుడు యిలా అలోచిస్తూనే నిల్లం ములు ప్రశెత్తి మచ్చల సంహం తలకు బానాన్ని గుడిచెశాడు. ఆతడు వింటి తాడును వాగా లాగి బానం పడలచోతున్నంతలో జయమల్లు, పంకారి...అంకారి...మృగత్త కట్టు...ఆంటూ చప్పున శేకపుడికెని తింగి, "ఏమిటి, నువ్వు చయ్య చోతున్నది? నీ బానంతో సంహాన్ని చంపగలననే అనుకుంటున్నావా? నేను కట్టుమంత్రం వెసి వాని నేను మూయచోతున్నాను. ఆయినా ఏదీ చూడాలం, బానం పడులు!" అన్నాడు పెద్దగా నవ్వుతూ.

శేకపుడు బానాన్ని సంహం తలకు గురి చేసి వదిలాయు. బానం రిప్పుమంటూపోయి వాని తలను తాకుతూనే గ్రే మంటూ కట్టింది, అంతమాత్రం గాలిలోకి ఎగిరి గొలసునిబిలో పడిపోయింది.





"చూశావా, ని చానుం ఒకటి వృథా అయింది తప్ప, సంహరించి మి మిట్టలు యివ్వలేదు. గది బ్రహ్మచరిత్ర మార్తకుడి పెంపుడు సంహరించే ప్రపంచంలో ఒక్కవాడని ఈ మచ్చలనుంచాన్ని తనే వృద్ధులవాడని వాడు చెప్పుతుంటాడు. కానీ నేను నమ్మను. వాడు మార్తకుడేగాని బ్రహ్మచరిత్రుడు కాదు గదా? దీన్ని చెప్పిపెట్టగా వున్నప్పుడే పట్టుకుని పైకి ఏ దిశతప్పింది చర్చాన్నై కుట్టివేలడానికని నా అనుమానం." అన్నాడు జయమల్లు.

"అది అసంభవం. ఒక జంతువును మరో జంతువు చర్చాన్ని తెచ్చి కుడితే అది దాని శరీరంలో ఏలా కలిసిపోతుంది?" అన్నాడు నేకపుడు.

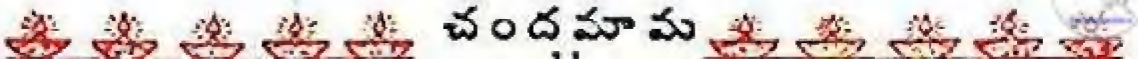
"అయితే, ఒకటి చేసివుంటాడు. గది దిన్నపిల్లగా దొరికినప్పుడే దాని శరీరాన్ని అక్కడా యిక్కడా కార్చివుంటాడు. అది మానసిక తరవాత మచ్చలయివుంటుంది." అన్నాడు జయమల్లు.

"అలా జరిగితే జరిగుంటున్నది. అయినా, ఈ చర్చ అంతా ఎందుకు? ఈ సంహరింపల్ల నా నేమి అపాయం లేదు గదా— అ మాట ముందు చెప్పు?" అన్నాడు నేకపుడు గొంచెం విసుగ్గా.



"అపాయం ఏమీలేదు! గన్నెక్కంగా మార్తకుడి నమ్మిస్తున్నా వుండి కనిసం మృగాలైనా మార్తకుడు వెయ్యలేననుకున్నావా? చూడు, దాని పేరు ఏలా తగ్గి పోయిందో. ఇంకా సెవటిలో పిల్లిలా ఆ రాతిమీద బోర్లా పడుకుంటుంది." అన్నాడు జయమల్లు.

చూస్తూంటగానే సంహరింపబడిన గట్టిగా జూలు విడిచింది. అవిరిస్తున్నట్లు పెద్దగా నోరు తెరిచి, బల్లిలా రాతిని అంటి పెట్టుకుని పడుకున్నది. నేకపుడు జయమల్లు మంత్రశక్తికి ముగ్ధుడయ్యాడు. నిజంగా ఏడు తనకు స్పృహతులైతే, బ్రహ్మ







దండి మాంత్రికుడి నుంచి ప్రమాదం లెకుండా తరిగ్గా పారిపాపబ్బసుకున్నాడు.

జయమల్లు ఎనుగుల కొలనులో దిగి బుడుంగు బుడుంగుమని మునుగుతూ, "చూస్తారేం, కేశవా, దిగు, స్నానం చెయ్యి, మన కొసం బ్రహ్మాదండి కని పెట్టుకుని పుగిలారు," అని కేశవేశాడు.

కేశవుడు విల్లంబుల్ని కొలను ఒడ్డున పడవేసి కొలను నీటిలో దిగి స్నానం చెయ్యి సాగాడు. బహుశా తాను స్నానంచేసి కుది అయిన తరువాత మాంత్రికుడు తనను కాల వైరపుడికి బలి యివ్వాలనుకుంటున్నాడని అతడికి తెలిసింది.



కేశవుడు తన సందేహాల గురించి జయమల్లును అడుగువామనుకున్నాడు. కాని, జయమల్లు కొలనులో చాలా మారలపాయి కెరింతలు కొడుతూ తీతలు పెట్టున్నాడు. కేశవుడు మెట్టిగా తమిళం అతని నమి వించి, తన వయాలను గురించి అడిగేందుకు పెవాలు కదిపేంతలో, కొలనును అ వైపునుంచి, చాల్మారప్పలూ వచ్చిపోతున్నట్లునీ, అ వెంటనే వినుగుల ముంకాలూ వసివించినై.

"వినుగు మంచ కొలనును వస్తున్నట్లున్నది?" అన్నాడు కేశవుడు.

"దీని పెరే వినుగుల కొలను గదా, మరి యిందులో స్నానాలు చెసేందుకు వినుగులు చాక మరేం పద్దవనుకున్నావు?" అన్నాడు జయమల్లు సెప్పెతూ.

"అలా అయితే మనం త్వరగా యిక్కణ్ణించి పారిపాపటం మంచిది. అవి పచ్చి పడినదే, మనం చాలి కాళ్ళకింప తునా తునియచైపోతాం!" అంటూ కేశవుడు ఒడ్డుకెసి గబగదా తవసాగాడు.

జయమల్లు కేశవుడి వయలను పెద్దగా సెవ్వాడు. చూస్తూండగానే అయివాడు ఎనుగులు ఒకదాన్ని ఒకటి తోసుకుంటూ, తంచాలతో కొలను పక్కనపున్న చెట్టు









యింతా కాదు. నిజంగానే జయమల్లు గొప్ప మార్కెటరు చెబుకున్నాడతడు.

శేకపుడి అలొచనర్ని పసికట్టిన వాడిలా జయమల్లు తల వూచి, "దేమా వాయాలెని మృగాలనూ, పక్షులనూ లొంగదీసుకో గల గట్ట ఏమంత గొప్ప కత్తికాదు. ఇలాంటి స్వల్ప శక్తుల్ని బ్రహ్మదండిగాడు చెయ్యాకాలూ కదవకుండానే ప్రదర్శించగలడు. రాకాసిలోయలో ప్రవేశించి, అక్కడవున్న గొప్ప గొప్ప నిధుల్ని కొల్లగొట్టి గల కత్తిని సంహరించినప్పుడే మనం నిజమైన మంత్ర చేత్రులం అవుతాం," అన్నాడు.

"అ రాకాసిలోయ ఎక్కడున్నది?" అని అడిగాడు శేకపుడు.

"అ సంగతి తెలిస్తే యింక కావలసిందేముంది? అది తెలుసుకునేందుకే గదా, నేను యింత కాలంగా ఆ బ్రహ్మదండిగాణ్ణి సేవిస్తున్నాను," అన్నాడు జయమల్లు.

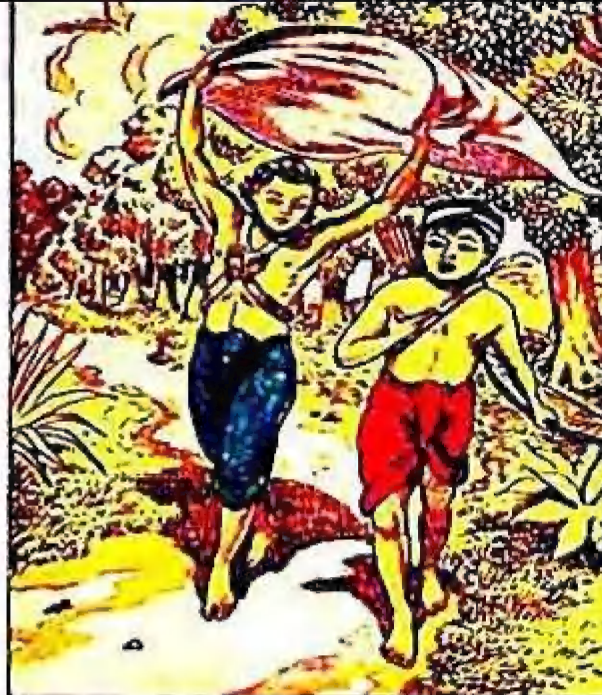
ఆ మాటలతో శేకపుడికి గుమగిమ్మల మధ్యవున్న వైరానికి కారణం, ఏమిటో అర్థమయిపోయింది. ఆ రాకాసిలోయలో వున్న నిధులో లెక...వాళ్ళ అస్త్రకలో సంహరించుకునేందుకు తను వాళ్ళకు సాయపడాలన్న మాట!

శమ్మలను అలవకగా పట్టివియస్తూ కొలను ఒడ్డుకు వచ్చినై. వాటిని చూస్తూనే జయమల్లు బురుగున నీటిలో మునిగి దప్పిన పైకివచ్చి, పెద్దగా మంత్రం పఠిస్తూ, యింత బురదను విసుగలగేసి విసిరాడు. ఆ మరుక్షణం ముందుపచ్చిన విసుగులూ, వాటిని అనుసరించి వస్తున్న మరీకొన్ని విసుగులూ అన్నచోటునే కదలామెదలక స్థానువుల్లా అయిపోయినై.

"చూశావా, మనకత్తి!" అంటూ జయమల్లు శేకపుడి నేని పెద్ద శేకపెట్టి, నిదానంగా ఈడుకుంటూ శేకపుడున్న చోటికి వచ్చాడు. శేకపుడికి కలిగిన అశ్చర్యం అంతా











రాయి నానుకుని బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు తమ శిష్య చూస్తుండటం అతనికి కనిపించింది. వెంటనే బయటపట్లు కెకపుట్టి హెచ్చరిస్తూ, "నువ్వంత పెద్దగా చూడ్డావను. వాడిని పాము చెప్పటం. నీకు ప్రమాదం కలిగకుండా కాపాడటం నాకూ ఎంతో ఆవశ్యం. కాకనిలోయలో ప్రవేశించేందుకు అడ్డుపెట్టడం బ్రహ్మాదండిగాదితేవాటే. నెనూ ఈ లోయనే తెలుసుకున్నాను. నీ భుజం మీదవున్న ముద్దు—పడగ విప్పిన పాము చూసి తరవాత వాడు ఎంత సులభం పట్టాడో చూకావు గదా? ఈ రాత్రి నీకు ఏదో కత్తిని అపహరించేసినా, అరాకాట లోయకు వెళ్ళవారి, అక్కడ నిలిచిపోవాలి సంగతి నీ చేత చెప్పిస్తాడు. ఆ విషయాలే తెలిసి తరవాత మనం వాణ్ణి మరోలోకానికి పంపిస్తాం. భయపడకు!" అన్నాడు.

"మనకంటే ముందే వాడు బాగత్త పడి, మననే వాడు పరలోకయాత్ర

చేయిస్తే? ఆ సంగతి లోచించావా?" అన్నాడు కెకపుడు అనుమానంగా.

"వాడా పనిచేయలేదు. వాణ్ణి పుడు దసిరికాది, కిర్తిచూతల చిట్టి పిడిస్తున్నది. అందువల్లే వాడిలో గంగితత్వం లోపించింది. అలా కాకపోతే, వాడు నమ్మి మన యిద్దర్నీ యిలా శరీర కట్టుగా తీరగనిచ్చి వాడు కాదు." అన్నాడు బయటపట్లు.

కొంతమీద రాత్రి వెక్కన నిలబడి వాళ్ళు శిష్య చూస్తున్న బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడి పెదాలమీద చిమనవ్వు కదుల్లాంది. వాడు చేపిత్త. "శిష్యా బయటపట్లూ, కెకవా! వచ్చేప్పుడు యిన్ని ఎందు దిరిగినప్పట్లలా, యిన్ని వెలగప్పట్లలా — నీ ముహూర్తం పట్టుకు రండి. కాలక్షేరపుడు అకలితో నీక నీక లాడిపోతున్నాడు. పాపం, వెయ్యి సంవత్సరాల నొక్కసారి మాత్రమే ఈ అపహరి సుల అవలమిస్తా అకలిచెస్తుంది!" అని కెకపెట్టాడు. —(గంకా పుండి)







6

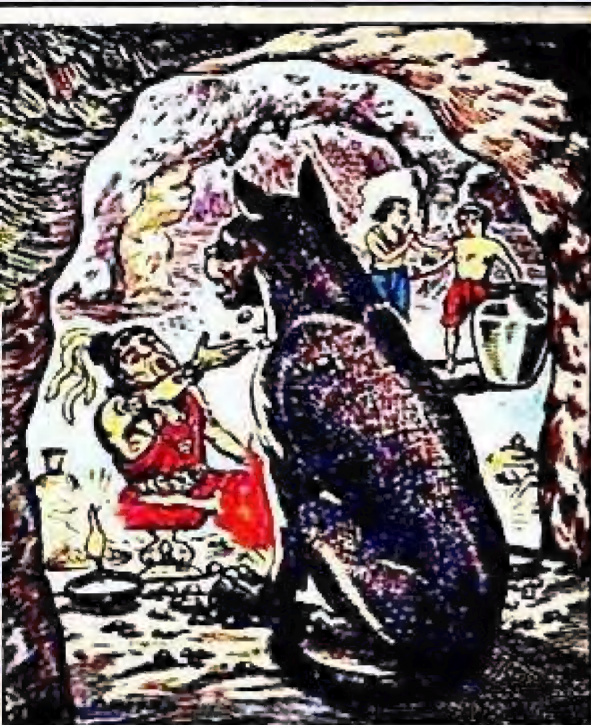
[బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి శక్తిమైన జయమల్లుతో కలిసి, శేకవుడు ఎనుగుల కొలనుకు స్నానానికి వెళ్ళాడు. అక్కణ్ణించి తిరిగి వచ్చేప్పుడు, జయమల్లు శేకవుడితో మాంత్రికుణ్ణించి చాకున్న ప్రమాదాన్ని గురించి చెప్పాడు. వాళ్ళిద్దరూ గుహను సమీపిస్తుండగా, మాంత్రికుడు వాళ్ళను ఎందు పుల్లలు తేలనినందిగా శేక పెట్టాడు. తరవాత—]

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు తమ శేని చూస్తూ చిరునవ్వు నవ్వటం, కాలభైరవుడు అకలితో నకనక రాడిపాతున్నాడనటం, శేకవుడికి భయం కలిగించింది. ఒకవేళ తనూ, జయమల్లు మాట్లాడుకున్న మాటలన్నీ, తన మంత్ర శక్తిచేత వాడు విన్నాడేమో అనుకున్నాడు శేకవుడు. ఇంక నాలుగైదు గంటల్లోపల తను మరణించటమో లేక బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు చావటమో తెలిపాతుంది.

శేకవుడు యిలాంటి ఆలోచనలతోనే జయమల్లుతో పాటు చెట్ల కింద పడివున్న ఎందు పుల్లలు విరాడు. అవి బాగా పెద్ద మోపుకు సరిపడ అయింతరవాత యిద్దరూ కలిసి, వాటిని నెత్తిన పెట్టుకుని మాంత్రికుడున్న గుహకేసి బయలుదేరారు. ఒక అరగంట గడిచిం తరవాత వాళ్ళు గుహను సమీపించేసరికి, లోపలి నుంచి బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు పడిస్తున్న మంత్రాలు బయటికి విసబడుతున్నవి.







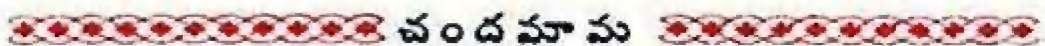
కేశవుడూ, బయటల్లా ఎందు పుల్లల మోపులను గుహమందు వడవేసి, అదుగులో అడుగు వేసుకుంటూ, చప్పుడు చెయ్యకుండా గుహలోపలికి వెళ్ళారు.

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు కాలచైరవుడి విగ్రహం ముందు వాచిపట్టు వేసుక్కూచుని, పెద్దగా మంత్రాలు చదువుతూ, మధ్య మధ్య చెతిలో వున్న చిన్న చిన్న గులక రాళ్లను విగ్రహం కేసి విసురుతున్నాడు. ఇదేం పూజ చెయ్యటం? అన్నట్టు కేశవుడు బయటల్లా కేసి సొంట్ల చేశాడు. అతడు పెదాల మీద వేలు వేసుకుని, మాట్లాడకు అన్నట్టు పురిమిచేశాడు.



కొండమీది గుహలో మాంత్రికుడు కాలచైరవుణ్ణి గులకరాళ్లతో పూజించి ప్రసన్నుణ్ణి చేసుకోవాలని ప్రయత్నిస్తుంటే, అక్కడ బ్రహ్మపురంలో ప్రబలా, రాజుగారూ కూడా, పొరుగు రాజ్యపు సైన్యాలు తమమీద విశ్వాస వచ్చి వడతవే అని గగ్గోలుపడి పోతున్నారు. రాజుగారూ, మాంత్రికూడా కొండ మీద శత్రుసైన్యాలేవే చేరినవని నమ్మారు. ఆ నమ్మకం వల్లనే వాళ్ళు కొంత సైన్యాన్ని కొండ మీద విమున్నదే చూసేందుకూ, శత్రుసైన్యం వుంటే వాళ్లను హతమార్చేందుకూ వంపారు. కాని, అనుకోని విధంగా సైన్యాలు కొండ ఎక్కే సమయానికి, కొండ అంతా కంపించిపోయి, పెద్ద పెద్ద రాళ్ళు మీద వడటంతో సైనికులు చాలా మంది మరణించారు. దాదాగా మిగిలిన సైనికులు తిరిగివచ్చి కొండ మీద తాము చూచిన దాన్ని గురించి రకరకాలుగా చెబుతున్నారు.

రాజుగారి రహస్య మందిరంలో అయినకేపాటు మాంత్రి, కొత్తగా నియమించబడిన సేనానాయకుడూ, రాజు గురువుకూడా వున్నారు. సేనానాయకుడూ, మాంత్రి చెప్పింది చిన్న తరవాత రాజు తన గురువు కేసి తిరిగి, "గురువర్యా, అంతా చిన్నారు





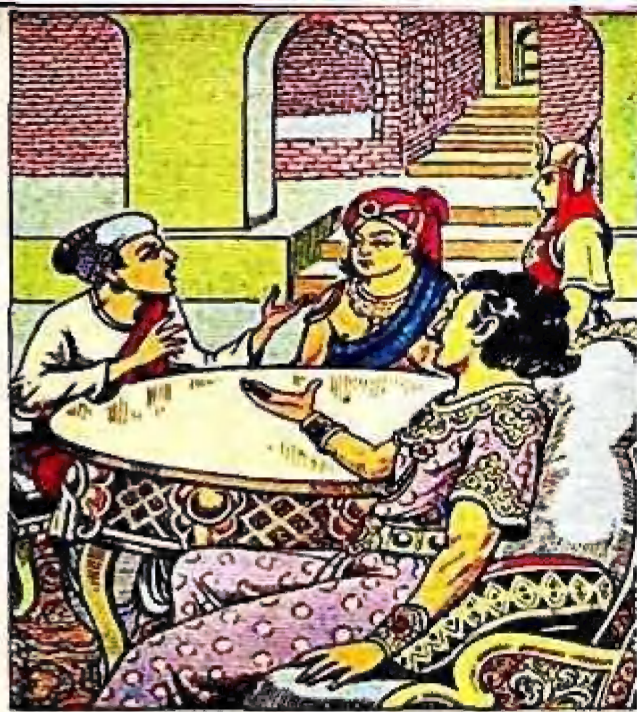


గదా? సైనికులు చెప్పేవాంట్లో మనం ఏదీ నమ్మాలి? ఆ కొండమీద వందలసంఖ్యలో శత్రుసైనికులు బున్నారన్న మాట నమ్మాలా? లేక శరీరం అంతా నెత్తురు పూసుకుని, నిప్పులు చెరిగే కళ్ళతో, నెత్తిన పెద్ద శిఖతో భయంకరంగా వున్న మాంత్రికుడున్నాడన్న మాట నమ్మాలా? నా కేమీ పాలుపొపటం లేదు," అన్నాడు.

రాజగురువు ఓ క్షణకాలం అలోచించి తృప్తిగా తలాడిస్తూ, "ఈ రెండు మాటలూ నిజమే అని మనం ఎందుకు నమ్మ గూడదు?" అని అడిగాడు.

"మాంత్రికుడికీ, శత్రుసైనికులకూ పాత్రెలా కుదురుతుంది? ఆ మాంత్రికుడు కూడా శత్రురాజుకు సహాయం చేయవచ్చిన వాడని మీ అభిప్రాయమా?" అన్నాడు రాజు అనుమానంగా.

"ఆ సంగతి మాత్రం నేను యిదమిత్త మని తేల్చి చెప్పాలిను. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే, ఆ కొండ దగ్గరకు వెళ్ళిన మన సైనికులందరికీ మతులు పోయినై. వందల సంఖ్యలో శత్రుసైనికుల్ని చూసినవాళ్ళ మాట అటుంచి, అక్కడున్న మాంత్రికుడే కొండలో భూకంపం పుట్టించాడనికూడా కొందరు నమ్ముతున్నారు. సైగా, ఆ వింత

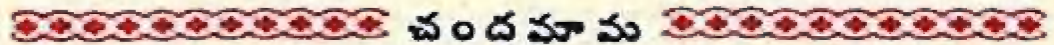


జంతువు ఒకటి!" అంటూ రాజగురువు చిరు నవ్వు నవ్వాడు.

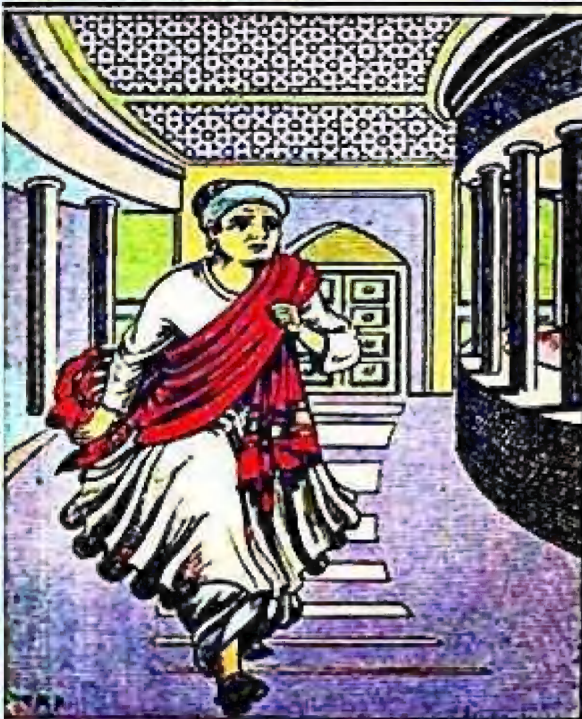
"అలాంటి జంతువు వుండే అవకాశమే లేవంటారా? నేనూ మొదట నమ్మలేదు. కాని, ఆ మాంత్రికుణ్ణి గురించి విన్న తరవాత....." అంటూ మంత్రి నీళ్ళు సమీలాడు.

"మంత్రి, నేనూ కొద్దే గొప్ప మంత్ర శాస్త్రం చదివినవాణ్ణి!" అంటూ రాజగురువు చిరుకోపంగా మంత్రికేసి చూశాడు.

"గురువర్యా, అందుకేగదా మిమ్మల్ని యిక్కడికి రావలసిందిగా కోరింది. మీ సహాయం లేకుండా మేము చేయగలి







గింటెమి లేదు," అన్నాడు రాజుగారు బతి  
మాలుతున్నట్లు.

"సరే, కేవలం చూపించిన వాటి  
సాయంతో మనం ఏం నిర్ణయాలు చేయ  
గలం? తమ అంగరక్షకుడి నాయకత్వాన  
కొండ దగ్గరకు వెళ్ళిన సైనికుల్ని తిరిగి  
రానివ్వండి," అంటూ రాజగురువు లేచి  
గది బయటికి వచ్చాడు.

రాజుగారు పంపగా, కొండమీద ఎవ  
రున్నారో, అక్కడి పరిస్థితు లెలా ఉన్నదో  
చూచి వచ్చేందుకు బయలుదేరిన ఆయన  
అంగరక్షకుడు, వెంట ఉన్న ఇద్దరు సైనికు  
లతో కొండ దాపున గల అడవిలోకి చేరాడు.



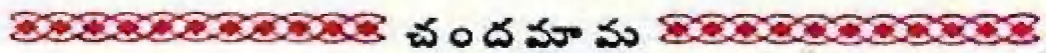
అల్లంత దూరాన భూకంపానికి ఎగుడు  
దిగుడుగా, ఒక రాయి మీద యింకో రాయి  
పడి ఎంత ఆకారాలు దాల్చి ఉన్న కొండను  
చూస్తూనే వాడి గుండెలు పీచుపీచు  
మన్నాయి. వాడి వెంట ఉన్న సైనికుల  
భయాన్ని గురించి చెప్పవలసిందేలేదు.

"మీలో ఎవరైనా లోగడ ఈ కొండ  
ఎక్కారా? దారి మార్గాలు తెలిసిన వాడు  
ఒక్కడుంటే ఎండ వాపుండును!" అన్నాడు  
రాజుగారి అంగరక్షకుడు.

అతడి వెంట ఉన్న సైనికుల్లో ఒకడు  
పూర్వం ఆ కొండ ఎక్కినవాడే. కాని,  
శత్రుసైనికుల్ని గురించిన కథలూ, వింత  
జంతులూ, మాంత్రికుడూ - ఇవన్నీ జ్ఞాపకం  
వచ్చి, వాడికి శరీరం జలదరిస్తున్నది.

"అయ్యా, మనం కొండెక్కి చూసే  
దేముంటుంది? ఒకవేళ అక్కడ శత్రు  
సైనికులు గాని, మాంత్రికుడుగాని ఉంటే,  
మనం ప్రాణాలతో అక్కడి సంగతులు  
రాజుగారికి చెప్పేందుకు బతికివుండం. ఒక  
వేళ అంతాటి వాళ్ళవరూ అక్కడ లేకపోతే,  
మనం వని కట్టుకుని ఆ కొండ ఎక్కటం  
వృధా," అన్నాడా సైనికుడు.

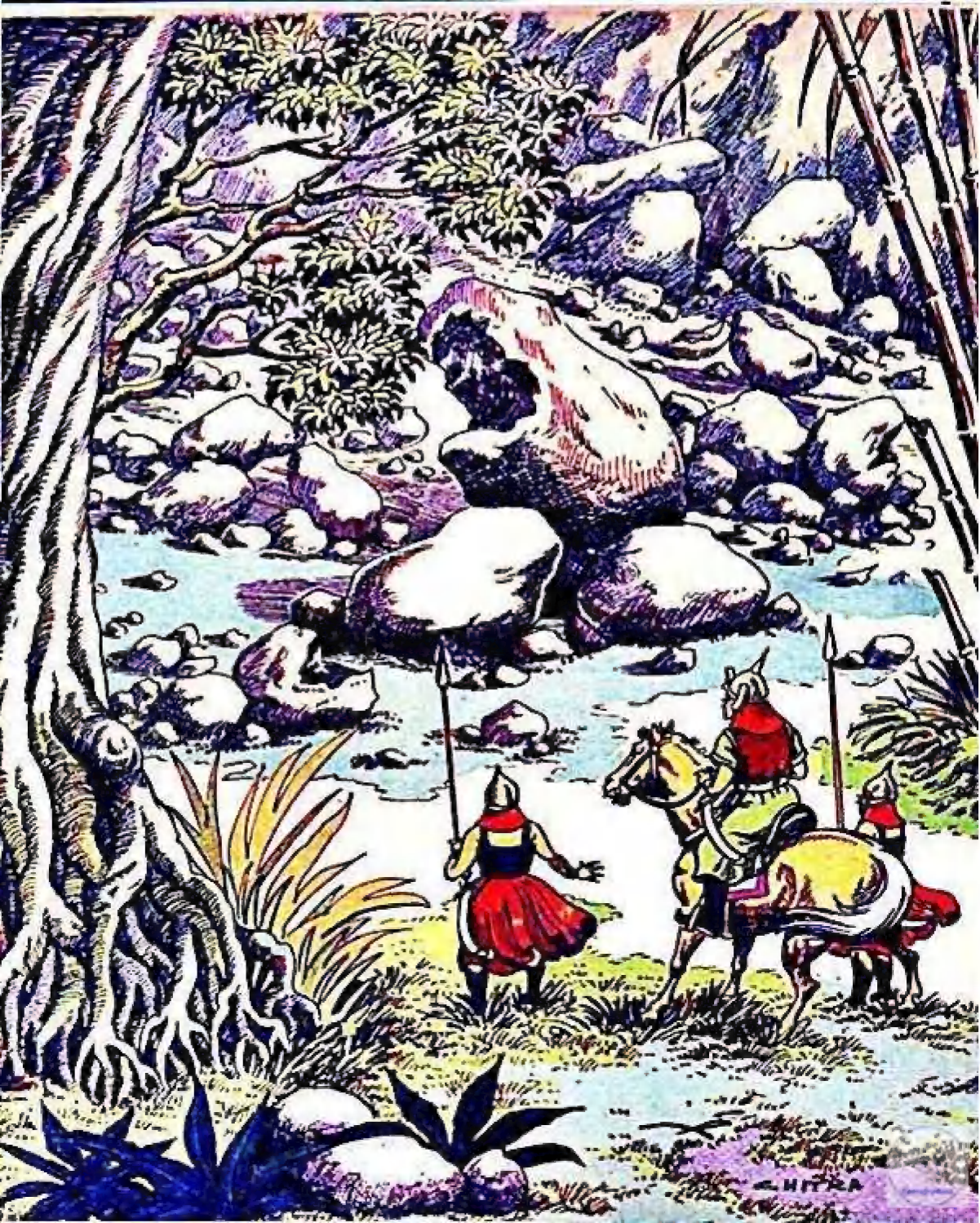
అంగరక్షకుడికి ఈ మాటలు చాగానే  
ఉన్నట్లు కనిపిస్తే, తను తిరిగి వెళ్ళి రాజు



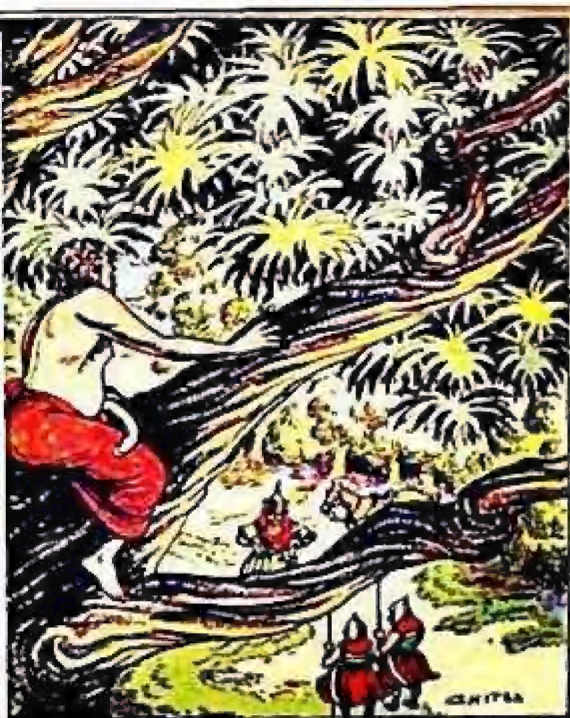
చందమామ











అంగరక్షకుడు తల గోక్కంటూ కొండకేసి చూడసాగాడు.

అంగరక్షకుడూ, సైనికులూ, ఏ చెట్టు కింద అయితే నిలబడి వున్నారో, ఆ చెట్టు మీదే శేకపుడి ముసలి తండ్రి కూచుని వున్నాడు. అతడు, తన కొడుకు వింత బంతువు నెక్కి కొండ మీదికి పారిపోయి నప్పటి నుంచి, అక్కడ బరుగుతున్న సంగతులెవే చాలావరకు చూశాడు. మాంత్రికుడు గుహలో నుంచి బయటికి రావటం, తన కొడుకూ, అదే వయసువాడైన మరి ఒకడూ కలిసి మాట్లాడుకుంటూ వుండటం— బ్రహ్మపుర సైనికుల దాడి, కొండలో పుట్టిన భూకంపం—నర్వం అతడు చూశాడు.

తన కొడుకు ఎవడో మాంత్రికుడికి చిక్కి పోయాడన్న సమ్మకం ఆ ముసలివాడికి కలిగింది. తను ఒంటరిగా వెళ్ళి అతన్ని రక్షించటం ఎలాగా అని అతడు అలోచిస్తున్నాడు. ఇప్పుడు ఈ సైనికులు చెట్టు కిందికి వచ్చి, ఆ కొండ ఎక్కాలని మాట్లాడుకుంటూ వుండటం, దారి చూపేవాడు వుంటే బావుంటుందని చెప్పకొవటం, ముసలివాడికి దైర్యం కలిగించింది.

ముసలివాడు పిల్లిలా చెట్టు కొమ్మల్లోంచి మెల్లిగా కిందికి దిగి, ఆ పక్కనే వున్న

గారితో కొండమీద ఎవడూ లేరని చెబితే సరిపాతుంది. కాని, తన వెంట వున్న సైనికుల్ని నమ్మటం ఎట్లా? రాజుగారి నుంచి మెప్పు పొందేందుకు, వాళ్ళు తను కొండే ఎక్కలేదని ఆయనతో చెప్పేస్తే, తనకు ప్రాణాపాయం తప్పదు!

"ఉహూ, అదేం లాభంలేదు. మనం కొండ ఎక్కి అక్క దెవరున్నారో చూడ వలసిందే. శత్రువుల చేతిలో చచ్చామా, పిరస్వర్లం. బతికి బయటపడ్డామా, రాజుగారి నుంచి గొప్ప బహుమానాలు పొంద వచ్చు. అయినా...ఎవడైనా ఒక్కడు దారి చూపేవాడుంటే బావుండునే..." అంటూ



చందమామ





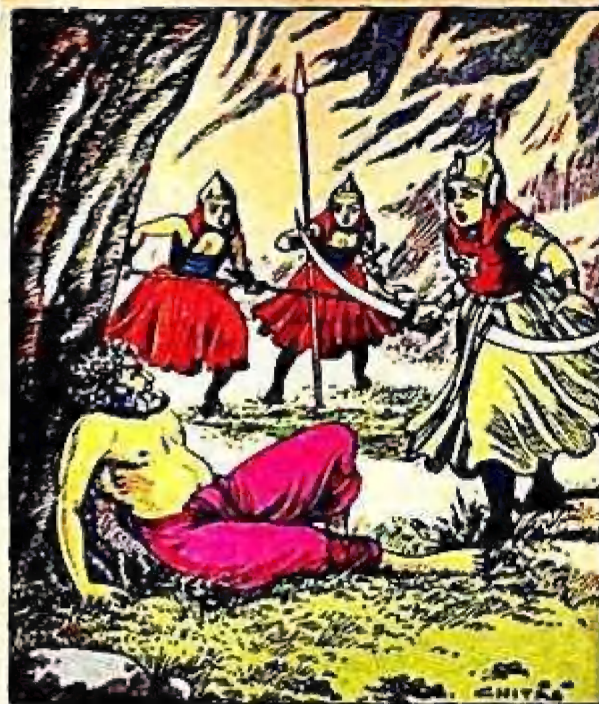


మరో చెట్టు కిందికి వెళ్ళి వెళ్ళికిలా పడుకుని, కళ్ళు మూసుకుని, నిద్రలో ఏదో కలవ రిస్తున్నవాడిలా శబ్దం చెబాడు. ఆ శబ్దం వింటూనే రాజుగారి అంగరక్షకుడికి, సైనికు లకు పై ప్రాణాలు పైనే పోయినై ముగ్గురూ ఒక్కసారి ఎగిరి గంతేసి, ఆ ధ్వని వచ్చిన వైపుకు చూశారు. వాళ్ళకు చెట్టు కింద ముసలివాడు కనిపించాడు.

"ఏదే మాంత్రికుడై పుంటాడు! ఆ పాద వాటి గద్దం చూశావా? వాడు నిద్రలో పున్న ట్టుంది, గొంతు కోసేస్తే ఏదా ఏరగడపు తుంది," అన్నాడొక సైనికుడు.

ఈ మాటలు వింటూనే, తనకు అనుకోని ప్రమాదం ఏదో కలగనున్నదని గ్రహించిన ముసలివాడు, అవిరిస్తూ లేచిచూచాడు. ముసలివాడి వాలకం చూసి, వాడు మాంత్రి కుడై పుండడని పూహించిన అంగరక్షకుడు, చప్పున ఒరలో నుంచి కత్తి చూసి, అట్ట హసం చేస్తూ ఆతడి దగ్గిరకు వెళ్ళి, "ఏవర్రా నువ్వు? ఈ కొండ దగ్గర అడవిలో నీకేం పని?" అని పళ్ళు కొరుకుతూ ప్రశ్నించాడు.

ముసలివాడు జవాబు చెప్పి బోయేంతలో సైనికుల్లో ఒకడు, "నువ్వు మాంత్రికుడివా?" అని అడిగాడు. రెండోవాడు, "నువ్వు శత్రుడేకపు సైనికుడివా?" అని రెట్టించాడు.



"అయ్యా, నేను మీరనుకునే వాణ్ణివర్సీ కాదు. ఈ అడివిలో కందమూలాలూ, అకల ములూ తిని బతికే ఒక ముసలి వగ్గును. నన్ను చూసి మీరు శత్రుసైనికు డనుకోవటం వింతగావున్నది," అన్నాడు ముసలాడు.

"అలాగా, అయితే నీ ప్రాణానికి ఆపాయం కలగదని నేను ఆశయం యిస్తు న్నాను. నేను స్వయం బ్రహ్మపుర రాజు గారి అంగరక్షకుణ్ణి! ఈ కొండమీద రాజు ద్రహులెవరైనా వున్నారేమో, వుంటే హత మార్చాలని వచ్చాను. నీకు కొండమీది దారి తెలుపు లేమైనా తెలుసా?" అని అంగ రక్షకుడడిగాడు.







ముసలివాడు తన ఆరచేతి, వెడల్పుగా చాచి, "అక్కడున్న గజబిజ రేఖా, గుంటలూ సాట్టలూ ఎంతవాగా తెలుసో, కొండ మీది దారులు నా కంత బాగా తెలుసు," అన్నాడు.

"అహా, అవసరానికి చాలే వాడివి కన బడ్డాయి. అయితే, ముందుండి కొండమీదికి దారి తియ్యి. ఇవ్వకో రేపా కాటక ప్రయాణం కళ్ళే వాడివిలా వున్నావుగాని, లేకపోతే రాజుగారికి చెప్పి, నీ కెన్ని బహు మానాలైనా యిప్పించే వాడిని," అన్నాడు అంగరక్షకుడు.

ముసలివాడికి అంగరక్షకుడన్నే మాటలు చెప్పి వెళ్ళటంలేదు. ఈ బ్రహ్మపుర సైనికుల సాయంతో తన కొడుకు కేకపుణ్ణి, మాంత్రికుడి వారి నుంచి రక్షించు కోవాలన్నది అతడి అరాటం. అతడు కొండకేసి సడవసాగాడు. కొంచెందూరం అతణ్ణి ఆను నుంచి పొయింతరవాత, అంగరక్షకుడికి

ముసలివాడి చేతిలో వున్న కత్తి కనబడింది. వాడు అశ్చర్యపాతూ, "అడవిలో కంట మూలాలు తిని బతికే నికు ఈ కత్తి ఎందుకు?" అని అడిగాడు.

"నేనూ, ఒకప్పుడు బ్రహ్మపుర రాజు గారి దగ్గర సైనికుడుగా వున్నాను—ఈ రాజు గారు కాదు, ఈయన తండ్రిగారి కాలంలో. అప్పటినుంచి ఈ కత్తి నా వెంటనే వుంటు న్నది," అన్నాడు ముసలివాడు విసుగ్గా.

ఆ మాటలు వింటూనే సైనికులు గుస గుస లాడారు. అంగరక్షకుడు వాళ్ళకేసి ఉరిమి చూస్తూ, "మన ప్రాణాల కొద్దిన చయం ఏమీలేదు. వాణ్ణి సమ్మలకే ముందు దారి తియ్యమన్నాను. ఏదైనా మోసం బరిగేలా వుందో, వెనక నుంచి వాడి మోక నరికేద్దాం," అన్నాడు మెల్లిగా.

ముసలి వాడికి ఈ మాటలు వినిపించినా, వినపించ సరే సరిస్తూ కొండ ఎక్కటం ప్రారంభించాడు. —( ఇంకా వుంది )







7

[బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు కాలభైరవుడి ముందు హోమం చేయసాగాడు. ఈ లోపల బ్రహ్మపురరాజుగారి అంగరక్షకుడు ఇద్దరు సైనికులతో కొండ దగ్గరకు వచ్చాడు. అక్కడ వాళ్ళకు కేశవుడి తండ్రి అయిన యునదివాడు కనిపించాడు. సైనికులు అతణ్ణి కొండ మీదికి దారితీయమన్నారు. వాడు కొండ ఎక్కటం ప్రారంభించాడు. తరవాత—]

ఎత్తుగా పున్న ఒక చోట, రాళ్లదాటుగా నిలబడి కొండ కిందికి చూస్తున్న జయ మల్లుకు సలుగురు మనుషులు కొండ ఎక్కటం కనిపించింది. గుహలో బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు, కాలభైరవుడి ముందు ముగ్గులు వేసి, వారి సుధ్య కేశపుణ్ణి కూచో పెట్టి హోమం చేస్తూ మంత్రాలు వదిస్తున్నాడు. కేశపుణ్ణి కాలభైరవుడు అవేశించ దోతున్నాడనీ, ఆ స్థితిలో అతణ్ణి చూడటం ప్రమాదం అనీ చెప్పి, అతడు జయమల్లును

గుహ నుంచి బయటికి పంపేశాడు. కాని, జయమల్లు వీలు దొరికినప్పుడల్లా గుహ దగ్గరకు వెళ్ళి లోపల జరుగుతున్న తరంగం అంతా చాటుగా వుండి చూస్తూనేవున్నాడు.

జయమల్లు తెలుసు కోవాలనుకుంటున్న దేమిటంటే, కాలభైరవుడు అవేశించినప్పుడు కేశవుడు ఏమీ చెప్పరాడన్నది. రాక్షసి లోయకు వెళ్ళే మార్గం, అక్కడున్న ధన రాసులో మరేవో పున్న చోటూ, మాంత్రికుడు తెలుసుకోవాలని చూస్తున్న సంగతి అతడికి







లోగడే తెలుసు. ఒకసారి, ఆ రహస్యం తెలుసుకున్న తరవాత మాంత్రికుడు, కేశవుణ్ణి చంపేస్తాడన్న అనుమానంకూడా బయటపడ్డది. కనక, తాను రాకాని లోయకు వెళ్ళే మార్గం ఏదో వినాలి. కాలక్షైరవుడు ఆచేశించినప్పుడు కేశవుడు చెప్పే మాటలు, వాడు వదిలిపోయిం తరవాత, అతడికి జ్ఞాపకం వుండే అవకాశంలేదు. కనక తనె విని జ్ఞాపకం వుండుకోవాలి.

బయటపడ్డ యిలా అలోచిస్తూ, కొండ దిగువకు చూసేసరికి, కొండ ఎక్కుతున్న నలుగురిలో నుంచి ఒకడు వెనుదిరిగి, వెగంగా అడవిలోకి చరిగెత్తి పోతున్నాడు.

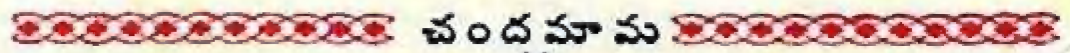


తరిమ్మా ముగ్గురూ శిలా ప్రతిమల్లా కదలా మెడంక నిలబడి, కొండ పైకి చూస్తున్నారు.

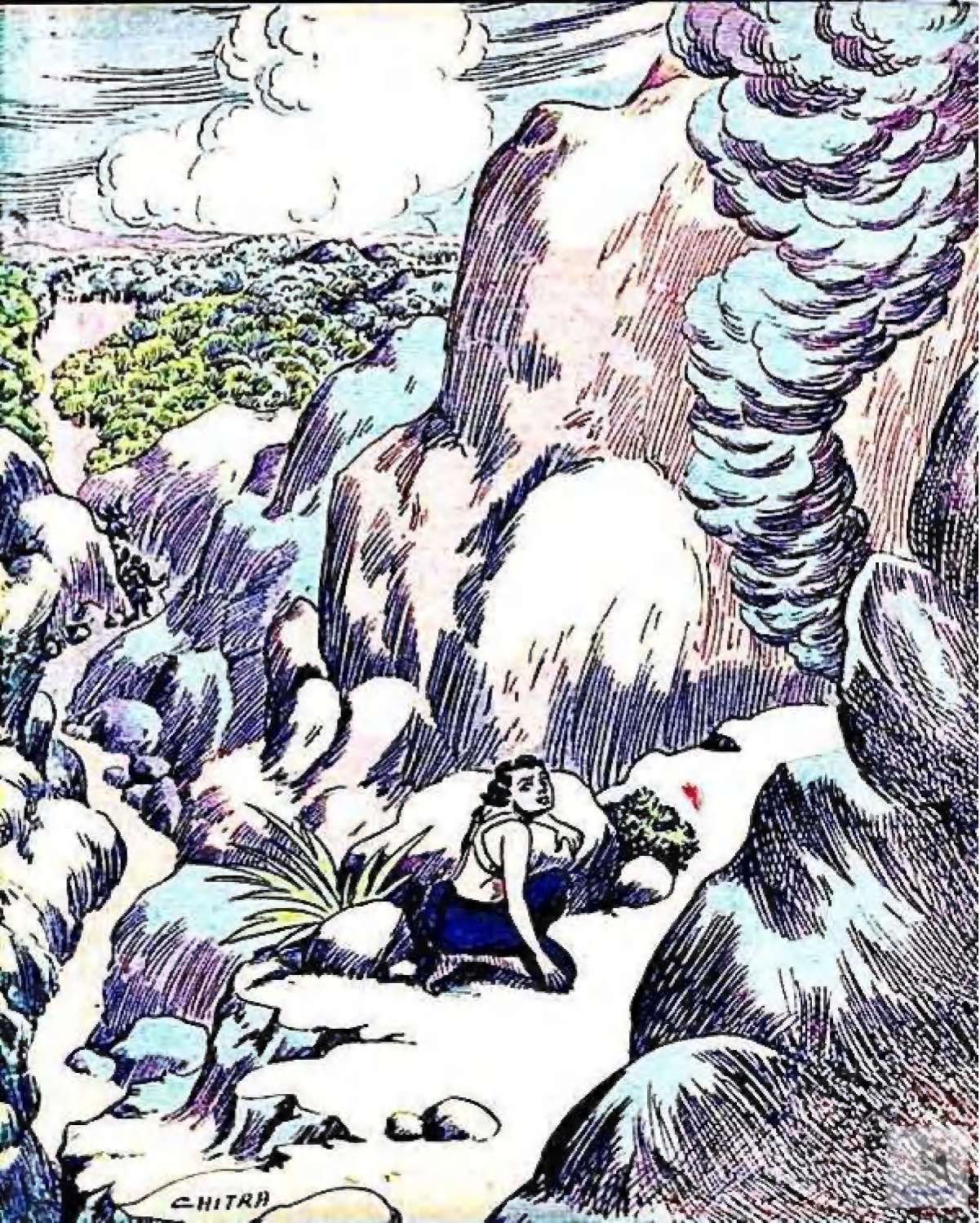
ఆ ముగ్గుర్నీ అంత ఆశ్చర్య పరిచిన సంగతేమిటా అని బయటపడ్డ వెనుదిరిగి చూశాడు. గుహలో నుంచి నల్లని పాగ బయటపడి వచ్చి, తాటిచెట్టు ప్రమాణాన అకాశంలోకి లేచింది. కొండ ఎక్కుతున్న ముగ్గుర్నీ, ఆశ్చర్య పరిచిన దృశ్యం అదేనని బయటపడ్డ గ్రహించాడు. ఇప్పుడు తనేం చెయ్యాలి? బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడితో, చెప్పాలా? చెబితే...చెప్పక పోతే.....

ఈలోపల రాజగారి అంగరక్షకుడు కొండ దగ్గర నుంచి వచ్చిన సైనికుడు బ్రహ్మపురం కేసి బాయువేగ మనోవేగాలతో పరిగెత్తుతున్నాడు. వాడికి అదృష్టం కొద్ది చాలిలో, గుర్రాన్నెక్కి పోతున్న ఒక శత పృథ్వి కనిపించాడు. ఇదే అదననుకుంటూ సైనికుడు కత్తి చూసి, ఆ పృథ్వుణ్ణి భయపెట్టి గుర్రం మీంచి కిందికి లాగి, దాన్నెక్కి నగరం కేసి బొడు తీశాడు.

కొట ముఖద్వారం వాటి అపరణలోకి అడుగు పెడుతూనే, సైనికుడు, "మహారాజా. మహారాజా!" అంటూ కేకలు పెట్టాడు. ఆ కేకలు వింటూనే కొత్తగా నియమితులైన సేనానాయకుడు భవనంలో











నుంచి బయటికి వచ్చి. "ఏయ్, నేను ముయ్య! ఏకంగా మహారాజుగారిని కేకలు పెట్టి పిలుస్తున్నావే, నిశేమన్నా మతి పోయిందా? ఏమిటి సంగతి?" అని గద్దించి అడిగాడు.

సైనికుడు దానితో అడుగుకుని, "సేనాని, రాజుగారి అంగరక్షకుడు నన్ను పంపాడు. కొండమీద ఉన్న ఒక గుహలో నుంచి నల్లని పాగ బయలుదేరి అకాశం ఎత్తు లెస్తున్నది. గుహలో మాంత్రికు డొకడున్నాడని, వాడే లోగడ సేనానాయకుణ్ణి చంపాడని, ఒక ముసలివాడు చెప్పాడు. ఆ వార్త రాజుగారికి చెప్పి, మరికొందరు సైనికుల్ని వెంటపెట్టుకు

రావలసిందిగా అంగరక్షకుడు నన్ను పంపాడు," అన్నాడు.

"అదీ చెప్పవలసినది తిరు! ఒక్క గుక్కలో అన్ని వివరాలూ చెప్పేశావ్. ఇక నేను మూసుకుని నా వెంట రా," అంటూ సేనానాయకుడు, సైనికుణ్ణి వెంటపెట్టుకుని రాజుగారి దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

రాజుగారు, రాజగురువు సేనానాయకుడు చెప్పినదంతా విని, సైనికుణ్ణి, "ఆ ముసలివాడెవరు?" అని ప్రశ్నించాడు.

"వాడు మాకు అడివిలో కనిపించాడు. తను అడివిలో కందమూలాలూ, అకల ములూ తిని బతుకుతుంటానని చెప్పాడు," అన్నాడు సైనికుడు.

"గుహలో నుంచి పాగరావటానికి కారణం మాంత్రికుడే ఎందుకై వుండాలి? శత్రుసైనికు లెందుక్కాగూడదు?" అని ప్రశ్నించాడు రాజగురువు.

"కాదని ఆ ముసలాడే చెప్పాడు. తను అడివిలో ఆ మాంత్రికుణ్ణి చాలాసార్లు చూశాడట. వాడుండే గుహకూడా తనకు తెలుసుకొన్నాడు," అన్నాడు సైనికుడు.

"వీరితో బంతువును గురించి ఆ ముసలాడి తెమైనా తెలుసా?" అని రాజుగారు ప్రశ్నవేశాడు.





"ఆ వింతబంతువు ఆ మాంత్రికుడి స్వప్నేనని ముసలాది నమ్మకం. తను మాత్రం ఆ బంతువును చూడలేదన్నాడు, మహారాజా," అన్నాడు సైనికుడు.

"గురువర్యా, ఏమిటి కర్తవ్యం?" అన్నాడు రాజుగారు.

రాజగురువు ఓ క్షణకాలం ఆలోచించి, "ఆ కొండ మీది గుహలో ఎవడో మాంత్రికుడున్నాడనెందుకు నందేహం లేదు. శత్రు సైనికులైతే అంత తెలివి తక్కువగా గుహలో నుంచి పాగ బయట పడనివ్వరు. అలా జరిగితే వాళ్ళ రహస్యం మనకు తెలిసి పోతుందిగదా. కనుక, అంత తెలివితక్కువ శత్రువులుండరు. ఇప్పుడు నా అనుమానం ఏమిటంటే, ఆ మాంత్రికుడు ఏదో పెద్ద ఎత్తున గుహలో హోమం చేస్తున్నాడని. లేకపోతే అంత పాగ ఒక్కసారిగా బయట పడేందుకు ఏలులేదు. వాణ్ణి మనం ప్రాణాలతో పట్టుకోవాలి," అన్నాడు.

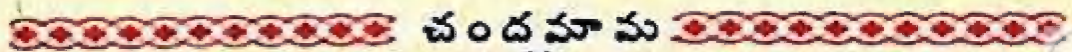
"వాడు దుష్ట మాంత్రికుడుగదా. మనం రహస్యంగా వెళ్ళి వాణ్ణి పట్టుకోగలమా?" అన్నాడు రాజుగారు నిస్సహా కనబడుస్తూ. "అదంతా నాకు పడలండి. నేను మంత్ర శాస్త్రం తెలిసిన వాడినైనా, ఇంత పరకూ దాన్ని ఉపయోగంలో పెట్టలేదు.



ఆ దుష్టుడి మంత్రశక్తిని హరించి, వాణ్ణి ఎలా చెజిక్కించుకోవాలో నాకు తెలుసు," అంటూ రాజగురువు, సేనానాయకుడి కేసి తిరిగి, "సేనాని, మెరికల పంటి వాళ్ళను ఓ పదిమంది సైనికుల్ని ఎరి వెంటనే బయలుదేరేందుకు నిర్దం చేయి," అన్నాడు.

పది నిమిషాలు గడిచి గడవక ముందే రాజగురువు, సేనానాయకుడూ, సైనికులూ గుర్రాలెక్కి, సగరం పదిలి అడవి మార్గాన కొండ దగ్గరకు బయలుదేరారు. అంగరక్షకుడు పంపిన సైనికుడు దారి తీస్తున్నాడు.

గుహ ముందు కాచిలివున్న బయటమ్మల కొండను సమీపిస్తున్న రాజగురువునూ, ఇతర







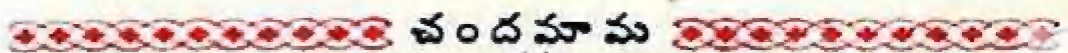
శేకపుడి గొంతు వినిపించింది. ఆతడు చెప్ప  
తున్నాడు : "వింధ్యారణ్యాల కవతల ఒక  
గొప్ప కొండలోయ వున్నది. అదే రాకాసి  
లోయ. ఆ లోయలో ఒకచెట్ట ఎత్తయిన  
ఒక రావిచెట్టు. దాని కింద ఒక పాము  
వుట్ట....." బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు  
ఎక్కడలేని అనందంతో పెద్దగా నవ్వుతూ,  
"ఓ! కాలభైరవా, చెప్పి, త్వరగా చెప్పి,"  
అంటూ శేకపుడి ఘోషమీద మంత్ర  
దండంతో గట్టిగా చరిచాడు.

"ఎండి మోడుగా వున్న చెట్టు వెన్నెల  
రాత్రి పల పుష్పాలతో నిండిపోతుంది. పులి  
రాజును చంపి, చర్మం వలిచి, దాన్ని..."  
శేకపుడు మాట మధ్యలోనే ఆగి, చెత్త  
గొంతు గట్టిగా పట్టుకుని వణికిపోతూ  
వెనక్కు ముందుకూ ఊగసాగాడు.

శేకపుడి చాలకం చూస్తూనే, బ్రహ్మాదండి  
మాంత్రికుడు గుహ దద్దరిల్లేలా, "అ! ఎవడు  
వాడూ? నా మీదే మంత్ర ప్రయోగం  
చేశాడా? కాలభైరవుడి నెరు కట్టుబడేలా  
చేశాడా?" అంటూ హంకరించాడు. జయ  
మల్లు ఒక్కగొంతులో గుహ ముందు నుంచి  
వరిగెత్తి కొండ దిగువకేసి చూశాడు.  
గుర్రాల మీద పచ్చిన చాళ్ళల్లో నుంచి,  
ఒకరు కిందికి దిగి, కమండలంలో నుంచి

పైనికులనూ చూశాడు. గొంతకు ముందు  
అదివిడి అర్థం పడి వరిగెత్తిపోయిన పైని  
కుడు, చిక్కందర్పి వెంటపెట్టుకు వస్తున్నా  
డని అతడికి అర్థం అయింది. గుహలో  
నుంచి బయటికి వెలువడుతున్న పాగ  
మాంత్రికుణ్ణి పట్టించింది. వాడు రాకాసి  
లోయలో వున్న చెట్టకొసమో చేసే ప్రయ  
త్నంలో మైమరిచి, తన గొంతుకు పురి  
తాడు పడనున్న సంగతే గుర్తించటంలేదు!

జయమల్లు చప్పున వెనుదిరిగి గుహ  
దగ్గరకు వెళ్ళాడు. లోపల కంచులా మోగు  
తున్న బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడి గొంతు  
చప్పున అగిపోయింది. ఆ వెంటనే







నిళ్ళు తీసుకుని, కొండ రాళ్ళ మీద చల్లు తూండటం అతడికి కనిపించింది. అతడు రాజగురవు!

బ్రహ్మదండిమాంత్రికుడితో పాటు, తనూ, శేకవుడుకూడా రాజభటులకు చిక్కి పాతామని జయమల్లు భయపడ్డాడు.

"గురురాయా, గురురాయా!" అంటూ జయమల్లు గుహలోకి పరిగెత్తి, "బ్రహ్మపుర సైనికులు కొండ ఎక్కి వస్తున్నారు," అన్నాడు మాంత్రికుడితో.

మాంత్రికుడు వళ్ళు పటపట, కొరికి, "వాళ్ళు సైనికులయితే మనశేం చేయాలి, శిష్యా. వాళ్ళవెంట తుచ్చ మాంత్రికుడెవడో ఒకడున్నాడు. వాడు మన ఉపాసకుల ఊడలమర్రి చేరు కట్టేశాడు. సరే, అ తుచ్చుణ్ణి కాలభైరవుడికి బలిపెట్టక మానను," అన్నాడు.

"అ తుచ్చమాంత్రికుడు నేరు కట్టేసే లోపల మనకు కావలసిన సంగతులన్నీ, కాలభైరవుడు చెప్పేవాడా, గురురాయా?" అని అడిగాడు జయమల్లు.

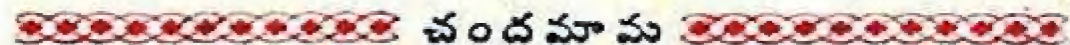
హఠాత్తుగా బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి కనుచామలు ముడిపడినై. అతడు అనుమానంగా జయమల్లుశేసి చూస్తూ, "నివేషునా దాటున చాగివుంది, గుహలో



బరుగుతున్నదంతా చూశావా ఏరా, శిష్యా?" అని అడిగాడు.

"అదేమిటి గురురాయా! నన్ను బయట కాచిరి వుండమన్నారు గదా? మీ అజ్ఞ పాలించ బట్టే, నేనా బ్రహ్మపుర సైనికుల్ని చూడటం తటస్థించింది. గుహలో బరుగు తున్నదేమిటో చూస్తూ కూచుంటే, కొండను పమిపిస్తున్న శత్రువుల నెలా చూడగలిగే వాడిని?" అన్నాడు జయమల్లు అమాయకంగా.

అప్పటివరకూ మైకంలో వున్న వాడిలా అటూయటూ ఘగుతున్న శేకవుడు, చప్పున లేచి నిలబడి, చుట్టూ కలయచూస్తూ,





"నే నెక్కడున్నాను? నే నెవణ్ణి?" అంటూ కేకలు ప్రారంభించాడు.

మాంత్రికుడు ఆతణ్ణి సమీపించి భుజం పట్టుకుని గుడుపుతూ, "నువ్వు కేకపుడివి. మహామాంత్రికుడైన బ్రహ్మదండి గుహలో ఉన్నావు. తెలిసిందా? ఆడుగో చూడు, ఈ పానీకుల చూడలమర్రి, ఈ న్మత్త చైరపుడు!" అన్నాడు అవేశంతో.

కేకపుడు కాలచైరపుడి విగ్రహం కేసి చూసి, "కాలచైరపుడి కళ్ళల్లో వెలుగు కొంచెం తగ్గినట్టుండే?" అన్నాడు.

జయమల్లు ఏదో చెప్పబోయేంతలో మాంత్రికుడు ఆతణ్ణి వారించి, "మరేం లేదు, కేకవా. నేను ఆషాఢగ్రతగా పున్న సమయంలో, ఒక తుప్పు మాంత్రికుడు, నా మీద దొంగదెబ్బ తీశాడు. నువ్వేమీ భయపడకు. వాణ్ణి కొద్ది క్షణాలలో కాల చైరపుడికి బలిపశువును చేస్తాను," అంటూ హుంకరించాడు.

"గురురాయా, మనం యిక్కడ కాల యావన చేసేందుకు లేదు. ఎటైనా పారిపోదాం. మార్గం చూపండి," అన్నాడు జయమల్లు.

"పారిపోవటమా? ఈ మహామాంత్రికుడు బ్రహ్మదండి, శత్రువులకు భయపడి పారిపోవటమా? ఎంత మాటన్నావు, శిష్యా! కాలచైరపుడే నాకు రక్ష! ఇక్కణ్ణించే, నా మీద దొంగ దెబ్బ తీసిన నీయణ్ణి హత మారుస్తాను. వాడి పాతం వాడికే బప్ప చెప్పతాను. మీ యిద్దరు మాత్రం ఎక్కడి కైనా దూరంగాపోయి దాక్కండి," అంటూ బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు కాలచైరపుడి విగ్రహం కేసి నడిచాడు.

కేకపుడు తన విల్లంబులు తీసుకున్నాడు. ఆ తరువాత జయమల్లు ఆతడూ కలిసి, గుహ నుంచి బయటికి వచ్చి, రాళ్ల వెనకగా సక్కుతూ, ఎనుగుల కొలను కేసి పారి పోసాగారు.

—(ఇంకా ఉంది)







8

[కాలరైరవుడి విగ్రహం మూడు, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు చేసిన హోమం వల్ల పాగ్ లెచి, గుహనంతా చుట్ట పేసింది. అవిధంగా వాడుప్ప చోటు రాజు వంపిన సైనికులకు తెలిసిపోయింది. మంత్రకాస్త్రం తెలిసిన రాజగురువు స్వయంగా వచ్చి, కాలరైరవుడి నేడు కట్టేశాడు. మాంత్రికుడు కేశపుణ్ణి, బయమల్లునూ విదైనా పారి పామ్మన్నాడు. తరవాత—]

కొండ ఎక్కుతున్న బ్రహ్మపుర సైనికుల్లో ఒకడు, కేశపుడూ, బయమల్లునూ గుహ నుంచి బయటికి రావటం చూశాడు. వాడు రాజ గురువుతో, "అయ్యా, గుహలో వున్నది ఒకడు కాదు, ఇద్దరు మాంత్రికులు, అదిగో చూడండి!" అంటూ గుహ కేసి చేయి చూపాడు.

సైనికుడలా చెప్పగానే రాజగురువుతో పాటు, కేశపుడి ముసలితండ్రి కూడా అటు కేసి చూశాడు. అతడికి ప్రాణం లెచివచ్చి

నట్టయింది. తన కొడుకు బతికే వున్నాడు! తను భయపడ్డట్టు, మాంత్రికుడు అతడి కేమీ హాని చెయ్యలేదు.

రాజగురువు, పారిపోతున్న కేశపుణ్ణి, బయమల్లునూ చూస్తూనే, "వాళ్లు మాంత్రి కులు కాదు, వాడి శిష్యులై వుంటారు. మాంత్రికుడు ఈ సరికే గుహ నుంచి మరో మార్గాన పారిపోయివుంటాడు. లేదా, అక్కడే వాడికి దాక్కునేందుకేదైనా రహస్య ప్రదేశం వుండివుంటుంది. వాడి శిష్యుల్ని







కూడా మనం చేజిక్కించుకోవాలి. మీరు అన్ని వైపుల నుంచి చుట్టు ముట్టండి." అని సైనికుల నాజ్వాపించాడు.

గుంపుగా నడుస్తున్న సైనికులందరూ, రాజగురువు అజ్ఞ వింటూనే జట్టు జట్టుగా చిలిపాయి, వలయాకారంగా కొండ మీదికి ఎక్కసాగారు. పారిపోతున్న కేశవుడూ, జయమల్లూ వాళ్లను చూసి, ఎటు పారి పోవాలో తెలియక తికమకపడ్డారు.

"సైనికులు అన్ని వైపుల నుంచి మనను చుట్టుముట్టి పట్టుకోవాలని చూస్తున్నారు. వాళ్ల కంట బడకుండా పారిపోవటం ఎలా?" అన్నాడు కేశవుడు.

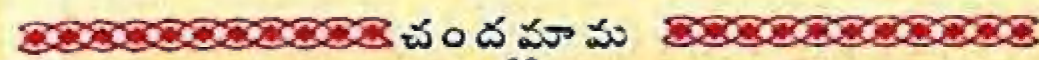


"నేనూ అదే అలోచిస్తున్నాను," అంటూ జయమల్లు ఒకీణుం అగి, "మనం ఒకటి చేద్దాం. ఈ సైనికులు వెన్నుంచి వుండగా, కొండ దిగి అడవిలోకి పొగల గటం సాద్యమయ్యేది కాదు. మనం యిక్కడే ఎదైనా చికటి గుహలో బోరబడి దాక్కుందాం," అన్నాడు.

"మనను పట్టటానికి బయలుదేరిన వాళ్ళు, ఈ చుట్టుపక్కల వున్న గుహలూ, గుట్టలూ, పుట్టలూ వెతక్కుండా వూరు కుంటారా? ఏమైతేనేం మనం, మూఁతికుడి గుహలో నుంచి బయటికి రావటం బ్రహ్మ పుర సైనికులు చూడటంతో, చిక్కులో పడ్డాం," అన్నాడు కేశవుడు.

"నువ్వంత నిస్పృహ పడకు, కేశవా. మనం రాజభటులకు దొరక్కుండా దాక్కు నేందుకు కాయకత్తులా ప్రయత్నిద్దాం. ఒక వేళ దొరికామో, ప్రాణాపాయం రాకుండా బయటపడే మార్గం నేను అలోచించే వున్నాను," అన్నాడు జయమల్లు.

జయమల్లేదో పెద్ద ఎత్తుగడ ఒకటి ముందే అలోచించి వుండాడని కేశవుడు అర్థం చేసుకున్నాడు. అయితే, అదేమిటో అడుగుదామని కేశవుడు అనుకునే లోపలే, జయమల్లు పక్కన వున్న ఒక సొరంగ





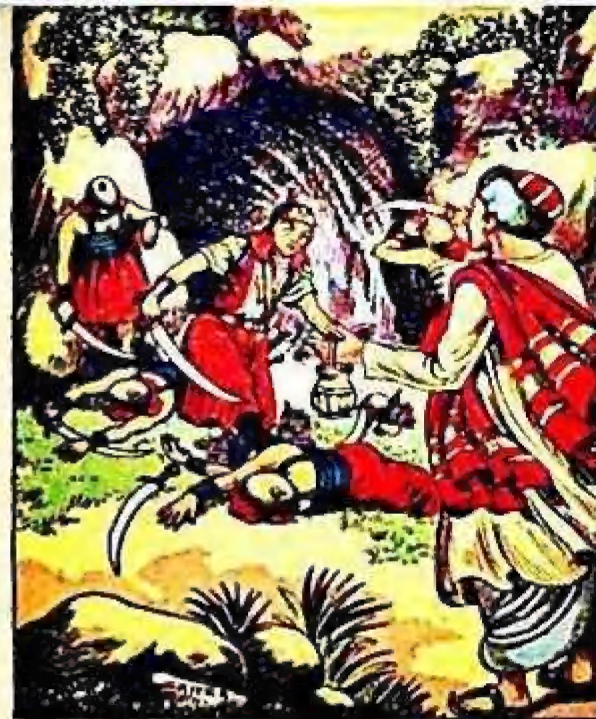


మార్గంలోకి ఎగిరి దూకుతూ, "శేకవా-  
చికటిని భయపడకు. నా వెన్నగా రా.  
ఈ సారంగ మార్గం, నాకు బాగా తెలి-  
సిందే," అని శేక చెబాడు.

శేకవుడు మరి చెప్పేదేమీ లేక జయమల్లు  
వెనక సారంగంలోకి దూకాడు. లోపల  
చికటిగా వున్నది. జయమల్లు రెండు చేతు-  
లనూ, పక్కలకు బారచాచి, సారంగపు  
టంచులను తాకుతూ, బాగ్రత్త అని శేకవు-  
డికి హెచ్చరికలిస్తూ త్వరత్వరగా ముందుకు  
నడవ సాగాడు.

రాజగురువు ఆజ్ఞ విని, మాంత్రికుడున్న  
గుహనూ, ఆ పరిసర ప్రాంతాల్లానూ చుట్టు  
ముట్టడానికి బయలుదేరిన సైనికులకు,  
శేకవుడూ, జయమల్లుా కనిపించలేదు.  
వాళ్ళల్లో నలుగురు ప్రతి గుహలోకి తొంగి  
చూస్తూ, చివరికి బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడి  
గుహ దగ్గరకు వచ్చి, లోపలకు చూస్తూనే,  
కాలభైరవుడి విగ్రహాన్ని చూసి, మూర్ఛ  
పోయినంత పని చేశారు.

"ఉగ్రరూపం, భయంకరాకారం, కాల్ద  
కింద నేల గిరున తిరిగిపోతున్నది!" అంటూ  
యిద్దరు సైనికులు గుహ ముందు వెళ్లికిలా  
పడిపోయారు. సైనికుల ఆరుపులు విన్న  
రాజగురువూ, సేనానాయకుడూ అక్కడికి



పరిగెత్తుకు వచ్చారు. గుహముందు యిద్దరు  
సైనికులు మూర్ఛపడి వున్నారు, మరిద్దరు  
గుహకు అనుకుని నిలబడి, గట్టిగా కళ్ళు  
మూసుకుని, ఏదో దండకం వినబడి వినబడ  
నట్టు గొణుగుతున్నారు.

సైనికుల వాలకం చూస్తూనే, సేనా  
నాయకుడికి మండిపోయింది. అతడు కింద  
పడి వున్న సైనికులను కాలితో గట్టిగా  
తన్నుతూ, "చచ్చారా, బతికున్నారా?"  
అంటూ పళ్ళు కొరికాడు.

సేనానాయకుడి కాపులకు కింద పడి  
వున్న సైనికులిద్దరూ ఎగిరి లేచి నిలబడ్డారు.  
దండకం పరిస్తున్న వాళ్ళు చవ్వన కళ్ళు







"సేనానీ!" అని కేశవేశాదు రాజగురువు, చుట్టూరా కలయచూస్తూ, సేనానాయకుడు గుహలోకి వచ్చాడు.

"ఈ గుహలో నుంచి ఎక్కడికో రహస్య మార్గం వుండి వుంటుంది. మాంత్రికుడు దానివెంట పారిపోయి వుంటాడని నా అనుమానం. వాడి అనుచరు లిద్దరూ గుహలోంచి బయటికి పారిపోవటం మనం చూశాం. వాళ్ళను రాజుగారి అంగరక్షకుడు వెతికి పట్టుకుంటాడు. మనం, ఈ మాంత్రికుణ్ణి కలుగులోంచి బయటికి లాగాలి," అన్నాడు రాజగురువు.

సేనానాయకుడు గుహకు అన్ని వైపులా పరీక్షిగా చూశాడు. అతడి కెక్కడా ద్వారం వున్న గుర్తు కనిపించలేదు. "గుహలోకి మనం ప్రవేశించిన దారి తప్ప, పారి పోయేందుకు మరే మార్గం వున్నట్టు కనిపించటం లేదు, గురువర్యా," అన్నా డతడు.

"చూడగానే కనిపించేదైతే, అది రహస్య మార్గం ఎలా అవుతుంది? గుహలో ప్రతి అంగుళాన్ని నెక్కుతూ కదిలించి చూడండి. ఏదైనా రహస్య ద్వారం వుంటే తెలుచు కుంటుంది," అన్నాడు రాజగురువు.

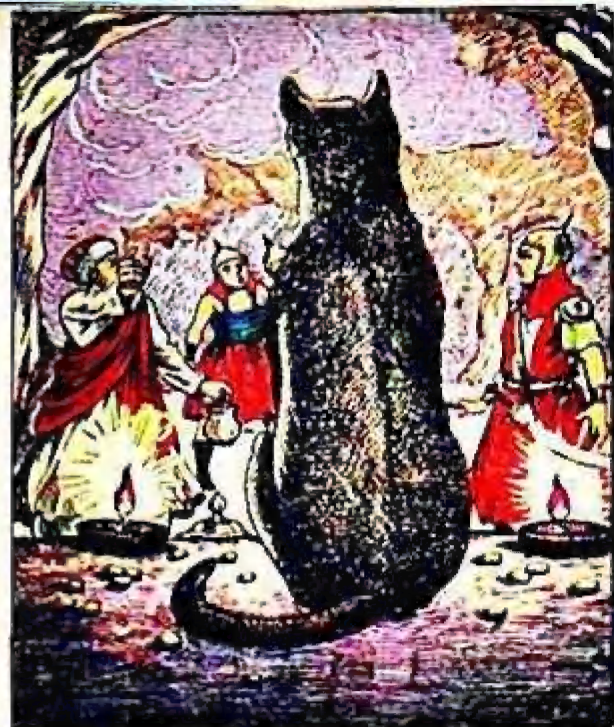
సేనానీ, నలుగురు సైనికులూ గుహ నంతా చేతులతో, కత్తిపిడులతో, నెక్కి

తెరిచారు. తరవాత నలుగురు సైనికులూ ఏకకంఠంగా, "గుహలో వున్న భయంకర స్వరూపాన్ని చూస్తూనే, మాకు శరీరాలు స్వాధీనం తప్పినై, సేనానీ," అన్నారు.

"అహా, ఎంతటి సాహస విక్రమార్కు లోయ, మన బ్రహ్మపుర సైనికులు!" అంటూ రాజగురువు గుహలోకి ప్రవేశించాడు. గుహలో అంతా నిశ్శబ్దంగా వున్నది. కాలభైరవుడి విగ్రహం ముందు మాంత్రికుడు వెలిగించిన మంటలు యింకా చల్లాకలేదు. వాడు వేసిన ధూపం తాలూకు పొగ, యింకా గుహలో అక్కడక్కడా తారట్లాడుతున్నది.







చూశారు. ఎక్కడా రహస్య ద్వారం వున్న సూచనలైనా కనిపించలేదు. ఈ లోపల రాజగురువు కాలభైరవుడి విగ్రహాన్ని పరీక్షగా చూడసాగాడు. హఠాత్తుగా అయనకో అనుమానం కలిగింది. సేనానాయకుడు వచ్చి గుహలో ఎక్కడా రహస్య ద్వారం లేదని చెప్పగానే, రాజగురువు, కాలభైరవుడి విగ్రహాన్ని అతడికి చూపుతూ, "బహుశా ఈ విగ్రహం అడుగున ఏదైనా రహస్య చిలం వున్నదేమో. లేకపోతే మాంత్రికుడు ఎట్లా మాయమయినట్టు? విగ్రహాన్ని కడిగి లించి చూడండి," అన్నాడు.

సైనికులూ, సేనానాయకుడూ కాలభైరవుడి విగ్రహాన్ని పై కెత్తేందుకు ప్రయత్నించారు. అది కదలలేదు. అటూ యిటూ పక్కలకు లాగేందుకు యత్నించారు. కాని, అది వున్న చోటు నుంచి అంగుళమైనా జరగలేదు. రాజగురువు ఈసారి విగ్రహాన్ని తల దగ్గర నుంచి అతి జాగ్రత్తగా తడిచి చూస్తూ, దాని వెన్నుమీద వెళ్ళుకో నొక్కుతూ, "అహా, ఇది రహస్యం! ఇదేదో పాతపానన విగ్రహం అనుకున్నాను, కాదు. ఇది అతుకులమారి బొమ్మ. ఎక్కడో ఏదో ఒక భాగాన్ని కదిలిస్తే, ఇది తప్పక రెండుగా విచ్చుకుంటుంది. మాంత్రికుడు

దీని పొట్టలో వుండి వుంటాడని నా అనుమానం. బహుశా, వాడు మన సంభాషణ అంతా వింటూండినా వింటుండొచ్చు," అంటూ పెద్దగా నవ్వాడు.

రాజగురువు యిలా అనగానే, సేనాని, సైనికులూ కాలభైరవుడి విగ్రహాన్ని, తలా, కాళ్ళూ పట్టుకుని గుంజసాగాడు. సైనికులకు మాత్రం ఆ విగ్రహం అంటే యింకా భయం పాలెదు. వాళ్ళదే కాలుతున్న లోహాన్ని కాకి చూస్తున్న వాళ్ళలాగా అటూ యిటూ గెంతుతున్నారు.

ఇదంతా గమనిస్తున్న రాజగురువు, కోపంగా వాళ్ళకేసి చూస్తూ, "ఎందుకంత







రాజగురువు పొందిన ఆశ్చర్యం అంతా యింతా కాదు. మాంత్రికుడు కాలభైరవుడి పాత్రలోంచి కొండలోకి ఎక్కడికో ఒక రహస్య చిలమార్గం ఏర్పాటు చేసుకున్నాడన్న మాట! ఇప్పుడు వాడు ఆ చిలమార్గం లోంచి బయటికి పారిపోయి వుంటాడు. లేవా, అందులోనే ఎక్కడైనా దాక్కని ఆయినా వుంటాడు.

రాజగురువు యిలా ఆలోచించి, సేనానాయకుడితో, "సేనానీ, మాంత్రికుణ్ణి పట్టుకునే పని ఒక విధంగా సుకరమయిందనుకుంటాను. మన సైనికులు కొండ గుహలన్నీ గాలిస్తూ వుండగా, వాడు కొండ దిగి పారిపోయేందుకు ప్రయత్నించడు. ఈ చిలం చూశావు గదా? ఇది ఎక్కడికి పోతుంటే తెలియదు. కాని, మాంత్రికుడు యిందులోనే ఎక్కడో దాక్కుని వుంటాడు. మనవాళ్ళకు కాగదా లిచ్చి, చిల మంతా వెతికించు," అన్నాడు.

గుహలో మాంత్రికుడు సొంత వుపయోగానికి దాచుకున్న కాగదాలను సైనికులు, అక్కడే వున్న చమురులో తదివి, వెలిగించి, సేనానాయకుడు ముందుండి దారి తీయగా, కాలభైరవుడి పాత్రలో నుంచి దిగువకు వున్న చిలంలో దిగారు.

భయపడి చస్తున్నారు? మీ ప్రాణాలకేం ప్రమాదం రాదు," అని గట్టిగా కనిరాదు.

సైనికుల కా మాటల్లో ప్రాణభయం పోకపోయినా, ఉద్యోగాలకు ముప్పు వస్తుందేమోనన్న భయపు పుట్టింది. రాజగురువు సర్వసమర్థుడు. రాజుగారి దగ్గర ఆయన మాటకు తిరుగులేదు. ఇలా అనుకుని సైనికులు ఎక్కడ లేని తెగువా తెచ్చుకుని కాలభైరవుడి విగ్రహాన్ని, అటూ యిటూ కుదిరించ సాగారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు విగ్రహం తోక పట్టుకుని గుంటే సరికి, ఉరిమినట్టు ఫెళఫెళ మంటూ విగ్రహం రెండుగా చీలి వక్కలకు పడిపోయింది.







కాలభైరవుడు రెండుగా విరిగి పడినప్పుడు అయిన పెద్ద ధ్వనిని, మచ్చల సంహం గుహలో దాక్కొని వున్న కేశవుడూ, జయమల్లుా విన్నారు. సంహం గుహముందున్న బండరాయి మీద పడుకుని నిద్రమెత్తుకోబోతున్నది.

"బ్రహ్మదండిగాడి రహస్యం సైనికులకు తెలిసిపోయింది. ఇక వాణ్ణి వాళ్ళు పంపి కొక్కుసు కలుగులో నుంచి లాగివట్టు బయటికి లాగుతారు," అన్నాడు జయమల్లు. ఇంతలో వాళ్ళు దాక్కున్న గుహ వెనక భాగాన అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

"సైనికులకు మనం దాక్కున్న బోటు తెలిసిపోయింది!" అన్నాడు కేశవుడు, ధ్వని వచ్చిన వైపుకు చూస్తూ.

జయమల్లు ఒక్క ఎగురున వెళ్ళి, గుహ వెనక భాగాన నలుచదరంగా వున్న ఒక రాతికి అడ్డంగా, ఇనపకమ్మి వెక దానిని తీసి, అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ కేశవుడి దగ్గరకు వచ్చి, రహస్యంగా అతడితో, "ఇక మనకు ఆ వైపునుంచి ప్రమాదం రాదు. అక్కడ ఏదో నలుచదరపు రాయి వున్నదని తప్పు. అది గుహలోకి తెరుచుకునే తలుపు అని వాళ్ళు గ్రహించలేదు. ఇంతకీ బ్రహ్మదండిగాడు ఏమయినట్టు? వాళ్ళకు



దరికిపోయాడా?" అన్నాడు అనుమానంగా. కేశవుడు జవాబు చెప్పబోయేంతలో గుహ వెనుకభాగాన్నుంచి, "శిష్యా, శిష్యా," అన్న సన్నని పిలుపు వినిపించింది. అన్వరం గుర్తు వయతూనే, జయమల్లు నిలువెల్లా కంచించిపోయాడు. అతడు కేశవుడి చెవిలో రహస్యంగా, "కాలభైరవుడి విగ్రహం అడుగున ఏదో రహస్య బిలం వున్నదని నాకు తెలుసు కాని, అది సరిగా ఈ గుహలోకి వస్తుందని నే నెరగను. బ్రహ్మదండిగాడి రహస్యం సైనికులకు తెలిసిపోగానే, వాడు యిక్కడికి పారిపోయి వస్తున్నాడు. మనం ఆ నలుచదరపు రాయికి అడ్డం తీసి గుహ





లోకి దారి యిచ్చామో, మనం కూడా సైనికులకు చిక్కిపోతాం. అందుకని మనం గుట్టు చప్పుడు కాకుండా పూరుకోవటం మంచిది," అన్నాడు.

ఈలోపల బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు, శిష్యులు, శిష్యులు, అంటూ చాలా సార్లు శేకలు పెట్టి, గుహ వెనుకభాగాన్ని తన మంత్ర దండంతో కొట్టసాగాడు. కాని, అతడికి యివతలి నుంచి ఎలాంటి జవాబూ రాలేదు. శేకవూ, జయమల్లూ కిక్కురుమనకుండా గుహలో ఒక మూలకాడికి కూర్చున్నారు.

అక్కడ రాజగురువు అబ్బి విని వీలం లోకి దిగిన సేనానాయకుడూ, సైనికులూ, మాంత్రికుడు వెళ్ళిన మార్గం కనుక్కోలేక, చక్కదారుల వెంట చాలాసేపు తిరిగి, చీకటి కొణాల్లో నానా అవస్థలూ పడి, కొంత సేపటికి రాజగురువున్న చోటుకు తిరిగి వచ్చారు. "మాంత్రికుడు దొరకలేదా?" అని అడిగాడు రాజగురువు.

"గురువర్యా, వాడా వీలంలో వున్న సూచనలేం కనిపించ లేదు. వీల మార్గం ఎక్కడా సూటిగా లేదు. చేతివెళ్ళలా అందులో అన్ని వైపులకూ సారంగ మార్గాలున్నై. వాడెక్కడా కనిపించలేదు," అన్నాడు సేనానాయకుడు.

"అలాగా," అంటూ రాజగురువు కొంచెంసేపు ఆలోచించి, "వాడు, ఈ వీలం లోని, ఏ సందుల్లోనో దాగివున్నాడనే దాంట్లో సందేహం లేదు. వాణ్ణి బయటికి రప్పించటానికి ఒకే మార్గం వున్నది. మీరంతా వెళ్ళి ఎందుపుల్లలూ, అకలములూ పోగుచేసుకు వచ్చి, వీలమార్గాన్ని వాటితో నింపి, నిప్పు పెట్టండి. వాడు ఆ పాగకు తట్టుకోలేక, ఏదో ఒక సారంగం నుంచి బయటికి వస్తాడు. అప్పుడు పట్టుకోవచ్చు," అన్నాడు సైనికులు వీలద్వారాన్ని ఎందు పుల్లలతో నింపి, దానిమీద యింత చమురు పోసి, నిప్పుంటించారు. —(ఇంకా వుంది)





# రాక్షసి తోయ

9

[రాజగురువు వెంట వచ్చిన బ్రహ్మపుర సైనికులు బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి కోసం, గుహ అంతా గాలించి, చివరకు కాలచైరపుడి ఎగ్గహం గింజపున్న దిబ్బాన్ని కనుక్కున్నారు. వాణ్ణి తీవర పెద్ద బయిటికి రప్పించేందుకు రాజగురువు, చిల ద్వారాన్ని ఎండు పుల్లలతో మూయించి, వాటి మీద చమురుపోసి నిప్పు పెట్టించాడు. తరువాత—]

చమురుతో బాగా తడిసిన ఎండుపుల్లలూ, అకలములూ కీనాల మీద నిప్పుంటుకుని పెద్ద జ్వాలలతో చిల మాల్లాన్ని కప్పవేసినై. చూస్తూండగానే నల్లని పొగ గుహనంతా అక్రమించింది. రాజగురువు, సేనాని, సైనికులూ గుహ బయిటికి పరిగెత్తారు.

"గురువర్యా, మీరన్నట్టు మాంత్రికుడు చిలంలో ఎక్కడో దాక్కుని వుంటాడు. వాడు తప్పక ఈ మంటల్లో పడి అహుతి అవుతాడని నా భయం," అన్నాడు సేనాని.

రాజగురువు గుహలో మరింతగా కమ్ము కుంటున్న పొగకేసి చూస్తూ, "వాడు అంత తేల్గిగా వచ్చేరకం కాదు. వాడికి అచిలంలో నుంచి బయటపడేందుకు మరో మార్గం తప్పకుండా వుంటుంది. వా డెక్కడో ఒక చోట కొండ మీదికి తేలుతాడు. సైనికుల్ని కాపుంచి, వాడు తల బయట పెట్టగానే పట్టుకోమని అజ్ఞాపించు," అన్నాడు.

రాజగురువు యిలా మాట్లాడుతున్న సమయంలో బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు మచ్చల





నింహం గుహ వెనక భాగానికి చేరి; తన శిష్యుణ్ణి విలుస్తున్నాడు. వాడు తన మంత్రదండంకో విన్నిసార్లు రాతి మీద కొట్టినా జయమల్లు దానికి అడ్డంగావున్న గనపకమ్మని తెలిగించి, ఆతడికి మార్గం యివ్వలేదు.

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడివి, పాము చెవులు. వాడు గుహలో తన శిష్యుడూ, కేశవుడూ మెల్లగా మాట్లాడుకుంటూ వుండటం వనిగట్టాడు. తను చేసిన శబ్దం వాళ్ళకు వినబడిందని, కాని వాళ్ళు తనను గుహలోకి రానివ్వదలచలేదని వాడు గ్రహించాడు. "హూ, యిదా మీ ఎత్తుగడ! నన్ను

బ్రహ్మపుర సైనికులకు బంధించేసి, రాకాసి లోయలో వున్న అమూల్య నంపదలను దొంగిలించాలని చూస్తున్నారా? పిల్లకాకి కేమి తెలుసు ఉండేది చెప్పి!" అని మనసులో అనుకుంటూ, మంత్రదండాన్ని ఎత్తి రాతి మీద బలంగా కొట్టి, "ఒరే ద్రోహ, శిష్యా! నువ్వు, ఆ గడ్డకాపరీ గుహలోవున్నారని నాకు తెలియదను కుంటున్నావా? నా మంత్రశక్తికో మిమ్మల్నిద్దరినీ ఈ కీనాన భస్మివటలం చెయ్యమంటారా, రాతిని పక్కకు జరుపుతారా?" అని కేశ పెట్టాడు.

ఆ కేశ వింటూనే కేశవుడూ, జయమల్లు కూడా చిరిగిపడ్డారు. జయమల్లు అంత లోనే తెరుకుని, "కేశవా, ఆ దుర్మార్గుణ్ణుంచి మన కెలాంటి ప్రమాదమూరాదు. బ్రహ్మపుర సైనికుల చెంట వచ్చిన ఒకడు వాడి మంత్రశక్తిని హరించి, ఎప్పుడో నేడు కట్టె కాదు. వాణ్ణి సైనికులు తప్పకుండా పట్టుకుంటారు. మనం యిక్కడ దాక్కున్నామనెది బ్రహ్మదండిగాడికి తెలిసిపోయింది గనక, వాడు పగ సాధించేందుకు, మనని సైనికులకు పట్టిస్తాడు. కనక, మనం యిక్కణ్ణించి పారిపోవాలి," అన్నాడు.

జయమల్లు చెప్పింది కేశవుడికి సవ్యంగానే కనబడింది. కాని, అన్ని వైపులా

చందమామ







సైనికులు తమ కోసం గాలిస్తుండగా పారి పోవటం ఎలా?

హఠాత్తుగా గుహ వెనక భాగాన్నుంచి బ్రహ్మాదండి పెద్దగా దగ్గిన ధ్వని, ఆ వెంటనే, "అయ్యో, నా ఉగ్రభైరవుణ్ణి పునాది నుంచి పెళ్ళిగించి ఆవరణ పారే కలా? ఏమిటి పొగ? చచ్చాను, చచ్చాను! చిలంలో నుంచి బయటపడవలసిందే! రాజు భటులకు చిక్కి నానా హింసలూ పడవల విన యోగం రానిపెట్టివున్నది. హఠాత్తుగా, కాలభైరవా!" అంటూ కేకలు పెట్టటం కేళవుడూ, జయమల్లూ విన్నారు.

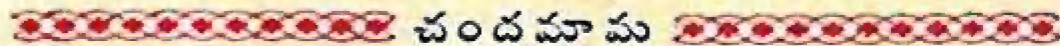
"సైనికులు చిలమార్గాన విట్టి ఊడర పెట్టి, బ్రహ్మాదండిగాణ్ణి ఎలుకను కలుగు లోంచి లాగినట్టు లాగబోతున్నారు," అన్నాడు జయమల్లు.

"ఒరే బ్రహ్మ, శిష్యా! నీ మాటలన్నీ నాకు వినబడటం లేదనుకున్నావా?" అంటూ బ్రహ్మాదండి పెద్దగా హుంకరించి, తెరలు తెరలుగా దగ్గుతూ, "ఈ చిలం లోంచి కొండ మీదికి వెళ్ళే మార్గం నాకు తెలుసు. అలా వెళ్ళితే నన్ను సైనికులు తప్పకుండా పట్టుకుంటారు. ఇక్కడ పొగలో చిక్కి ఊపిరాడక చచ్చేకన్న, అదే కొంత సయం. కాని, సైనికులకు మీ రెక్కడ

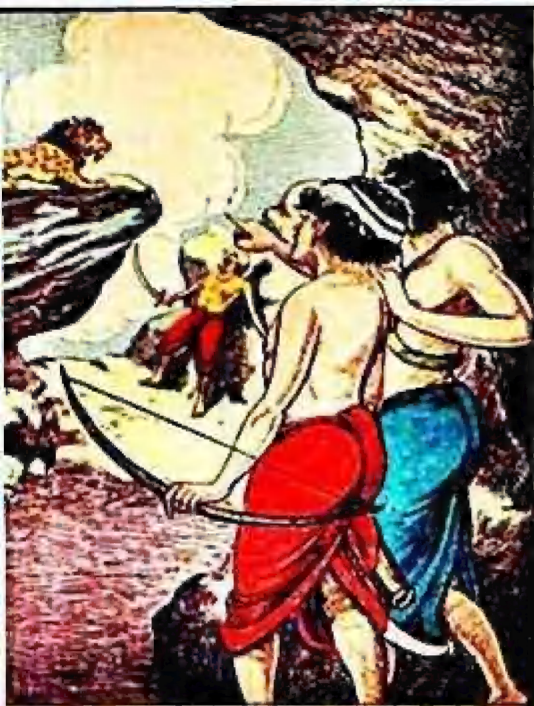


దాక్కునివున్నారో చెప్పి, మిమ్మల్ని వాళ్ళ చేత చిత్రవధ చేయిస్తాను," అన్నాడు.

ఆ వెంటనే మాంత్రికుడు గుహ వెనక భాగాన్నుంచి వెళ్ళిపోతున్న సూచనగా, కాళ్ళచప్పుడు వినిపించింది. జయమల్లుకు బ్రహ్మాదండి అన్నంతవని చేస్తాడన్న భయం కలిగింది. అతడు కేళవుణ్ణి కూచున్నచోటనే వుండమని చెప్పి, గుహ ద్వారం దగ్గరకు వచ్చి బయటికి తొంగిచూశాడు. అతడి దృష్టికి దూరంగా ఎక్కడో ఒక సైనికుడు ఒక బండరాతి మీద నిలబడి వుండటం కనిపించింది. వాడు గుహ కేసి కాక మరో వైపుకు చూస్తున్నాడు.







జయమల్లు చచ్చిన గుహలోకి వెళ్ళి, "కేకవా, మనం పారిపోవాలంటే యిదే మంచి అదనులాగా కనబడుతున్నది. బ్రహ్మదండి, సైనికులకు మనం దాక్కున్న చాటు చెప్పేస్తాడు," అన్నాడు.

కేకవుడు చచ్చిన లేచి నిలబడి జయమల్లు వెంట గుహద్వారం దగ్గరకు వచ్చాడు. అంతలో దూరం నుంచి పెద్ద కలకలం వినబడింది. బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి గొంతు కంచులా మార్మోగుతున్నది. సైనికులు కేకలు పెడుతున్నారు. కేకవుడూ, జయమల్లూ ఓ తృటికాలం నిశ్చేష్టులై ఏమి చెయ్యటమా అని ఆలోచించేంతలో, చేత



కత్తి పట్టుకుని ఒక వృద్ధుడు రాళ్ళచాటు నుంచి బయటికివచ్చి, గుహ ముందున్న మచ్చల సింహాన్ని చూస్తూనే టక్కున నిలబడిపోయాడు.

"ఇదుగో, మీ ఆయ్య, కేకవా!" అన్నాడు జయమల్లు. కేకవుడు అశ్చర్యంగా తండ్రి కేసి చూశాడు. జయమల్లు చెయ్యి చూపుతూ, "సింహం నిన్నేమి చెయ్యదు, భయంలేదు, రా," అంటూ పిలిచాడు. కేకవుడి ముసలి తండ్రి చుట్టూ ఓ మారు కలయచూసి, రాళ్ళచాటుగా నక్కుతూ గుహ కేసి రాసాగాడు.

దూరంగా అప్పటివరకూ పెద్దగా మంత్రం పఠిస్తున్న బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి గొంతు చచ్చిన అగిపోయింది. అతడికి ఎదురుగా రాజగురువు కనిపించి, కమండలం లోంచి యింత నీరు తీసి గాలిలోకి విదిరిస్తున్నాడు. అది చూస్తూనే మాంత్రికుడికి నోరు నొక్కుకుపోయినట్టయింది. "హే, కాలభైరవా, నువ్వే నాకు దిక్కు!" అంటూ బ్రహ్మదండి వున్నచోటనే కుప్పగా కూలిపోయాడు.

"కాలభైరవుడికే దిక్కులేక, రెండుగా ముక్కలై గుహలో పడివున్నాడు. ఇంతకూ నీ పేరెమిటి, మాంత్రిక శరమనీ!" అంటూ











"మహాఘనక పహించిన రాజగురు శేఖరులు నన్ను కాపాడాలి. నేను మీ దాసాన దాసుణ్ణి!" అంటూ బ్రహ్మాదండి ప్రాణభయంతో వనికి పాసాగాడు.

"ఏ ప్రయోజనం ఆశించి నువ్వు అడవిలో బ్రహ్మపురసేనానిని చంపావ్?" అంటూ రాజగురువు బ్రహ్మాదండి శిగ గుప్పెటలో చిగించి అటూ యిటూ ఊపాడు.

"రాజగురుశ్రేష్ఠా! సేనానిని చంపింది నేనుకాదు, నా శిష్యుడు. వాడు గురుద్రహ. నేను వద్దని ఎంత వారించినా విసక, సేనానిని హత్యచేశాడు," అన్నాడు బ్రహ్మాదండి.

శిష్యుడన్నమాట వింటూనే రాజగురువు మాంత్రికుడి శిగ పట్టు విడిచి, "అన్నట్టు వాళ్ళ మాటే మరిచాను. నీ యిద్దరు శిష్యులూ ఎక్కడ? ఊ చెప్పు?" అంటూ కళ్ళురిమాడు.

"రాజగురు శిఖామణి! వాళ్ళల్లో ఒకడే నా శిష్యుడు, రెండోవాడు అడవిలో గొడ్డను కాచుకునే మూర్ఖుడు. వాళ్ళిద్దరూ కలిసి ఈ ప్రాంతాల చేయని కిరాతకం అంటూ లేదు," అన్నాడు బ్రహ్మాదండిమాంత్రికుడు.

"నే నడిగింది వాళ్ళెక్కడ దాక్కుని వున్నారని? నువ్వు వాళ్ళుచేసిన కిరాతకాల

రాజగురువు చిరునవ్వు నవ్వుతూ బ్రహ్మాదండిని సమీపించాడు.

రాజగురువునూ, అతడి వెనక కత్తులు పట్టివున్న సైనికులనూ చూస్తూనే బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు ప్రాణభయంతో విలవిలలాడాడు. "మహారాజా, నా పేరు బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు," అన్నాడు తడబడుతూ.

"నువ్వు చాలా గొప్ప మాంత్రికుడవనుకున్నాను! రాజవరో, రాజగురు వెనకేరకూడా గ్రహించలేనంత బుద్ధిహనుడివా?" అంటూ రాజగురువు మాంత్రికుడి తలమీది శిగ పట్టి పైకి లేవనెత్తాడు.



చందమామ







మాట చెప్పుతున్నావ్. శిష్యులు చేసిన అపచారాలకు బాధ్యత గురువుడన్న సంగతినాకు తెలుసు. వాళ్లెక్కడ?" అంటూ రాజగురువు, మాంత్రికుణ్ణి గద్దించాడు.

"రాజగురు చూడమనీ! ఆ ద్రోహులిద్దరూ మచ్చల సంహం గుహలో దాక్కునివున్నారు. వాళ్ళను వెంటనే పట్టి బంధించకపోతే రాకాసిలోయకు వెళతారు. నా గాడిదమారి శిష్యుడు జయమల్లుకు, ఆ రాకాసిలోయ గురించి సర్వం తెలుసు. వాడు దొంగచాటుగా వుండి, కేకవుణ్ణి పూనిన కాలభైరవుడు చెప్పిందంతా విన్నాడు," అన్నాడు బ్రహ్మాదండి.

రాకాసిలోయ అన్న పేరు వింటూనే రాజగురువు అశ్చర్యపడ్డాడు. అలాంటి పేరులోగడ అతడెన్నడూ విని వుండలేదు. మాంత్రికుడు కొండ మీద చేరి కాలభైరవుణ్ణి ఉపాసించడానికి, సేనాని హత్యకూ—వీటన్నిటికీ వెనక ఈ రాకాసిలోయ కథ ఏదో వున్నదని ఆయనకు తెలిసిపోయింది.

రాజగురువు యిలా ఆలోచించి, తన వెంటవున్న సైనికులతో మాంత్రికుడు చెప్పిన గుర్తుల ఆధారంతో మచ్చలసంహం గుహలోవున్న కేకవుణ్ణి, జయమల్లునూ పట్టుకురమ్మన్నాడు. సైనికులు అటుకేసి పరి



గెత్తారు. వాళ్ళకు ముసలివాడితో కలిసి వెళుతున్న కేకవుడూ, జయమల్లుా కనిపించారు. సైనికులు పైన రాళ్ళగుట్టల మీద వుండి, కింద నడుస్తున్న ముసలివాడితో, "ఏయ్ ముసరి! వాళ్ళ నెక్కడికి తిసుకుపోతున్నావ్?" అని కేకవేశారు.

ఆ కేక వింటూనే కేకవుడి ముసలితండ్రి ఏ మాత్రం తొట్రుపాటు మాపించక, "నేను ఈ దుర్మార్గుల్ని తిసుకుపోవటం లేదు, రాజగురువు వద్దకు అడ్డదారిన తిసుకు వస్తున్నాను. నా కొచ్చే బహుమానం కాజెయ్యాలని వుండేమో, జాగర్ర! మీ దారిన మీరు పొండి," అంటూ పెద్దగా అరిచాడు.





"ఈ చావబోయే వయసులోకూడా ముసరివాడికి డబ్బంటే ఎంత ఆశ!" అనుకుంటూ సైనికులు వెనుదిరిగి రాజగురువు దగ్గరకు బయలుదేరారు.

రాజగురువుకు రాకాసిలోయను గురించిన సంగతి సందర్భాలు తెలుసుకోవాలని వున్నా. అది కిమ్మలుకూడా దొరికిన తరవాత బ్రహ్మదండిని వాళ్ళ ఎదట ప్రశ్నించటం మంచిదనుకున్నాడు. అప్పుడు వాడు అబద్ధాలు చెప్పేందుకు అవకాశం వుండదు.

రాజగురువు అన్నిటికన్న ముందుగా బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి గర్వం అణచాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. అయిన సేనానాయకుణ్ణి పిలిచి, "ఈ బ్రహ్మదండిని కాళ్ళూ చేతులూ చీగించి, అడవి పంపిని వేలాడకట్టినట్టు కాపడికర్రకు వేలాడకట్టమన సైనికుల చేత నగర ద్వారం వద్దకు మోయించుకు రావాలి. ఒక సైనికుణ్ణి ముందుగా నగరంలోకి పంపి, పొరులంద

రికి మాంత్రికుడు పట్టువడిన కారణంగా, ఈ రోజు వర్తదినమని చాటింపు చేయించాలి. ఎందుకైనా మంచిది; యిద్దరు సైనికుల్ని వీడి గుహకు వగలా రాత్రికూడా కాపలా వుంచు," అన్నాడు.

రాజగురువు అజ్ఞ వింటూనే సైనికులు బ్రహ్మదండి మాంత్రికుణ్ణి పట్టుకుని కాళ్ళూ కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేశారు. తరవాత ఒక లావుపాటి కర్రతెచ్చి, దానికి వాణ్ణి అడ్డంగా వేలాడకట్టి, కర్రచివరల్ను ఇద్దరైన చొప్పున ఘోషాన వెనుకుని కొండ దిగువకు బయలుదేరారు. బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు కర్ర ఊపుకు అటూ యటూ ఊగుతూ, "అయ్యో, ఊపాసకుల ఊడలమర్రి, ఉన్నత్తలైరవా! నా కెంత అవమానం తెచ్చిపెట్టావేయీ," అంటూ విలపించసాగాడు.

రాజగురువు చిరునవ్వు నవ్వుతూ కొండ దిగువున చెట్టుకు కట్టెనివున్న తన గుర్రం కేసి నడిచాడు. —(ఇంకా వుంది)







10

దేవదాస్య కప్ప చెనెన పాగలో చిక్కుకున్న బ్రహ్మచండి మాంత్రికుడు, తన శిష్యుని బిరించి బయట నిలిచియున్న ప్రయత్నించాడు. కాని, సాధ్యం కాలదు. చాటు చిలంతో గుంచి బయటికి వచ్చి, రాజగురువును చిక్కిపోయాడు. అయిన చాటి కరకు వెలక గట్టించి, నగరానికి తిసుకుపోయిని తిట్టలకు అల్ల యిచ్చాడు. తరువాత—

సేనానాయకుడు ముందుగా నగరంలోని పంపిన సైనికుడు, తప్పెటలూ, తాపా మచ్చాలూ వాయింబే కొందరిని వెంటబెట్టు తుని, నగరంలో చాటింపు చేయించాడు.

చాటింపు వింటూనే బనం గుంపులు గుంపులుగా చేరి కేకలు పెడుతూ, అనం తొత్తువాలు ప్రారంభించారు. చాలామంది బ్రహ్మచండి మాంత్రికుని యాసేందుకు నగర వ్యూరం దగ్గరకు వెళ్ళారు. ముందుగా వ్యూరం చాటి నగరం ప్రవేశించినవాడు

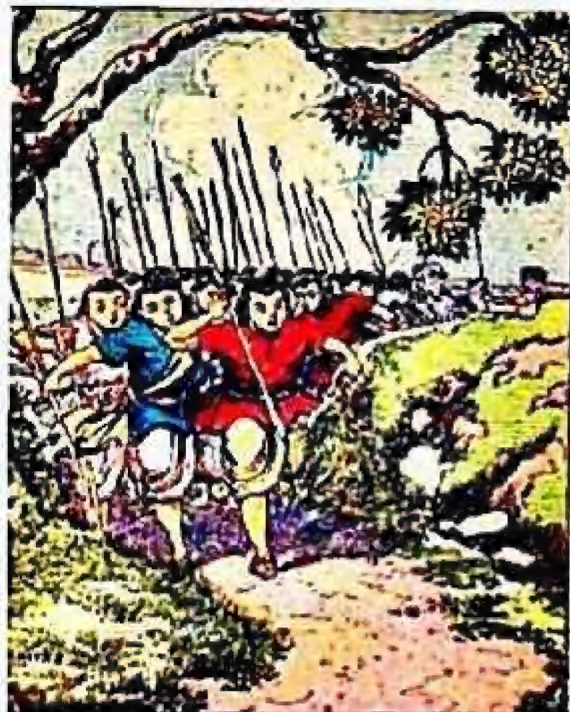
రాజగురువు. అమన శక్తి సామర్థ్యాలవల్లనే మాంత్రికుడు వట్టుబడ్డాడన్న వార్త విన్న ప్రజలు అయినకు గొప్పగా స్వాగతం యిచ్చారు. అయినకు చేతులెత్తి అందరూ జెవేలు పలికారు.

కొద్దిసేపటి తరవాత సేనానాయకుడూ, అతనికి వెనకగా కొవడి బిడ్డకు వెలారు తున్న మాంత్రికుడితో సైనికులూ నగర వ్యూరం నిమివించారు. మాంత్రికుని బ స్థితిలో యాని, ప్రజలు అవహేళన

'చందమామ'







చేస్తూ పెద్ద గల ప్రారంభించారు. కోదరు  
మూర్తికుండ్ల కిగ పట్టుకుని అటూ యటూ  
వూపారు. మరికొందరు వాణ్ణి తియరూ  
కట్టబోయారు. సేనానాయకుడు వాళ్ళను  
వారిస్తూ, "మాంత్రికుడిని ఎలాంటి పాని  
జరక్కుడదు. ఇది మహారాజు అబ్బ, ఏడికి  
తెలిసిన ఒక రహస్యం వెల్ల మన రాజ్యం  
నుభిక్షింకానున్నది. ప్రజలందరూ వెండి  
బంగారాల్లో మునిగి కేలవచ్చు." అన్నాడు.

బ్రహ్మదండి మూర్తికుండు ప్రజలు చేసే  
కలాపాలు, వాళ్ళనే ఈనడింపు మాటలూ  
విని అపమానంతో, దయంకో, పనికి  
పోయాడు. రాకసిబోయలో లదింప నున్న

సర్వసంపదంతో రాబ్బాలి జయించాలను  
కున్న బ్రహ్మదండి యివ్వరి తన నీచ స్థితికి  
కళ్ళవెంటి విరు కార్పసాగాడు. వాడు తనను  
మట్టు ముట్టి చుర్పాపరాదునున్న ప్రజలతో,  
"అయ్యదాదా, నన్ను కమించండి,  
జరుగించండి! బుద్ధి గడ్డి తినటం వల్ల,  
ఏవేవో పొరపాట్లు చేశాను. వింత జంతువు  
అకారం ధరించి, అడవిలో నానా వీరత్వం  
చేసినవాడూ, సేనానాయకుణ్ణి చంపినవాడూ,  
జయమల్లనే నా గాడిదమారి కిమ్మిడు, నేను  
కాదు. చెతనయితే వాణ్ణి, వాడి వెంటి వున్న  
కేళవుడనే గడ్డ కావరిసి పట్టుకోండి,"  
అంటూ బావురు మన్నాడు.

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు అన్న  
మాటలు విన్న ప్రజలు, సైవికులను జయ  
మల్లు గురించి, కేళవుణ్ణి గురించి అడిగాడు.  
దానికి జవాబుగా సైనికులు, ఆ ఇద్దరూ  
కొండల్లో ఏక్కడో కనిపించకుండా  
దాక్కున్నారని చెప్పారు. ఆ వెంటనే, కాస్త  
తెగింపూ, కొండంత ఉత్సాహమూ గల  
కొందరు యువకులు, కర్రలూ, ఈటెలూ  
తీసుకుని, అడవికిని పరిగెత్తారు.

కేళవుడూ, అతని ముసలి కండ్రి, జయ  
మల్లూ, కొండల్లోని, ఎనుగుల కొంసు దాటి  
అవరల వున్న అరణ్యం చేరారు. చట్టు

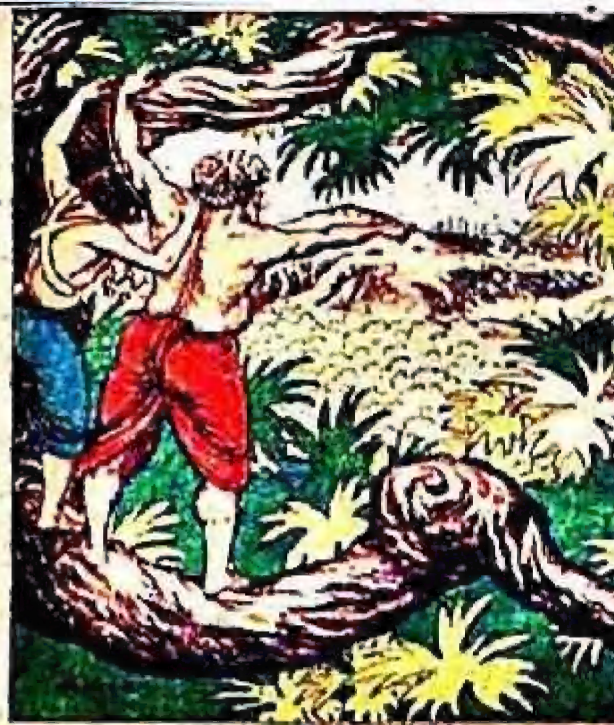




కొమ్మల్లో నుండి, బ్రహ్మపుర నగరానికేసి చూస్తున్న శేకపుడికి, కొందరు మనుషులు బట్టుబట్టుగా అవదివార్ల వెంట బయలుదేరి, కొండకేసి కాపటం కనిపించింది. తమకొసం కొండంతా గాలించిన బ్రహ్మపుర సైనికులు, తలలు వాల్చుకుని కొంత దిగి నగరం కేసి పోతున్నారు.

నగరం నుంచి వచ్చేవాళ్ళ చేతుల్లో వున్న కర్రలు, ఈబలు చూస్తూనే శేకపుడు తమకు వాళ్ళ మంచి ప్రమాదం రానున్న దని గ్రహించాడు. ఆ వెంటనే, అతడు చెట్టు దిగి పచ్చి, తన తండ్రికి, జయ మల్లుకూ, రామన్న అవదను - గురించి చెప్పాడు. జయమల్లూ, ముసలివాడూ కూడా చెట్టు ఎక్కి చూశారు. వాళ్ళమ్మూడా నగరం వైపు నుంచి వస్తున్న యువకులు కనిపించారు.

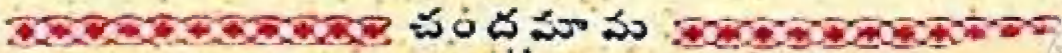
ఆ ఇద్దరూ చెట్టు దిగి వచ్చారు. జయ మల్లు శేకపుడితో, "సైనికుల కన్న, ఈ వచ్చేవాళ్ళు ఎక్కువ ప్రమాదకారులు. ఏళ్ళు మండల సంఖ్యలో వస్తున్నారు. శివక వాళ్ళు మొత్తం కొండనూ, చుట్టూ వున్న అరణ్యాన్ని చుట్టు ముట్టినా చుట్టు ముట్టవచ్చు. అలా బరిగితే, మనం ఏక్కలో పడిపోతాం. ఇప్పుడు అరణ్యం



లోపలి బాగానిది పొదిపొయ్యేందుక్కూడా మనకు ఆర్జే సమయం లేదు," అన్నాడు.

శేకపుడికి, ముసలివాడిక్కూడా అలాగే అనిపించింది. తాము బ్రహ్మపుర వాసులకు చిక్కితే, నానా కష్టాలపాలా కాపలని వస్తుంది. రాజభటులకు చిక్కిపోయిన బ్రహ్మదంధి మాంత్రికుడు తమ మీద పగ బట్టి వుచ్చాడు. పొరాత్తుగా ముసలివాడికి ఒక-ఉపాయం కలిగింది. అతడు శేకపుడితో, జయమల్లులతో యిలా అన్నాడు:

"నన్ను ఏవైనా అశవి రథాలు తెచ్చి కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి, అ కనబడే రాతి మీద పడుకో బెట్టండి. మీరు వెంటనే బాగా







అరణ్యం లోపలికి పారిపోయి. మన కోసం  
తన పన్నున్నవాళ్ళకు మీరు దొంగకుండా  
నే చూస్తాడు."

అందుకు తేకవుడు ఒప్పుకోలేదు. బయట  
మల్లుకూడా అభ్యంతరం చెప్పాడు. రాబ  
గురువు బొగడ ముసలివాణ్ణి చూసి పున్నాడు  
గనక, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి శిష్యులు  
పాపిపాపియందుకు సహాయపడ్డారన్న  
కారణం చెప్పి, అతణ్ణి శిక్షించ గలదని  
వాళ్ళు నమ్మారు. కానీ, ముసలివాడు పట్టు  
పట్టాడు. ముగ్గుడూ శ్రువులకు దొరికి  
పోయేకన్న, కనీసం ఇద్దరయినా సుర  
క్షితంగా వుండటం మేలుకాదా? అన్నాడు.

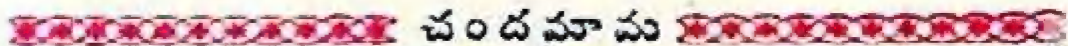


"నన్ను, మీ బుద్ధుల పట్టుకుని కాళ్ళూ  
చేతులూ కట్టి పడవని పారిపోయారని  
తెలుస్తాను. ముసలివాణ్ణి నా మాట  
వాళ్ళిందుకు నమ్మదు?" అని ప్రశ్నించాడు  
తేకవుడి కంఠి.

చివరకు ముసలివాడి బలవంతం మీద  
చెనెచెమి లెక, బయటల్లు అతణ్ణి అడవి  
తెగలతో కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి, ఒక  
విత్తయిన రాతి మీద పడుకో బెట్టాడు.  
తరవాత తేకవుడూ, తనూ ప్రమాదం  
తెలగగానీ, పచ్చి కలుసుకుంటామని చెప్పి,  
అరణ్యం లోపలికి పరుగు పోయి.

కొద్ది సేపటికల్లా, బ్రహ్మపుర నగర  
వాసులు కొండలూ గుట్టలూ గాలిస్తూ  
చేసి కొలాహలం ముసలివాడు విన్నాడు.  
అతడు గొంతెత్తి విగ్ధరగా, "రక్షించండి!  
రక్షించండి!" అంటూ తేకలు పెట్టాడు.

అ తేకలు వింటూనే బ్రహ్మపురం వాళ్లు  
కొండలు క్రరలూ, తులలూ ఉప్పుకుంటూ  
అక్కడికి వచ్చి, ముసలివాణ్ణి చూసి  
అశ్రుర్య పోయారు. "అయ్యా, నా కట్టి  
విప్పి కాపాడండి. మీరు మాంత్రికుడి  
శిష్యుల కోసం కొండ కోసలన్నీ గాలిస్తున్నా  
రని నాకు తెలుసు. వాళ్ళి నాకి దుస్థితి తలి  
గించారు," అన్నాడు.





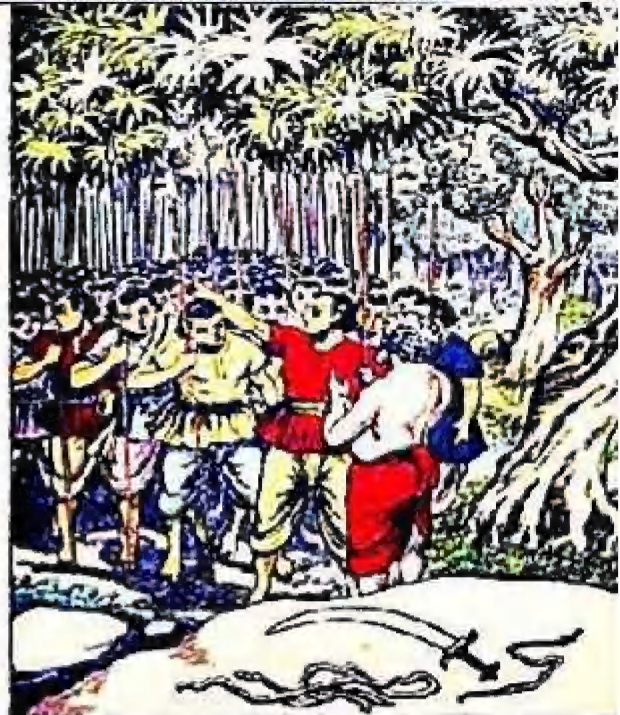


అ వెంటనే నలుగురైదుగురు యువకులు ముసలివాడి కట్టు విప్పిపాగాడు. కొందరు, "వాళ్ళేమీ పోయారు? అరన్యంలోనే దాక్కున్నారా?" అని ప్రశ్నించారు.

"అయ్యో, వాళ్ళు కాబాంతకులు. పులికి తెలియకుండా వాని పాలు వితితే చకం. మీరు వాళ్ళ కోసం అరన్యాలన్ని గాలిస్తారని గ్రహించి, చిచ్చుగాళ్ళలాగా వెపాలు మెచ్చుకుని, బ్రహ్మపురంకిని పరిగెత్తారు," అన్నాడు ముసలివాడు.

అక్కడ చేరిన వాళ్ళంతా దేదా అని ముక్కుల మీద వేళ్ళు వేసుకున్నారు. వాళ్ళల్లో బాగా తెలివిగల వాఱ్ఱునుకుని ఒకడు, "తలే మోసం! మనం ఎక్కడైతే వాళ్ళ కోసం వెతకమో అక్కడినే వెళ్ళారన్న మాట! రాబ్రాహ్మణుని తెలిసిపోయిన తరువాత ఎవరైనా నగరం వదిలి అరన్యాల్లోకి పారిపోతారు. వాళ్ళు అరన్యాలు వదిలి నగరంలోకి పారిపోయారు! అందు వల్లనే వాళ్ళు మన సైనికులకు చాలక లేదు!" అన్నాడు.

ఈ విధంగా ముసలివాడి మాటల్లో అందరినీ సమ్మతం కుదిరిపోయింది. వెంటనే వాళ్ళు, జట్లు జట్లుగా అన్ని వైపులకూ పరిగెత్తుతూ, "టపెహ! మాంత్రికుడి శిశ్వు



రిద్దరూ చిచ్చుగాళ్ళ వెపాలు వెసుకుని నగరం కేసి పారిపోయారా!" అంటూ శేకలు పెట్టారు.

వెంటనే అసల నగరంలో పున్న చిచ్చుగాళ్ళందరినీ చాలక పుచ్చుకునేందుకు నగరం కేసి పరిగెత్తారు.

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి శిశ్వుల వెటకు బయలుదేరిన ప్రజలు తిరిగి నగరంలోకి గుంపులు గుంపులుగా వస్తూండగా, రాడవగరులో బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు రాజుగారి ముందు చేతులు కట్టుకు నిలబడి, తనకు ప్రాణులికీ పెట్టవలసిందిగా అయ్యి యతిమూలుకుంటున్నాడు.







రాజగారు, రాజగురువు, మంత్రి, సేనానాయకుడు మంత్రికుట్టి ప్రశ్నించి రాకాసిలోయ ప్రవాప్యమేదో తెలుసుకోవాలని చూస్తున్నారు. కాని, ముందుగా తనకు ప్రాణహాని బరగదని అడయం యిస్తే తప్ప, తను ఆ రహస్యం చెప్పవని మంత్రికుడు వక్షింపరుతున్నాడు.

"ని కేమి ప్రాణాపాయం కలగదని రాజగారి పక్షంగా నెను అతడుం యిస్తున్నాను," అన్నాడు రాజగురువు. రాజు అంగికార సూచకంగా తలదించాడు.

'రాకాసిలోయలో ఏదో ఆహార్య భసనానుభవించి నువ్వు చెప్పేమాట

నిజమా? నిజమైతే అందుకు దూబావేమి యునిస్తావు?" అని అడిగాడు రాజగురువు, మంత్రికుట్టి.

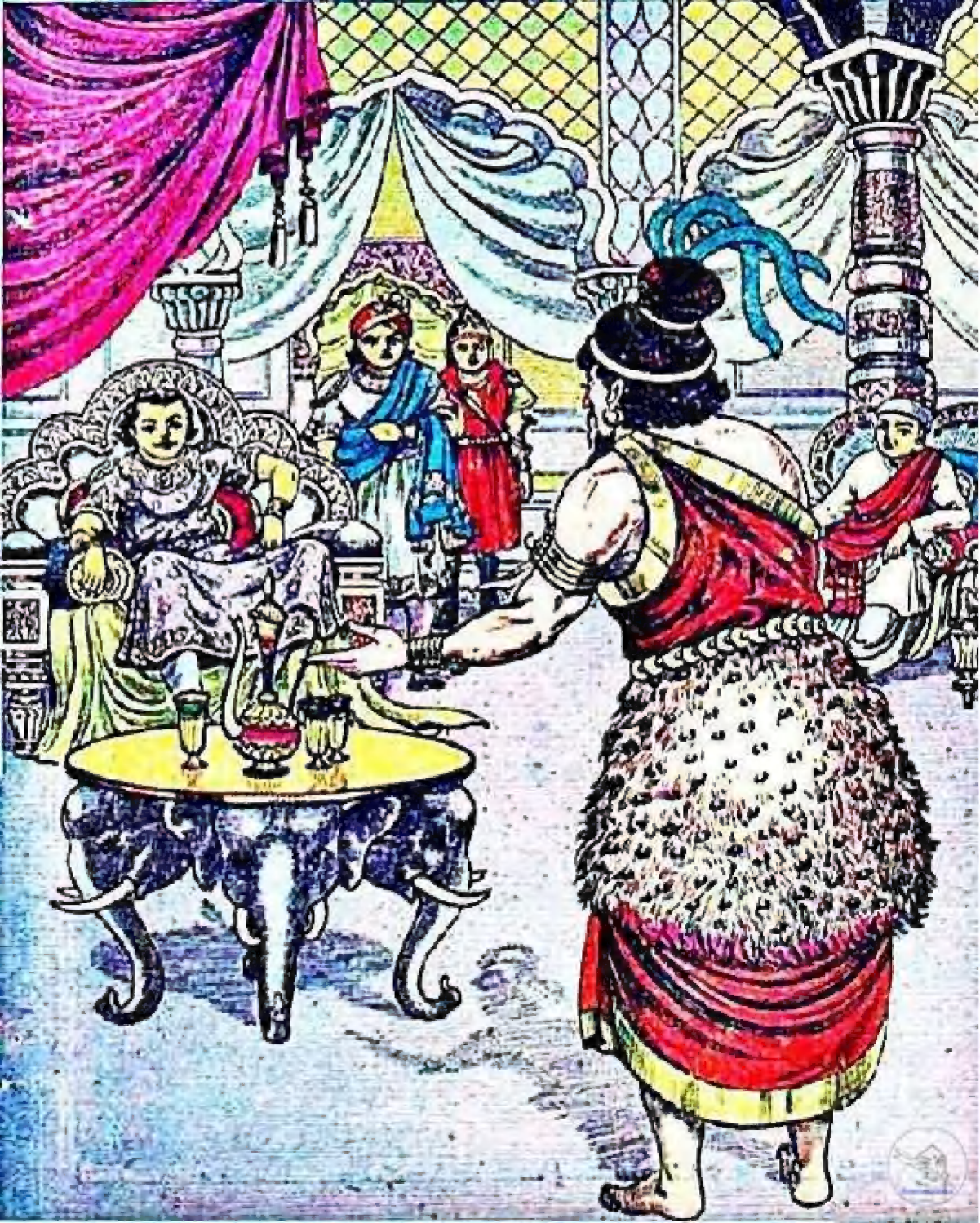
"యజువా? రాజగురు యాదామనే! ఇపావకుల చావల ముద్రి, ఉన్నత ప్రరవుడు స్వయంగా ప్రత్యక్షమై చెప్పగా, ఈ చెప్పంతో విన్నాను. అంతకన్న రుజువేమి కావాలి?" అన్నాడు బ్రహ్మదండి మంత్రికుడు.

"అ మాటలు సమ్మదగినవేనా?" అని ప్రశ్నించాడు రాజగురువు.

"జైరవా, జైరవా! పాపం పాపిండుగాక!" అంటూ మంత్రికుడు రెండు చెవులూ మూసుకుని, "ఇరవైయ్యేళ్ళుగా, ఆ జైర వెండ్రుట్టి ప్రత్యక్షం చేసుకునేందుకు నిష్పతి ఉపాసన చేశాను. అఖరుకు, ఆ రాకాసిలోయ చేరేందుకు శోధ్యదవలసి స్తన్న బాతకుట్టు కూడా పట్టుకున్నాను. తమరు నా మాటల్లో సమ్మతం వుండకపోతే, యీక నాకా కాలజైరవుడి పాదదతుష్టయమే శరణ్యం!" అంటూ భక్త్య వికంలో ముందుకు పడిపోయాడు.

"గురువర్యా, విడు దుష్టుడైనా, గొప్ప భక్తుడిలా స్తన్నాడు," అంటూ రాజు అశ్చర్యం కనబరిచాడు. అంతలో ద్వారం







పద్మ కలకలం జయలుబిరించి, సేనా  
పాముకుడు అక్కడికి వెళ్ళాడు. ఇద్దరు  
సైనికులు లొప్పికా లొస్తూ, అతడి ముందుకు  
వచ్చి నిలబడ్డారు. వాళ్ళను చూస్తూనే రాజు  
గురువు చేయి చూచి, "లోపలికి రండి!  
ఏమిటి విశేషం?" అని అడిగాడు.

"అయ్యో, నగరంలోని యువకులు, కన  
పడిన చిచ్చుగాల్లుల్లా పట్టుకుని, 'నువ్వు  
మాంత్రికుడి శిష్యుడివేనా, నిజం చెప్పు?'  
అని గొడ్లను వాదినట్టు వాడుకున్నారు.  
అడ్డంపాయి న మా మీదకూడా వాళ్ళు క్ర  
లేత్తుకున్నారు." అని చెప్పారు సైనికులు.

"ఏమిటి వింత?" అంటూ రాజు,  
సేనాని కని చూశాడు.

"బ్రహ్మదండి శిష్యు లిద్దరూ, చిచ్చుగాల్ల  
వేపలు వేసుకుని, నగరంలో తెరుగుతున్నా  
రని ఒక పుకారు పుట్టింది. అందులో  
పున్న నిలమెంతో తెలిచు," అన్నాడు సేనా  
నాయకుడు.

రాజగురువు బోధా పదిపున్న మాంత్రికుణ్ణి  
కలితో తగ్గి, "బ్రహ్మదండి, లేలే, విన్నావా  
ఈ పుకారు! చిచ్చుగాల్లు వేషంలో పున్న.  
నీ శిష్యుల్ని గుర్తు పట్టగలవా?" అని  
ప్రశ్నించాడు.

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు చప్పున లేచి  
నిలబడుతూ, "గురు ప్రభో! వాళ్ళను చిచ్చు  
గాల్లు వేషంలో కాదు, మహారాజుల  
వేషంలో పున్నా గుర్తుపట్ట గలను," అన్నాడు  
ధిమాగా. అప్పటివరకూ నేరు మెదవకుండా  
పున్న మంత్రి, "అయితే, మహారాజా!  
నగరంలో పున్న చిచ్చుగాల్లుండర్ని పట్టుకుని  
యిక్కడికి తప్పించమన్నారా?" అని అడి  
గాడు. రాజుగాడు నలే నన్నట్లు తల పూపాడు.  
మంత్రి సేనానాయకుడూ గది నుంచి  
బయటికి వెళ్ళాడు. వాళ్ళ అబ్బ కాగానే  
సైనికులు చిచ్చుగాల్లుండర్ని వెతికి పట్టుకు  
వచ్చెందుకు, నగరం లోని అన్నె ఏడు  
లకూ పరిగెత్తాడు. —(ఇంకా ఉంది)







## 11

[బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు పట్టుబడిన తరవార, బయ్యమ్మలూ, శిశువుల నెనల నగర వాసులు కొండలన్నీ గారించ సాగారు. వాళ్ళిద్దరూ చిచ్చగాళ్ళ చేతులు చేసుకుని నగరం లోకి పారిపోయాడని, శిశువుడి ముసలి తండ్రి వాళ్ళతో చెప్పాడు. ఆ నంగతి విన్న రాజగురువు, చిచ్చగాళ్ళ నందరినీ పట్టి తెచ్చేందుకు సైనికులను పంపాడు. తరవార—]

రాజగురువు పంపిన సైనికులూ, నగరం లోని ఉత్సాహవంతులైన యువకులూ కలిసి, కివాంమీద కనబడిన చిచ్చగాళ్ళం దర్శి పట్టుకుని, రాజనగరు కేసి నడిపించుకు రాసాగారు. ఇలా దొరికిన వాళ్ళల్లో శిశువుల చిచ్చగాళ్ళేగాక, కివా చిక్కాబసం కూడా ఉన్నారు. మానస దుస్తులు ధరించి పున్న వాళ్ళూ, చిరుగుల వస్త్రాలు కట్టుకున్నవాళ్ళూ కూడా చిచ్చగాళ్ళకిందే బతు కట్టబడటంతో, వాళ్ళ సంఖ్య వందలూ చేలూ దాటింది.

రాజ ప్రాసాదం ఆవరణలో మందవేయ బడిన విశ్వందర్శి చూసి, రాజుగారు చాలా ఆశ్చర్య పడ్డారు. తన రాజధాని నగరంలో కూడాకీ గుర్తకూ ముఖం వాచిన వాళ్ళు యింత మంది ఉన్నారని ఆయన వినాడూ ఉహించలేదు.

రాజూ, రాజగురువూ, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడూ ఆవరణలోకి రాగానే, సైనికులు చిచ్చగాళ్ళనందరినీ ఒక సోలుపుగా నిలబెట్టారు. రాజుకూ, రాజగురువుకూ







అక్కడ ఉన్నతాననాలు ఏర్పాట్లు చేయబడినై. బ్రహ్మదండి పక్కగా నిలబడ్డాడు.

"గురువర్యా, మన రాజ్యం సర్వ సుఖికింగా పున్నదని, యింత కాలంగా భావిస్తున్నాను. కాని, ఏళ్ళను చూస్తూంటే మన పరిపాలనలో ఏదో లోపం పున్నట్టు కనబడుతున్నది. మహామంత్రి ఒక్క సారైనా—కనీసం సూచన ప్రాయంగా కూడా, పరిస్థితులు యింత దారుణంగా పున్నట్టు నాతో అనలేదు," అన్నాడు రాజు నిస్పృహపడుతూ.

రాజగురువు చిరునవ్వు నవ్వుతూ, "మహారాజా! ఇందులో మంత్రిగారిని

తప్ప పట్టెందు కేమిలేదు. ఈ దరిదురిందర్ని మన బొక్కసంలో పున్న ధనం వెచ్చించి సాపించటం సాధ్యమయే వని కాదు. యుద్ధాటూ జననస్తం లేకండా ధనం సంపాదించే మార్గం ఒకటి కనబడుతున్నది," అంటూ రాజుగారి చెవిలో రహస్యంగా, "ఈ బ్రహ్మదండిని ఉపయోగించుకుని, రాకాసిలోయలో పున్న ధన రాసులు కొల్లగొట్టే మార్గం ఆలోచించుదాం," అన్నాడు.

రాజుగారి ముఖం కళకళలాడింది. ఆయన బ్రహ్మదండికేసి తల తిప్పి, "బ్రహ్మదండి, నువ్వు యికనుంచయినా, దుష్ట ప్రవర్తన మానుకుంటే, నిన్ను క్షమించగలము," అన్నాడు.

ఈ మాటలు వింటూనే మంత్రికుడు రాజుకు సాష్టాంగ పడి, "మహారాజా, నే నెప్పుడూ మహారాజులుంగారి సేవకుడనే. దుష్టులు లేవిన పుకార్లు నమ్మి, నా రాజభక్తిని కంకించ వద్దని ప్రార్థిస్తున్నాను. తమ బొక్కసాన్ని వెండి బంగారాలతో నింపేందుకే, నేను కాలభైరవపాసన చేసి, రాకాసిలోయకు వెళ్ళి మార్గం....."

బ్రహ్మదండి మంత్రికుడు మాట ముగించక ముందే, రాజగురువు అందు





కుని, "బ్రహ్మదండి, ఆ లోయ సంగతులెవి నువ్వు బహిరంగంగా మాట్లాడ కూడదు. ఏ రాజభక్తి సంగతి నే నెరగంచి కాదు, వాగ్రత్త!" అన్నాడు కవినంగా.

బ్రహ్మదండి కుక్కిన పేనులా అయి పోయాడు. అంతలో సేనానాయకుడు అక్కడికి వచ్చి, సోలుపుగా వున్న చిచ్చగాళ్ళందరినీ ముందుకు నడపమన్నాడు. పైని కులు పెచ్చరించగానే చిచ్చగాళ్ళు కదిలారు. బ్రహ్మదండి వాళ్ళల్లో ప్రతి ఒక్కడి ముఖాన్ని పరీక్షిగా చూస్తూ, "ఏడు కాదు... ఊహు, ఏడూ కాదు! ఈ ముఖంలో జయమల్లు లక్షణాలున్నా, వాడు కొంచెం పొడుగు. ఏడి అకారం కేకపుడి, అకారాన్ని పోలి వున్నట్టు కనిపిస్తున్నా, ఏడిది కాస్త మెల్ల కన్ను...వాడివి పులి కళ్ళు!" అంటూ వ్యాఖ్యానించసాగాడు.

ఈ విధంగా చిచ్చగాళ్ళ పరీక్ష ఒక గంట కాలం పట్టింది. చివరకు వాళ్ళల్లో తమకు కావలసిన జయమల్లు, కేకపుడూ లేరని తేలిపోయింది.

"అసలీ పుకారు లేవనెత్తిం దెవరు?" అని అడిగాడు రాజగురువు.

"ఇది అడవిలోకి వెళ్ళిన మన నగర పౌరుల ద్వారా వ్యాపించింది. వాళ్ళకు



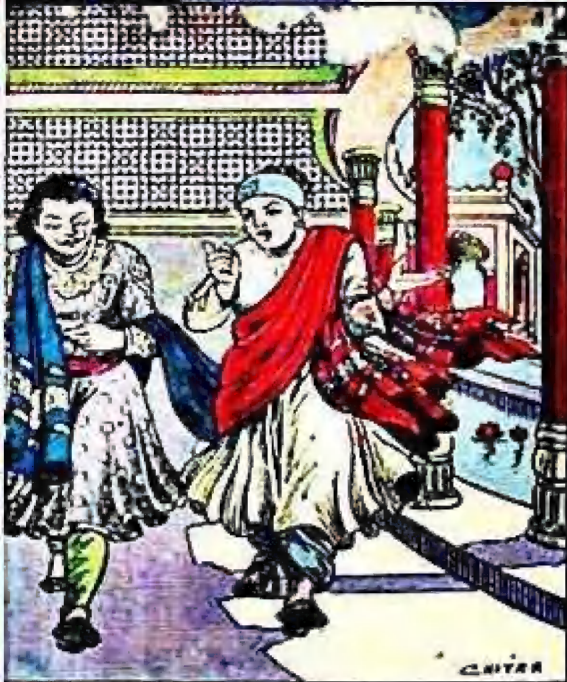
అక్కడున్న ముసలివాడెవడో చెప్పాడట." అన్నాడు సేనానాయకుడు.

"వాడా—ఆ ముసలివాడు! వాడు కేకపుడి తండ్రి. వాడింత కపట విద్య తెలిసిన వాడని నేను నమ్మును. కేకపుడో, జయమల్లో ఈ కట్టుకథ కల్పించి వుంటారు. వాళ్ళ సరికే ఈ రాజ్యం సరిపాదులు దాటిపోయినా, దాటిపోయి వుండవచ్చు," అన్నాడు బ్రహ్మదండి కోపంగా.

రాజగురువుకు అతడు చెప్పినదాంట్లో కొంత సత్యం వున్నట్టు కనీచింది. బహుశా వాళ్ళిద్దరూ ఈ సరిక రాకాసిలోయ మార్గం వట్టి వుంటారు!







రాజగారు, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడూ, రాజగురువూ తిరిగి రాజభవనంలో ప్రవేశించారు. సేనానాయకుడు చిచ్చగాళ్ళందరినీ రాజ ప్రాసాద ద్వారాలు చాటించి సగరంలోకి తరిమి వేయించాడు. రాజూ, రాజగురువూ కలిసి రహస్య మంతనాలు ప్రారంభించారు.

"మహారాజా, మనం ఈ సదవకాశాన్ని చేజారి పోనివ్వకూడదు. రాకాసిలోయలో వున్న వెండి బంగారాలను మనవిగా చేసుకోవలసిందే. ఆ విధంగా మీకూ, ప్రజలకూర్కడా ఏంతో మేలు కలుగుతుంది. ఆ గుప్త భవాన్ని సాధించే కత్తి ఒక్క

శేకవుడికే వుందని, మాంత్రికుడు లోగడ చెప్పాడు. వాణ్ణి పట్టుకునేందుకే వాడు యింత కాలంగా ఆ కొండ మీద మాటు వెసుక్కుచున్నాడు. శేకవుడి భుజం మీద పడగ విప్పిన నల్లని పాము ఆకారం మచ్చ వున్నదట. దాని ద్వారా బ్రహ్మదండి తనకు కావలసిన యువకుడెవడో గుర్తించాడు," అన్నాడు రాజగురువు.

"కాని, వాడు మోసగించి మన చేజారి పోయినట్టు కనపడుతున్నది," అన్నాడు రాజగారు.

"అందుకే మనం మోసాన్ని మోసంతోనే నిగ్రహించాలి. నాకో మంచి ఉపాయం తట్టింది. తమరు మరలా అనుకోకపోతే, మనవి చేస్తాను," అన్నాడు రాజగురువు.

రాజగారు అంగీకార సూచకంగా తలాడించాడు.

"ఆ శేకవుడు వారం రోజుల లోపల సగరానికి వచ్చేట్టయితే, ఆర్ధరాత్రిం యిస్తామని చాటింపు వెయించుదాం. ఆ గడువు లోగా వాడు రాకపోతే, వాణ్ణి ప్రాణాలతో పట్టి తెచ్చిన వాళ్ళకుగాని, లేక తల సరికి తెచ్చిన వాళ్ళకుగాని ఒక చిన్న సామంత రాజ్యం యివ్వబడుతుందని ప్రకటిద్దాం. నా ఊహ—వాడు అర్ధరాత్రిం బయటకు





తుందన్న అకట తప్పక మన ఆ స్థానానికి వస్తాడని. ఆ తరవాత వాణ్ణి రాకాసిలోయలో ఎలా వుపయోగ పెట్టుకోవాలో నేనూ, బ్రహ్మదండి నిర్ణయిస్తాం," అన్నాడు రాజగురువు.

ఆర్తరాజ్యం యిస్తామని వేసి చాటింపు శేషలం శేకపుణ్ణి దొరక పుచ్చుకునేందుకు అడె నాటకమే అని తెలిసిం తరవాత రాజు గారు అందుకు అంగీకరించాడు. ఆ వెంటనే బ్రహ్మపుర రాజ్యంలోని పల్లెల్లో, పట్టణాల్లో రాజాజ్ఞ ప్రకారం చాటింపు వేయబడింది.

ఒకటి రెండు రోజులు గడిచి గడవక ముందే, ఈ చాటింపు వార్త శేకపుడికి, అతడి ముసలి తండ్రికి, జయమల్లుకూ తెలిసింది. నగరవాసులు కొండ ప్రాంతాల నుంచి వెళ్ళిపోగానే, వాళ్ళు ముగ్గురూ ఒక కొండ గుహలో చేరారు. ముందు కర్తవ్యాన్ని గురించి తర్జన భర్జనలు చేస్తున్నారు.

"ఇందులో ఏదో పెద్ద మోసం వున్నది!" అన్నాడు ముసలివాడు.

"అందుకు సందేహమా! శేకపుడు వెంట పుంటే తప్ప, ఆ రాకాసిలోయ లోని ధన రాసులు దొరకవు. అందుకు తగిన బాతకుడు శేకపుడే అని బ్రహ్మదండి, రాజగురువుకు చెప్పి వుంటాడు. అతడు మహా జిత్తుల మారి," అన్నాడు జయమల్లు.



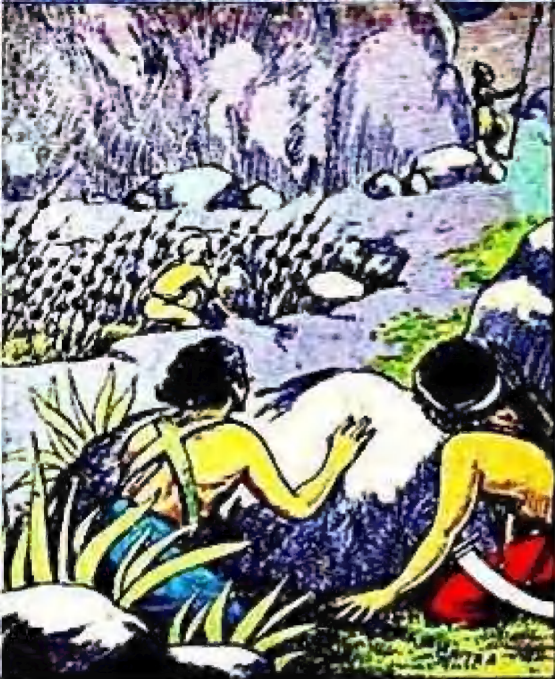
"బహుశా, నన్ను కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి, ఆ రాకాసిలోయకు మోసుకు పోవాలని వాళ్ళు పథకం వేసి వుంటారు. వాళ్ళ పని తీరిం తరవాత నన్ను తప్పక కొరత వేస్తారు," అన్నాడు శేకపుడు కోపంగా.

"ఆ ప్రమాదం యిప్పుడే ఎదురవ బోతున్నది. నీ తల విలువ ఆర్తరాజ్యం, తెలిసిందా? కనక, మనం ఎంత త్వరగా, ఈ రాజ్యపు హద్దులు చాటిపోతే అంత మంచిది," అన్నాడు జయమల్లు.

"ఈ రూపంలో మన నెవరైనా గుర్తిస్తారు. ఈ సరికి ఈ చాటింపు పృత్రాంతం యితర రాజ్యాల వాళ్ళకూడా తెలిసి







వుంటుంది. వాళ్ళు మాత్రం నన్ను గుర్తిస్తే బతకనిస్తారంటావా?" అన్నాడు కేశవుడు.

కేశవుడి ముసలి తండ్రి పొందిన అడుదా అంతా యింతా కాదు. అతడు గుహలో నుండి బయటికి వచ్చి, చుట్టూ కలయ చూసి, "దబ్బుకు అశి పడిన నగర వాసుల్లో కొందరైనా మళ్ళీ యిక్కడికి వచ్చి, కొండ గుహల్లా, కొనలూ వెతికే ప్రమాదం వున్నది. మీరు యిక్కణ్ణించి వెంటనే పారిపోండి," అన్నాడు.

"ఈ వేషాలతో లాభం లేదు. బెజాబనసు బయలుదేరిన ఏ క్షిత్రియ యువకుల వేషాలో వెనుకూని, వింధ్యారణ్యాల్లోకి పారి

పోవలసిందే. అందుకు అవసరం ఆయిన ధనం బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడి గుహలో ఎక్కడ దాచబడి వున్నదో నాకు తెలుసు!" అన్నాడు జయమల్లు.

"ఆ గుహను రాత్రింబగళ్ళు యిద్దరు సైనికులు కాపలా కాస్తున్నారు." అన్నాడు కేశవుడు. "ఆ యిద్దర్నీ మనం చంపి గుహ లోకి వెళ్ళలేమా?" అని ప్రశ్నించాడు జయమల్లు.

"సాధ్యమైనంత వరకు వాళ్ళను చంప కుండానే గుహలోకి వెళ్ళవచ్చు. అంతా రహస్యంగా జరిగిపోవాలంటే, చీకటి పడేవరకూ చెవి వుండటం మంచిది," అన్నాడు ముసలివాడు. అందుకు కేశవుడూ, జయమల్లూ, సరేనన్నారు.

సూర్యాస్తమయమై బాగా చీకటి పడే వరకూ ముగ్గురూ వంతుల ప్రకారం తాము చాక్కుని వున్న గుహ ముందు కాపలా కాారు. ఏ క్షిణాన్నయినా, నగరవాసులు తమ గుహ కేసి రావచ్చన్న భయం వాళ్ళను చాలా బాధించింది. చీకటి పడి కొంచెం రాత్రి పొద్దు పోయిం తరవాత ముగ్గురూ, మాంత్రికుడి గుహకేసి బయలుదేరారు. రాళ్ళు చాటు చేసుకుని పిల్లుల్లా నిశ్శబ్దంగా గుహను సమీపించిన వాళ్ళను, గుహ





మొందు కావలా పున్న సైనికుడు గుర్తించ లేడు. ముసలివాడు సైనికుడు నిలుచున్న చోటుకు దాపులలో పున్న రాయి చాటు నుంది, కత్తి మొందుకు చాచి సైనికుడి వెన్నుకు దాన్ని ఆనిస్తూ, "అరవకు! రెండో వాడెక్కడ?" అని ప్రశ్నించాడు మెల్లిగా.

హఠాత్తుగా వెన్నును కత్తి మొన తాక గానీ సైనికుడి పై ప్రాణాలు పైనే పోయినై. వాడు ఏమి చేయటమా అని అలో చించేంతలో కేకపుడూ, జయమల్లూ వాడి ముందుకు వచ్చి నిలబడి, "మా బందిపాట్ల నాయకుడు, మిమ్మల్నిద్దర్నీ చంపి, గుహలో పున్న ఒక వస్తువును తెమ్మన్నాడు. కాని, మాకు మిమ్మల్ని చంపాలని లేదు. మా వనేడో మేం చూసుకు పోతాం. నీ తోటి వాడెక్కడ?" అని అడిగారు.

సైనికుడు నిలుపు గుడ్లువేసి, గుహకు ఒక వక్కగా గుర్రు పెట్టి నిద్రపోతున్న, అనుచరుణ్ణి చూపించాడు. పురుషీణం కేకపుడూ, జయమల్లూ, ఆ నిద్రపోతున్న వాడి మీద పడి, వాడి కాళ్ళూ చేతులూ బంధించి ఒక మూల పడవేశారు.

"కత్తి నా వెన్నులో గుచ్చుకుంటున్నది. మీ బందిపాటు స్నేహితుణ్ణి కత్తి తీయ మనంది," అంటూ ప్రాణేయ పద్ధాదు



మొదటి సైనికుడు. కాని, ముసలివాణ్ణి సైనికులు గుర్తించటం ప్రమాదకరమని కేకపుడూ, జయమల్లూ ముందే నిశ్చయించు కున్నారు. తాము వింధ్యారణ్యాలు పట్టి పోయేవాళ్ళు. కాని ముసలివాడు ఈ ప్రాంతాలే ఎక్కడో ఒక చోట కొంతకాలం నివసించవలసి వుంటుంది.

"ఆ బందిపాటు వాడి ముఖం చూశా వంటే నువ్వు నిలుపునా ప్రాణం వదులు తావు. వాడండ భయంకరుడు!" అంటూ కేకపుడూ, జయమల్లూ కలిసి సైనికుడి కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి, కళ్ళకు గంఠలు కూడా విగించారు.



జయమల్లు గుహలో ప్రవేశించి, కొద్ది సేపటి తరవాత మళ్ళి కొట్టుకున్న దుస్తులతో బయటికి వచ్చాడు. అతడి చేతిలో ఒక సంచి వున్నది. ఆ సంచిని అతడు అటూ యిటూ కదిలించేసరికి ఘల్లు ఘల్లుమన్న ధ్వని వినిపింది.

"ఈ సంచి నిండా బంగారు నానాలే. బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు ఎంచచ్చో మోస గించి కూడబెట్టిన ధనం యిది, దీనితో మనం క్షత్రియోచితమైన దుస్తులూ, అయ్యు చాలూ కొనుక్కోవచ్చు. ఇక బయలు దేరువాం," అన్నాడు బయమల్లు.

ముగ్గురూ తిరిగి తమ గుహకు వచ్చేకొడు. రెల్లవారగానే ఆ బంగారంలో కొంత ఖర్చు పెట్టి, ఆవసరమైన సామగ్రి కొనుక్కు వచ్చేందుకు ముసలివాడు నగరానికి వెళ్ళా సన్నాడు. నగరంలో తన నెవరూ గుర్తించ కుండా మారు వెషం వేసుకుంటానన్నాడు. నేకవుతూ, జయమల్లు అంగీకరించాడు.

గుహలోని రాళ్లచాటున తను రహస్యంగా చాచుకున్న బంగారాన్ని బయమల్లు వెతికి వెతికి తీస్తూండగా, అక్కడ బ్రహ్మాపుర రాజుగారి రాచనగరులో నిద్రిస్తున్న బ్రహ్మా దండి మాంత్రికుడికి వీడ కలలు వచ్చినై. ఎవడో దొంగ ఒకడు, తన బంగారం వున్న సంచిని, పైకి కిందికి ఎగర వేస్తున్నట్టూ, అది ఘల్లు ఘల్లుమని గేల చేస్తున్నట్టూ వాడు కలగన్నాడు.

"దొంగ, దొంగ! బంగారం, నా బంగారం!" అంటూ బ్రహ్మాదండి మంచం మీంచి కిందికి దూకి, వాకిలి నేన పరిగెత్త సాగాడు. అక్కడ కాపలా వున్న భటుడు, ఈ పెను మాంత్రికుడి గుంజెల నేని గురి చేసి, "ఒక్కడుగు ముందుకు వెళావే, చంపిస్తాను!" అంటూ హెచ్చరించి, "రండి, రండి! బ్రహ్మాదండి, పారిపోవాలని చూస్తు న్నాడు!" అంటూ తన రోటి కాపలా భటుల్ని నేకచేసాడు. —(ఇంకా వుంది)







12

[క్షత్రియ యువకుణ్ణా వేపిల్లు హూర్పుకునెందుకు కేశవుడూ, బయమల్లా నిశ్చయించు  
కుని, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు గుహలో దాచుకున్న బంగారం దొంగిలించాడు.  
అదే సమయంలో బ్రహ్మదండి కేశలు పెరుతూ తన గది నుంచి బయటికి పరిగెత్తాడు.  
అతన్ని కావలాభటుడు అడ్డుకుని, తనవేది భటుల కోసం కేశలుపెట్టాడు. తరవాత—]

గుండెల మీదికి నూటిగా గురిచేసివున్న  
ఈట, కావలాభటుడి కేశలూ వింటూనే,  
బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడికి నిద్రమత్తు  
వదిలిపోయింది. అంతలో అక్కడికి మరి  
ద్దరు కావలాభటులు పరిగెత్తుకు వచ్చారు.

"పారిపోవాలని చూస్తున్నారా?  
చూస్తారేం, పొడవండి!" అంటూ ఒక  
భటుడు ఈటను పైకెత్తాడు. బ్రహ్మదండికి  
ప్రాణం కదబట్టినంత వనయింది. అతడో  
క్షణకాలం నేటి వెంట మాటరాక తడబడి,

తరవాత కాస్త తెప్పరిల్లి "అయ్యోల్లారా!  
వీరభటు మహాశయ్యల్లారా! నన్ను చంప  
కండి. నేను పారిపోవాలని ప్రయత్నం  
చెయ్యలేదు," అన్నాడు వణికిపోతూ.

"పారిపోయేందుకు ప్రయత్నించలేదా?  
అయితే యిదంతా ఏమిటి? నేను అబద్ధం  
కోరుననా నువ్వనేది!" అంటూ మొదట  
దారి అడ్డగించిన భటుడు, ఈట తిరగవేసి  
బ్రహ్మదండి నెత్తిన ఒక్క బాదుబాదాడు  
అ దెబ్బకు బ్రహ్మదండి కింద కూలబడి,

'చం ద మా మ'







గిరిగిరిలాడుతూ, "మహాభట శేనరీ! నన్ను చంపకు. నిద్రపోతుండగా వీడకలి వచ్చి, ఆ మైకంలో గది నుంచి బయటికి పరిగెత్తుకు వచ్చాను. నాదే తప్పు," అంటూ చావురుమన్నాడు.

కాపలాభటులు అతణ్ణి కాళ్ళూచేతులూ వట్టుకుని దూలాన్ని మోసుకుపోయినట్టు గదిలోకి మోసుకుపోయి, మంచం మీదికి గిరవాటువేశారు. బ్రహ్మాదండి మంచం మీదపడుతూనే, ఆ అడుగుకు, ఎగిరికింద నేల మీద వెల్లికిలాపడి, లేచి ఒక్కోడులుపు కుంటూ, "బాబూలా, కూరభట శార్దూలాలూ! నన్ను హింసించకండి. నా దగా



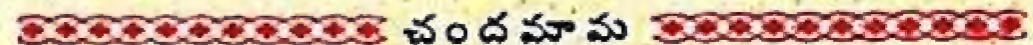
మారి శిష్యుడూ, మరొకడూ కలిసి, నేను రక్షం ఓడ్చి సంపాదించి. దాచుకున్న ధబ్బును దొంగిలిస్తూంటే చూసి, మతిచెడి తప్పుగా ప్రపర్తించాను," అన్నాడు.

"నీ కంకా మతిచెడి వున్నది," అన్నాడొక కాపలాభటుడు, బ్రహ్మాదండి శేసి అనుమానంగా చూస్తూ, "ఇంచాక, ఏదో వీడ కలిపచ్చి, బయటికి పరిగెత్తానన్నావు. ఇప్పుడు నీ దగామారి శిష్యులు, నువ్వు దాచుకున్న బంగారం ఎత్తుకుపోతుంటే చూసి, మతి చెడిందంటున్నావు? ఏది నిజం?" అని అడిగాడు.

"వీడు మళ్ళీ కొండల్లోకి పారిపోయేందుకు ఏదో ఎత్తువేస్తున్నాడు. వీడి అటకట్టించాలంటే, రాజగురువు కోసం కబురు పంపాల్సిందే," అన్నాడొక భటుడు.

రాజగురువు పేరు వింటూనే, బ్రహ్మాదండి గడగడా వణికిపోతూ, "నాయన లారా! యోధభట భల్లూకాల్లారా! నన్ను కరుణించండి. ఈ అర్థ రాత్రుంలో వెళ్ళి రాజగురువును నిద్రలేపితే, ఆ కోపంలో ఆయన నన్నేమిచేసినా చేయవచ్చు. నా తప్పు మన్నించండి!" అన్నాడు.

కాపలాభటులు తమలోతాము కూడ బలుక్కుని, మాంత్రికుడి గది తలుపులు







దిగింది, అక్కడ యిద్దరు కావలావుండగా, మూడోవాడు రాజగురువు దగ్గరకుపోయాడు. రాజగురువు భటుడు చెప్పిందంతా విని, "మంచివని చెబారు. తెల్లవారుతూనే వాణ్ణి రాజుగారి దగ్గరకు తీసుకురండి. మీ నాయకుడితో, కొండల్లోని బ్రహ్మాదండి గుహ దగ్గర విమ్మి జరిగిందో తెలుసుకురమ్మన్నానని చెప్పండి," అన్నాడు.

సూర్యోదయం అయిపోవలే నలుగురు భటులు, బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడి గుహ దగ్గరకు వెళ్ళి, గుహ ముందు 'కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి పడవేయబడివున్న తమ యిద్దరు అనుచరుల్ని చూశాడు. వాళ్ళు రాత్రి జరిగిన సంగతంతా చెప్పారు.

గుహ దగ్గిప్పుండి భటులు రాచనగరుకు తిరిగి వచ్చేసరికి, అక్కడ రాజు, రాజగురువుల ముందు బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు చేతులు కట్టుకు నిలబడి వున్నాడు. భటులు జరిగిందంతా చెప్పారు.

అంతా క్రద్దగా విన్న రాజగురువు, "కావలా భటుల్ని కాళ్ళూచేతులు కట్టి గుహలో ప్రవేశించిన వాళ్ళు బండిపాట్లు కాదు. కేశవుడూ, జయమల్లూ అయి వుంటారు. పోతే, ఆ మూడోవా చెవత్తై నది తెలియటం లేదు!" అన్నాడు.



"అనుమాన మేని రాజగురు చూడా మన! వాడు, కేశవుడి తండ్రి అయిన ముసలివాడు! నా పడకల్ సంగతి చెప్పాను గదా? అందులో ఆ ముసలి పెదవ కని పించలేదు. ఏమైతేనేం, నా నది దొంగి లించబడింది," అంటూ బ్రహ్మాదండి కళ్ళ నిళ్ళ పర్యంతమయ్యాడు.

రాజగురువు, మాంత్రికుడి కేసి జాలిగా చూస్తూ, "విచారించకు బ్రహ్మాదండి! రాకాసలోయలో దొరికే నిధుల్లో నీకూ భాగం వుంటుంది. మనక్కావలసిన కేశ వుడు యింకా మన రాజ్య సరిహద్దుల్ని దాటిపోలేదని కూడా తెలిపాయింది. వాణ్ణి







పట్టుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తాం. కాని, వాడి ప్రయాణంకూడా రాకాసిలోయకే అని అర్థమవుతున్నది. దారి బయ్యల కోసం ని బంగారం దొంగిలించాడు. పాపం," అన్నాడు రాజగురువు.

బ్రహ్మదండి కోపంతో మనలుకొడుతూ, "మహారాజా! మహారాజగురుశేఖరా! ఇక నాకు అనుమతి యివ్వించండి. తమరు వేసిన పథకం ప్రకారం, నేను రాకాసి లోయ చేరి, అదుప్తులైన కేశవ జయ మల్లుల్ని, కలభైరవుడికి బలిచేసి, అక్కడ లభించే ధనరాశిల్ని తమ వద్దకు పట్టుకు వస్తాను," అన్నాడు.



రాజగురువు అక్కడ నిలబడివున్న డబ్బుల్ని వెళ్ళిపామ్మని చెప్పి, రాజాతో, "మహారాజా! బ్రహ్మదండి, జితవర్మా, శక్తివర్మల ప్రయాణానికి, ఈ సాయంకాలం ముహూర్తం పెట్టాను. ఎవరికీ ఎలాంటి అనుమానం కలక్కుండా వుండేందుగ్గాను, మన వేగులవాళ్ళు, యీ సరికే నగరంలో, అవసరం అయిన వదంతులు లేవదీసి వుండారు," అన్నాడు.

రాజగురువు చెప్పినట్లు, ఆ నాటి నూర్వోదయం వేళకే బ్రహ్మపుర నగరంలో ఒక వదంతి ప్రచారం కాసాగింది. రాజగురువు కాలిమీద ఎప్పుడో ఒక వ్రణం లేచిందని, అది ఎన్ని చికిత్సలకూ లొంగనందున, వింధ్యారణ్యాలలో దొరికే ఒక ఓషధి కోసం బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు వెళుతున్నాడని ప్రజలు చెప్పుకోసాగారు.

రాకాసిలోయలో ఏదేనిదుల కోసం బ్రహ్మదండి వెళుతున్నాడని తెలిస్తే, అతడు ప్రయాణించవలసిన దేశాలరాజులు, అతడికి అటంకాలు కలిగిస్తారని రాజగురువు, ఈ వదంతి ప్రచారంలో పెట్టించాడు. రాజగురువు ప్రాణ రక్షణకోసం ఏదో ఓషధి, మూలికో తెచ్చుకునేందుకు వెళ్ళి మనుష్యుల్ని ఎవరూ ఏమీ చేయరు సరి కదా,





ప్రయాణానికి అవసరం అయిన సహాయం కూడా చేస్తారు.

మొత్తం మీద రాజగురువు చేసిన ఎత్తు గడ పొరింది. మహా దుష్టమాంత్రికుడని పేరుమోసిన బ్రహ్మదండి, ఇరవైనాలుగ్గంటల్లో ఘనవైద్యుడుగా అందరిచేతా చెప్పుకోబడ్డాడు. "అతడెంత గొప్ప వైద్యకాస్తానని కాకపోతే, రాజగురువు తన ఓర్వవ్యాధిని కుదిర్చేందుకు అతణ్ణి నియమించుకుంటాడు!" అనుకున్నారు ప్రజలు.

అ రోజు సాయంకాలం బ్రహ్మదండి మాంత్రికుణ్ణి వింధ్యారణ్యులకు సాగనంపేందుకు రాజగురువు స్వయంగా నగర

ద్వారం దగ్గరకు వచ్చాడు. అయిన లోగడే, రాజాస్థానంలో ఉద్యోగాలు చేస్తున్న యిద్దరు యువకుల్ని—జితవర్మ, శక్తివర్మ—అనే వాళ్ళను బ్రహ్మదండి వెంట వెళ్ళేందుకు నియమించాడు. వాళ్ళవని, రాకాసిలోయలో ఒకవేళ నిద్రనిశిపాలు దొరికితే, వాటి నెత్తుకుని బ్రహ్మదండి పారిపోకుండా చూడటం. కాని, ప్రయాణంలో ఎవరైనా అడిగితే మాత్రం, తామిద్దరూ అతడి అంగరక్షకులుగా నియమించబడినట్టు బోంకాలి.

నగరం ప్రవేశించేప్పుడు ఎంతో అవమానించబడిన బ్రహ్మదండి, నగరం వదిలి పోయేప్పుడు గొప్పగా సన్మానించబడ్డాడు.







నగరద్వారం వద్ద గుంపులు గుంపులుగా చేరిన ప్రజల్లో కొందరు అతడి మెడలో పుష్పమాలలు కూడా వేశారు. అట్లా, విజేదాలూ కూడా పొగినై.

ఇక్కడ బ్రహ్మపుర నగరాన్ని మాంత్రికుడు వదిలివెళ్ళి సమయంలో, అక్కడ అడవి మధ్య దాగివున్న కేశవుడూ, జయమల్లూ కూడా వింధ్యారణ్యాలకు వెళ్ళేందుకు తయారవుతున్నారు. కేశవుడి తండ్రి కొని తెచ్చిన దుస్తులు ధరించటంతో వాళ్ళిద్దరూ క్షత్రియ యువకుల్లా మారిపోయారు. చాలా, కత్తి, కిరస్త్తానం, అంబులిపాడి— వాళ్ళ నివృదు చూచిన వాళ్ళవరూ, గడ్డ

కావరీ, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి శిష్యుడూ అని గుర్తించలేదు.

ఈ విధంగా వాళ్ళిద్దరూ వేషాలు వేసుకుని బయలుదేరనున్న సమయానికి, ముసలివాడు తానూ వాళ్ళ వెంట వస్తానని పట్టుబట్టాడు. కేశవుడూ, జయమల్లూ అతడికి దారిలో ఎదుర్కొవలసివున్న అవదలను గురించి చెప్పారు. ఈ వృద్ధాప్యంలో కొండలూ, అడవుల వెంట పడి కొన్ని వందల కోసుల దూరం నడవటం కష్టమని అన్నారు. కాని, ముసలివాడు తన పట్టు వదలలేదు.

"సరే, ఈ రూపంలో నిన్ను ఎవరైనా గుర్తిస్తారు, ఎట్లా?" అన్నాడు కేశవుడు.

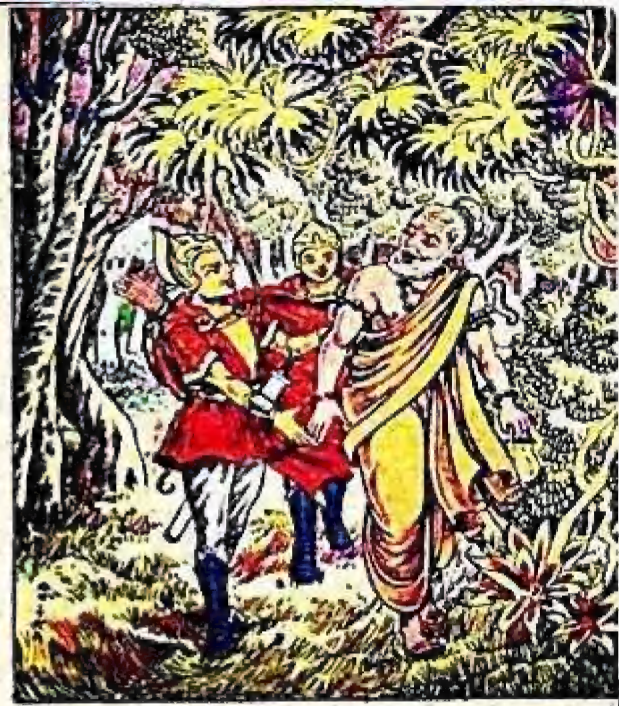
ముసలివాడు ఎగిరి గంతేశాడు. "నగరంలో మీకు దుస్తులు కొనేప్పుడే, నాకూ అవసరం అయిన దుస్తులు కొనుక్కున్నాను. కొంచెం అగండి. నన్ను మీరు గుర్తించగలరో లేదో చూస్తాను!" అంటూ ముసలివాడు చెట్లదాటుకు వెళ్ళి, పావు గంట కాలం గడిచినదవక ముందే, తిరిగివచ్చాడు.

ముసలివాడి వేషం చూసి, కేశవుడూ, జయమల్లూ పొందిన అశ్రర్యం అంతా యింతా కాదు. పట్టువస్త్రాలూ, మెడలో రుద్రాక్షమాలా, చేతిలో దండకమండలాలూ, చెవులకు కుండలాలూ, ముఖాన

చందమామ







విభూతిరేఖలూ—అత డిప్పుడు అచ్చు పండితుడిలా వున్నాడు.

"నే నిప్పుడు, మీ యిద్దరికీ గురువును! రాజపుత్రులను చెకాటన చేయించేందుకు బయలుదేరినవాణ్ణి, తెలిసినదా?" అన్నాడు ముసలివాడు.

"అది బాగానేవుంది, గురూ! కాని మనం దారిలో ఏ నగరానికైనా వెళితే, అక్కడ పండితులు నిన్నేమైనా ప్రశ్నిస్తే, అప్పుడు మనం ఏమయ్యేట్లు?" అని అడిగాడు జయమల్లు.

"గురు మౌనానందుడు! ఈ యాత్రలో అయిన తన శిష్యులతో తప్ప, మరెవరితోనూ మాట్లాడరు, సరిపాయే!" అన్నాడు ముసలివాడు.

శేకవుడికి తన తండ్రిని వెంటపెట్టుకు వెళ్ళటమే కిమమనిపించింది. ఈ వయసులో అతణ్ణి, ఈ అరణ్యంలో వదలి పోవటం మంచిదికాదు. ఈ సరికి బ్రహ్మ పురరాజ్యంలో పున్నవాళ్ళందరికీ, తాము తండ్రి కొడుకులమన్న సంగతి తెలిసిపోయి వుంటుంది. తన తల విలువ ఒక చిన్న సామంతరాజ్యం. ఆ ఆక పున్నవాళ్ళెవరూ తన తండ్రి దొరికితే, తన బాదలు తెలుసు కునేందుకు, అతణ్ణి హింసించక మానరు.

శేకవుడు తండ్రి కేసి ప్రేమగా చూస్తూ, "అయ్యా...." అని ఏమో చెప్పబోయేంతలో ముసలివాడు, ముఖంలో లేనికొపిన్ని తెచ్చిపెట్టుకుని, "అయ్యాకాదు...గురూ!" అన్నాడు కఠినంగా.

శేకవుడికి, జయమల్లుకూ నవ్వాగింది కాదు. శేకవుడు తన తండ్రిని సమీపించి, అతడి చేయిపట్టుకుని ముందుకు నడిచిస్తూ, "గురూ, యిక మనం బయలుదేరుదాం. చీకటివడే వేళకన్నా, మనం ఏదైనా పల్లె చేరాలి. ఈ రాత్రికి అక్కడే పండుకుని, తెల్లవారి మన ప్రయాణాని కవసరం అయిన గుర్రాలు కొనుక్కుని ముందుకు పోగుదాం.



చందమామ







కాలినడకన రాజకుమారులూ, వాళ్ళ గురువూ దేశాటన చేస్తున్నారంటే, ఎవరి కైనా అనుమానాలు కలగవచ్చు." అన్నాడు.

అరణ్యంలో దాదాపు రెండు గంటల కాలం ప్రయాణించేసి, చీకటిపడుతూండగా ముగ్గురూ ఒక పల్లె చేరారు. వాళ్ళు వీధిలో నడుస్తుండగా, రచ్చబండ చుట్టూచేరిన జనం అనుకునే మాటలు వాళ్ళకు కొంత అశ్చర్యాన్ని, భయాన్ని కూడా కలిగించినై.

"బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు, ఇద్దరు అంగరక్షికుల్ని వెంటపెట్టుకుని, వింఛా రణ్యాలకు వెళుతున్నాడట! అక్కడ మాత్రమే పెరిగే ఒక ఓషధి తెచ్చి, ఎన్నాళ్ళుగా నయంకాని రాజగురువు కాలి వ్రణాన్ని నయం చేస్తాడట!"

"ఇందులో ఏదో మోసం వున్నది. అయినా, మనం రాజప్రత్రులం కనక, ఈ అలాగా జనం అడుకునే దూసుకబుర్లలో తల దూర్చకూడదు," అంటూ జయమల్లు

కేశవుడికి సంజుచేసి, రచ్చబండ దగ్గరవున్న జనంతో, "ఈ పల్లెలో పూటకూళ్ళ యిల్లు ఎక్కడో చెప్పతారా?" అని అడిగాడు.

అ ప్రశ్న వింటూనే ఒక వృద్ధుడు ముందుకు వచ్చి, "అయ్యా, పూటకూళ్ళ యిల్లు యీ దగ్గర్లోనే వున్నది. కాని, అక్కడ మీకు వసతి దొరకదేమో అని నా భయం. రాజుగారి అజ్ఞాపత్రం తీసుకుని, బ్రహ్మ దండి అనే ఒక ఘనవైద్యుడూ, అతడి అంగరక్షికు రిద్దరూ, ఈ రాత్రికి, అక్కడే దిగబోతున్నారని వార్త వచ్చింది," అన్నాడు.

అ మాటలు వింటూనే కేశవుడూ, జయ మల్లూ గతుక్కుమన్నారు. కాని, ముసలి వాడు మాత్రం దండం పైకెత్తి, "అలాగా, సరే, చూద్దాం. దేశాటనకు బయలుదేరిన రాజకుమారులు పూటకూళ్ళ కొంపలోనే, రాత్రంతా గడపాలని ఎక్కడుంది? ఓయి, శిష్యులూ! రండి, సవవండి!" అంటూ ముందుకు కదిలాడు. — ( ఇంకా వుంది )







13

[కేశవుడూ, జయమల్లూ, ముసలివాడూ తమ గుహ వదిలి బయలుదేరిన రోజునె, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు కూడా, ఇద్దరు అంగరక్షకులతో వింధ్యారణ్యాలకు ప్రయాణ మయ్యాడు. కేశవుడూ వాళ్ళు, చీకటి పడే వేళకు ఒక పల్లె చేరారు. బ్రహ్మదండి కూడా అక్కడికే వస్తున్నట్లు వాళ్ళకు తెలిసింది. వాళ్ళు ముందుకు కదిలారు. తరవాత—]

కేశవుడి ముసలితండ్రి ముందుండి దారి తీయగా, అందరూ పల్లె దాటి తిరిగి అరణ్యంలో ప్రవేశించారు. ఆ సరికి బాగా చీకటి పడిపోయింది. అరణ్యం అంతా పటలా, ఇంతువులా, కూతలతో, అరుపులతో ప్రతిధ్వనించి పోతున్నది. ముగ్గురూ నిస్పృహగా ఒక చెట్టు కింద కూర్చున్నారు. "ఈ మారువేషాల్లో బ్రహ్మదండి మనసు గుర్తించ గలడంటావా?" అని అడిగాడు కేశవుడు జయమల్లును.

జయమల్లు అడ్డంగా తల తిప్పుతూ, "ఏమో చెప్పలేం. కాని, ఈ సరికే మనం ఒక పొరపాటు చేశాం. గురు మౌనానం దులు, రచ్చబండ దగ్గర కూచున్న పల్లె వాసులంతా వినేట్టుగా మాట్లాడేశాడు. అలా చెయ్యకుండావుంటే బావుండేది," అన్నాడు.

"అందులో పొరపాటుమున్నది? ఈ దేశాటనలో, ఆయన తన శిష్యులతో మాత్రమే మాట్లాడతాడని నేను లోగడే చెప్పాను గదా?" అన్నాడు ముసలివాడు.







"అవునునుకో. కాని, ఏ గొంతులో పలికిన యాన వాళ్ళలో ఎవరైనా గుర్తుపడితే ఎమయేది? మనం ఈ బ్రహ్మపుర రాజ్యపు సరిహద్దులు చాటేవరకూ, చాలా బాగ్రత్తగా మనులుకోవాలి. మనం చేసే ప్రతి పని ఎంతో అలోచించి మరీ చేయాలి. కాక కాళీయంగా బ్రహ్మదండి, మనమూ ఒకే సారి బయలుదేరటం జరిగింది. రాజగురువు చేసిన ఎత్తుతెలుసుకున్నారు గదా? ఆయన కాలి ప్రబలమేదో నయం చేసేందుకు, ఈ మాంత్రికుడు మూలికల కోసం, వింధ్యా రణ్యాలకు బయలుదేరాడట! మన శత్రువులు మహా జిత్తులమారివాళ్ళు," అన్నాడు

జయమల్లు. ముసలివాడు అవునన్నట్టు కల పూపుతూ, చవ్వన లేచి కూచని, "ఈ దాపులనే ఎక్కడో గుర్రం సగిలించిన ధ్వని అయింది. మీకు వినబడిందా?" అని ప్రశ్నించాడు.

కేళపురూ, జయమల్లూ బవాబు చెప్పేంతలో, ఈసారి మరింత స్పష్టంగా గుర్రం సగిలించటం వినబడింది. ముగ్గురూ అక్కర్లంగా ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు.

"బ్రహ్మదండి, అతడి అనుచరులూ యిటే వస్తున్నారులావుంది! మన చిక్కులన్నీ తీరి, ఈ రాజ్యం సరిహద్దులు చాటి త్వరగా పారిపోవాలంటే, వాళ్ళెక్కివస్తున్న గుర్రాలను కాజేయట మొక్కటే మార్గం," అన్నాడు ముసలివాడు.

"ఎలా? అదంత తేలికా, అయ్యా?" అన్నాడు కేళపుడు.

"అదుగో, ఆ పిలుపే మానమన్నది, గుర్తు లేదా? నేను మీ గురువును. నువ్వు కనిష్ఠుడివి, జయమల్లు జ్యేష్ఠుడూ. మనం ఏకాంతగా వున్నప్పుడు కూడా అలాగే పిలుచుకోవటం అనివాటు చేసుకోవాలి. సరే, యిప్పుడు మీరు ఈ అంటే, ఆ బ్రహ్మదండి ఎక్కిన గుర్రాన్ని నేను కాజేయ గలను. మీరు కూడా, అతడి అనుచరుల





గుర్రాలను కాజేయగలిగితే, తెల్లవారే సరి కల్లా, ఈ బ్రహ్మపుర రాజ్యపు నేరిహద్దుల్ని దాటిపోగలం. అప్పుడు, ఏ బెడద వుండదు," అన్నాడు ముసలివాడు.

అతడి మాటలకు జయమల్లు నవ్వుతూ, "నీ ఎత్తుగడ ఏమిటి? మాంత్రికుడి గుర్రాన్ని ఎలా పట్టుకోగలవు? అతణ్ణి కత్తితో ఎదిరస్తావా?" అని అడిగాడు.

"వాళ్ళకు ఎదురుపడి, ఈ చీకట్లో యుద్ధం చేయటం మంచిదికాదు. అప్పుడు రేగే గొడవకు పల్లెవాసులు అక్కడికివస్తే, మనం పట్టుబడిపోతాం. చడి చప్పుడూ లేకుండా ఆ గుర్రాల మీది నుంచి వాళ్ళను పడకొట్టాలి. నేను చెట్టు మీద వుండి, మాంత్రికుణ్ణి తాడు వెనీ కింద పడకొట్టి, వాడి గుర్రాన్ని వశపరుచుకోగలను," అన్నాడు ముసలివాడు.

"ఈ వయసులో నువ్వే అంత సాహసం చేయగలిగితే, గుర్ర, మేం నీకు తీసి పోతామా? ఏం, కేకా?" అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు జయమల్లు.

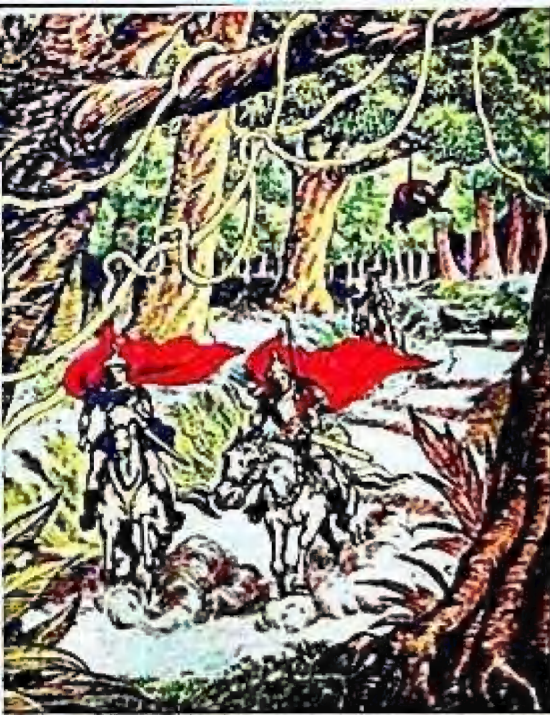
"కేకపుడు కాదు, కనిష్టుడు! గుర్తుంచుకో," అంటూ ముసలివాడు కన్ను మన్నాడు. ముగ్గురూ లేచి, గుర్రాలు వస్తున్న వైపుకు బయలుదేరారు.



ఈ లోపల బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు, తన అంగరక్షకులైన జీతవర్కా, క్షివర్కలతో కలిసి, వల్లె కేసి వస్తున్నాడు. అతడికి ముందూ వెనకా వాళ్ళు గుర్రాలెక్కి వస్తున్నారు.

బ్రహ్మదండికి గుర్రపు స్వారి ఏ మాత్రం అలవాటులేదు. కాని, కాలినడకన ప్రయాణించటం సాధ్యంకాదు గనక, ప్రాణం వితుకుచీతుకు మంటూనే గుర్రపు స్వారికి ఒప్పుకున్నాడు. చుట్టూ చీకటి, మహారణ్యం, దూరంగా క్రూరజంతువుల అరుపులు—అతడికి ఆ చాకావరణం అంతా భీకావహం కలిగిస్తున్నది.





"ఇక రేపటి నుంచి మనం రాత్రిళ్ళు ప్రయాణించటం మానుకోవాలి. సూర్యోదయంతోపాటే మనం బయలుదేరుతాం, సూర్యాస్తమయమవగానే అగిపాతాం. ఇదెందుకో తెలుసా? ఆ బయలుదేరుతాం, కేకపుడూ, వాడి తండ్రి, మహదుర్గాళ్ళు. వాళ్ళు చికటిమాటున మన మీద దాడి చేసినా చెయ్యవచ్చు. నా గుహ కావలికాస్తున్న ఫటుల్ని వాళ్ళేం చేశారో, మీకు తెలుసు గదా?" అన్నాడు బ్రహ్మదండి.

మహారణ్యం మధ్య, చికట్లో ప్రయాణం మంటేనే హడలిపోతున్న జితవర్మా, శక్తివర్మలకు, మాంత్రికుడి హెచ్చరిక మరింత

ధిశి కలిగించింది. వాళ్ళు గుర్రాలను మరికాస్త అదిలిస్తూ, "బ్రహ్మదండి, నువ్వు చెప్పింది వాపుంది. అలాగే చెప్తాం. ఏది, మనం చేరవలసిన పల్లె? ఎంతకిరాదే!" అన్నాడు చుట్టూ చికట్లోకి భయంగా చూస్తూ.

బ్రహ్మదండి వాళ్ళప్రశ్నకు ఏదో జవాబు చెప్పబోయి, అంతలోనే కిచుగంతుతో, "చచ్చాను, ద్రోహం, మోసం, నా నడుం కేదో ఉచ్చుపడింది!" అంటూ అరిచాడు.

"పారపాటు! కంతానికని విసిరిన ఉచ్చుతాడు, నడుముకు పడింది!" అన్న అవహేళన చెట్టు మీది నుంచి విసబడింది. అదే సమయంలో జితవర్మా, శక్తివర్మ రిద్దరూ, "ఎంతజంతువు! ఎంతమృగం!" అంటూ కెళ్ళుమని అరిచి గుర్రాల మీంచి పట్టువచ్చి కిందకు పడిపోయారు.

అంతా కనురెప్పపాటు కాలంలో బరిగి పోయింది. బ్రహ్మదండి చెట్టుకొమ్మ నుంచి వెళుతున్నాడు. పై నుంచి అతడి గుర్రం మీదికి ముసలివాడు దూకాడు. కేకపుడూ, బయలుదేరుతాం ఒక్క ఎగుమన జితవర్మా, శక్తివర్మల గుర్రాలను అధిరోహించారు.

"జ్యేష్ఠా, కనిష్ఠా! ఊరండి!" అంటూ ముసలివాడు తన గుర్రాన్ని అరణ్యానికి అడ్డంపడి పరిగెత్తించసాగాడు. ఆ సరికి







బ్రహ్మదండికి కాస్త ధైర్యం వచ్చింది. అతడు తన నడుముకు దిగిసిప్పున్న తాడును అటూయిటూ గుంజుతూ, "జిత్తా, శక్తి! ఎక్కడ? మీరు చూసింది వింతమృగమా? అయితే వాళ్ళు కేకపెట్టడూ, జయమెల్లూ, ముసలివాడూ అయివుంటారు. అ. జయ మెల్లూ ఒక్కడికే ఆ విద్య తెలుసు. వాళ్ళను వెంటదించండి. పట్టుకొండి! సరకండి!" అంటూ కేకలువేకాడు.

జితవర్మా, శక్తివర్మా ఆ మాటలతో కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకుని లేచి నిలబడి, ఒర్రునుంచి కత్తులు చూసేంతలో, బ్రహ్మదండి ఏడుపు గొంతుతో, "జిత్తా, శక్తి! అగండి, అగండి. ముందిట రండి! నన్ను ఈ కొమ్మ నుంచి కిందికి దించండి," అని అరిచాడు.

జితవర్మా, శక్తివర్మాలు అతణ్ణి సమీపించి, బ్రహ్మదండి నడుముకు దిగిసిప్పున్న తాడును తమ కత్తులతో సరికి, దళిమంటూ కింద పడబోతున్న అతణ్ణి, మధ్యలోనే పట్టుకుని దించి నిలబెట్టారు.

పల్లె పక్కగా అరణ్యంలో రేగిన ఈ కల్లోలం, పల్లెవాసుల చెవిని బడింది. వాళ్ళు కాగదాలూ, కర్రలూ తీసుకుని అక్కడికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చారు. బ్రహ్మదండిని, అతడి అంగరక్షకుల్ని ఆ స్థితిలో

చూసి వాళ్ళకు కలిగిన అశ్చర్యం అంతా యింతాకాదు.

"అలా గొళ్ళు గిల్లుకుంటూ చూస్తారేం, మతులేమన్నా పోయినయ్యా?" అంటూ బ్రహ్మదండి వాళ్ళ మీద విరుచుకుపడ్డాడు. "మేమే రాజుగారు పంపగా వచ్చిన, అస్తానె ద్యోగులం! ముగ్గురు రాజప్రహరీలు మా గుర్రాలను ఆపహరించుకుని, అటుగా పారిపోయారు. వాళ్ళను పట్టుకొండి. అదృష్టవంతుడికి అర్థ రాజ్యం!" అంటూ పళ్ళు కొరికాడు.

పల్లెవాసుల్లో సాహసవంతులైన కొందరు యువకులు, బ్రహ్మదండి చూసిన వైపుకు







పరిగెత్తారు. తరిమ్మావాళ్ళు బ్రహ్మధరిడిసి, జిత, శక్తివర్మలనూ పల్లెకు తిసుకుపోయారు.

జయమల్లు, కేశవుడూ, అతడి ముసలి తండ్రి ఎక్కిన గుర్రాలు అరణ్యానికి అడ్డం పడి పరిగెత్తసాగినై. కాని, చీకటి, దారి నడ్డగించే చెట్లకొమ్మలా, ముళ్ళపాదలా అటంకాల వల్ల, వాళ్ళు అనుకున్నంత వేగంగా పారిపోలేకపోయారు. అంతలో వాళ్ళకు వెనకగా, కాగడాలూ, కర్రలతో వస్తున్న పల్లెయువకులు కనిపించారు.

"మనం చిక్కులోపడ్డాం," అన్నాడు జయమల్లు గుర్రం మీంచి వెను దిరిగి, తమను వెంబడిస్తున్న పల్లెవాసుల కని చూసి.

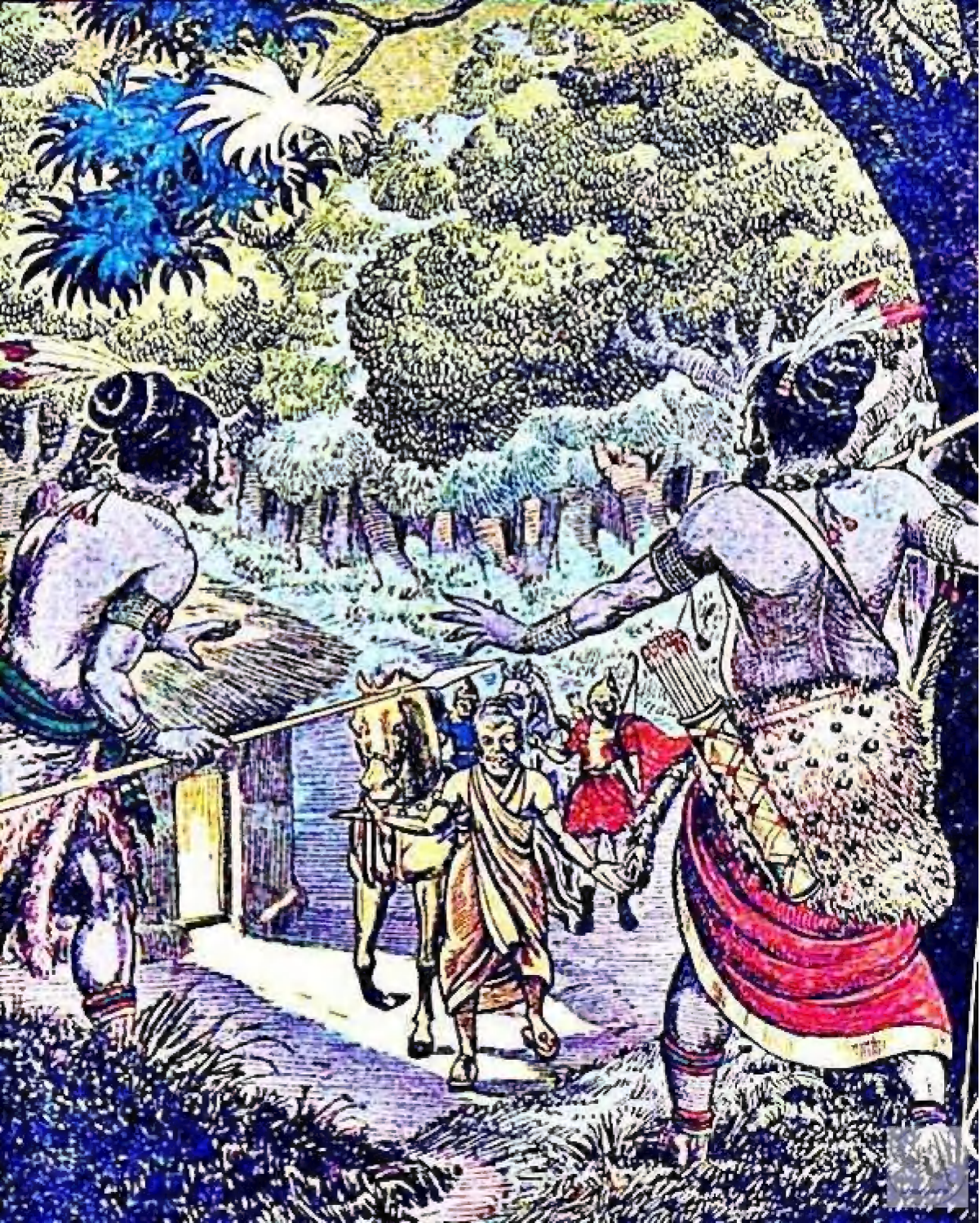
"చిక్కుల్లోపడటం మనకేమన్నా కొత్త? అది మొదటిసారికాదు, అఖరుసారికాదు," అంటూ ముసలివాడు వినుక్కుని, "అదిగో, అక్కడేదీ దీవపుకాంతి లాటిది వున్నది, మీకు కనబడుతున్నదా? బహుశా, అది అరణ్యంలో నివశించే, ఏ గొడ్లకావరి యిల్లో అయివుంటుంది. మనం సరాసరి అక్కడి కెళ్ళి, ఆ ఇంట్లో దాక్కునేందుకేమైనా అవకాశం వుండేమో ప్రయత్నిద్దాం. అంత తప్పని సరైతే, గుర్రాలను వదిలేద్దాం," అన్నాడు.

కనాల మీద ముగ్గురూ, ఆ దీవపు కాంతి కనిపిస్తున్న వైపుకు తమ గుర్రాలను తిరిగించారు. వాళ్ళు దాన్ని సమీపిస్తుండగానే, చెట్లచాటు నుంచి రెండు కంఠాలు, "ఎవరా వచ్చేది? అగండి!" అంటూ కఠినంగా హెచ్చరించివై.

ఆ హెచ్చరిక వింటూనే ముసలివాడు గుర్రం దిగి, "అయ్యా, మీరెవరో మాకు తెలియదు. మేం యాత్రికులం. మమ్మల్ని దోచుకునేందుకు బందిపోటు దొంగలు వెంటబడితే, యిటు పారిపోయివస్తున్నాం. వాళ్ళ కాగడాలవెలుగూ, చేతుల్లో కర్రలూ మీరూ చూసే వుంటారు!" అన్నాడు.

ముసలివాడు మాట ముగించి ముగించకముందే, దీపం గప్పిన ఆరిపోయింది.







ఒక అబానుబాహుడైన కొయవాడు, పెద్ద ఈటె ఒకటి పట్టుకుని, అక్కడికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. అతడు కేకపెట్టి, బయట మల్లునూ చూస్తూనే, "మీ రా ఎగువనున్న పల్లె వైపు నుంచేనా రావటం? ఆ పల్లె వాసుల్లో సగం మందికి ధనం దోచుకోవటం వృత్తి, తతిమ్మా సగానికి వినోదం కోసం గొంతులు కొయటమే పని. మీరేమి భయపడకండి, మీ రక్షణభారం నాది!" అంటూ పక్కకు తిరిగి, "ఓ హోయో, ఆ కాగడాలు పట్టుకువచ్చే వాళ్ళ మీద గురిచూసి బాణాలు వదలండి! వాళ్ళు మరొక్క అడుగైనా ముందుకు రాకూడదు," అన్నాడు.

అప్పటివరకూ నిశ్శబ్దంగావున్న ఆ ప్రాంతం కేకలతో హెచ్చరికలతో మార్మోగి పోయింది. కొయ యువకులు చెట్ల మీది నుంచి, పొదలమాటు నుంచి పల్లె యువకుల మీదికి గురిచేసి బాణాలు రిఫ్ల్యూవ్ల మంటూ వదలసాగారు. చూస్తూండగానే

ఆ ప్రదేశమంతా యుద్ధరంగంగా మారింది. ఆర్తరాజ్యం వస్తుందన్న ఆశతో పల్లె యువకులూ, తమ కులపెద్ద అజ్ఞను పాలించే పట్టుదలతో కొయయువకులూ సంగుల సమరం సాగించారు. బాణం వేటుదాటి ముందుకు వచ్చిన పల్లెయువకులతో, కొయ యువకులు కర్రలు తీసుకుని పోరాడసాగారు. ఓ క్షణకాలం కొయల కులపెద్ద ఆ దృశ్యం కేసి చూసి, తల పంకిస్తూ, "మా వాళ్ళ బాటికి, ఆ దుర్మార్గులు నిలబడలేదు, ఆ సంగతి నాకు తెలుసు! అయినా, యిక ఈ రాత్రికి, ఈ ప్రదేశం కైమకరం కాదు. నా రక్షణ కోరిన వాళ్ళను కాపాడే బాధ్యత నాది కనక, మిమ్ములను ఒక రహస్య ప్రదేశానికి తీసుకుపోతాను రండి," అంటూ బయలుదేరాడు. బయటమ్మా, కేక వుడూ, ముసలివాడూ అతనికి వెనకగా, గుర్రాలను కళ్ళాలు పట్టుకుని నడిపించుకుంటూ కదిలారు. —(ఇంకా వుంది)







14

[అరణ్యంలో కేశవుడూ వాళ్ళు, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు తన అంగరక్షకులతో రావటం కనిపించింది. వాళ్ళు, బ్రహ్మదండిని చెట్టు కొమ్మకు వేలాదదీసి, వాళ్ళ గుర్రాలను ఎక్కి పారిపోసాగారు. పల్లెపట్టు వెంటిందారు. ఒక కొయ్యకులపై వాళ్ళకు అభయం యిచ్చి, వాళ్ళను ఒక రహస్య ప్రదేశానికి తీసుకుపోసాగాడు. తరువాత—]

కేశవుడూ, జయమల్లూ, ముసలివాడూ, కొయనాయకుడి వెంట దారి తొంకాలేని మహారణ్యంలో పడి ఒక గంటకాలం నడిచారు. అంతా అంధకారం. కన్ను పొడుచుకున్నా కానరాని చీకటి. తామెపరో నిజం తెలిస్తే, ఈ కొయవాడు తమను రాజ భటులకు అప్పగిస్తాడేమోనన్న అనుమానం ముసలివాణ్ణి, తతిమ్మా యిద్దర్నీ బాధించ సాగింది. ప్రస్తుతానికి బ్రహ్మదండి నుంచి ప్రమాదం తప్పింది కనక, తాము గుర్రా

లెక్కి పారిపోవటం క్షేమమేమో అన్న ఆలోచన ముసలివాడికి కలిగింది.

ఈ ఆలోచన రహస్యంగా కేశవుడిక, జయమల్లెకూ చెప్పాడు ముసలివాడు. కాని, వాళ్ళు దానికి ఒప్పుకో లేదు. చీకట్లో తామెటు పోతున్నదీ తెలుసుకోకుండా, పారి పోవటం ప్రారంభిస్తే, తాము తిరిగి బ్రహ్మ పుర నగర పరిసరాలకే వెళ్ళే అవకాశం వున్నదనీ, అప్పుడు తమకు తప్పక ప్రమాదం కలుగుతుందనీ వాళ్ళు అన్నారు.

‘కంఠమామ’







"ఆర్థరాత్రికి ఆక పడి, ఈ కొయి వాడు మోసానికి పూనుకుంటే, ఏం చేసేట్టు?" అన్నాడు ముసలివాడు.

కేశవుడు తన ఒరలో వున్న కత్తి కని వేలు చూపాడు. జయమల్లు అంబుల పాది లోంచి ఒక బాణం లాగి, తిరిగి దాన్ని యథా స్థానంలో పెట్టాడు. తన కొడుకూ, అతడి మిత్రుడూ కనబరిచిన ధైర్యానికి, ముసలి వాడు ఎంతో సంతోషించాడు. ఈ పండు పర్యాయంలో తను ఏ కీబాన ఏ చెట్టు కింద రారిపోయినా, తన కొడుకు ఈ లోకంలో అన్ని కష్టాలనూ సాహసంతో ఎదుర్కొన గలడన్న సమ్మకం అతడికి కలిగింది.

అందరికన్న ముందు నడుస్తున్న కొయల కుల పెద్ద, ఒక మహా వృక్షం కింద ఆగి, తన చేతనున్న ఈటెతో, దాని బొడ మీద మూడుసార్లు గట్టిగా కొట్టాడు. ఆ వెంటనే, చెట్ల చాటునుంచి, "అగండి! ఎవరు?" అన్న ప్రశ్న భీకరంగా వినిపించింది.

కొయనాయకుడు ఈటెను పైకెత్తి, "గడ జంగ్, గడజంగ్!" అంటూ రెండుసార్లు విగ్రహగా అరిచాడు. మరుక్షణంలో ఇద్దరు కొయయువకులు అక్కడికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, "జంగ్ దేరా, ఏం సెలవు?" అంటూ తలలు వంచి నిలబడ్డారు.

"ఏళ్ళు ముగ్గురూ బాటసారులు. బంది పోట్ల నుంచి పారిపోయివచ్చి, మన రక్షణ కొరినవాళ్ళు. ఏళ్ళను తెల్లవారే పరకూ కాపాడపలసిన బాధ్యత మనది. పోతే, మన వాళ్ళలో పదీ పన్నెండు మందిని, గూబమాను చక్కనవున్న పల్లెకు పంపి, అక్కడ మనవాళ్ళకూ, ఆ పల్లెలోని దుర్మార్గులకూ బరుగుతున్న పోరు ఏమయిందో తెలుసుకు రావాలి," అన్నాడు గడజంగ్.

తమ నాయకుడి అజ్ఞాకాగానే యువ కుల్లో ఒకడు చెట్ల వెనక్కు పరిగెత్తాడు. రెండవవాడు కేశవుణ్ణి, జయమల్లునూ, ముసలివాణ్ణి వెంట బెట్టుకుని, దాపులనే

చందమామ





పున్న కొండ గుహల కేసి బయలుదేరాడు. కేకపుడూ, అతడి అనుచరులూ, చెట్టు చేమలతో డట్టంగా కప్పబడిన ఒక కొండ గుహలో చేరి, కొయ్యబకు డిచ్చిన, పళ్ళూ ఫలాలూ, కార్చిన లేడి మాంసమూ తృప్తిగా తింటుండగా, అక్కడ గూబమాను పల్లె చేరిన బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు, ఆకలితో, అవమానంతో కడుపు భగ్గుమంటుండగా, పల్లెవాసుల్ని నోటికి వచ్చినట్టల్లా దుర్భాష లాడుతున్నాడు.

"రాజద్రోహులకు పల్లెలో ఆశ్రయం యివ్వటమేగాక, రాజదూతలను చంపేందుకు వాళ్ళను అరణ్య దారి సూర్ధంలో

కాపలాపెడతారా? ఈ మహాపరాధానికి పల్లెలోని ఏన్నా, పెద్దా, అదా, మగా అందర్నీ—కీ నాలమీద భస్మం చేయ గలను! అం హుం ఫట్ ఫుట్...కాల ఖైరవా..." అంటూ బ్రహ్మాదండి మంత్రం జపించేంతలో, కేకలు పెడుతూ కొందరు అరణ్యం వైపునుంచి, పల్లెలోకి రాసాగారు. వాళ్ళ చేతుల్లో పున్న కాగదాల వెలుగులో, ఆ పచ్చేవాళ్ళల్లో కొందరు కుంటుతూ పుండటం, మరికొందరు గాయపడిన తమ అనుచరుల్ని మోసుకురావటం కనిపించింది. "రాజద్రోహు లెక్కడ?" అంటూ బ్రహ్మాదండి కేకలు పెట్టాడు. అతడి అంగ







రక్షికులైన జితవర్మా, శక్తివర్మలూ, కొందరు పల్లెవాసులూ వాళ్ళకని పరిగెత్తారు. కాని, ఆ పస్తున్న వాళ్ళందరూ పల్లె యువకులే. వాళ్ళందరి ముఖాలమీదా భయ భీతులు తాండవిస్తున్నవి. వాళ్ళల్లో దాదాపు గాయపడనివాడంటూ ఒకడూ లేడు.

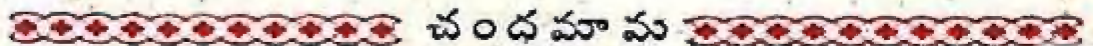
"ఆ రాజద్రోహులు పారిపోయారా?" అని అడిగారు జితవర్మా, శక్తివర్మలు.

"ఉత్తినే పారిపోవటం కాదు, మా మీదికి కోయవిలుకాళ్ళను పంపకంచేసి మరీ పారిపోయారు. మా వాళ్ళల్లో కొందరు చచ్చారు కూడా. అర్థ రాజ్యానికి వెయి దణ్ణాలు!" అన్నారు పల్లె యువకులు.



ఇంతలో బ్రహ్మాదండి అక్కడికి వచ్చాడు. అతడికి మారువేషాల్లో వున్న కేశవుడూ, బయ్యమల్లూ, ముసలివాడూ దొరక్కుండా పారిపోయారని అర్థమైంది. అతడిక్కలిగిన కోపం అంతా యింతా కాదు. "మీ పల్లెవాసులంతా, ఇంత చచ్చువెధపలని నాకు తెలియదు. ఇంతమంది వుండి, ముగ్గురంటే ముగ్గురు రాజద్రోహుల్ని ప్రాణాలతో పారిపోనిస్తారా! సరే, జితా, శక్తి! మీరు వెంటనే వెళ్ళి మహారాజులుం గారితో, మహారాజగురు శ్రేష్టులతో యిక్కడ జరిగిన భీభత్సం సంగతి చెప్పండి. ఆ రాజద్రోహుల్ని మట్టుపెట్టకపోతే, మనం వింధ్యారణ్యాలకు వెళ్ళేలోపలే హతం అయిపోతాం," అన్నాడు.

జితవర్మా, శక్తివర్మలు ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు. ఇద్దరికీ ప్రాణభయం వట్టుకున్నది. బ్రహ్మపురనగరం చేరే లోపల, మహారణ్యంలో ఆ రాజద్రోహులు తమను దొరక. పుచ్చుకుంటే ఏమికాను? వాళ్ళ మనసుల్లోని భావాలు గ్రహించినవాడిలా బ్రహ్మాదండి పెద్దగా హుంకరించి, "మీరా నాకు అంగరక్షకులు! మిమ్మల్ని నమ్ముకుని వింధ్యారణ్యాలకు పోవటం అంటే, గౌరి ప్రాణగొడ్డం తెచ్చుకున్నట్టే!" అన్నాడు.





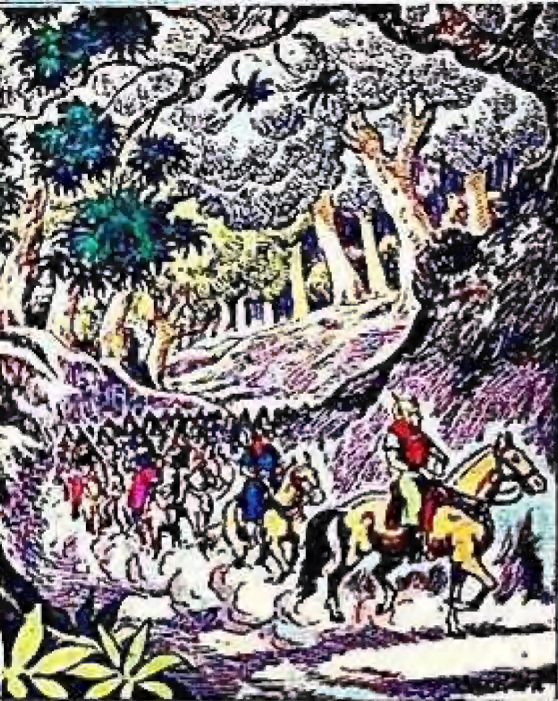
"అది కాదు, బ్రహ్మదండి! ఈ రాత్రికి రాత్రే వెళ్ళి రాజగురువుతో, యీ సంగతి చెప్పటం అంత అవసరమందావా?" అన్నాడు జితవర్మ.

"అవసరమా! ఎందుక్కాదు? ఆ బ్రాహ్మర్షి వివ్వలవిడిగా సంచరించు నిస్తే, మనం వింధ్యారణ్యాలకు ఎలా చేరగలం? వాళ్ళు మన గురాలను కూడా అవహించారు గదా! రాజగురు రోమణికి అంతా తెలిస్తే, ఆయన సైనికులను పంపి, వాళ్ళను వెదాడించగలడు గదా? అదెంత త్వరగా జరిగితే, మనకంత శ్రమం గదా?" అన్నాడు బ్రహ్మదండి.

జితవర్మా, శక్తివర్మలు పల్లెవాసుల్లో పది మందిని ధనాశ చూపి, తమకు తోడుగా వెంట బెట్టుకుని, బ్రహ్మపురం కేసి బయలుదేరారు. వాళ్ళు అలా కొంచెం దూరం వెళ్ళారో బైదో, మాంత్రికుడు పరిగెత్తి జితవర్మ భుజం పట్టుకుని దూరంగా లాక్కుపోయి, "జితా! నువ్వు, శక్తి కూడా వెళితే, ఈ పల్లెలో నేను ఒంటరిగాబ్బయి పోతాను. ఈ దుర్మార్గుల్లో ఎవడో ఒకడు నా గొంతుకొస్తే, నా గతేంకాను? నువ్వు యిక్కడేవుండు. శక్తి సగరానికి వెళతాడు." అన్నాడు. జిత శక్తివర్మలు కూడ బయలుకున్నారు. జితవర్మ, బ్రహ్మదండితో పాటు







పల్లెలో వుండేందుకు అంగీకరించాడు. పది మంది పల్లెవాసుల్ని అసరాగా పెట్టుకుని బయలుదేరిన శక్తివర్మ సూర్యోదయం అప్పు తూండగా బ్రహ్మపురం చేరి, రాజగురువు దర్శనం చేసుకున్నాడు.

బరిగినదానికి చిలవలూ పలవలూ అల్లి అతడు చెప్పినదంతా రాజగురువు సావధానంగా విని, "మొత్తంమీద ఆ ముగ్గురు నా ప్రయత్నాలకు విఘ్నం కలిగించేలా వున్నారు." అని స్వగతంలా అనుకుని, సేనానాయకుడి కోసం కబురుదేశాడు.

కాద్దిసేపటి తరవాత సేనానాయకుడు రాగానే, రాజగురువు అరణ్యంలో బ్రహ్మ

దండి మాంత్రికుడికి కాస్తలో ప్రాణ గండం తప్పిన వైనం చెప్పి, "ఆ ముగ్గురు ద్రోహులూ యింకా మన రాజ్య సరిహద్దుల్లోనే వున్నారని తెలిపాింది. సువ్వు, సైనికులను బట్టుబట్టుగా పంపి, అరణ్యం, కొండలూ గాలించి వాళ్ళను పట్టుకోవాలి. సరిహద్దు కాపలావాళ్ళకు కూడా హెచ్చరిక పంపు. ఆ ద్రోహులివ్వడు కీత్రియ యువ కుల్లా వేషాలు మేసుకుని వున్నారు. ముసలి వాడు దండ కమండలాలు పట్టి, కపట సన్యాసం సలిస్తున్నాడు," అన్నాడు.

సేనానాయకుడు రాజగురువు దగ్గర సెలవు తీసుకుని వెళ్ళి, ఒకటి రెండు గంటలకాలం గడిచి గడపక ముందే, సైనికులను పది ఇరవైమంది చొప్పున బట్టు బట్టుగా విభజించి, అరణ్య ప్రదేశాలన్నీ గాలించేందుకు పంపాడు. తరవాత, తను ఒక పాతికమంది మెరికల్లాంటి సైనికులతో స్వయంగా రాజద్రోహులను పట్టుకునేందుకు బయలుదేరాడు.

సరిగ్గా మిట్టమధ్యాహ్న సమయం. అకాశం మధ్యం నుంచి సూర్యుడు నిప్పులు చెరుగుతున్నా, అరణ్యంలో దట్టంగా పెరిగివున్న చెట్ల కింద చల్లగా వున్నది. ఆ కిందటి రాత్రి తాము గడిచిన గుహలో





నుంచి బయటికి వచ్చి కేకపుడూ, జయమల్లూ, ముసలివాడూ—గుహ ముందున్న చెట్టు కింద కూర్చున్నారు. వాళ్ళ కెదురుగా పులిచర్మాలు పరిచిన ఒక ఎత్తయిన పిఠం మీద గడేజంగ్ కూర్చుని వున్నాడు. కేకపుడూ వాళ్ళు తమ ప్రయాణాన్ని గురించి గడేజంగ్‌తో మాట్లాడుతున్నారు.

హఠాత్తుగా ఇద్దరు కాయమువకులు చెట్టు చాటునుంచి బాణాల్లా దూసుకువచ్చి, తమ నాయకుడి ముందు రొప్పుతూ నిలబడ్డారు. గడేజంగ్, అశ్చర్యంగా వాళ్ళు కేసి చూస్తూ, "ఎం జరిగింది?" అని అడుగ్లాగా వాళ్ళను ప్రశ్నించాడు.

ఆ యువకులు కేకపుడూ, జయమల్లుల కేసి ఓ తృటికాలం అనుమానంగా చూసి, "జంగ్‌వీరా! చాలా ముఖ్యమైన రహస్యం. ఇప్పుడే తెలిసింది. మీరు కాస్త అవతలికి రండి, చెప్తాం," అన్నారు.

గడేజంగ్ పిఠం మీది నుంచి లేచి వాళ్ళ వెంట కాస్త దూరం నడిచి అగాడు. యువకుల్లో ఒకడు చిన్నగంతుతో తమ నాయకుడికి ఏమో చెప్పసాగాడు. గడేజంగ్ కొద్ది సేపు విని, తలవక్కుకు తిప్పి, కేకపుడూ అతడి అనుచరుల కేసి అశ్చర్యంగా చూసి, తల వంగిస్తూ వాళ్ళ కేసి రాసాగాడు.



తమ కేటో అనుకోని ప్రమాదం రానున్నదని కేకపుడు భావించాడు. జయమల్లూ, ముసలివాడూ ఒకేసారి ఒరలోపున్న తమ కత్తుల మీదికి చేతులు పోనిచ్చారు. ఇదంతా గమనిస్తున్న గడేజంగ్ చిరునవ్వు నవ్వుతూ వాళ్ళను సమీపించి, "మీ ధైర్యసాహసాలు చెప్పుకోదగినవి. కాని, మీ రహస్యం బయట పడిపోయింది. బ్రహ్మపుర సైనికులు మీ కోసం ఆరణ్యం అంతా గాలిస్తున్నారు. సరిహద్దు కాపలావాళ్ళకు కూడా హెచ్చరిక వెళ్ళింది. మీరు క్షత్రియులూ కాదు, మామూలు ప్రయాణికులూ కాదు. రాజుతో వైరం తెచ్చుకున్నవాళ్ళు!" అన్నాడు.

చందమామ





"అర్ధరాజ్యానికి ఆశించి, నీ రక్షణ కోరిన వాళ్ళను, సైనికులకు అప్పగించబోతున్నావా, గడేబంగ్?" అన్నాడు కేశవుడు.

గడేబంగ్ పొట్టచెక్కల యేలా నవ్వుతూ, పితం మీది నుంచి వెల్లకిలా కించబడి, లేచి, "అర్ధరాజ్యం కాదు, మొత్తం బ్రహ్మపుర రాజ్యం యిచ్చినా నేను తినుకోను. నా కెందుకు రాజ్యం? ఈ మహారాజ్యమే నా రాజ్యం. నా కులపువార్తా, యిక్కడ తిరిగే సాదు, క్రూరమృగాలూ నా పొరులు. మీరు వెంటనే కోయవేషాలు వేసుకోండి. నా అనుచరులు మిమ్మల్ని సరిహద్దు దాటిస్తారు," అన్నాడు.

ఆ మాటలతో కేశవుడికి, జయమల్లుకూ, ముసలివాడికి కలిగిన అనందం అంతా యింతా కాదు. వాళ్ళు గడేబంగ్ కు ఒకటికి రెండుసార్లు తమ కృతజ్ఞత తెలియపరిచారు. గడేబంగ్ అనుచరులు తెచ్చి యిచ్చిన లేడి చర్మాలు కట్టుకుని, తలల్లో

పక్షి ఈకలు ధరించి, తమ దుస్తుల్ని మూటలుగా కట్టి భుజాల మీద వేసుకుని ప్రయాణమన్నాహమయారు.

గడేబంగ్, కోయయువకు లిద్దర్ని పిలిచి వాళ్ళతో, "ముందు ఆ మూడు గుర్రాలనూ అరణ్యంలోకి తరిమేయండి. తరవాత నా మిత్రులు యీ ముగ్గుర్ని అడ్డవారి వెంట తినుకుపోయి, రాజ్య సరిహద్దులు దాటించండి. ఆ ప్రయత్నంలో సరిహద్దు కాపలావాళ్ళతో పోరు తప్పకపోతే, ముందు ప్రాణాలర్పించవలసిన వాళ్ళు. మీ యిద్దరు!" అన్నాడు.

క్షణాలమీద గుర్రాలు మూడూ అరణ్యం లోపలికి తరమబడినై. కోయయువకుల్లో ఒకడు ముందూ, ఒకడు వెనకా నడవగా, కోయల్లా వేషాలు మార్చుకున్న కేశవుడూ, ముసలివాడూ, జయమల్లుకూ, బ్రహ్మపుర రాజ్య సరిహద్దుల్ని చాటి పోయేందుకు బయలుదేరారు. —(ఇంకా ఉంది)







15

[తనకు అరణ్యంలో బరిగిస్త ప్రమాదాన్ని గురించి బ్రహ్మదండి మాత్రమేను, రాజగురువుకు వార్త పంపాడు. సేనానాయకుడు, కేశవుడూ వాళ్ళ కోసం అరణ్యమంతా గాలించేందుకు సైనికులను పంపాడు. కోయలపెద్ద, కేశవుణ్ణి, అతడి అనుచరులనూ రాజ్య సరిహద్దులు దాటించేందుకు యుద్ధరు కోయయువకుల్ని నియోగించాడు. —తరవాత]

కోయయువకుల వెంట అరణ్యంలో కొంత దూరం ప్రయాణించే సరికి, కేశవుడూ వాళ్ళకు, తాము బ్రహ్మపురరాజ్య సరిహద్దులు దాటి పారిపోవటం అంత తెలిక కాదని అర్థమైపోయింది. బ్రహ్మపుర సేనానాయకుడు పంపిన సైనికులు అరణ్య మార్గాల వెంట విద్యులవిడిగా తిరుగుతున్నారు. అంతేకాక, అర్ధరాజ్యం వస్తుండన్న ఆకటం కొందరు అటవికులు కేశవుడి కోసం చెట్లూపుట్టలూ వెతుకుతున్నారు.

ఇంతమంది కనుగొన్న పారిపోవటం సాధ్యమా? అన్న అనుమానం ముగ్గుర్ని బాధించసాగింది.

"రాజ్యసరిహద్దులు దాటి పోయేందుకు సైనికుల కెవరికీ తెలియని రహస్యమార్గాలు మీకేమైనా తెలుసా?" అని కేశవుడి ముసలి తండ్రి, కోయయువకుల్ని ప్రశ్నించాడు.

"మాకు ఈ అరణ్యంలో తెలిసిన అనేక రహస్య మార్గాలున్నవి. వాటిల్లో ఏ ఒకటి బ్రహ్మపుర సైనికులకు తెలియదని

'చందమామ'







నా సమ్మకం. మనకు ప్రమాదం వచ్చేది వాళ్ళనుంచి కాదు. రాజు యిస్తానన్న అర్థ రాజ్యానికి ఆశించి, మిమ్మల్ని పట్టుకొ జూస్తున్న అటవికులే మనకు ప్రమాద కారులు. వాళ్ళక్కూడా అన్ని గుప్త మార్గాలూ తెలుసు." అన్నా దొక కోయ యువకుడు. అంతలో వాళ్ళకు ఎదురుగా వున్న కొండరాళ్ళ మీద కొందరు సైనికులు కనిపించారు. వాళ్ళ వెంట ఇద్దరు అట వికులు కూడా వున్నారు.

"అందరూ చెట్లచాటుకు పడండి. సైని కులు మన కేసి వస్తున్నట్టున్నది," అంటూ కోయయువకులు చప్పున వెనుదిరిగి, చెట్ల

చాటుకు పరిగెత్తారు. కేశవుడూ, జయ మల్లూ ముసలివాడూ కూడా వాళ్ళవెంట పరిగెత్తారు.

అందరూ చెట్లచాటున దాక్కుని, సైని కుల కేసి చూడసాగారు. జయమల్లు పెద్దగా నిట్టూరుస్తూ, "మేం కోయవేషాలు వేసు కున్నాం గదా, అలాంటప్పుడు సైనికులతో దాగుడుమూత లెందుకు? నిర్భయంగా వాళ్ళు చూస్తూండగానే రాజ్యసరిహద్దులు చాటవచ్చునే!" అన్నాడు.

"సైనికులకు మీరు కోయవాళ్ళలా కని పించవచ్చునేమోగాని, వాళ్ళ వెంటవున్న అటవికులు మీ రెవరైందీ వెంటనే పసికట్ట గలరు," అన్నా దొక కోయయువకుడు. జయమల్లు అతణ్ణి మరేదో అడగబోయేం తలో, వెనకవైపు నుంచి పెద్ద కలకలం విసబడింది. చప్పున అందరూ అటుకేసి తిరిగిచూశారు. దూరంగా చెట్లచాటు నుంచి తమకేసే వస్తున్న సైనికులు కొందరు వాళ్ళకు కనిపించారు.

"వాళ్ళింకా మనను చూడలేదు. మనం ఎటు పారిపోయేందుకూ అపకాశంవున్నట్టు లేదే!" అంటూ కేశవుడు విల్లంబులు చేతికి తీసుకున్నాడు. కోయయువకుడు అతణ్ణి వారిస్తూ, "అంతమందితో మనం యుద్ధం

చందమామ







చెయ్యలేం. అదుగో, ఆ కనబడే గుహల్లో ఎక్కడైనా దాక్కుందాం," అంటూ కొండ కేసి బయలుదేరాడు.

అందరూ చెట్లచాటున నక్కుతూ, ముందుకు కదిలారు. ఎదురుగా కొండ పాదంలో వాళ్ళకు చాలా గుహలు కనిపించినై. సైనికులు తమ కోసం ఆ గుహలు వెతకటం ప్రారంభిస్తే, తాము బోనులో చిక్కిన ఎలుకల్లా దొరికిపోతారు. ముసలి వాడు ఈ అనుమానాన్ని కోయయ్యవకులకు చెప్పాడు. వాళ్ళనూ యిలాంటి అనుమానమే బాధిస్తున్నది. చెట్లచాటున దాక్కునే అపకాశంలేదు. తమను అన్ని వైపుల నుంచి సైనికులు చుట్టుముట్టుతున్నట్టున్నది. బహుశా, వాళ్ళు గుహల్లో తమ కోసం వెతికేందుకు వస్తున్నారు. అదృష్టమల్లా, ఇంతవరకూ తాము వాళ్ళ కంటి బడకపోవటం !

హఠాత్తుగా ముందు నడుస్తున్న కోయయ్యవకుడు అగిపోయాడు. అతడి మార్గానికి ఎదురుగా వున్న ఒక రాతి చాటు నుంచి, ఒక నక్క ఎగిరి దూరంగా దూకింది. ఆ వెంటనే రెండు చిన్నపిల్లలు దాని కేసి పరిగెత్తినై. కోయయ్యవకుడు బానిం తీసి, తల్లి నక్కను దూసుకుపోయేట్టు పదిలాడు.

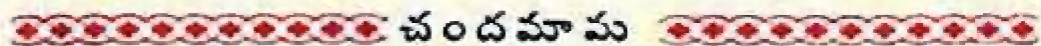


అది వెనక్కు తిరిగిచూడకుండా, ఎదురుగా వున్న గుహల్లో ఒకదాని కేసి దొడుతినంది.

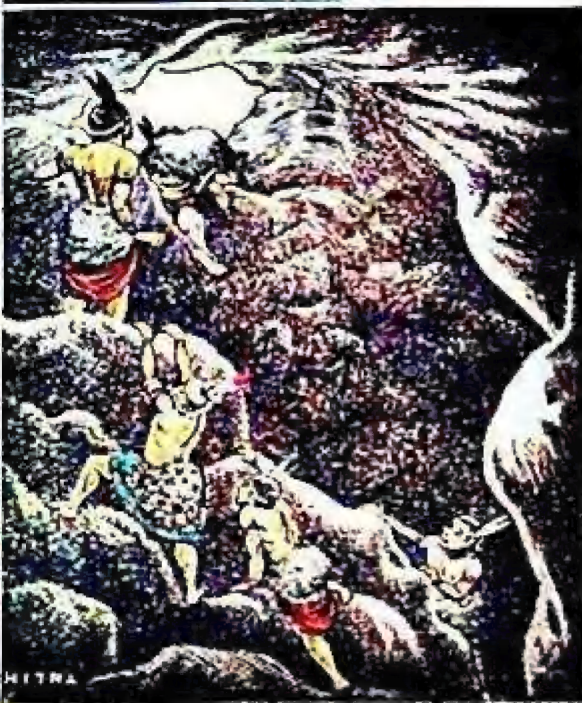
"అదృష్టం కొందికి మనకి నక్క ఎదురైంది. అది ప్రవేశించిన గుహ చూశారు గదా ? మనం కూడా దాంట్లోకి వెళదాం," అన్నాడు కోయయ్యవకుడు.

"సైనికులు ఆ గుహలన్ని గాలిం చేందుకే వస్తున్నారు," అన్నాడు బయ్యమల్లు.

"వస్తే ఏం ? మనం ఆ గుహలో వుండం గదా ! శత్రువు నుంచి పరిగెత్తే నక్క విడి, పారిపోయేందుకు మరోమార్గంలేని గుహలో ప్రవేశించదు. పైగా, ఇది పిల్లలనక్క!" అన్నాడు కోయయ్యవకుడు.







శేకవుడూ, అతడి ముసలితండ్రి, బయ్య మల్లూ పొందిన ఆశ్చర్యం అంతా యింతా కాదు. వాళ్ళు కోయయువకుల వెంట పరిగెత్తి గుహలో ప్రవేశించారు. గుహ అంతా చిమ్మచీకటిగా ఉన్నది. ఎక్కడా వెలుగు లేదు. కోయయువకుడి ఊహ తప్పని ఆ ముగ్గురూ భావించారు.

"గుహలోనుంచి బయటికి పోయేందుకు మరోమార్గం ఉన్నట్టులేదే?" అన్నాడు బయ్య మల్లు నిస్పృహగా. కోయయువకు లిద్దరూ మెల్లిగా ఏమో మాట్లాడుకోసాగారు. శేకవుడు, గుహలో నుంచి తరి బయటికిపెట్టి అన్నివైపులకూ కలయడూకాదు. సైనికులూ,

వాళ్ళకు దారిచూపుతున్న అటవికులూ గుహల శేసే వస్తున్నారు.

శేకవుడు చవ్వన వెనుదిరిగి ఏదో అనబోయేంతలో, కోయయువకుడి చేతిలో కాగడా గవ్వన వెలిగింది. అతడు, బయ్య మల్లు శేసే తిరిగి, "నక్క యింతా ఈ గుహలోనేఉన్నదని మీ అనుమానమా?" అంటూ నవ్వి, "అది వెళ్ళినమార్గానే మనం పోవలసివుంటుంది," అంటూ ముందుకు కదిలాడు. అందరూ కలిసి గుహలో ఓ ఇరవై అడుగుల దూరం నడిచే సరికి, హఠాత్తుగా పెద్దగాలి తాకి, కోయయువకుడి చేతిలోని కాగడా గువ్వమంటూ అరిపోయింది.

"మాకారా, గుహ నుంచి బయటికి పారి పోయేందుకు మార్గం ఎక్కడవున్నదో తెలిసే పోయింది." అంటూ కోయయువకుడు వక్కకు రెండడుగులు వెసేసరికి, సైనుంచి పెద్ద వెలుగు అతడి మీద పడింది. అతడు తరిమ్మా వాళ్లకు సాంబ్లచేసి, అక్కడవున్న రాళ్ళ అధారంతో పాకుతూ, సైనున్న కంఠ అంచును గట్టిగాపట్టుకుని, ఒక్క ఊపులో పైకి వెళ్ళిపోయాడు. మిగిలిన నలుగురు కూడా అతణ్ణి అనుసరించి, గుహలో నుంచి ఉన్న రహస్య మార్గంకుంచా త్వరత్వరగా బయటికి వెళ్ళారు.

చందమామ





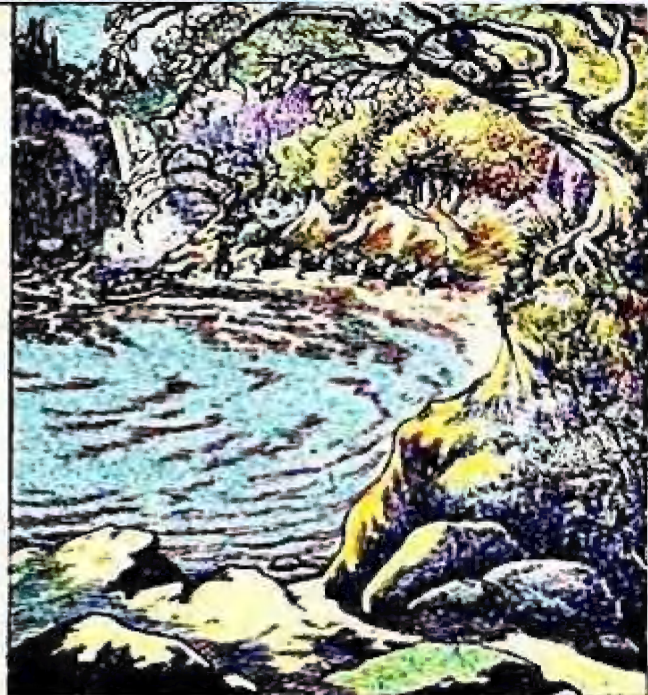
అక్కడ కొండ మీద నిలబడిచూస్తే, ఆ ప్రదేశమంతా నిర్జనంగా కనిపించింది. దూరంగా దిగువున ఒక నది ప్రవహిస్తున్నది. ఆ నదిలోకి చచ్చుకు పచ్చిన ఒక కొండా, దాని మీది నుంచి నదిలోకి పడుతున్న ఒక బలపాతమూ వాళ్ల కంటబడింది.

"ఆ బలపాతం చాటున ఒక సారంగం ఉన్నది. ఆ సారంగం నీటి మార్గాన కొద్ది దూరం ప్రయాణించి, అవతలిపున్న నది పాయను చేరవచ్చు. అది చాలాకే కవల రాజ్యం!" అన్నాడొక నాయకుడు.

అంతలో రెండవ నాయకుడు చిన్నగా అరిచి, "చూడండి, చూడండి! అదుగో, ఆ నది ఒడ్డున, గుట్టల చాటుగా సైనికుల శిబిరాలు కనిపిస్తున్నవి," అన్నాడు.

అందరూ అటుకేసి చూశారు. నది అంచున పడి పన్నెండు డేరాలు ఉన్నవి. వాటి ముందు ఒక పెద్ద ఈటె పట్టుకుని ఒక సైనికుడు నిలబడివున్నాడు.

"సైనికులందరూ మన నోసం కొండలూ గుట్టలూ గాలించేందుకు వెళ్ళినట్టున్నది. ఆ ఒక్కడే కాపలా కాస్తున్నాడు. వాణ్ణి హత మార్చిస్తే, మనం నదీని నిరాటంకంగా చాటవచ్చు," అన్నాడు శేకపుడు. అప్పునన్నట్టు అందరూ తలలువూపారు. శేకపుడు రొండిన



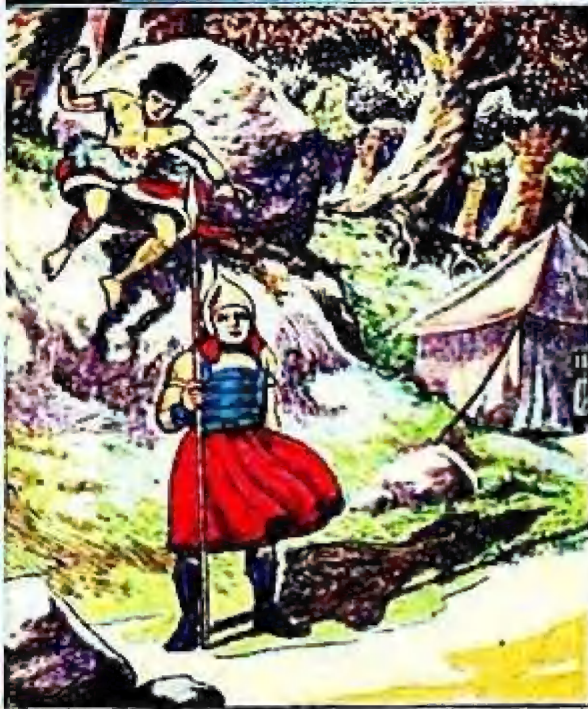
వేలాడుతున్న చిన్న కత్తిని ఒరలో నుంచి లాగి, పిల్లిలా ఆ సైనికుడి కం నవవసాగాడు. సైనికుడి దృష్టి మరేవైపుకు మళ్ళిస్తున్నది.

శేకపుడికి వెనకగా అందరూ బయలుదేరారు. ఒక్క బానిస చెబ్బితో సైనికుణ్ణి చంపవచ్చు. కాని, చచ్చేముందు వాడు శేకవేస్తే, తమ తినికి వాడి అనుచరులకు తెలిసిపోతుంది. వాణ్ణి కిక్కురు మనకుండా తుదముట్టించాలి!

అందరూ యిలా అలోచిస్తూ, చడి చప్పుడూ లేకుండా రాళ్లచాటున నక్కుతూ వెళుతున్నారు. ఇంతలో శేకపుడు కాపలా సైనికుడి వెనకపున్న బండరాయిని చేరి,







దాని వెనక నుంచి, ఒక్క పూపులో పైకిగిరి, సైనికుడి మెడకేసి కత్తి వినిరాదు. సైనికుడు కిక్కురుమనకుండా దుంగలా ముందుకు పడిపోయాడు.

శేకపుడు లేచి నిలబడ్డాడు. ఒక్కడికి ముమారు సూరుగచాల దూరంలో నదీ తీరం వున్నది. తిరాస నాలుగైదు దేనె వడవలు నిటిలో తేలియాడుతున్నవి. శేకపుడు చెయి ఊపగానే అందరూ చిలచిల మంటూ నదీ తీరానికి పరిగెత్తారు.

."అందరం కలిసి ఒకే దేనెలో వెళ్ళటం మంచిది. నదిలో కొన్నిచోట్ల నుడిగుండాలు వున్నవి. కాళిగా వున్న దేనె నెకదానిని

ముందుకుతీస్తూ, వెనక్కి మనం వెళ్ళాలి. అంత ప్రమాదం జరిగేటట్టుగావుంటే, అందరం నదిలో దూకి ఈడక తప్పదు." అన్నాడు కొయ్యమకుడు.

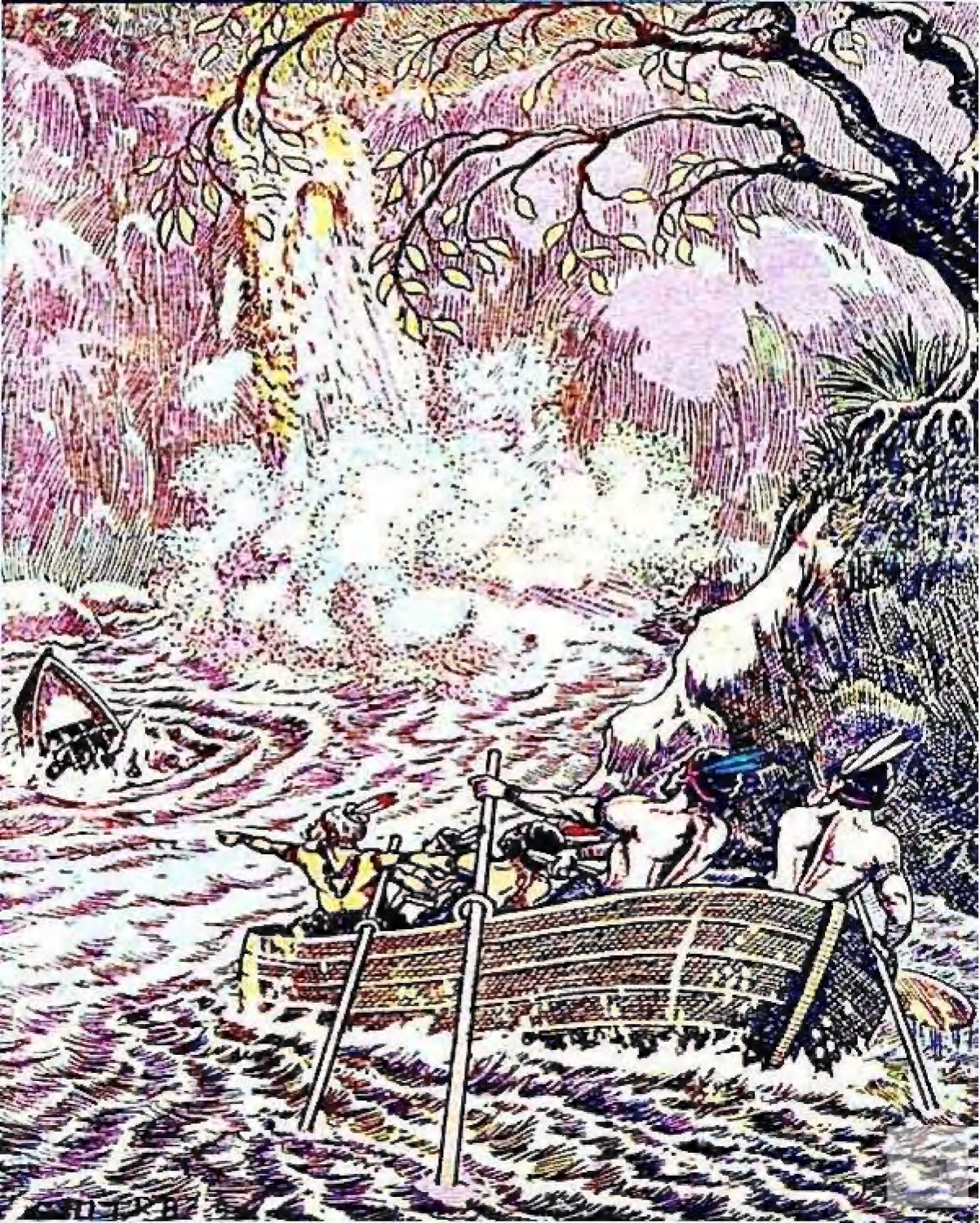
అ విధంగానే, అందరూ ఒక దేనెలో ఎక్కి కూచుని, మరొక దేనెను పెద్ద గడ కర్రతో ముందుకుతీస్తూ, జలపాతం వైపుకు కదిలారు. నదిలో చాలా నుడిగుండాలు వున్నమాట నిజం. అలాంటి ప్రదేశాల్లో ముందున్న దేనె చిక్కుకునే సమయానికి, దాన్ని పక్కకు నెడుతూ, తమ వడప చాటిల్లో చిక్కుకోకుండా వాగ్రత్తపడుతూ, కొద్దిసేపటికల్లా జలపాతాన్ని సమీపించి, ఒక్క పూపులో దాని వెనకవున్న సొరంగ మార్గాన్ని చేరారు.

సొరంగ మార్గంలో నదీ జలం విపరీత మైన వేగంతో ప్రవహిస్తున్నది. జలపాతంలో నుంచి వెళ్ళేప్పుడు వడలో వున్నవాళ్లందరూ పూర్తిగా తడిసిపోయారు. "ఈ సొరంగం అంచులకు తగిలి దేనె ముక్కలు చెక్కలు కావటం తత్వం," అన్నాడు ముసలివాడు. అంతలో ముందున్న కాళి దేనె, సొరంగం అంచులకు గుద్దుకుని పెళపెళ మంటూ విచ్చిపోయింది. ఇంతలో శేకపుడూ వాళ్ళున్న దేనె, దానిని వేగంగా తాకి తల

చందమామ









కిందులైంది. వానెలో పున్నవాళ్ళందరూ సది ప్రవాహంలో పడిపోయారు. "బ్రహ్మ, కనిష్ఠా! మీరెలావున్నారు? మన కొయ అనుచరులు కిమమా!" అంటూ శేకపుడి ముసలితండ్రి పెద్దగా శేకపెట్టాడు. ఆ శేకకు జవాబుగా ఒకసారి నాలుగు గొంతులు పెద్దగా పలికినై. "అయ్యో, సుప్ర్య ఈచగలవా? సహాయంకావా?" అంటూ శేకపుడు తన తండ్రికేసి చాచియాడు.

"కనిష్ఠా! యిక్కడ అయ్యో ఎవరు?" అంటూ ముసలివాడు కన్నుమీసి, "శిష్యులూ, కొయ గడేబంగ అనుచరులూ! అంతా సారంగం అందునున్న గండశిలలకు తగలకుండా బాగ్రతగా ముందుకు పడండి. ఈ మౌనానందుడు గజ ఈతగాడు, ఎం దయంలేదు," అన్నాడు.

నాలుగైదు నిమిషాలకాలం సారంగ జలంలో ఈదిన తరువాత చూతూతుగా అందరూ నిలిచి ఉరపడి పల్ల ముందుకు

నెట్టబడ్డారు. "ఈ వైపునా మరో జలపాతం పున్నట్టున్నది. మనం..." అంటూ శేకపుడు కిచుమన్నాడు.

సారంగ మార్గాన ప్రవహిస్తున్న నీరు, ముప్పై నీలబై అడుగుల ఎత్తు నుండి కింద పున్న సదిలోకి హోయమనే గట్టంతో పడుతున్నది. శేకపుడూ అతడి అనుచరులూ అంత ఎత్తు నుంచి దిశిమంటూ సదిలోకి పడిపోయారు.

ఒక్క కిణకాలం అందరికీ ప్రాణాలు కడవట్టినంతపడయింది. ఆ వెంటనే తెప్పరిల్లి ఒకరినొకరు పేరుపెరునా పిలుచుకుని, అందరూ సురక్షితంగా పున్నట్టు తెలుసుకుని, సది ఆపలి తీరానికి ఈడసాగారు.

దాగా అరిసిపోయి, ప్రాణాలు సామ్మ నిల్లివున్న ఆ అయిదుగురూ, తీరాన్ని సమీపిస్తూనే, దాని అందున కత్తి కదార్లు పట్టుకుని తమ శేసే చూస్తున్న కొందరు అటవికుల్ని చూశారు. —(గంకా పుంది.)







16

[ఇద్దరు కోయయువకులు తోడుగా బయలుదేరిన కేశవుడూ అతడి అనుచరులు, బ్రహ్మ పుర వైదికుల కనుగొప్ప, ఒక కొండ సారంగం నుంచి ప్రవహిస్తున్న నదీ జలం ద్వారా, ఒక జలపాతంలోకి దూకి, సురక్షితంగా నది అవలి తీరానికి తదసాగారు. కాని, వాళ్లు నదీ తీరాన్ని చెరుతూనే, దాని ఒడ్డున కొండరు అటవికుల్ని చూశారు. తరవాత—]

నది ఒడ్డున నిలబడి తమ కేసే చూస్తున్న అటవికుల్ని చూస్తూనే, కోయయువకులు తీయమన్నారు. ఆ అటవికులు తమ జాతి వాళ్ళు కాదు. వాళ్ళకూ తమకూ జాతి వైరం వున్నది. తాము వాళ్ళ కంటబడటం అంటే పోరు తప్పదు. జలపాతంలో నుంచి నదిలోకి పడినప్పుడు, తమ ఆయుధాలన్నీ—ఒక కత్తి తప్ప—నీటిపాలైనవి.

"బ్లిష్టా, కనిష్టా! మీ ఆయుధాలన్నీ సురక్షితంగా వున్నవా? ఈ అటవికులు

శత్రువులో, మిత్రులో తెలియటం లేదు. వాళ్ళు మొత్తం బదుగురికన్న ఎక్కువ లేరు. పోరు తప్పకపోతే, మన ఆయుధాలే మనకు రక్షణ!" అన్నాడు కేశవుడి మునలితండ్రి.

కేశవుడూ, బయటల్లా కూడా తమ నడుముకు వెలాడుతున్న కత్తులు తప్ప, సర్వం పోగొట్టుకున్నారు. ఒడ్డున నిలబడి తమ కేసే చూస్తున్న అటవికుల దగ్గర బాణాలున్నట్టులేవు. అలాంటి పరిస్థితిలో తమను వాళ్ళు దూరాన్నుంచి ఏమీ చెయ్యలేరు.







జయమల్లూ, కేశవుడూ యిలా అలో చిస్తూ కాళ్ళకు నేల తగలగానే, ఈతమాని, ఒడ్డు కేసి నడవసాగారు. అంతలో అటవికుల్లో ఒకడు వెనుదిరిగి పెద్దగా కేక వేశాడు. ఆ వెంటనే ఒక పెద్దరాతి చాటు నుంచి పులిచర్మం తలకు కట్టుకునివున్న, ఒక స్థూలకాయుడు అక్కడికి వచ్చాడు. అతడి దృష్టి నీటిలో నుంచి ఒడ్డుకు వస్తున్న కేశవుడూ వాళ్ళ మీద పడింది. వెంటనే అతడు అదిరిపడుతూ, "అయిదుగురు జమాబట్టిల్లాంటి వెధవలు! విళ్ళందర్ని పట్టుకోవటం మన పల్ల ఎలా అవుతుంది? వాళ్ళను కూడా కేకవేయండి!" అన్నాడు.

"జ్యేష్ఠా, కనిష్ఠా! ఈ దుర్మార్గుల పని మీరు చూడండి. ఈలోపల విళ్ళకు సహాయం వచ్చే ఆ నీచుల్ని మేం పరలోకయాత్రకు పంపుతాం," అంటూ ముసలివాడు ఒడ్డు మీదికి ఎగిరి చెట్ల కేసి పరిగెత్తాడు. అతడికి వెనకగా కోయయువకులు కూడా పరిగెత్తారు. కేశవుడూ, జయమల్లూ ఒడ్డుకు చేరి కత్తులు దూసే లోపలే అటవికులు అయిదుగురూ వాళ్ళ మీదికి ఈరికారు. స్థూలకాయుడు అటూ యిటూ గెంతుతూ, రొప్పుతూ, "మంచి గిత్తల్లాంటి కుర్రాళ్ళు. కాళ్ళు చెయ్యా విరిచారో, మీ ప్రాణాలు తీస్తాను. ఒక్క గాయం కాకూడదు, ఒక్క చెప్పు తగలకూడదు. బాగ్రత్తగా పట్టుకోండి," అని అరవసాగాడు.

అటవికులు అయిదుగురూ నుడిగాలిలా వచ్చి మీదపడటంతో, కేశవుడికి, జయమల్లూ క్కూడా అత్యర్థిణకు తమ కత్తులు ఉపయోగించే అవకాశం లేకుండాపోయింది. వాళ్ళు అటవికుల్ని ఎదుర్కొని పిడికిళ్ళతో పాడుస్తూ, కాళ్ళతో వాళ్ళ డెక్కల్లో బరింగా తన్న సాగారు. అటవికులు మాత్రం వాళ్ళను తిరిగి బరింగా కొట్టకుండా, కాళ్ళు పట్టుకుని కింద పడవేసేందుకు ప్రయత్నించారు. కొద్ది నిమిషాల్లో వాళ్ళ ప్రయత్నం ఫలిం





చింది. కేశవుణ్ణి, జయమల్లునూ ఇద్దరేసి కాళ్ళు పట్టుకుని కిందకు పడదేసి, తాళ్ళతో వాళ్ళ చేతుల్ని బిగించి కట్టారు.

ముసలివాడూ, కోయయువకులూ పరిగెత్తిన చెట్ల ప్రాంతాన్నుంచి పెద్దగా అయి పులూ, పెడబొబ్బలూ వినిపించసాగినై. "అవసరం అయితే చంపండి. కాని, ప్రాణాలతో పారిపోనీకండి!" అంటూ ఒక కంఠం భీకరంగా గర్జిస్తున్నది. తన తండ్రి, కోయయువకులూ ప్రమాదంలో చిక్కుకున్నారని కేశవుడు గ్రహించాడు. కాని, తను యిప్పుడు నిస్సహాయుడు.....

అటచికుల నాయకుడైన స్థూలికాయుడు చేతులు కట్టబడివున్న కేశవుణ్ణి, జయమల్లునూ పరీక్షిగా చూస్తూ, "దుక్కల్లాంటి కుర్రాళ్ళు! నా నౌకల్లు అయిదుగురిని వట్టి చేతులతోనే చావ చితకకొట్టారు!" అంటూ నవ్వుసాగాడు.

"మా కర్తులు మా కిచ్చి, నీ నౌకల్లా నువ్వు కూడా రండి, సారాదదాం!" అంటూ కేశవుడు పులిలాగా గర్జించాడు.

స్థూలికాయుడు ఆ మాటలకు నవ్వుతూ, "కర్తులూ, బాబాలూ ఉపయోగిస్తే ఎవరో ఒకళ్ళు చావక తప్పదు. చాలా ధన సప్తం!" అన్నాడు.



కేశవుడూ, జయమల్లు ముఖముబాలు చూసుకున్నారు. వాళ్ళ కాకిణంలోనే రాము ఎలాంటి దుర్మార్గుల చేత బంది చేయబడ్డారో అర్థమైంది. ఏళ్ళు మనుషుల్ని పట్టుకుని బానిసలుగా అమ్మే నరరూప రాక్షసులు! అందుకే తమను ఏ మాత్రం గాయపరచకుండా బాగ్రత్తగా పట్టుకున్నారు.

"మా ఆయ్య విమయినట్టు? అక్కడ అంతా నిశ్చబ్దంగా ఉన్నదే!" అన్నాడు కేశవుడు అదుర్దాగా.

జయమల్లు నిస్పృహగా తలాడిస్తూ, "మీ ఆయ్యా, ఆ కోయయువకులూ కూడా







మనలాగే యీ దుర్మార్గులికి దొరికిపోయి వుంటారు," అన్నాడు.

చెట్ల ప్రాంతం నుంచి హఠాత్తుగా పెద్ద చావుకేక వినిపించింది. అందరూ అటుకేసి తలలు తిప్పారు. చూస్తూండగానే నలుగురు అటవికులు తమ అనుచరు లిద్దరిని తలా, కాళ్ళూ పట్టుకుని మోసుకుంటూ అక్కడికి వచ్చారు. స్థూలకాయుడు వాళ్ళను చూస్తూనే పళ్ళుకొరికి, "రెండు చావులా? ఏళ్ళ తేటి వాళ్ళు, ఆ ముగ్గురూ ఏమయ్యారు?" అని ప్రశ్నించాడు.

"అయ్యో, వాళ్ళని గాయపరచకుండా పట్టుకుందామని ప్రయత్నిస్తే, ఆ దుర్మా

ర్గులు తమ దగ్గిరవున్న కత్తుల్ని, ఈ ఇద్దర్ని సరికాదు, మరిద్దర్ని గాయపరిచారు. వాళ్ళు నది ఒడ్డునే పడి పారిపోతుంటే, మన వాళ్ళు తరుముతూ పరిగెత్తాడు," అని చెప్పాడు అటవికుల్లో ఒకడు.

స్థూలకాయుడు పట్టరాని కోపంతో గున్న వినుగులా నిలువెల్లా వణుకుతూ, "మన వాళ్ళు నలుగురు చేస్తే, ఇద్దర్ని పట్టుకున్నా మన్న మాట! అంటే రెండు జీవాలు నష్టం! ఇలా అయితే వ్యాపారం సాగినట్టే, ఛీ, కుంతల్లారా!" అంటూ గంతులెక్కింది.

అతడి అనుచరులు కాసేపు తలలు వంచుకు వూరుకుని, తరవాత మెల్లిగా, "అయ్యో, ఆ గాయపడ్డ యిద్దర్ని కూడా మోసుకుపోవాలిగదా, ఏళ్ళను కాస్త తోడు రమ్మనమనండి," అంటూ కేకపెట్టి, జయ మల్లునూ పట్టుకున్న వాళ్ళకేసి చూశారు.

ఈ మాటల్లో స్థూలకాయుడు గూటాంలా విగిరిపడి, నిప్పులు చెరిగే కళ్ళతో, తన నొకర్ల కేసి చూస్తూ, "మీరు చేసిన వెధవ పనికి, మరికొందరు తోడుకూడా కావాలా? ఆ గాయపడ్డ పిరికికుంకలు, గుడారాల దగ్గిరికి నడిచిరాలేరా?" అని కేకలు పెట్టాడు.

"వాళ్ళు బాగా గాయపడ్డారు. ఒకడికి గంతుల్లో కత్తి చెబ్బి తగిలింది, రెండో





వాడికి దొక్కల్లో కత్తిపాటు పడింది. ఇప్పుడో యింకా సేపటికో అంటున్నారు..."

నౌకరు మాట పూర్తిచేయక ముందే స్థూలకాయుడు కీచుగొంతుతో పెద్దగా అరిచి, "చచ్చినవాళ్ళనూ, చాపు బతుకుల్లో వున్నవాళ్ళనూ పోషించటానికా నెను వ్యాపారం చేస్తున్నది? ఈ కవాలనూ, ఆ గాయపడ్డ వాళ్ళిద్దర్నీ నదిలోకి విసిరేసి, చేగిరం రండి. ఈ నెత్తురు వాసనకు యిక్కడికి సంచాల మంద వచ్చినా రావెచ్చు." అన్నాడు.

"ఛీ, నువ్వు మనిషివి కాదు, రాక్షసుడివి! ప్రాణాలతో వున్నవాళ్ళనూ, నీటిలోకి తోయించురావా?" అంటూ కేశవుడు బిగ్గరగా కేకపెట్టి, తన చేతి కట్టను తెంచుకు నేందుకు ప్రయత్నించాడు.

కేశవుడి ఛీక్కారం వింటూనే స్థూలకాయుడు చిరునవ్వు నవ్వి, "కొన ఊపిరితో కొట్టుమిట్టాడు తూండేవాడు, నేల మీద చస్తేనేం, నీటిలో చస్తేనేం? పైగా నెత్తురు చూకానో, నా పృథ్వీం తల్లిడిల్లిపోతుంది. నాది చాలా మెత్తని మనసు. మీకు ఒక్క డెబ్బ తగలకుండా, చిన్నగాయం కాకుండా ఎంత బాగ్రతగా పట్టుకున్నానో చూశారు గదా?" అన్నాడు.



ఆ నరరూపరాక్షసుడి మాటలకు విమని జవాబు చెప్పాలో కేశవుడికి, జయమల్లుకూ అందుపట్టలేదు. తమ కేనాడైనా అవకాశం దొరికితే, వాణ్ణి నిలుపునా చంపాలని వాళ్ళు నిశ్చయించుకున్నారు. స్థూలకాయుడు తన నౌకర్లను హెచ్చరించి బయలుదేరాడు. ఒక గంటకాలం అడవిలో నడిచిన తరవాత అందరూ, పెద్దపెద్ద గుడారాలున్న ఒక చోటుకు చేరారు.

"విశ్వద్వర్నీ దుంగకు దిగించండి. ఆ తరవాత మీలో యిద్దరు బయలుదేరి వెళ్ళి, ఆ పారిపోయిన ముగ్గురూ ఏమయారో, వాళ్ళ వెంటబడ్డ వాళ్ళేమయారో







తెలుసుకురండి," అన్నాడు స్థూలకాయుడు. కేశవుణ్ణి, జయమల్లమూ నౌకర్లు ఒక పాదవాటి దుంగకువున్న కంఠల్లో కాళ్ళు పెట్టింది, దానికి అటూయిటూవున్న రంధ్రాల్లో కయ్యమేకులు దిగకొట్టారు. వాళ్ళిద్దరి కంఠాలకూ ఇనప పట్టెడలు చిగించి, వాటిని కలుపుతూ ఒక గొలుసు కట్టారు. వాళ్ళిద్దరి పక్కనా మరికొందరు యితాంటివాళ్ళే వున్నారు.

"మనం ఎంత చిక్కులో పడ్డాం! మన బతుకు పకువుల కంటే హీనం అయి పోయిందే, కేశవా!" అన్నాడు జయమల్లు ఎక్కడలేని దిగులుతో.

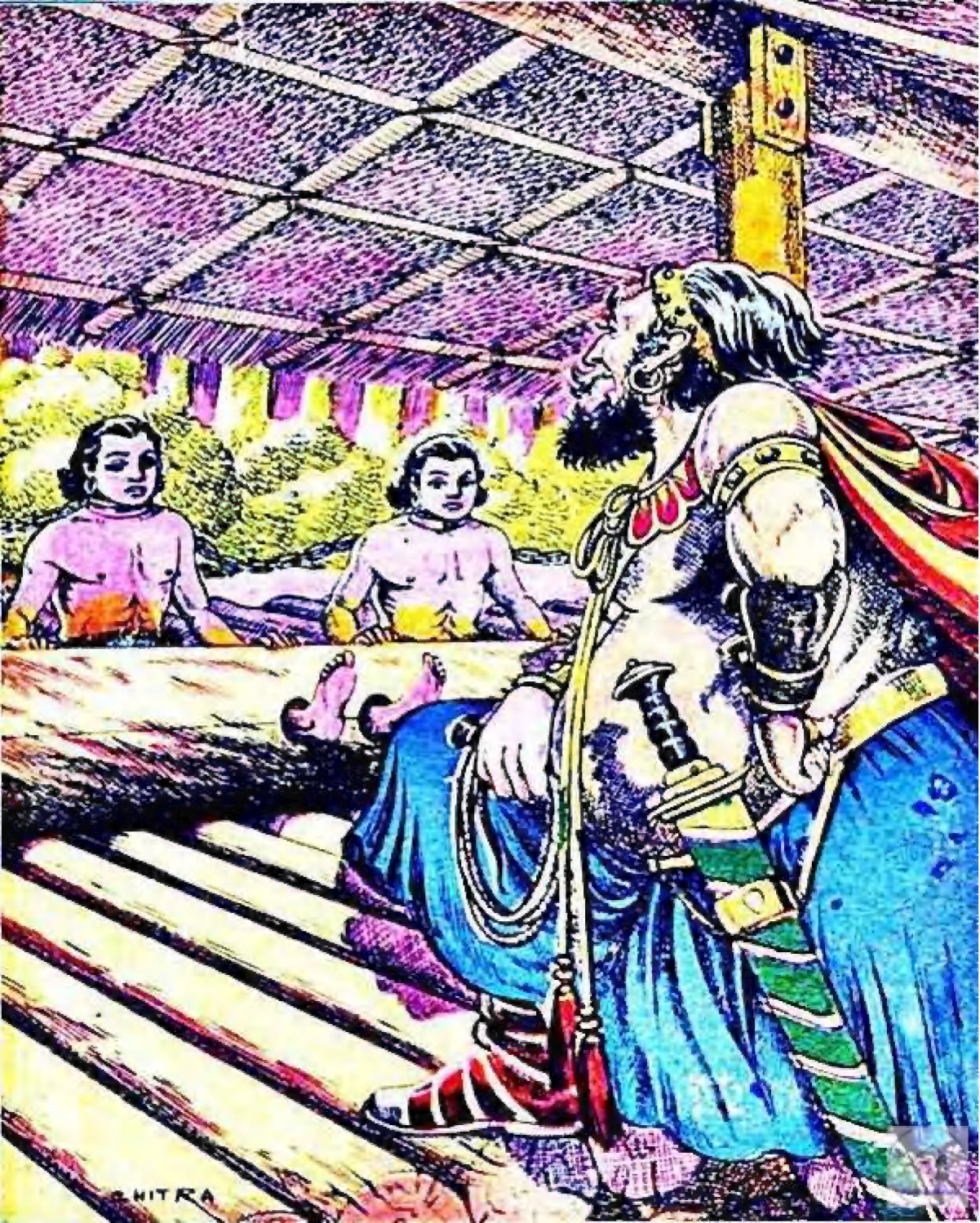
"అద్దెర్లపడకు మల్లా! మనం పారి పోయేందుకు అవకాశం చిక్కకపోదు. నా అదుర్దా అల్లా, మా అయ్య ఏమయాడనేదో!" అన్నాడు కేశవుడు.

ఆ పగలంతా గడిచి చీకటిపడే లోపల స్థూలకాయుడు; కేశవుడూ, జయమల్లూ వున్నచోటుకు నాలుగైదుసార్లు వచ్చాడు. వాళ్ళ యోగక్షేమానిను గురించి కన్న తండ్రి కన్న ఎక్కువగా విచారించాడు. తన నౌకర్ల చేత మంచి అహారం పెట్టించాడు.

"ఏళిద్దర్నీ మన కన్నబిడ్డల్లాగా చూసుకోవాలి. ఏళ్ళు అరుగురు మనుషులపెట్టు. ఆ చచ్చిన నలుగురి ధరా, ఏళ్ళధరా... ఎంతలేదన్నా నూరు బంగారుకాసులు ముట్టితే తప్ప నాక్కలిగిన నష్టం పూడదు. ఇంతకీ, ఆ పారిపోయిన ముగ్గురు దుర్మార్గులూ, వాళ్ళ వెంటబడిన చవటలూ, వాళ్ళందర్నీ వెతకపోయిన ఇద్దరు కుంతలూ ఏమయినట్టు?" అంటూ స్థూలకాయుడు తన నౌకర్ల మీద విరుచుకుపడ్డాడు.

చీకటిపడిన కొద్ది సేపటికి విడుపులూ, మూలుగులతో స్థూలకాయుడి నౌకర్లు పది మంది గుహారాల దగ్గరకు వచ్చారు. వాళ్ళు చాపు బతుకులమీదవున్న తమ అనుచరు లిద్దర్నీ మోసుకు వచ్చారు.







వాళ్ళు రావటం చూస్తూనే స్థూల కాయుడు పెద్ద కొరడా ఒకటి తీసుకుని, రెప్పతూ, కేకలుపెడుతూ వాళ్ళను సమీపించి, "అ ముగ్గురెక్కడ? ఈ యిద్దరూ ఎందుగ్గాయపడ్డారు? వెళ్ళిన వాళ్ళంతా తిరిగి వచ్చినట్టులేదే!" అంటూ కొరడాతో వాళ్ళను బాదాడు.

ఆ దెబ్బలకు నొకళ్లు లబోదిబోమని, "అయ్యా, అ ముగ్గురూ మాలో మరొకణ్ణి చంపి, అరణ్యంలోకి పారిపోయారు. ముఖ్యంగా ఆ ముసలివాడు మనిషికాదు; మనిషిరూపం ఎత్తిన రాక్షసుడు. వాడికత్తి సామూ...వాడి చాటి..." అంటూ పెద్దగా బాపురుచున్నారు.

"మీ చచ్చు వెధవలంతా చేరి నన్ను ముంచారు! రెండు జమా, ఆరు ఖర్చూ. ఇలా ఆయితే ఇక వ్యాపారం సాగినట్టే. ఇప్పుడా యిద్దరికీ నూటపాతిక బంగారు కాసులొస్తే తప్ప, అసలు గిట్టుబాటుకాదు,"

అంటూ స్థూలకాయుడు కొరడా గాలిలో తిప్పుతూ కుప్పిగంతులు వెయసాగాడు.

ఆ రాత్రి కేకపుడికి, జయమల్లుకూ నిద్ర పట్టలేదు. కొయ్యడుంగలో ఒగించి పున్న కాళ్ళు రెండూ చచ్చు పడిపోయినట్టుగా పున్నవి. చుట్టూపున్న అడవిలో పులుల కాండ్రంపూ, సింహగర్జనలూ వాళ్ళకు హడలు పుట్టించినై. తను బానిస వ్యాపారి చేతిలో చిక్కిపోయాననే దిగులులో కూడా, కేకపుడికి తన తండ్రి అరణ్యంలో ఎక్కడో సురక్షితంగా పున్నాడనే నంగతి అనందం కలిగించింది.

తెల్లవారుతూనే స్థూలకాయుడు ఇద్దరు వ్యక్తుల్ని వెంటపెట్టుకుని కేకపుడూ, జయమల్లుకూ పున్నచోటుకు వచ్చాడు. అతడి వెంటపున్న వ్యక్తు లిద్దరూ మంచి పట్టు వస్త్రాలు ధరించి, చెవులకు పెద్దపెద్ద పొగులతో, జరికండువాలతో, గొప్ప వర్తకుల్లా పున్నారు. —(ఇంకా వుంది)





# రాక్షసి తోయ

17

[శేషపుడూ, అతడి అనుదరులూ నీటి అవరి తీరం చేరగానే, వానిన వ్యాపారంచేసి ఒక స్థూలకాయుడి నొకళ్ల చేత విడుర్చబడ్డారు. శేషపుడూ, జయమల్లునూ వాళ్ళకు దొరికి పోయారు. మునరివాడూ, కొయ్యయవకుల బాడలెడు, మరనటి రోజున వానినలను కొనేందుకు ఇద్దరు వర్తకులు స్థూలకాయుడి గుహరాల దగ్గరకు వచ్చారు. తరవాత—]

స్థూలకాయుడు వర్తకులకు శేషపున్న, జయమల్లునూ చూపుతూ, "చూశారా, కాళ్ళపాళ్ళల్లా ఏలా పున్నారో! నీటి కవతల పున్న జలపాతం మీది నుంచి, ఛడెల్ మని నీటిలోకి ఒక్క దూకుదూకి, ఛటెల్ ఛటెల్ మంటూ కొరమినుట్లా, ఈ దొరికి కను మీని తెరిచేంతలో ఈడుకొచ్చారు. వీళ్ళను, ఎక్కడా ఒళ్ళు కంద కుండా, చెప్పి తగల కుండా పట్టుకునే ప్రయత్నంలో, నా నొకళ్ల

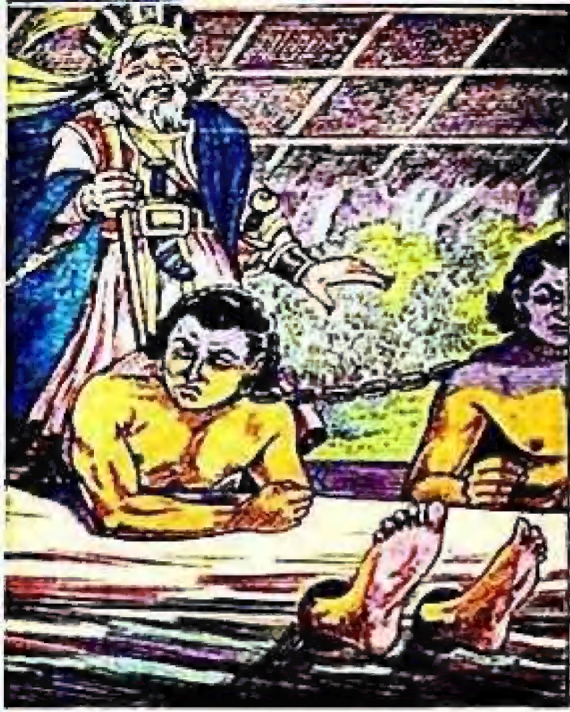
వన్నెండు మంది వచ్చారు. అహ! ఏం బలం! ఒక్క ఏడిగిటి పాటులో ఒక్కొక్కణ్ణి చంపేశారు....."

స్థూలకాయుడు యిలా చూట్లాడుకు పాటాంటే, వర్తకుల్లో ఒకడు, "దాలయ్యా, అగు! ఇంతకి ఒక్కొక్కడికి ఏ పది బంగారు కాసులో యివ్వమనపు గదా?" అన్నాడు.

"పది బంగారు కాసులా! మీరూ నన్ను ముందాలనుకుంటున్నారా? గడిచిన

'చందమామ'





కని తిరిగి, "ఏళ్ళను గురించి నువ్వు చెప్పిందాంట్లో కొంత నిజం ఉన్నట్టుంది. అ చెప్పుకు మరొకతైతే నీకు మనవల సందే!" అన్నాడు.

ఈ మాటలకు స్థూలకాయుడు పరమా నందం చెందిపోయి, "అహో, నే చెప్పరా? ఒక్కొక్కడూ ఒక్కో విసుగు గున్నను కొండి!" అన్నాడు.

"అంత క్రూర పోటాకూ కుయ్యే కయ్యే మనలేదు. ఒకవేళ వాడు మూగి వెధవ కాదుగదా?" అంటూ రెండో వర్తకుడు, కేకపుడికి దగ్గరిగా వెళ్ళి, "ఏరా, నీకు మాట్లాడటం చాతవా? నీ పెరేమిటి?" అని అడిగాడు.

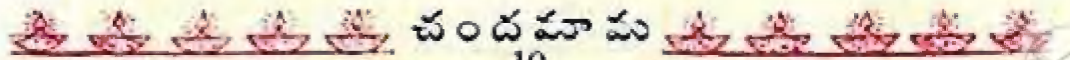
కేకపుడు పొంగి పుస్తున్న కోపాన్ని అణు చుకుంటూ, "కనిమ్మడు! మనుమల్ని పశు పుల్ల క్రయవిక్రయాలు చేసి మీకు పెద్దతో పనేమిటి?" అన్నాడు.

"అహో చూశారా, ఎంత తెలివైన బవా విచ్చాడో? కాస్తపురానాల్లోకి ఎక్కాలిసిన మాట!" అన్నాడు స్థూలకాయుడు పొంగిపోతూ.

"అమోరిందాడు! ఎన్ని సరివాక్యాలూ, ధర్మ పన్నాలూ అయితే ఒక బంగారు కాసు చేసేట్టు! సరే, ధర తేల్చు. ఇద్దరికి

యరవయనాలు గంటల నుంచి ఏళ్ళను నా బిడ్డల్లా పాకుతున్నాను. ఏళ్ళకు యింత వరకూ పెట్టిన తిండి ముస్తా బంగారుకాసుల పైన చెస్తుంది. వాళ్ళదేం తిండి, ఎం బలం! ఒక పలుగు చేతికిచ్చి చూడండి, కొండల్ని నిలుపునా పిండిచేసి మరి చూపెడ తారు!" అన్నాడు స్థూలకాయుడు.

వర్తకుల్లో ఒకడు చిరునవ్వు నవ్వుతూ కేకపుణ్ణి నమిపించి, తన చేతికర్రతో అతడి ముఖం మీద ఒక్కపోటు పొడిచాడు. కేకపు డికి బాధా, ఎక్కడలేని కోపమూ కలిగింది. కాని, అతడు నిబ్బరంగా వూచుకున్నాడు. వర్తకుడు పెద్దగా నవ్వుతూ, స్థూలకాయుడి







కలిపి ముస్తా కాసులిచ్చుకుంటాం, సరా?" అన్నాడు పర్తకుడు.

"ఇద్దరికీ కలిపి ముస్తా కాసులు! నన్ను నాకనం చెప్తే మీకెం జరుగుతుంది? నేను మునిగి పోతే మీక్కరిగే లాభం ఏమిటి? దేవుడు సాక్షిగా చెప్పుతున్నాను. చిల్లిదర్బి పట్టుకునే ప్రయత్నంలో నా నొకడ్లు పన్నెండు మంది చచ్చారు," అంటూ స్థూలకాయుడు నెత్తి నెదు కొట్టుకొసాగాడు.

పర్తకులిద్దరూ కొంచెం చూరంగా వెళ్ళి, కొద్దిసేపు సంప్రతించుకుని తిరిగి బానిస వ్యాపారి దగ్గరకు వస్తూ, "అఖిరి మాటగా నలభై కాసు లిస్తాం. ఇష్టమైతే అమ్ము లేకపోతే లేదు. మా కవతల చాలా పనులున్నై. ఇంకా ఇరవై మంది బానిసలను కొని, అకొండవారు పక్కన వుంచి వచ్చాం. త్వరగా ప్రయాణమై పోవాలి," అన్నారు.

"ఇలా వ్యాపారం జరిగితే యిక నేను మట్టి కొట్టుకు పోవలసిందే. దీనికన్న గుడారా లెత్తివేసి, ఏ గుహలోనో ముక్కు మూసుకు కూచుని తపస్సు చేసుకోవటం లాభసాటిగా వుంటుంది," అంటూ స్థూల కాయుడు అటూ యిటూ గొంతసాగాడు.

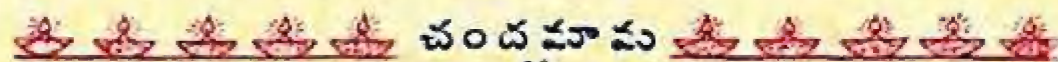
బానిసల వేరం యీ విధంగా గంట సేపు సాగి, అఖిరుకు ఆరవై బంగారు కాసు



లకు తెల్చి వేయబడింది. స్థూలకాయుడు పర్తకుల దగ్గిచ్చుంచి ఆరవై కాసులూ తీసుకుని, వాటిని రొండికి బిగించి పున్న పట్టా నంచిలో దాస్తూ, "మళ్ళీ ఎప్పుడు, మీ దర్శనం? ఒక్క నెల రోజు లాగి వచ్చా రంటే, మేలిమి బంగారంలాంటి సరుకు ఒప్పు చెప్పుకాను," అన్నాడు.

"రాకేం, పస్తాం. మన లావాదేవీలు దీస్తేనే అయిపోయిన వసుకుంటున్నావా? కాని, నీ నుంచి ఒక్క సహాయం కావాలి," అన్నారు పర్తకులు.

"ఏమిటా సహాయం?" అంటూ స్థూల కాయుడు, అనుమానంగా చూశాడు.







"మరేం లేదు. ఈ మధ్య కొంత కాలంగా మన కవల రాజ్యమంతా ఆరాబ కంగా పున్నదని నీకు తెలియండి కాదు. కత్తి చేత బట్టగల వాడల్లా, దారి దొంగడి గాదుగా తయారయ్యారు. మా దగ్గర చూడ వోతే, చాలా విలువైన సరుకుండే—ముస్తా యిద్దరు బానిసలు. రెండు మజిలీల ప్రయా సంలోగాని మేం కవలపురం చేరలేం. ఈ రాత్రి ఆడవిలో మజిలీకి సుప్తు కాస్త తోడు రావాలి," అన్నారు పర్తకులు.

స్తూలకాయుడు మండ్రగబ్బ కాటు తెన్నవాడిలా ఎగిరి పడి, "ఒక్క గంట కాలం నా గుహారాలను నౌకర్లకు ఒప్పు



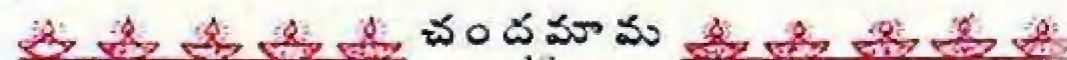
చెప్పి ఏక్కడికైనా వెళ్ళానె, నా వ్యాపారం గుట్టుమే. అందరూ దొంగ వెధవలు. నేను చాలా సప్తపతి పాతాను," అన్నాడు.

పర్తకులు చియసప్త సప్తకుని, "ఈ రాత్రి మా వెంట పున్నందుకు, నాలుగు బంగారు కాటు లిచ్చుకుందాం, సరా?" అన్నారు.

"నాలుగు బంగారు కాసుల్లో నా సప్తం పూడుతుందా? పది...ఎనిమిది...సరే, ఐదు యిద్దరించి, యిక బయలుదేరుదాం," అంటూ స్థూలకాయుడు నౌరవా యిళిపిస్తూ కేకపుడూ, జయమల్లుల కేసి వెళ్ళాడు.

కేకపుడూ, జయమల్లులను వెంట పెట్టు కుని, పర్తకు లిద్దరూ, స్థూలకాయుడూ అరణ్యమార్గాన సడిచి, ఓ గంట తరవాత ఒక కొండవారు దరికి చేరారు. అక్కడ ముస్తా మంచి బానిసలు, నౌకర్ల కావలాలో గంధపు చెక్క సరుకుతున్నారు. వాళ్ళను చూస్తూనే స్థూలకాయుడు పెద్దగా నవ్వి, "బానిసలను కొనబానిసైన ఖయ్య, వాళ్ళు మోసుకొచ్చే మంచి గంధంచెక్క అమ్మితే పస్తుంది. ఇక, వాళ్ళ నమ్మగా పచ్చిన డబ్బుంతా లాభమే. అహ! ఎంత తెలివైన వాళ్ళయ్యా, మీరు!" అన్నాడు.

పర్తకులు ముసిముసి సప్తకులు సప్తకుంటూ, తమ నౌకర్లకు ప్రయాణం కావల





నందని హెచ్చరికలు చేశారు. చూస్తూండ గానే వెళ్తున్నావానినల చేత నరికిన గంధం చెక్క అంతా కట్టలు కట్టింది, వాళ్ళను ఒక సాటిపుగా నడుపుతూ, దానికి అటూ యిటూ నెరదాలు యుగిపిస్తూ బయలు చేశారు. అందరికన్నా ముందు స్థూల కాయుడు నడవసాగాడు.

మహా వృకాలతో, చిన్న పెద్ద జలపాతాలతో, చీలి నెలలతో మహా భయంకరంగా ఉన్న అరణ్యంలో పడి అందరూ సూర్యాస్తమయం వరకూ నడిచారు. వారికి దారి పొడుగునా సంచా గర్జనలూ, విసుగుల మంత్రాలూ వినిపించ సాగినై. అలాంటి

సమయాల్లో స్థూలకాయుడు అదిరిపడుతూ, "బదు కామల నందం, నానెం ప్రాణగండం తెచ్చుకోలేదు గదా," అనుకోసాగాడు.

సూర్యాస్తమయమైన నాటి సెవటికట్లా అరణ్యాన్ని గాథాంధకారం అలముకొన్నది. దానినీ లందర్నీ సమతలంగా ఉన్న ఒక చోట మందవేసి, అదే చుట్టూ మీద పడకుండా ఉండేందుకు రక్షణగా, వాళ్ళ చేత చుట్టూ ముళ్ళ పొదలు ఏత్తుగా వెయించారు. ఆ రక్షణల మధ్య రెండూ మూడుచోట్ల పెద్ద చెగళ్ళు వెలిగించారు. ఆ తరువాత అందరికీ ఎందు రాజ్యలూ, కార్పిన మాంసమూ అహరంగా పెట్టారు.







శేకపుడికి బయటమ్మలు మాటల్లో విక్రవించి కలగలేదు. అతడు మరేదో ప్రశ్నించబోయేంతలో హఠాత్తుగా నింహ గర్జనలు అగిపోయినై. శేకపుడు చిరిగిపడి లేచి కూచుంటూ, "మల్లూ, అంతా నిశ్చలై అయింది. ఏదో ప్రమాదం..." అనేంతలో, భీకరంగా గర్జిస్తూ ఒక నింహం ముల్ల పాదల మీద నుంచి కుప్పించి లోపలికి దూకింది. నిద్రపాతున్న బానిసలంతా ఒక్కసారి లేచి, చూచుకొన్నారు చేకారు. స్థూల కాయుడూ, పర్తకు లిద్దరూ కిచుచు నెగొంతులతో, "బాబాయి...కత్తులు... ఈబెలు...చంపండి, నింహాన్ని చంపండి!" అని తమ నొకర్లను హెచ్చరిస్తూ ఒక పక్కకు పారిపోయారు.

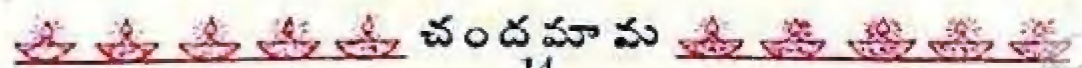
నొకర్లు నింహం మీదికి రిఫ్టరిఫ్ట మంటూ బాబాయి వదిలారు. కాని, ఒక్కటి వాన్ని తాకలేదు. ఈ లోపల నింహం గొలుసులతో బంధించబడి పున్న బానిసల గుంపు మీద పడి, యిద్దరు ముగ్గుర్ని తన వంబా బెబ్బలతో గాయపరిచింది.

శేకపుడూ, బయటమ్మలూ ఒకే బట్టుగా నెగళ్ళ దగ్గరకు పరిగెత్తి, మందుతున్న రెండు కబ్బెపుల్లలను తినుకుని, "బాబాయి వేసి నింహాన్ని మరింతగా రెచ్చకొట్టకండి.

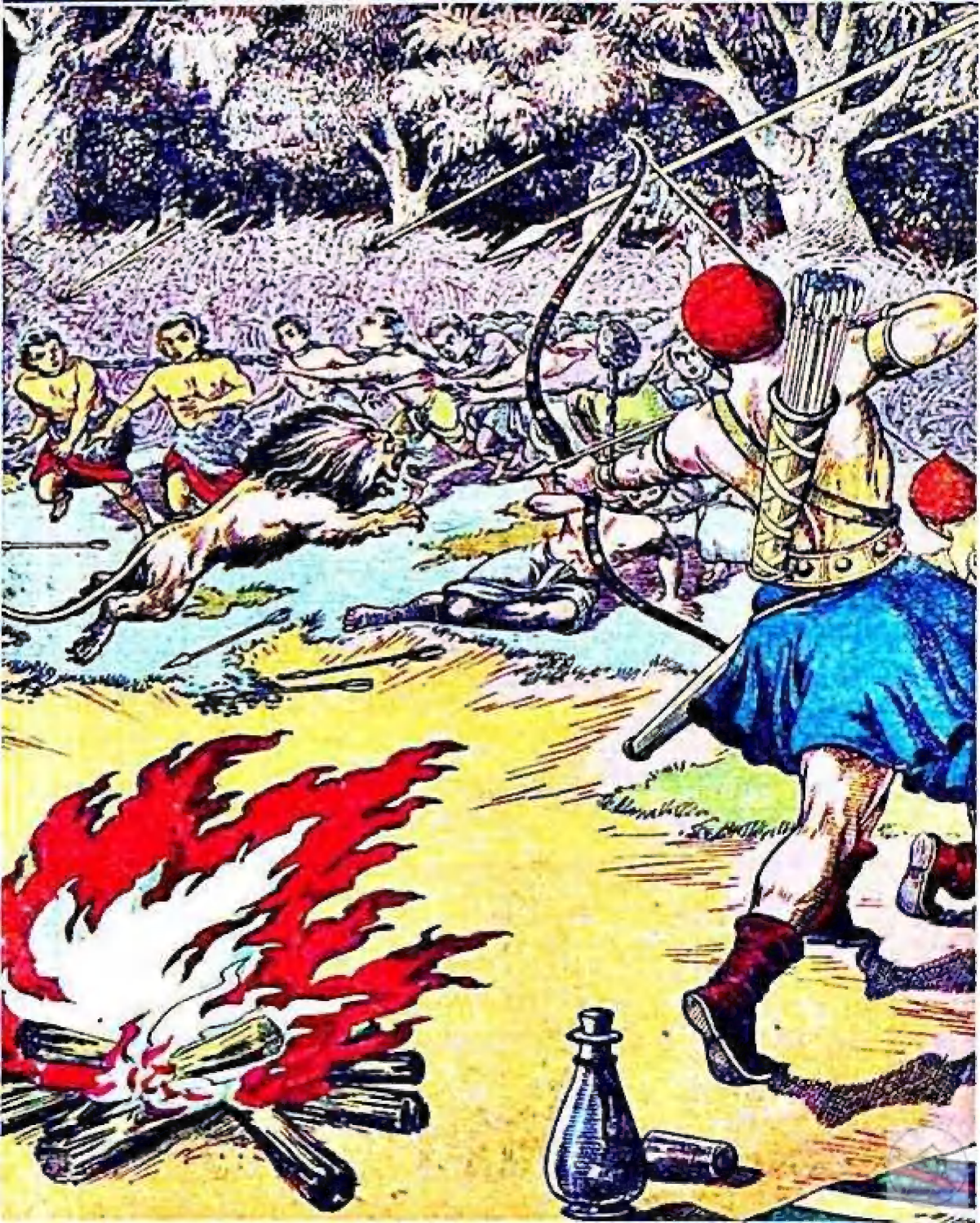
రాత్రి గడుస్తున్నకొండికి ముళ్ళ పాదల కావలి నుంచి నింహాలు చేసే గర్జన అధికం కాసాగింది. శేకపుడూ, బయటమ్మలూ పక్క పక్కల పడుకుని తమ భవిష్యత్తును గురించి మధన పడసాగారు. శేకపుడికి తన తండ్రి ఏమయిపోయాడన్న దిగులు అధికం కాసాగింది.

"మల్లూ, మా ఆయ్య శేమంగా పుండి పుంటాడంటావా?" అని అడిగాడు శేకపుడు.

"అతడి కొచ్చిన ప్రమాదం ఏమీ లేదు. ఈ అరణ్యంలోనే ఎక్కడో కోయ యువకు లిద్దరితో దాక్కునివుంటాడని నా నమ్మకం," అన్నాడు బయటమ్మ.









చాన్ని మేం బయటికి తీసుకుస్తాం!" అంటూ నింహం నేని పరిగెత్తాడు.

మండుతూన్న కత్తెపుల్లలను చూస్తూనే, నింహం పి తృప్తికాలం తీసుకుంటుంది. అంతలోనే పెద్దగా నోరలు చాచి, మండుతూన్న నేకపుడి మీదికి లంఘించింది. కేకపుడు చాచి వంటా చెప్పును తవ్వకుంటూ, తన చెతులో పున్న మంటే కత్తెను చాచి మీదికి వసరాడు. మంట తన కరిరాన్ని తాళగానే నింహం ఒక్కసారి పెద్దగా గట్టింది వెనక్కు తిరిగింది. అదే సమయంలో జయమల్లు తన చెతులో పున్న కత్తెను చాచి వెప్పుకు తగిలేలా కొట్టాడు.

నింహం మెరుపులా ముళ్ళపాదల మీంచి లంఘించి అరణ్యంలోకి పారిపోయింది. స్థూలకాయడూ, పర్తకు రిద్దరూ నేకపుడూ జయమల్లుల దగ్గరకు వచ్చారు. స్థూల కాయడు నిలువెల్లా పనికి పాతున్నాడు. పర్తకుల మాట చెప్పినవసరమే లేదు.

"మీ యిద్దరూ, మమ్మల్ని ఎంతో భరి సహనముంది కాపాడారు. ఇద్దరు బానిసలు వచ్చారు, ఒకడు గాయపడ్డాడు. అదేమంత పెద్ద సమస్య కాదు. మీరు చూపిన ధైర్యానికి, చేసిన సహాయానికి, ఈ నాటి నుంచి మీకు తిన్నంత అహారం పెట్ట బలివాం," అన్నా వెక పర్తకుడు.

"ఓ అలాగే చెప్తాం. కవల నగరంలో విశ్వర్థుని అమ్మటప్పుడు, ఈ జరిగిన సంగతి గుర్తించుకుని, కొంచెం మంచి భర రాబట్టాలి. ఒక వెళ నేను మరిచిపోతే, నువ్వు కాస్త గుర్తు చెయ్యి," అన్నాడు రెండో పర్తకుడు, తన తోబుడికతో.

"అందరూ కలిసి నన్ను ముంచారు! విశ్వంత అసహయ కూలులని తెలిస్తే, అరవై కాసులకు అమ్మేవాడినా? నేను గుడ్డుమయ పోయాను... దివాళి ఎత్తిపోయాను..." అంటూ స్థూలకాయడు కుప్పగింతులు చెబుతాడు. —(ఇంకా ఉంది)







18

[ కవిల వగరామ్మంచి వచ్చిన యిద్దరు వర్తకులకు, స్థూలకాయుడు; కేశపుస్తే, బయలుజ్ఞునా అమ్మేశారు. రాత్రివేళ అడవిలో నిద్రిస్తున్న వాళ్ళ మీద ఒక సింహం వచ్చి పడింది. కేశపుడా, బయలుజ్ఞునా దాన్ని కాగదాలతో భయపెట్టి తరిమేశారు. వర్తకులు సంతోషించారు. స్థూలకాయుడు తన సప్తపాయావని అరవసాగాడు. —తరువాత]

బొనిసవ వర్తకు లిద్దరూ, స్థూలకాయుణ్ణి సముదాయస్తూ, "అట్టే గొడవపెట్టికు. కావాలంటే, ఈసారి బరిగే కొనుగోలులో నీకు మరింత లాభం కలిగేలాగా చూస్తాం. నిపు చేసే రణగణ ధ్వనికి, ఏ సింహాల మందో వచ్చిపడితే, అందరం పరలోకయాత్ర చేయవలసివస్తుంది," అన్నారు.

సింహాల పేరు వింటూనే స్థూలకాయుడు గతుక్కుమని, కాళ్ళు చచ్చుపడిన వాడిలా నిలుచున్నట్టే కూలబడిపోయాడు. ఇక

ఆ రాత్రికి ఎవరూ నిద్రపోలేదు. అందరినీ ప్రాణభయం పట్టుకున్నది.

రాత్రి గడిచి సూర్యోదయం అవుతూనే వర్తకులు ప్రయాణసన్నాహాలు ప్రారంభించారు. స్థూలకాయుడికి యిస్తామన్న ఐదు బంగారు కాసులూ యిచ్చి, "ఇక నీ దారి నీది. కాస్త బాగర్తగా వెళ్ళు," అన్నారు.

స్థూలకాయుడు అడవి నంతా ఓసారి కలయచూస్తూనే చిక్క చచ్చిపోయాడు. అతడికి రాత్రి మీద పడిన సింహాన్ని గురిం

'చందమామ'







చిన భయం యింకా వదలలేదు. తను ఒంటరిగా తన గుహారం దగ్గరకు ప్రయాణమై పోయేప్పుడు, అది ఏ చెట్టుచాటు నుంచో ఎగిరి మీదపడితే తనేంకాను?

ఈలోపల వర్తకులు తమ నౌకర్లను హెచ్చరించి బయలుదేరారు. కేకత్తెణ్ణి, బయలుదేలుతూ తరిమ్మా వానిసల నుంచి చేరుచేసి, వాళ్ళను తమ వెనకగా రావలసిందని అజ్ఞాపించారు. అటువంటి ధైర్యం వంతు రిద్దరు తమ వీపు కాది వుండటం కేమం అన్న సమ్మకం వాళ్ళకు కలిగింది.

"మీ రిద్దరూ మామూలు వానిసల వంటి వాళ్ళు కాదు; వానిసల్లో రాజకుమారు

ల్లాంటి వాళ్ళు! కపిలనగరంలో మిమ్మల్ని అందరికన్న సంపన్నులైన గృహస్థులు కొనేలా చూస్తాం," అన్నారు వర్తకులు.

వాళ్ళాచిధంగా ఒక వంద గజాలు నడిచారే లేదో, వెనక నుంచి స్థూలకాయుడు పెద్దగా కేకలుపెడుతూ పరిగెత్తి రావటం కనిపించింది. వర్తకు రిద్దరూ అశ్చర్యపడుతూ వెనుదిరిగి చూశారు. స్థూలకాయుడు రొప్పతూ రొస్తూ వాళ్ళను సమీపించి, "నా కిప్పుడే గుర్తు కొచ్చింది. కపిలపురంలో నా సొంత పని ఒకటి చూసుకోవాలి. నేనూ మీతోపాటు వస్తాను," అన్నాడు. వర్తకులు ముఖముఖాలు చూసుకుని చిరునవ్వు నవ్వుకున్నారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు స్థూలకాయుడి కేసి తెరిగి, "ఓ, నువ్వు కావాలంటే మా వెంట రావెచ్చు. కాని, అడవిలో నీకు మేం రక్షణ కల్పించి నందుకుగాను, పది బంగారుకాసు లిచ్చుకోవలసి వుంటుంది," అన్నాడు.

స్థూలకాయుడు ఓ క్షణకాలం నిర్విణ్ణుడయిపోయి, అంతలోనే ముఖం మీద లేని నవ్వు తెచ్చిపెట్టుకుని, "మీరేదో తమాషా చేస్తున్నారు. ఈ మహారణ్యంలో నాచోటి బలకారి, ధైర్యసాహసాలున్నవాడూ, మీ వెంటవుంటే ఎంతవుపయోగం," అంటూ



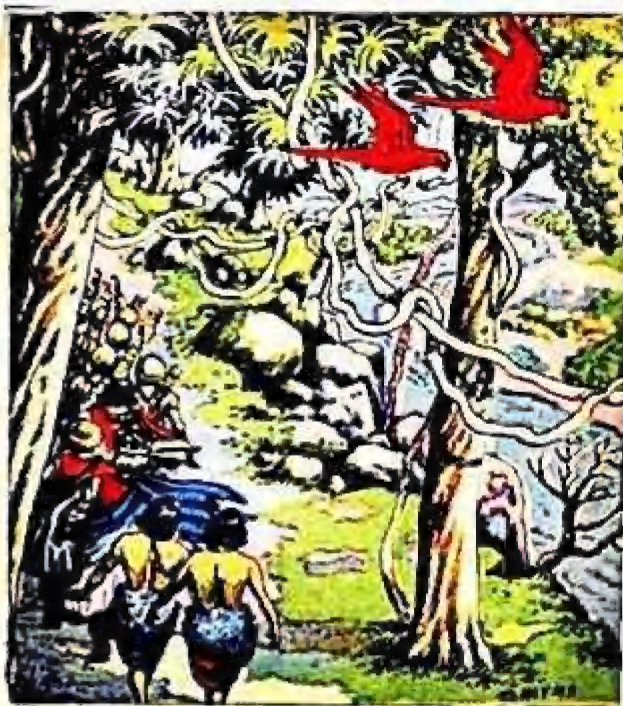




ఒరలో నుంచి కత్తిదూసి గిర్రుగిర్రున తిప్ప  
సాగాడు. వర్తకులకు అతడి మీద చాలా  
బారి కలిగింది. వాళ్ళు స్థూలకాయుణ్ణి సమీ  
పించి, భుజం తడుతూ, "నీ దైర్యం మాకు  
తెలియండికాదు. కావాలంటే మా వెంట  
రా, నుంకం ఏమీ యిచ్చుకో నవసరంలేదు.  
కాని, కవలపురాన్నుంచి తిరుగుప్రయాణం  
ఎలా చేస్తావు? నువ్వు లేని సమయంలో  
నీ నౌకర్లు గుడారాలెత్తి పారిపోతే ఏం చేయ  
గలవు?" అని అడిగాడు.

"చాళ్ళదొక్కలు చీరేస్తాను. నా పేరంటే  
చాళ్ళకు నింహస్యవ్వుం. కవలపురాన్నుంచి  
తిరిగి రావటం అంటారా? ఓ, సంతమంది  
అక్కణ్ణుంచి ఈ అరణ్యానికి వస్తూపోతూ  
వుంటారో నాకు తెలియదా!" అన్నాడు.

అ తరవాత అందరూ తిరిగి నడక  
ప్రారంభించారు. అరణ్యంలో కొంతదూరం  
వెళ్ళిన తరవాత, బాట ఒకానొక లోయ  
పక్కకు తిరిగింది. అది చాలా లోతైన  
లోయ. అందులో ఒక నది ప్రవహిస్తున్నది.  
లోయ పైభాగాన్నుంచి చాచావు నది దిగువ  
వరకూ పెద్దపెద్ద వృక్షాలూ, వాటిమీద అడవి  
తీగలూ పెనవేసుకుని—అ ప్రదేశమంతా  
చూడటానికి మహాభయంకరంగా కని  
పిస్తున్నది.



కేకపుడు, పక్కనేవున్న జయమల్లు కని  
తిరిగి చిన్నగొంతుతో, "మల్లూ, మనం  
ఈ దుర్మార్గుల నుంచి తప్పించుకుపోవా  
లంటే, ఈ ఎత్తునుంచి నదిలో దూకితే సరి  
పోతుంది. ఏమంటావ్?" అన్నాడు.

జయమల్లు అగాధం దిగువకేసి ఓసారి  
చూసి, "మనం చెట్లకొమ్మలకు తగులు  
కొకుండా సూటిగా నదిలోకి దూకగలిగితే  
ప్రమాదం వుండదు. అలాకాక....."

జయమల్లు మాట పూర్తిచేసే లోపలే,  
బానిసల గుంపుకు ముందుండి దారితిస్తున్న  
వర్తకుల నౌకర్లు, వెళ్ళుమని కేకలుపెట్టారు.  
ఎదురుగావున్న రాళ్ళదాటు నుంచి, చెట్ల







బోచెల మాటు నుంచి పెద్దపెద్ద కత్తులు పట్టుకున్న నరమాంసభక్షకులు కొందరు, "చండమందూకుడికి వై!" అంటూ ఏకాదాల్లా అట్టహాసం చేస్తూ ముందు కురికారు.

"బానాలు... కత్తులు... ఈ పెలు..." అంటూ కీచుమని బానిసపర్తకు లిద్దరూ వెనక్కు రెండడుగులు వెసి, "వ్యేష్టా, కనిష్టా! మీరే మమల్ని, ఈ నరభక్షకుల్నుంచి కాపాడాలి. మీకు స్వేచ్ఛ యిచ్చేస్తాం," అంటూ అరిచారు.

కేశవుడూ, బయమల్లూ తృటికాలంలో ఒక నిర్ణయానికి వచ్చారు. నరభక్షకుల వాతపడితే, ఇక స్వేచ్ఛ అనేదే లేదు. ఇలా

అలాచించి, చప్పున యిద్దరూ బానిసపర్తకుల్ని గట్టిగా పడిన పట్టుకుని, అగాధం అంచునుంచి దిగువనున్న నదికేసి యాకుతూ, "గురిగా నదిలోకి పడగలిగితే, మీకు స్వేచ్ఛ! ఏ చెట్టుకొమ్మకో తగులుకున్నారో, చాపు." అంటూ కేకపెట్టారు.

ఈలోపల నరభక్షకులు, తమను ఎదిరించిన బానిసపర్తకుల నౌకర్లను యిద్దరు ముగ్గుర్ని కత్తులతో సరికి, పడ్డచోటునుంచి బంతిలా పైకెగిరి వెనక్కుతిరిగి పారి పొతున్న ప్రాణకాయుణ్ణి వెంబడిస్తూ, "అమాంసం పోగును ప్రాణాలతో పట్టుకొండి, మన నాయకుడికి బహూకరిద్దాం. చల్ల పడిన మాంసం ఆయన ముట్టడు," అంటూ కేకలు పెట్టసాగారు.

కేశవుడూ, బయమల్లూ అగాధం దిగువనున్న మహావృక్షాల కొమ్మలకు తాకకుండా అదృష్టవశాత్తూ, సూటిగా నదిలోకి పడి పోయారు. అలా పడేటప్పుడు నీటి తాకిడికి బానిసపర్తకు లిద్దరూ వాళ్ళ పట్టునుంచి బారిపోయారు.

బానిసపర్తకు లిద్దరూ నీటిలో మునుగుతూ తేలుతూ, "రక్షించండి, వ్యేష్టా, కనిష్టా, రక్షించండి! మీకు స్వేచ్ఛ యిస్తాం," అంటూ అరవసాగారు.

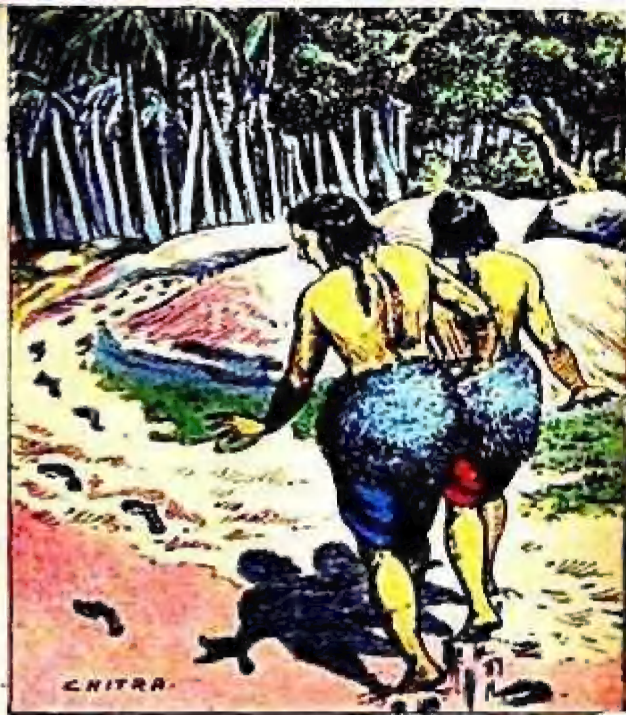


చావు బతుకుల మధ్య కూడా బానిస వర్తకులు తమను యింకా చాళ్ళ అస్త్రంగా భావించి కేకలుపెట్టటం కేకపుటికి ఎక్కడ లేని కోపాన్ని తెప్పించింది. ఆతడు జయ మల్లును హెచ్చరిస్తూ, "చిళ్ళకు నీటి గంపం రానిపెట్టి వున్నది! ఈ సరసాప రాక్షసులను తుదముట్టిస్తాం," అంటూ చాళ్ళ కేసి ఈదబోయాడు కాని, అంతలో ఆగాథం సైనుంచి చీకరమైన కేకలూ, ఆ వెంటనే రిఫ్టమంటూ కొన్ని ఈటలూ— నదిలోకి వచ్చిపడినై.

"సరమాంసభక్షకులు, మనను చూశారు. ఇక బాగరని లాభంలేదు. నీటిపాలు వెంట ఈదుకుపోవటమే క్షేమం," అంటూ జయ మల్లు పెద్దపెద్ద బారలతో నది దిగువకు ఈడుతూ, కేకపుట్టి హెచ్చరించాడు.

నది మహావేగంగా ప్రవహిస్తున్నది. కేక పుడూ, జయమల్లులు పెద్దగా ఈవకుండానే, ఆ వేగానికి కొట్టుకుపోసాగాడు.

హఠాత్తుగా చాళ్ళకు నది మధ్య లంక లాంటి ఒక ప్రదేశం కంటబడింది. నది ప్రవాహం అక్కడ రెండు పాయలుగా చీలి, ఆ లంకను చుట్టి ప్రవహిస్తున్నది. అప్పటికి బాగా అలసిపోయిన కేకపుడూ, జయమల్లూ వరస్వరం హెచ్చరించుకుని,



ఆ లంక కేసి ఈదసాగాడు. కొద్దిసేపటికల్లా చాళ్ళు తీరాన్ని చేరి, తాము బలవంతంగా నదిలోకి గుంజిన బానిస వర్తకుల కోసం నదికేసి చూశారు. చాళ్ళ బాడలేదు.

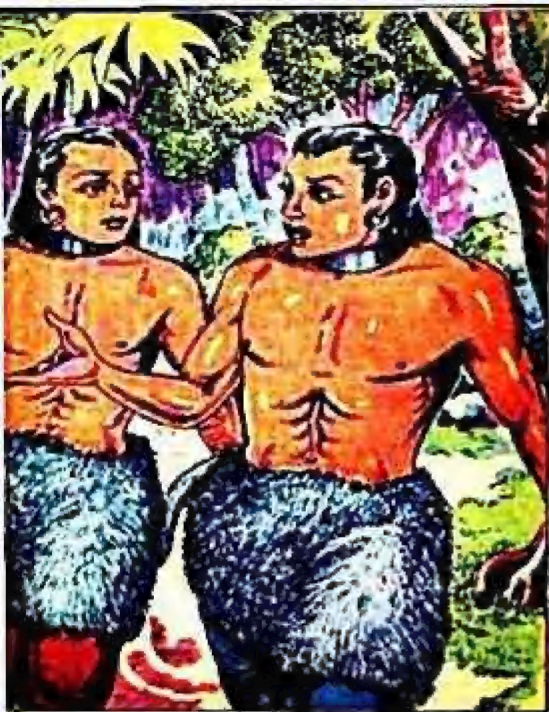
కేకపుడూ, జయమల్లూ లంకలోకి బయలుదేరారు. చాళ్ళు నాలుగైడడుగుల దూరం వెళ్ళారే లేదో, చాళ్ళకు అక్కడ ఇసుకలో పాదాలగుప్తులు కనిపించినై.

"ఈ లంక నిర్మానుష్యమైంది కాదు. ఇక్కడ ఎవరో వున్నాడు. ఎవరై వుంటాడు?" అన్నాడు కేకపుడు.

"చాల్లెవరైతేనెం, మనం నిరాయుధులం," అన్నాడు జయమల్లు.







"అంత దిగులు వడకు జయమల్లూ. మనం యిప్పుటికే ఎన్నెసార్లు మృత్యు ముఖాన్నించి బయటపడ్డాం. ఇంకా ప్రమాదాలంటే భయపడవలసిన అవసరం ఏముంది?" అంటూ కేశవుడు లంక లోపలికి దారితిగాడు.

వాళ్ళిద్దరూ కొంతదూరం నడిచి ఒక ఎత్తయిన దిబ్బలాంటి ప్రదేశాన్ని చేరి, ఆక్కడినుంచి దిగువకు చూశారు. ఆ దిగువ, సమతలంగా ఉన్న ఒక ప్రదేశంలో పాతికా ముసై ఘట్టు గుడికెల్లాంటివి ఉన్నవి. వాటి ముందు కత్తిచేబట్టిన ఒకడు కావలా కాస్తున్నాడు.

"వాది ఆకారం చూస్తే సరభక్షికుడిలా ఉన్నాడు, ఆవునా?" అని అడిగాడు కేశవుడు. జయమల్లు అవునన్నట్టు తల వూపుతూ, "ఆదుగే, వాడు మన కేసే తల తిప్పాడు, మనను చూసినట్టున్నది," అంటూ చప్పున చెట్లచాటుకు పోయాడు. కేశవుడు కూడా జయమల్లును అనుసరించ బోయేంతలో, కాపలావాడు, "హేయ్, ఎవరక్కడ, ఆగు!" అంటూ పరిగెత్తి రాసాగాడు.

"కేశవా, వాడు నిన్నెక్కణ్ణి చూసినట్టున్నది. దగ్గిరకు రాగానే వాడితో మాటలు పెట్టుకో," అంటూ జయమల్లు మోకాళ్ళ మీద పాకుతూ పక్కకు వెళ్ళిపోయాడు.

కేశవుడు అనుమానించినట్టు, ఆ కాపలా వాడు నిజంగా సరభక్షికుడే, వాడు లోట్టలు వేస్తూ కేశవుడి దగ్గిరకు వచ్చి, "ఎంటి వాడివా, లేక తోడుగా ఎవరైనా ఉన్నారా? అసలు ఈ లంకకు ఎలా రాగలిగావు?" అంటూ, కేశవుణ్ణి సఖిఖ పర్యంతం పరీక్షిగా చూసి, "లేలా ముదురూగాని, మాంచి దొరమాంసం! నేను ఆకలి మీద వుండటం చూసి, నిన్నే లంకదేవతో యిక్కడికి పంపి వుంటుంది!" అంటూ కత్తి పైకెత్తాడు.

ఆ సరికి సరభక్షికుడి వెనక్కు పాకుతూ వచ్చిన జయమల్లు, చివరగండులా ఒక్క









ఎగురున నరభక్షకుడి మీదికి దూకి, తలతో వాడి వెన్నుమీద గట్టిగా ఒక్క కాకు కాకాడు. నరభక్షకుడు ఒక్క చాపుకేక పెట్టి, ముందుకు విరుచుకుపడ్డాడు. వాడి చేతిలోని కత్తివారి దూరంగా పడింది. కేక వుడు ఒక్క రూపులో దాన్ని చేతికి తీసుకుని, నరభక్షకుడి కంఠాన్ని తెగవేశాడు.

"ఇద్దరికీ కలిసి ఒక్క అయిదుదం, చాలు!" అంటూ జయమెల్లు, మిట్టకు దిగువగా వున్న చుట్టుగుడినెల కేసి చూశాడు. అక్కడ ఎవరూ వున్నట్టులేదు.

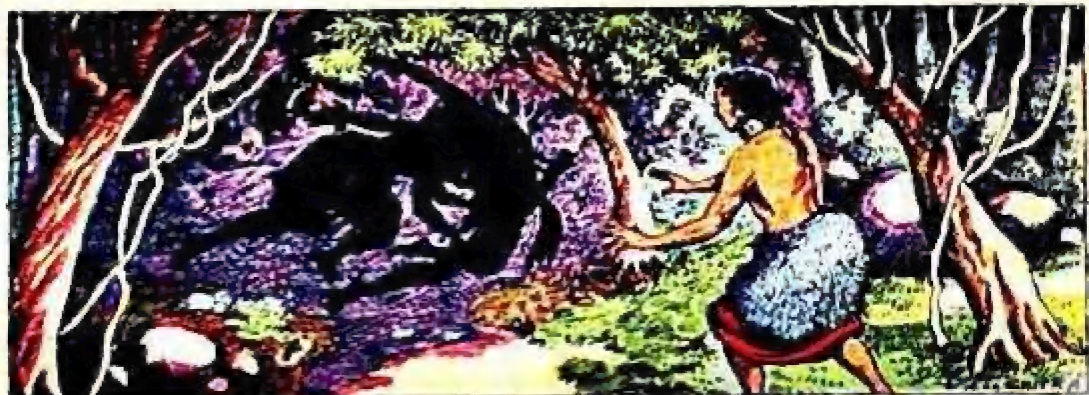
"ఇదేదో తమాషాగా వున్నది. అడవిలో మనసు ఎదుర్కున్న నరభక్షకుల నివాస స్థానం యిదే అయివుంటుంది. వాళ్ళంతా వెటకు వెళితే, వీడు కాపలాకాస్తున్నాడన్న మాట. గుడినెల్లో ఎముందో ఒకసారి చూద్దామా? తరవాత మన దారిన మనం వెళ్ళవచ్చు," అన్నాడు జయమెల్లు. కేకవుడు నలెనన్నాడు. వెంటనే ఇద్దరూ మిట్ట

దిగి పిల్లుల్లా నిశ్శబ్దంగా గుడినెలచుట్టూ వున్న కంచె చాటి లోపల ప్రవేశించారు. వాళ్ళకు గుడినెలకు మధ్యగా కొంచెం ఎత్తుగావున్న ఒకచోట, తతిమ్మా వాటికన్న కొంచెం పెద్దదైన ఒక గుడినె కనిపించింది.

"అది బహుశా, నరభక్షకుల నాయకుడి భవనం అయివుంటుంది!" అంటూ జయ మెల్లు చిన్నగా నవ్వాడు. వాళ్ళిద్దరూ దాన్ని సమీపించారు. హఠాత్తుగా లోపలి నుంచి మాటలు వినిపించినై.

"చెప్పి, నువ్వెవరో నాకు తెలిసి పోయింది! ఆ జ్యేష్ఠుడూ, కనిష్ఠుడూ ఎవరో కూడా నాకు, తెలుసు! వాళ్ళెక్కడ?" అని కనురుతున్నట్టు ప్రశ్నించుతున్న దొక కంఠం. కేకవుడూ, జయమెల్లూ నిశ్చేష్టులయ్యారు. ఆ కంఠధ్వని ఎవరిది? బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడివా? లేక నరభక్షకుల నాయకుడైన చండమండూకుడివా?

—(ఇంకా వుంది)







19

[కేశవుణ్ణి, జయమల్లునూ వానినలుగా కొన్న వర్తకులపై నరమాంస భక్షకులు వచ్చి పడ్డారు. ఆ గందరగోళంలో కేశవుడూ, జయమల్లునూ నదిలోకి దూకి ఒక లంక చేరారు. అక్కడ వున్న కొన్ని గుడిగెలను వాళ్లు సమీపిస్తుండగా, ఒక గుడిగెలోంచి, 'బ్రహ్మ డెక్కడ? కనిష్ఠ డెక్కడ?' అని ప్రశ్నించుతున్న కంఠధ్వని వినిపించింది. తరవాత—]

కేశవుడికి, జయమల్లుకూ పి తృటికాలం విం చేసేందుకూ పాలుపోలేదు. "ఆ కంఠ ధ్వని బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడిది! నా తండ్రిని వాడు హింసిస్తున్నాడు," అను కున్నాడు కేశవుడు. "ఆ ప్రశ్నించే గొంతు నరభక్షకుల నాయకుడైన చండమండూ కుడిది! గుడిగెలో వాడి అనుచరులు ఎంత మంది వున్నారో తెలియదు. ఇప్పుడేమిటి కర్తవ్యం?" అనుకున్నాడు జయమల్లు.

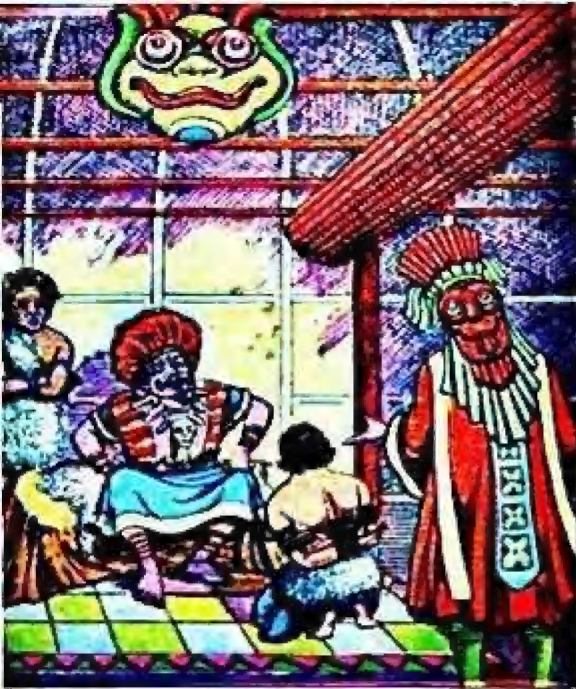
ఇలా అలోచిస్తూ కేశవుడూ, జయమల్లునూ అప్పుడే చలనం వచ్చిన వాళ్లలా చప్పున ఒకరి ముఖా లోకరు చూసుకున్నారు. మోటరూ, సాంజ్జలూ లేకుండానే ఆ క్షణంలో చేయ వలసిందేమిటో యిద్దరికీ తెలిసిపోయింది.

జయమల్లు నిశ్శబ్దంగా వంగి, గుడిగె పక్కన వున్న ఒక ఈటెను చేతికి తీసు కున్నాడు. తరవాత కేశవుడి భుజం మీద చేయివేసి చెవిలో మెల్లిగా, "గుడిగెలో వున్న

'చం ద మా మ'







శత్రువు చెందర ముందు తెలుసుకోవాలి," అంటూ గుడిగెకు అర్చిపున్న కొబ్బరి ఆకులలో నుంచి ఈ పెను నింపాడిగా లోపలికి గుచ్చాడు.

శేకవుడు, బయటల్లా చేసిన కంతలో నుంచి లోపలికి తొంగి చూశాడు. గుడిగె అంతా చీకటి మయంగా వున్నది. ఒక మూల వెలుగుతున్న కాగడా వెలుగులో మనకమనకగా ఇద్దరు ముగ్గురు మనుషులు కనిపిస్తున్నారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు మెడలో మానవ కంకాలాను పూసలుగా ధరించి వున్నాడు. మరొకడు కూడా చాదాపు అలాగే వున్నాడు. వాడికి మెడలో ఎలాంటి ఆలం

కాదాలా లేవు. వాళ్ళకు ఒకపక్కగా ఒక యువకుడు పెడతెక్కలు విరిచి కట్టబడి వున్నాడు. అతణ్ణి కంకాలు ధరించి వున్నవాడు ప్రశ్నిస్తున్నాడు.

"నాకు సర్వం తెలుసు, అంతా తెలుసు! నా నుంచి నువ్వు ప్రాణాలతో పారిపోలేవు. ముసలివాడి గొడవ నా కవనరం లేదు. నాక్కావలసింది, ఆ బ్యెమ్మడూ, కనిమ్మడూ. చెప్పు, ఈ వాళ్ళెక్కడ?" అని కంకాలు ధరించిన వాడు భీకరంగా అరిచాడు.

అంత ప్రమాద పరిస్థితిలోకూడా శేకవుడికి ఎంతో అనందం కలిగింది. ఈ దుర్మార్గు లెవరోగాని, వాళ్ళకు చిక్కినవాడు మాత్రం తన తండ్రి కాదు. పైగా, గుడిగెలో వున్న వాళ్ళిద్దరు, వాళ్ళను హతమార్చి, వాళ్ళకు బంది ఆయినవాణ్ణి విడిచించటం పెద్ద సమస్య కాదు.

శేకవుడు యిలా అనుకుని, బయటల్లా కేసి తిరిగి, "మల్లూ, మనం లోపలికి చొర బడదాం. శత్రువు లిద్దరే," అన్నాడు.

బయటల్లా తొందర పడవద్దని శేకవుణ్ణి వారించి, కంతలో నుంచి గుడిగెలోకి చూశాడు. చెరులు విరిచి కట్టబడిన వ్యక్తి, కొయనాయకుడు గడబంగ్ అనుచరుడన్న అనుమానం అతడికి కలిగింది. అంతలో





బంధితుణ్ణి ప్రశ్నిస్తున్నవాడు లేచి నిలబడి, పళ్ళు కొడుకుతూ, "ఏడిని ఎంత హింసించినా నిజం చెప్పడు. ఆ మందూక కషాయం తాగిండు. నిజం అదే బయట పడుతుంది," అన్నాడు.

"అలాగే చెప్తాను, చండమందూ కేశ్వరా," అంటూ మందూకుడి అనుచరుడు లేచి వెళ్ళి, గుడిశలో ఒక మూలనుంచి ఒక పాత్ర తెచ్చి, దానిని అక్కడ వున్న మిడిగుడ్ల కొయ్యబొమ్మల ముందు మూడుసార్లు తిప్పి, పాత్రను బంధితుడి నెటిముందు పెడుతూ, "ఇది నిజం చెప్పించే కషాయం, తాగు," అంటూ ఆతడి నెటిలో చిలవంతంగా పోశాడు.

"ఏడు సరభశికుల నాయకుడైన చండమందూకుడు, తెలిసినదా? వాడిప్పుడు బంధితుడికి నిజం పలికించే కషాయమేదో యిప్పించాడు. తొందర ఎందుకు? ఎం జరుగుతుందో చూద్దాం. ఆ తరువాత వాణ్ణి, వాడి సేవకుణ్ణి యమపురికి పంపుదాం," అన్నాడు జయమల్లు.

ఇంతలో మందూక కషాయం తాగిన వాడు, పెద్దగా రెండుసార్లు దగ్గి, ఒకటి రెండుసార్లు మత్తెక్కిన వాడిలా అటూ యిటూ ఊగిసలాడి, "వాళ్ళిద్దరూ..."



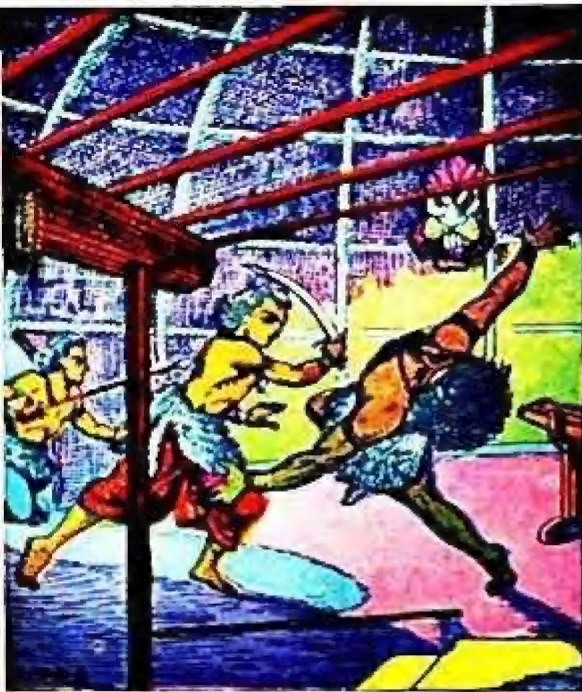
వ్యేష్టుడూ... కనిష్టుడూ... వున్నారు... యిక్కడే..."

ఆతడు మాట ముగించే లోపలే జయమల్లు కంత దగ్గర నుంచి యివతలికి ఎగిరి గంతెసి, "కేశవా, ప్రమాదం! అది నిజంగా సత్యం చెప్పించే కషాయమే! ఆ తాగిన వాడు మనం యిక్కడ వున్నట్టు చెప్పేస్తున్నాడు. మనం వెంటనే గుడిశలో జొరబడి ఆ దుర్మార్గుల్ని చంపటం తప్ప మరీ మార్గం లేదు," అంటూ గుడిశ ద్వారానికేసి పరిగెత్తాడు. బయట అడుగుల చప్పుడు వింటూనే చండమందూకుడు అదిరిపడ్డాడు. "ఎవరో శత్రువులు, శత్రువులు!" అంటూ

చందమామ







అరిచాడు. అతడి అనుచరుడు ఒక ఈటె తీసుకుని ద్వారంకేసి పరిగెత్తుతూ, "మండూ శేషరా, మీరు మాయంకండి!" అని శేకపెట్టాడు.

శేకపుడూ, జయమల్లు గుడిసె ద్వారానికి అడ్డంగా వున్న తడినెను ఒక్క తన్ను తన్ని లోపలకు దూకారు. వాళ్ళను ఎదిరించ చూచిన, మండూకుడి అనుచరుణ్ణి శేకపుడు తన కత్తిపడితో తల మీద ఒక్క వేటు వేశాడు. ఆ చెబ్బుకు వాడు అబ్బా అంటూ కింద పడిపోయాడు.

గుడిసెలోకి ప్రవేశించిన శేకపుడికి, జయ మల్లుకూ కలిగిన ఆశ్చర్యం అంతా యింతా

కాదు. చెతులు విరిచికట్టబడి వున్నవాడు, జయమల్లు ఈహించినట్టు గడేబంగ్ అను చుచుడే. కాని, చండమండూకుడి బాడలేదు.

జయమల్లు, గడేబంగ్ అనుచుడి కట్టు విప్పి అతణ్ణి గుడిసెలో వున్న ఒక బాదుకు ఆనించి కూచెట్టాడు. అతడింకా ముత్తుతో అటూ యటూ పూగుతున్నాడు. జయమల్లు అతడి తల మీద యింత నీరు కుమ్మరించి, భుజాలు చట్టుకుని పూపుతూ, "నువ్వు గడేబంగ్ అనుచుడివే గదా? మేమిద్దరం స్నేహితులం. మనమంతా జలపాతంలో నుంచి నదిలోకి దూకి కపిలపుర రాజ్యం చేరాం. అక్కడ బానిస వర్తకుడి భటులకు చిక్కకుండా నువ్వు, నీతోటివాడూ, గురు మోనానందుడూ ఎవో పారిపోయారు. తర వాత విం బరిగింది?" అని గుక్క తిప్పకొ కుండా ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు.

జయమల్లు ప్రశ్నకు కొయ్యువకుడు కళ్ళు తెరిచి అతడి శేసీ, శేకపుడి శేసీ చూడటం మాత్రం చేయగలిగాడు. అతడి ముఖంలో ఆశ్చర్యం, అనందం తొణికిస లాడింది. ఎవో చెప్పేందుకు ప్రయత్నిం చాడు, కాని మాటలు తడబడినై.

"మల్లూ, అతణ్ణి తొందరపెట్టకు. కాస్త విశ్రాంతి తీసుకొని. ఈ లోపల మనం

చందమామ





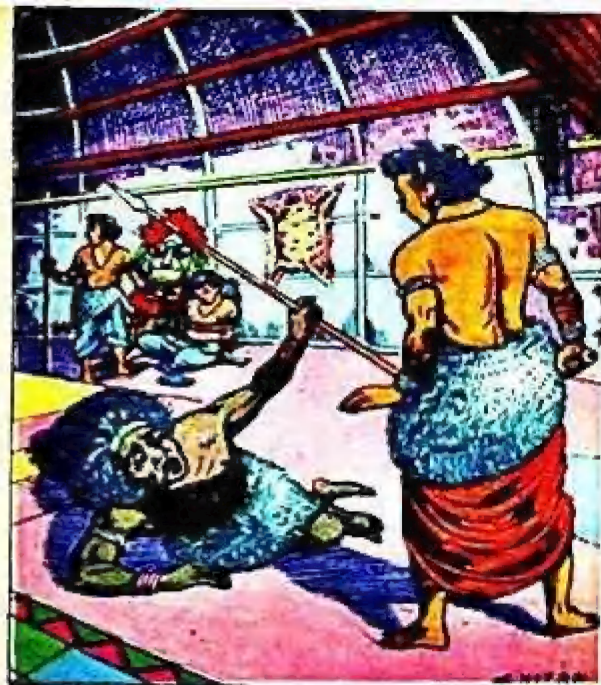
ఈ చందమందూకుడి బాడ తెలుసుకుందాం," అన్నాడు కేశవుడు.

కేశవు డిలా అనగానే మందూకుడి అనుచుడు లేచి కూచుంటూ, "హే, చందమందూకేశ్వరా! మాయమయ్యావా? తిరిగి నీ దర్శనం నూరేళ్ళ తరవాతనే గదా? అంత కాలం నువ్వు లేకుండా, నీ అనుచులమైన మేము ఎలా జీవించటం!" అంటూ నెత్తి నేరూ కొట్టుకో సాగాడు.

వాడి దుఃఖం, నూరేళ్ళ తరవాతనే గదా నీ దర్శనం అన్న మాటలూ విని కేశవుడుకి చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది.

కాని, జయమల్లు చిరునవ్వు నవ్వుతూ, మందూకుడి అనుచుడు నమిపించి, వాడి బాట్లు పట్టుకు కుదుపుతూ, "పీరి దొంగ వెధవా, నీ మాటలు మేము నమ్ముతామే అనుకున్నావా! ఎక్కడ? నీ నాయకు డెక్కడ? నిజం చెప్పక పోయావే నీ ప్రాణం తిస్తాను," అన్నాడు.

"ప్రాణమా? తిస్తావా? అంతకంటే నాక్కాపలనిం దేమిటి? చందమందూకేశ్వరుడి కొసం చచ్చినవాళ్ళు చెబుగా స్వర్గానికే వెళ్ళిపోతారు. అ సంగతి లోకంలో తెలియని వాళ్ళేవరూ లేరే. నువ్వెంత ఆమాయకుడివి, నన్ను త్వరగా

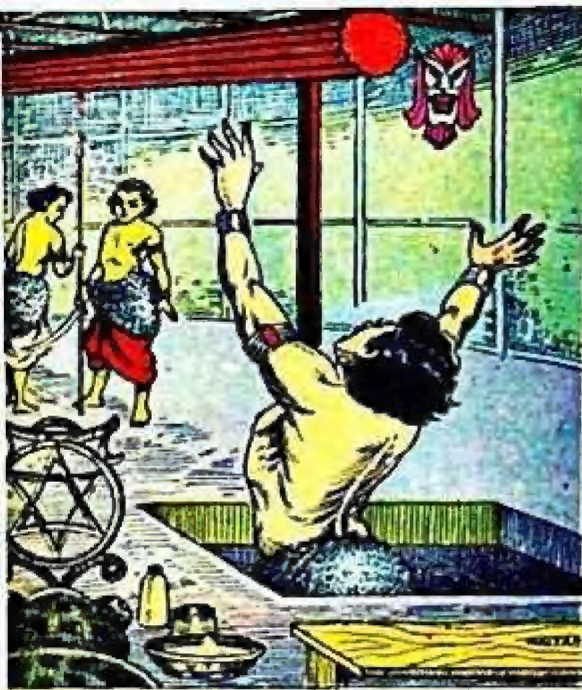


చంపెయ్యి!" అంటూ మందూకుడి అనుచుడు పక్కన పడి పున్న ఈ పెను అందుకుని దాన్ని జయమల్లుకు యివ్వబోయాడు.

ఈసారి కేశవుడితో పాటు జయమల్లు కూడా చాలా ఆశ్చర్యం పొందాడు. ఒకవేళ నిజంగానే చందమందూకుడు గుడిగెలో నుంచి మాయమయ్యాడా? అన్న అనుమానం అతడికి కలిగింది. అంతలో గడే జంగ అనుచుడు పెద్దగా దగ్గుతూ లేచి నిలబడి, "బ్రెస్టా, కనిష్టా, నన్ను గుర్తించారు గదా! సరే, మీరు ఆ దుర్మార్గుడి మాటలు నమ్మకండి, మందూకుడు ఈ గుడిగెలో పున్న రహస్య మార్గం కుండా పారి







పోయి వుంటాడని, నాకు గట్టి నమ్మకం వున్నది," అన్నాడు.

"రహస్యము...మార్గము...అహహహ!" అంటూ మందూకుడి అనుచరుడు గుర్తంలా నకిలించి, "చండమండూకేశ్వరుడికి రహస్య మార్గాలు కావాలా? ఆ మహా నియుడు నీటిలో ఉప్పులా కరిగిపోగలడు, గాలిలో పోగలా కలిసిపోగలడు, మట్టిలో సారంలా యింకి పోగలడు, ఆకాశంలో..."

"ఇక నేను ముయ్యి వాచాలిపు వెధవా!" అంటూ కోయయువకుడు ఒక్క చూకులో వచ్చి, మందూకుడి అనుచరుడి గొంతు పట్టుకుని, "చూస్తూంటే చీడి ఎత్తు, తమ

నాయకుడు బాగా దూరం పారిపోయేందుకు మన చేత యిక్కడ జాగరం చేయించటంలా వుంది, మీరు గుడిగెలోని నేలంతా తొక్కి చూడండి. నేను చీడి కాళ్ళూ చెతులూ కట్టి, అరవకుండా నేట్లా గొనె సంచి కుక్కురాను," అన్నాడు.

శేకవుడూ, జయమల్లూ గుడిగె అంతా కలయ తొక్కిపోగారు. చూస్తూండగానే కోయయువకుడు తన పని ముగించుకుని, ఫిణిక ఫిణిక లై ఫిణిక అంటూ గుడిగెలో హనుమంతుడిలా కుప్పిగంతులు ప్రారంభించాడు. రెండు మూడు నిమిషాల కాలం ముగ్గురూ గుడిగె అంతా కలయ తొక్కినారు. హఠాత్తుగా కోయయువకుడు కిచుమంటూ అరిచి, "రహస్య మార్గం!" అంటూ దభీమని కింద గెతిలోకి పడిపోయాడు.

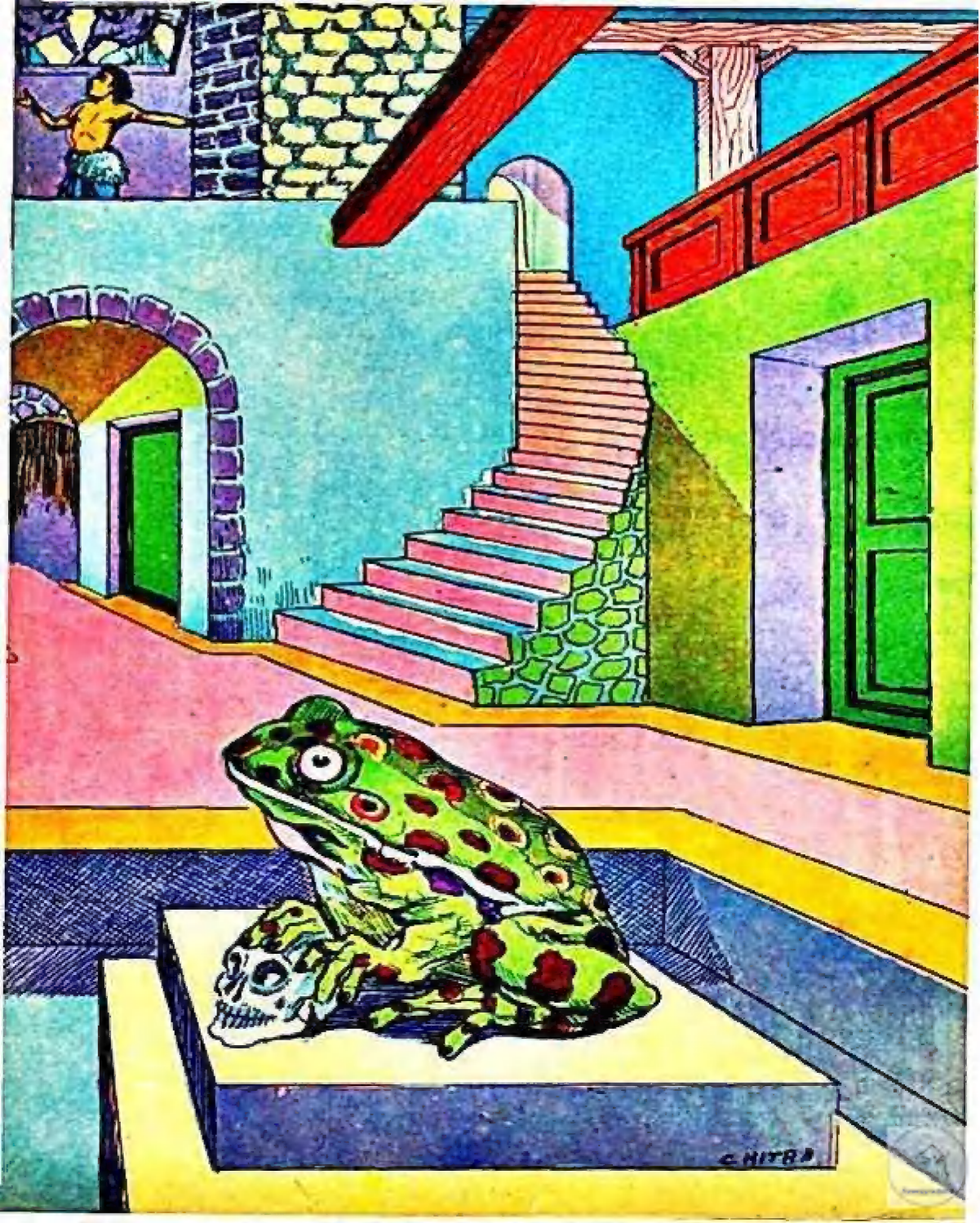
శేకవుడూ, జయమల్లూ కోయయువకుడు పడిపోయిన గెతిలోకి తొంగి చూస్తూ, "నీ కేం చెబ్బలు తగలలేదు గదా? అరెరె, ఇక్కడ మెట్లుకూడా వున్నవే. మందూకుడు మాయమైంది, ఈ మెట్ల మీదినుంచి భూసారంగంలో కన్న మాట!" అన్నారు.

కోయయువకుడు ఒంటికి పట్టిన నున్న దులుపుకుని, తల పైకెత్తి, "అదుర్దాల్లున్లు పైనుంచి కిందకు దొర్లించండి. తరవాత

చందమామ









మీరు కూడా మెట్టు దిగిరండి. మంచాకు దిక్కుదే చాక్కుని పుంటాడు," అన్నాడు.

కేశవుడూ, జయమల్లూ కలిసి, మంచా కుడి అనుచున్న కాళ్ళు తల పట్టుకుని పైనుంచి గోతిలోకి పున్న మెట్టమీదుగా కిందకు దిగింది, తరవాత చాళ్ళుకూడా కిందకు దిగి, గోతిని, దాని అంచుకు వెళ్ళాడుతున్న చెక్క తలపుతో ఎప్పటిలా మూసెకారు.

కొయ్యముపకుడు అనుకున్నట్టు అది పట్ట చూసారంగం కాదు. అక్కడ ఏకాల మైన గదులూ, భీకరాకారంతో పున్న కొయ్య బొమ్మలూ, ఈటెలూ, కత్తులూ... ఇలాంటి సరంబామీ చాలా పున్నది.

"పైనున్న గుడిసె మంచాకు చాడె కపట నాటకంలో ఒక భాగం మాత్రమే. వాడి నిజమైన నివాసగృహం యిది. ఆ మూల మన్న కాగడాలు వెలిగింది అన్ని గదులూ వెతకండి," అన్నాడు జయమల్లు.

ఆ వెంటనే ముగ్గురూ కాగడాలు వెలి గింది, ఆ ప్రదేశమంతా గాలించసాగారు.

కేశవుడూ, జయమల్లూ, కొయ్యముప కుడూ చూసారంగమంతా గాలిస్తుండగా, చండమంచాకుడు, తన అనుచరు డొకడితో కలిసి, లంక మధ్య పున్న ఆడవి లోని ఒక పాడుపడిన బావి లోంచి పైకి వస్తూ, "గప్పటి కేవో బుతెకి బయటపడ్డాం. ఆ బ్రహ్మాదండి మాంత్రికపు నీచుడు నన్నెంత మోసం చెకాడు! నన్ను ఎవరి కొసరం అయితే వెతకమన్నాడో, చాళ్ళను నా భవంతి దగ్గరికే పంపి, నా ప్రాణాలు తియించేయిందు ప్రయత్నించాడు. లోపల నేను ఆ కొయ్య కుంకకు మంచాక కపాయం తాగింది, నిజం చెప్పిస్తాంటే; ఆ బ్యెమ్మడూ, కనిష్టుడూ గుడిసె కంఠల్లో నుంచి ఇదంతా చూస్తున్నారన్నమాట! వాణ్ణి కర్రగ్గుచ్చి, నిలుపునా కాల్చుకు తింటాను," అంటూ పళ్ళు కొడుకుతున్నాడు. —(ఇంకా పుంది)







20

[తేజస్వదూ, బయమల్లూ, కోయయ్యవకుణ్ణి రక్షించారు. తరవాత వాళ్ళు చందమందాకుడు పారిపోయిన రహస్య సారంగ మాస్లం తెలుసుకున్నారు. ఈ లోపల మందాకుడు, ఒక అనుచరుడితో సారంగ మాస్లం నుంచి, అడవి మధ్య పున్న ఒక పాడువద్ద బావి కుండా పైకి వచ్చి, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుణ్ణి తిట్టసాగాడు. తరవాత—]

చందమందాకుడి అనుచరుడికి, తమ నాయకుడు బ్రహ్మదండిని తిట్టటం గాని, అతణ్ణి అనుమానించటం గాని, ఏ మాత్రం సబబుగా కనిపించలేదు. తోలెడు ధనం యిచ్చి, బ్రహ్మపుర రాజు చేత అర్హ రాజ్యం యిప్పించగలనని వాగ్దానం చేసిన బ్రహ్మదండి, మందాకుణ్ణి చంపేందుకు మనుమల్నిండుకు పంపుతాడు? పైగా, ఆ జ్యేష్ఠుడూ, కనిష్ఠుడూ లేంటే రాకానిలోయలో తను సాధించగలిగిందేమీ లేదని, బ్రహ్మదండి

ముందుగానే మందాకుడికి చెప్పి, వాళ్ళను వట్టుకునే పని అతడికి ఒప్పగించాడు. ఆ జ్యేష్ఠుడూ, కనిష్ఠుడూ ఈ లంకకు చేరటంలో ఏదో రహస్యం పున్నది...

చందమందాకుడి అనుచరుడు యిలా అలోచిస్తూ, తమ నాయకుడి ముందుకు వచ్చి, "మందాకేశ్వరా, తొందరపడకండి. ఆ దుర్మార్గు లిద్దర్నీ పంపినవాడు బ్రహ్మదండి కాదని నా అనుమానం. మన సహాయం కోరిన ఆ మాంత్రికుడు మనను

'చందమామ'







మాట్లాడు కుంటున్న బ్రహ్మాదండి మాంత్రి కుడూ, అతడి అంగరక్షకులైన, జితవర్మ, శక్తివర్మలూ చూశారు. సరభక్షికుడి వారికం వాళ్ళ ముగ్గురిలో భయాశ్చర్యాలను కలిగించింది.

బ్రహ్మాదండి, జిత శక్తివర్మల కేసి తల రిప్పి, "జితా, శక్తి, చూశారా మన కేసి వస్తున్న, మండూకుడి అనుచరుడి ముఖ లక్షణాలు. వాడేదో మాంచి కోపంలో ఉన్న ట్టున్నాడు. మనకేం ప్రమాదం లేదు గదా!" అన్నాడు నిస్పృహగా.

"అసలు ఈ సరభక్షికులతో స్నేహం కలపటమే ప్రమాదం. నే వెద్దని ఎంత మొత్తుకున్నా, విన్నావు కాదు," అన్నాడు జితవర్మ కోపంగా.

"మనం స్నేహితులమని చెప్పి, డబ్బూ, రాజ్యం వస్తుందన్న అశ చూపకపోతే, మనను మండూకుడు ఎప్పుడో కాల్చుకు తినేసేవాడు. ఒకసారి వాళ్ళకు చిక్కిం తరవాత, మనం చేయ గలిగించేముంది; నిస్సహాయులం. అంతా ఆ కాలభైరవుడి అధీనం," అన్నాడు బ్రహ్మాదండి.

సంభాషణ ఇలా జరుగుతున్నంతలో, మండూకుడి అనుచరుడు అక్కడికి రానే వచ్చాడు. వస్తూనే వాడు, బ్రహ్మాదండి కేసి

చంపించే ప్రయత్నం ఎందుకు చేస్తాడు? ఇందువల్ల అతడికి కలిగే లాభం ఏమిటి? ఆలోచించాలి," అన్నాడు.

"ఆలోచించు...తిరిగ్గా ఆలోచించు!" అంటూ మండూకుడు గట్టిగా కనుచుకుని, "ముందు నువ్వెళ్ళి, ఆ బ్రహ్మాదండి భద్ర వాని యిక్కడికి తీసుకు రా. పావు గంటలో రావాలి, తెలిసిందా? ఆలా చేయక పోయావ, నీ చర్యం వెలిపిస్తాను," అంటూ కళ్ళెర్ర చేశాడు.

మండూకుడి అనుచరుడు పెద్ద పెద్ద అంగలేస్తూ హడావిడిగా రావటం, కొండ అంచున ఉన్న గుహరాల ముందు కూచుని





కోపంగా చూస్తూ, "బ్రహ్మదండి, నీ రోజులు ముగిసినై. మా నాయకుడు నిన్ను నిలుపునా కాల్చుకు తింటానంటూ కారాలూ మిరియాలూ సూరుతున్నాడు," అన్నాడు.

"నన్నా? కాల్చుకు తినటమా? అశ్వర్యం! ఆ మండూకేశ్వరుడికి నేను చేసిన ద్రోహం ఏమిటి? బ్రహ్మపుర రాజ్యంలో అర్థ రాజ్యం యిచ్చిస్తానని కూడా మాట యిచ్చానే," అంటూ బ్రహ్మదండి లేని బింకం నవించాడు.

"అర్థరాజ్యం మాట భద్రమండూకు చెరుగు! నువ్వు, మా నాయకుణ్ణి చంపించేందుకు, ఆ జ్యేష్ఠుణ్ణి, కనిష్ఠుణ్ణి అయిన భవంతి దగ్గరకు పంపావు, అవునా?" అని ప్రశ్నించాడు మండూకుడి అనుచరుడు.

జ్యేష్ఠుడు, కనిష్ఠుడు అన్న పేర్లు వింటూనే బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు, కూచున్నచోటు నుంచి ఎగిరి లేచి, "హా, కాలభైరవా, ఎన్నాళ్ళకు నీ భీకరదృష్టి నా మీదికి ప్రసరించింది! జ్యేష్ఠుడూ, కనిష్ఠుడూ దొరికారా?" అంటూ జితశక్తివర్మల కేసి తిరిగి, "మీకూ తెలుసు గదా, వాళ్ళు జయమల్లూ, కేశవుడని? ఇక లేవండి, బయలుదేరండి. మన ప్రయాణం సూటిగా రాకాసి లోయకే," అంటూ చిందులు తెక్కసాగాడు.



మండూకుడి అనుచరుడు ముందుకు వచ్చి, బ్రహ్మదండి భుజం పట్టుకుని ఒక్క తోపుతేస్తూ, "కవటనాటకం అడకు! ఆ జ్యేష్ఠుడూ, కనిష్ఠుడూ దొరికారని నీ కెవరు చెప్పారు? ఆ దుర్మార్గుల నుంచి తప్పకుని ప్రాణాలతో బయటపడటంలో, నాకూ, మండూకేశ్వరుడికీ తల ప్రాణం తోకకు వచ్చింది," అన్నాడు.

"అయితే వాళ్ళిప్పుడెక్కడున్నారు? ఇంకా మండూకేశ్వరుడి భవనంలోనే ఉన్నారా? కివాలమిద వాళ్ళను పట్టేస్తాను. జితా, శక్తి, లేవండి," అంటూ బ్రహ్మదండి కేకలు ప్రారంభించాడు.







బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడే అదుర్తా, అతడి మాటల తీరు చూసిం తరవాత, మందూకుడి అనుచరుడికి, అతడు నిర్దోష అన్న సమ్మకం కలిగింది. జ్యేష్ఠుడూ, కనిష్ఠుడూ బ్రహ్మదండి పంపగా వచ్చిన వాళ్ళని, తమ నాయకుడు అనుకోవటం పొరపాటని, అతడికి మొదటి నుంచి తెలుసు. ఇప్పుడు తను చేసిన పేచితో నిజం తెలిసిపోయింది. కాని, మందూకుడి కోపాన్ని శమింపజేయటం ఎలా?

మందూకుడి అనుచరుడు ఓ క్షణకాలం అలోచిస్తూ పూయకుని, తరవాత బ్రహ్మదండిని దూరంగా తీసుకుపోయి, జిత శక్తి

వర్మలకు వినబడని విధంగా స్వరం తగ్గించి, "మా నాయకుడు నువ్వంటే మండిపాతున్నాడు," అంటూ జరిగిందంతా చెప్పి, "ఒకవేళ నువ్వు నిర్దోషువని ఎంత చెప్పినా, మా నాయకుడు సమ్మకపాతే, ఏదో మంత్రం వల్లించినట్టు సటించి, జ్యేష్ఠుణ్ణి, కనిష్ఠుణ్ణి అయిన భవంతి దగ్గరకు పంపిన వాడు జితవర్మ, శక్తివర్మ అని చెప్పేయ్యి. ఆ యిద్దర్లో ఒకడి పేద విరగడ ఆవుతుంది. నువ్వు రానున్న ప్రమాదాన్నుంచి బతికి బయటపడతావు," అన్నాడు.

ఆ మాటలతో బ్రహ్మదండికి ప్రాణం కుదుటపడింది. అతడు మెల్లిగా తల తిప్పి జిత శక్తివర్మల కేసి చూసి, "మందూకాను చరాగ్రణి! మీరు చెప్పింది మహా బావుంది. ఒక్క గొప్పవాడి ప్రాణ రక్షణకుగాను, వెయ్యిమంది అల్పులను బలి చెయ్యవచ్చని శాస్త్రగ్రంథాలన్నీ మూకపుమ్మడిగా మొర పెడుతున్నవి. ఇక బయలుదేరండి. ఆ మందూకేంద్రుల వారి సన్నిధానానికి వెళ్ళి వారి దివ్య దర్శనభాగ్యం కలిగించు కుందాం," అన్నాడు.

మందూకుడి అనుచరుడూ, బ్రహ్మదండి ముందు నడవసాగారు. వెనకగా వస్తున్న జిత, శక్తివర్మలకు, వాళ్ళిద్దరూ రహస్యంగా



మాట్లాడుకున్న జేమిట తెలియక పావ  
టంతో భయం పట్టుకున్నది. కాని, పావ  
పాప ప్రయత్నం చెయ్యటం వృథా.  
లంకలో తమ కొక్క స్నేహితుడు లేడు,  
అంతా నరభక్షికుల మయం!

నలుగురూ చండమండూకుడున్న పాడు  
పథ్త బావి ప్రాంతాల కొచ్చెసరికి అక్కడ  
మండూకుడు యిద్దరు నరభక్షికులకు విచిత్ర  
సంజ్ఞలు చేస్తూ, మధ్యమధ్య బావిలోకి  
తెంగి చూస్తున్నాడు. అది గమనించిన,  
అతడి అనుచరుడూ, బ్రహ్మాదండి నిశ్చ  
బ్ధంగా మండూకుణ్ణి సమీపించాడు. మండూ  
కుడు వాళ్ళను బావి దగ్గర నుంచి, కొంచెం  
ఎడంలోపున్న చెట్ల కిందకు తీసుకుపోయి  
ప్రాణభయంతో వణుకుతున్న బ్రహ్మా  
దండితో, "బ్రహ్మాదండి, భయపడకు!  
నువ్వేదో ద్రోహం చేశావని యింతకు  
ముందు అనుమానించాను. కాని, అడవి  
నుంచి తిరిగివచ్చిన నా అనుచరుల ద్వారా,  
ఆ జ్యేష్ఠుడూ, కనిష్ఠుడూ ఈ లంక కెలా  
చేరారో తెలుసుకున్నాను. వాళ్ళు బానిసల  
గుంపు నుంచి విడివడి నదిలోకి దూకి,  
ఈ లంక చేరారట. సరే, ప్రస్తుత ముఖ్య  
విషయం అది కాదు. వాళ్ళిద్దరూ మన  
కిప్పుడు బోసులో చిక్కిన సంహలు,"



అంటూ బావి కేసి చేయి చూపి, "వాళ్ళి  
ప్పుడు నా భవనం నుంచి యిక్కడికి  
పున్న సారంగ మార్గం గుండా వస్తున్నారు.  
ఆ చివర మనవాళ్ళను కావలా పెట్టాను.  
కొందరు సారంగ మార్గంలోకి దిగి వాళ్ళ  
నిటు తరుముకు వస్తున్నారు. మనం  
యిక్కడ మాటువేసి, బావిలోనుంచి వాళ్ళు  
బయటికి రాగానే సజీవులుగా పట్టుకోవాలి.  
తెలిసినదా?" అన్నాడు.

మండూకు డిలా చెప్పగానే, బ్రహ్మా  
దండి మాంత్రికుడికి కలిగిన అనందం  
అంతా యింతా కాదు. అతడి కళ్ళ  
ముందు రాకాసిలోయ లోని ధనరాసులన్న







తెంగిమాసి, దాని గట్టు మీద చెవి అనించి విని, "శబ్దమవుతున్నది. వాళ్ళిట వస్తున్నారు," అని మెల్లిగా తన పక్కనున్న వాళ్ళతో చెప్పసాగాడు.

చండమండూకుడు అనుకున్నట్టు, శేక పుడూ, జయమల్లూ, కోయయువకుడూ సారంగ మార్గం కుండా అటుకేసి వస్తున్నారు. వాళ్ళు గుడికెలో వున్న సారంగాన్ని కనుక్కున్న తరవాత, మండూకుడి కోసం అక్కడున్న గదులూ అవి వెతికి, అతడు లేడని గ్రహించి, తెరిగి గుడికెలోకి పొదా మనుకునేంతలో, అక్కడ అరికిడి, సారంగ ద్వారాన్ని కప్పివున్న తలుపు తెరవటం వాళ్ళకు కనిపించింది. వెంటనే వాళ్ళు ప్రమాదాన్ని గ్రహించి, కాగదాల వెలుగులో సారంగం వెంట దాని రెండవ చివరి కేసి బయలుదేరారు.

"మనం ఇందులో వున్న సంగతి మండూకుడి అనుచరులకు తెలిసి పోయింది. వాళ్ళు మన కోసమే వస్తున్నారు," అన్నాడు కోయయువకుడు.

శేకపుడు అవునన్నట్టు తల వూపాడు. జయమల్లు వెలుగుతున్న కాగదాతో సారంగ మార్గాన ముందుకు నడుస్తూ, "మనకు దీని వెంట పడి, ఇది ఎక్కడికి చేరిస్తే,

గిరున తెరిగినై. అతడు చిత, శక్తివర్మల దగ్గిరకు వెళ్ళి రహస్యంగా," మండూకుడు చెప్పింది విన్నారు కదా? ఆ శేకపుణ్ణి, జయమల్లునూ ప్రాణాలతో పట్టుకొండి. బహుశా వాళ్ళ దగ్గర ఆయుధాలు వుండి వుంటవి. తప్పని సరైతే అక్కరకీసుకు జయమల్లును చంపండి కాని, శేకపుడికి మాత్రం ఎలాంటి హాని కలిగించకండి. తెలిసిందా?" అన్నాడు.

ఆ తరవాత అందరూ కలిసి దాని దగ్గి రకు వెళ్ళి దాని అంచున పొంచి కూచున్నారు. మండూకుడు మధ్యమధ్య కూచున్నచోటు నుంచి లేచి, దానిలోకి



అక్కడికి చేరటం ఒక్కటే పున్న చారి. మందూకుడు ఆ చివర కూడా కాపు పెట్టక పోతే, మనం బతికి బయటపడగలం. అలా కాకపోతే, ప్రాణం పున్నంతవరకూ పోరాడవాం," అన్నాడు.

"అంతకాక చేసేందుకు మరేముంది? నరభక్షికులకు అహారం అయే ముందు వాళ్ళల్లో కొందరినైనా, మన కత్తులకు అహారం చేద్దాం," అన్నాడు శేశపుడు. కోయ యువకుడు ఆపునన్నట్టు తలదించాడు.

ఆ విధంగా వాళ్ళు సారంగమార్గం కుండా నడిచి పాడుబడిన జావిని సమీపిస్తున్నంతలో, పై నుంచి అరిగిడి విన

బడింది. వెంటనే ముందు నడుస్తున్న జయమల్లు అగి, శేశపుడితో మెల్లిగా, "మనం భయపడ్డంతా అయింది. వాళ్ళు మన కొనం కావలా వేళారు," అన్నాడు.

శేశపుడు ఏదో అనబోయేంతలో వెనక నుంచి వెగంగా సమీపిస్తున్న అడుగుల చప్పుడూ, గుడ్డి వెలుగుూ కనిపించింది. వెంటనే ముగ్గురూ తమ తమ అయుధాలు గుప్పెళ్ళలో గట్టిగా బిగించి పట్టుకున్నారు. శేశపుడు, జయమల్లు ఘోరమైన ముందుకు వస్తూ, "వెన్నంటి వస్తున్న శత్రువులు మన మీద పడకముందే, మనం ముందుకు వెళ్ళి ఆ పైన కావలాపున్న





వాళ్ళ పని పట్టాలి. ఆ విధంగా మనకు ప్రాణాలతో బయటపడే అవకాశం చిక్కవచ్చు." అన్నాడు.

ఆ వెంటనే ముగ్గురూ వేగంగా ముందుకు పరిగెత్తసాగారు.

"హేయ్, ఆ దుర్గాదులు వచ్చేస్తున్నాడు, ప్రాణాలతో పట్టుకోండి," అంటూ చందమండూకుడు కేక పెట్టాడు. వాడి అనుచరులూ, జిత, శక్తివర్మలూ ఆయుధాలు చేతబట్టి లేచి నిలబడ్డారు.

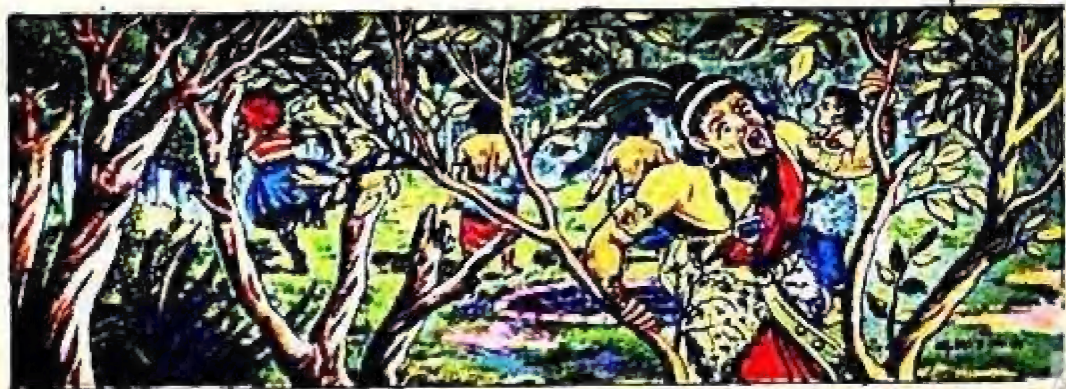
"కేకపుడి కేమి ప్రమాదం కలగకూడదు. వాడు వెంటలేండే మనం రాకాసి లోయలో ఏమి చేయలేం. జితా, శక్తి, బాగ్రత! వాడి కేమైనా ప్రమాదం జరిగిందో మిమ్మల్ని నిలుపునా, భస్మం చేసేస్తాను. తరవాత విచారించి తాళించెడు," అంటూ బ్రహ్మాదండి కేక పెట్టాడు.

బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడి కేకకు జవాబు అన్నట్టు, కేకపుడూ, జయమల్లూ, కొయ

యువకుడూ ఒక్క ఊపులో బావి నుంచి పై కెగిరివస్తూ, సంహల్లా గర్జించారు. అదే సమయంలో చాపులపున్న గురురుచ్చెట్ల లోంచి, "గురుజ్ఞానానందులకూ, ఔ!" అన్న కేకలు వినిపించినై. మరుక్షణంలో, ఒక పెద్దగంతు, "విప్పచ్చెట్ల మీద పున్న ఇరవైమంది యోధులూ, ముందు దిగి, ఆ బ్రహ్మాదండిని, మందూకుణ్ణి పట్టుకోండి! నేరేడుచ్చెట్ల చాటున పున్న నలభై యిద్దరూ, బావిలోకి దూకి, సారంగ మార్గాన వస్తున్న సరభక్షకుల్ని నేరకండి!" అంటూ భీకరంగా హెచ్చరించింది.

ఆ హెచ్చరిక వింటూనే "భద్ర మండూకా!" అంటూ మందూకుడూ, "ఉపాసకుల ఉడలమస్త్రి, కాలభైరవా!" అంటూ బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడూ బావి దగ్గర నుంచి ఎగిరి గంతేసి, అడవిలోకి పారిపోయేందుకు పరిగెత్తసాగారు.

—(ఇంకా ఉంది)







21

[సారంగ మార్గాన్నించి పారిపోయిన చందమందూకుడూ, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడూ కలిసి, అడవి మధ్య వున్న పొడువడిన బావి దగ్గర కేకపుడూ, బయమల్లుల కొనం కాపలా చేశారు. కాని, తిరా వాళ్ళు బావి నుంచి పైకి వచ్చే సమయంలో, దాపుల వున్న చెట్ల మీది నుంచి వచ్చిన కేక విని మందూకుడూ, బ్రహ్మదండి పారిపోసాగారు. తరవాత—]

కేకపుడూ, బయమల్లులూ, కొయ యువకుడూ కలిసి దూకారు. తండ్రిని చూడగానే కేకపు బావి నుంచి పైకి వస్తూనే పారిపోతున్న, చందమందూకుట్టి, బ్రహ్మదండి మాంత్రి కుట్టి చూసి అశ్చర్యపడ్డారు. వాళ్ళతోపాటు కొందరు నరభక్షకులు కూడా ఏక్కబలం కొందికి అడవిలోకి వరిగెత్తుతున్నారు. అంతలో దాపుల వున్న చెట్ల మీది నుంచి కేకపుడి తండ్రి ఆయిన ముసలివాడూ, గడేబంగ అనుచరు డైన కొయయువకుడూ కలిసి దూకారు. తండ్రిని చూడగానే కేకపు డికికలిగిన ఆనందం అంతా యింతా కాదు. అతడు చేతులు పైకెత్తి ఉల్లాసంగా ఒక్క కేక పెట్టి, 'అయ్యా' అంటూ ముందుకు పరిగెత్తవోయేంతలో, వెనక పొడుబడ్డ బావిలోంచి రణగణ ధ్వని వినిపించింది. అప్పటిగాని, కేకపుడికి, బయమల్లుకూ, తమను సారంగమార్గాన తరుముకు వస్తున్న నరభక్షకుల సంగతి గుర్తుకు రాలేదు.







వెంటనే వాళ్ళిద్దరూ, కోయియుపకుడూ వెనక్కు తిరిగి బావి కేసి రెండడుగులు వేసేంతలో, ముసలివాడు పెద్దగా నవ్వి, "ఆ దుర్గాడు రిద్దర్నీ హడలకొట్టాను. ఇప్పు చెట్లమీద వున్న ఇరవైమంది, నేరేడు చెట్లవాటున వున్న నలభైయిద్దరూ...అని కేక పెట్టగానే, ఆ నీచులు చారుకు పోయారు. ఇక ప్రస్తుతానికి ప్రమాదం లేదు," అంటూ ముందుకు రాబోయాడు.

తన తండ్రికి తమను వెన్నాడి వస్తున్న నరభక్షకుల సంగతి తెలియదని గ్రహించిన కేశవుడు చప్పున వెనుదిరిగి, "అయ్యా, ఇంకా మనకు ప్రమాదం తొలగలేదు. ఒక

మందకు మంద నరభక్షకులు సారంగ మార్గాన్నుంచి యిటు వస్తున్నారు..." అని హెచ్చరించే లోపలే, వదీ వన్నెందుమంది నరభక్షకులు కిచుమని అరుస్తూ, ఈటెలు పైకెత్తి బావిలోంచి బయటికి దూకారు. అదే సమయంలో ముసలివాడూ, కోయియుపకుడూ నిలుచున్నచోటుకు వెనకగా వున్న పొదల్లో నుంచి, "మనం అనవ సరంగా భయపడ్డాం. ముసలి వెధవ పెద్ద మోసం చేశాడు. అంకా కలిసి వాళ్ళు అయిదుగురే! చంపండి," అన్న చంద మందూకుడి కేక విసబడింది.

"కాలభైరవా, ఈపాసకుల ఊడల మర్రి...ఆ కేశపుణ్ణి చంపకండి! వాణ్ణి ప్రాణాలతో పట్టుకోండి. వాడు చస్తే యిక మనం బతికివుండి లాభంలేదు. రాకాని లోయ.....బంగారం.....వెండి.....అర్థ రాజ్యం..." అంటూ బ్రహ్మాదండి నెత్తి నేరూ కొట్టుకుంటూ అరవసాగాడు.

రెప్పపాటు కాలంలో తను అశించిన దానికి భిన్నంగా జరిగిపోవటం చూసి ముసలివాడు ఓ తృటికాలం నిర్విణ్ణు డయ్యాడు. ఎన్నో రోజుల తరవాత తను తన కొడుకును చూడటం జరిగింది. కాని, ఆ అనందానికి తను నోచుకోలేదు. ఇప్పుడు

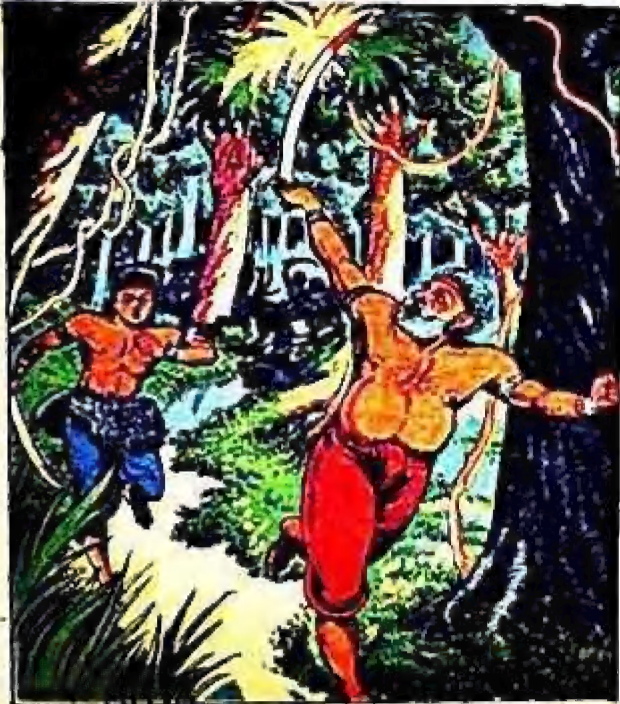


తనూ, తన కొడుకూ కూడా సరభక్షకులతో అన్నిటికీ తెగించి పోరాడాలి.

"చిన్న గడేజంగ! నువ్వేమీ భయపడకు. మన చేతుల్లో కత్తులున్నంతవరకూ మన నెవరూ ఏమీ చేయలేరు. ఊ! మహా చండి!" అంటూ ముసలివాడు సరభక్షకులతో పోరుకు తలపడ్డాడు.

ముసలివాడు పెట్టిన ముద్దు పేరుకు తగినట్టే చిన్న గడేజంగ అనహయ కూరుడు. తమ నాయకుడిలాగే అతడికి ప్రాణభయం అంటే ఏమిటో తెలియదు. అతడు కత్తి దూసి, తన కేసి పస్తున్న నలుగు వైదుగురు సరభక్షకుల్ని చెప్పి కొకడి చెప్పున కింద వదలొట్టాడు. కాని, సరభక్షకుల సంఖ్య పున్నకొండికి అధికం అవుతున్నది. చెట్ల చాటు నుంచి మిడతల దండులా వాళ్ళు ముందుకొచ్చి వదుతున్నారు. కేకపుడూ, జయమల్లూ, వాళ్ళ వెంట పున్న కోయ యువకుడూ భయంకరంగా పోరాడుతూ క్రమ క్రమంగా గుబురుగా పున్న చెట్ల కేసి తిరోగమించసాగారు.

"జ్యేష్ఠా, కనిష్ఠా! ఇంతమంది దుర్మార్గులతో నిలబడి యుద్ధం చేసి లాభం లేదు. అడవిలోకి పరిగెత్తండి. మేమిద్దరంకూడా అదే చేయబోతున్నాం. మిమ్మల్ని ఏదో

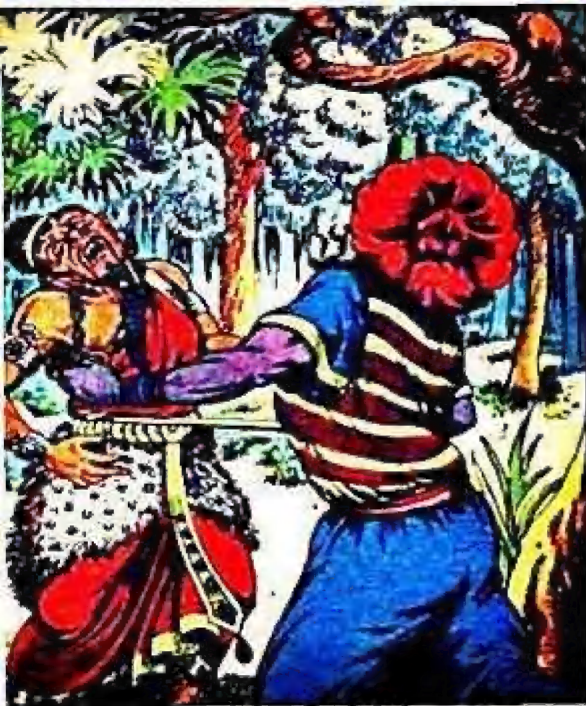


విధంగా కలుసుకుంటాను," అంటూ ముసలివాడు పెద్దగా కేక పెట్టి, తనను చుట్టూ ముట్టిన సరభక్షకుల్లో యిద్దరి కత్తితో సరికి. అడవి లోపలికి పరిగెత్త సాగాడు. చిన్న గడేజంగకూడా శత్రువుల మధ్య నుంచి దారి చేసుకుంటూ ముసలి వాణ్ణి అనుసరించాడు.

ఈలోపల కేకపుడూ, జయమల్లూ, కోయ యువకుడు కూడా, ఇక సరభక్షకులతో నిలిచి యుద్ధం చేయటం ప్రమాదం అని గ్రహించి, ఒకళ్ళకొకళ్ళు రక్షణగా పోరుతూ, కలిసికట్టుగా నిలబడి గుబురు చెట్ల కేసి పోసాగారు. కాని, సరభక్షకులు







మరింతగా కేకలు పెడుతూ 'వాళ్ళను చుట్టుముట్టేందుకు ముందుకు వస్తున్నారు.

"అ దుర్గాధులందర్నీ...కేకపుడితో సహా సరకండి. వాణ్ణి ప్రాణాలతో పట్టుకోవాలని చూసి లాభం లేదు. వాడు అది అవకాశంగా తీసుకుని మనవాళ్ళ నందర్నీ ఊచకోత కోస్తున్నాడు," అంటూ చండ మండూకుడు అరిచాడు.

"కేకపుణ్ణా...చంపటమా? హా, కాల తైరవా, రాకాసిలోయా!" అంటూ బ్రహ్మ దండి మాంత్రికుడు పెద్దగా మూలిగాడు.

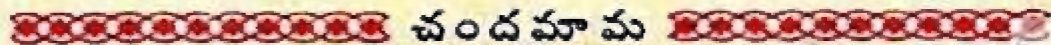
తన అనుచరులు కేకపుడి చేతిలో చావటం చూస్తున్న మండూకుడికి,



అ మూలుగు, ఎక్కడచెని కోపాన్ని తెప్పించింది. వాడు కళ్ళెర్ర చేసి, తన చేతి కర్రతో బ్రహ్మదండి దెక్కలో ఒక్క పాటు పాడుస్తూ, "ముసలి మంత్రాల పీనుగా! నువ్వు, ఈ లంకకు మహమ్మారిలా దాపురించావ్. అర్థరాజ్యం, ధనరాసులూ అంటూ నాకు ఆశ చూపి, నా అనుచరులందర్నీ, ఆ కేకపుడి కత్తికి బలి అయ్యేలా చేస్తున్నావ్. నిన్ను బతికుండగానే చర్మం వలిపించి, డప్పు కట్టిస్తాను," అన్నాడు.

మండూకుడి కర్ర దెబ్బ తింటూనే బ్రహ్మదండి పెద్దగా కేక పెట్టి, "సరభకి కేకవరా! తమ కోయ్య కరవాలంత అంత భాటిగా పొడవకండి. నేను కరీరంలో ప్రాణం వుండికాక, కేవలం మంత్రాల బలంతో బతుకుతున్నాను. తమరు కెల విచ్చినట్టు నేను, ముసలి...వయోవృద్ధుణ్ణి కాను; మంత్ర వృద్ధుణ్ణి!" అన్నాడు.

"విచ్చి మొత్తుకున్నావ్! అంత మంత్ర శక్తి వున్నవాడివైతే, అదుగో, ఆ కేకపుడూ వాళ్ళు, నా అనుచరుల్నుంచి తప్పుకుని అడవిలోకి పారిపోతున్నారు. వాళ్ళను నిలువరించు, చూతాం!" అన్నాడు మండూకుడు, చేతికర్రను మరోసారి బ్రహ్మ దండి దెక్కకేసి గురిపెట్టి.





బ్రహ్మాదండి రెండు చేతులతో మండూకుడికి సమస్కరించి, వణికిపోతూ, "నరభక్షి శమంతకమనీ! తమ హస్తదారుకాన్ని కాస్త వెనక్కు మళ్ళించండి. సరి... కావాలంటే ఆ కేశవుణ్ణి వాడి అనుచరులనూ పున్న చోటనే నిలుపునా భస్మం చేయగలను. ఈ లంకను అలా గాలిలోకి లేపి కిరసాగరం మధ్య దింపగలను. అష్టగ్రహ కూటమి కల్పించి, సముద్రాలను పొంగించి, లోకాన్ని....."

బ్రహ్మాదండి వాచాలతకు రెద్దిప్రాయిన చండమండూకుడు తన చేతికర్రతో అతడి భుజాన గట్టిగా ఒక్క పోటు పోడింది, "నక

ని వాగుడు కట్టిపెట్టు!" అంటూ తన కేసి పరిగెత్తి పస్తున్న అనుచరులను కలుసుకునేందుకు ముందుకు నడిచాడు.

రెప్పతూ రోస్తూ వచ్చిన నలుగురైదు గురు నరభక్షికులు తమవంటి మీది గాయాలను, చండమండూకుడికి చూపుతూ, "మహామండూకా! మా చేతనైనదంతా చేశాం. కాని ఆ దుర్మార్గులు మన వాళ్ళల్లో చాలా మందిని చంపి, మండూక పర్వతాల కేసి పారిపోయారు," అన్నారు.

చండమండూకుడు ఆ మాటలు వింటూనే నిలువెల్లా కంపించాడు. అతడికి కేశవుడూ, బయమల్లుల సుంచి తనకు







గాలింది పట్టుకురావారి. వాళ్ళ కవాలను నాకు తెచ్చి చూపినా పరవాలెదు. అలా జరగక పోయిందో..." అంటూ చేతి కర్రను గట్టిగా తాటించాడు.

"అ కేకపుణ్ణి మాత్రం..." అంటూ విమో చెప్పివేయిన బ్రహ్మదండి, మందూకుడి రౌద్రాకారం చూసి గట్టిగా నేచి మూసుకున్నాడు. మందూకుడు అశ్రుర్యంగా చుట్టూ కలయ చూసి, తరవాత బ్రహ్మదండి కేసి తల తెప్పి, "అన్నట్టు నీ అంగ రక్షకు రిద్దరూ ఎక్కడా కనిపించరేం? వాళ్ళెటయినా పారిపోలేదు గదా!" అన్నాడు అనుమానంగా

చండమందూకుడి మాటలు వింటూనే బ్రహ్మదండి ఉలిక్కి పడ్డాడు. అతడికి యింతపరకూ జిత, శక్తి పర్యులను గురించిన అలోచనే రాలెదు. తనను ఈ నర భక్షకులకు వదిలి, వాళ్ళిద్దరూ క్రమంగా ఈ లంక నుంచి పారిపోయారా అన్న అనుమానం అతడికి కలిగింది. ఆ వెంటనే బ్రహ్మదండి పెద్దగా గొంతెత్తి, "జిత, శక్తి! ఎక్కడ?" అంటూ కేక పెట్టాడు.

ఆ వెంటనే అల్లంక దూరాన పున్న చెట్ల మీది నుంచి, "వస్తున్నాం బ్రహ్మదండి, వస్తున్నాం!" అంటూ జిత, శక్తి పర్యులు

ప్రాణగండం కలగ పచ్చన్న వయం పట్టుకున్నది. ఒకసారి వాళ్ళ నుంచి ఎలాగో చాపు తప్పించుకు పారిపోగలిగాడు. పైగా వాళ్ళకు తన రహస్య సారంగం గురించి కూడా తెలిసిపోయింది...

"ఆ దుర్గాధులు ముగ్గురూ కొండల్లోకి పారిపోయారు! ఈ ముసలివాడూ, వాడి వెంట పున్న కొయ వెధవా, అడవుల్లోకి పారిపోయారు! ఇంతమంది మిరుండి, వాళ్ళ నెలా పారిపోసిచ్చారు?" అంటూ మందూకుడు తన అనుచరుల్ని నానా తెట్టూ తెట్టి, "ఇక వెళ్ళండి! చెప్ప సూర్యోదయం లోపల వాళ్ళు అయిదుగురిని







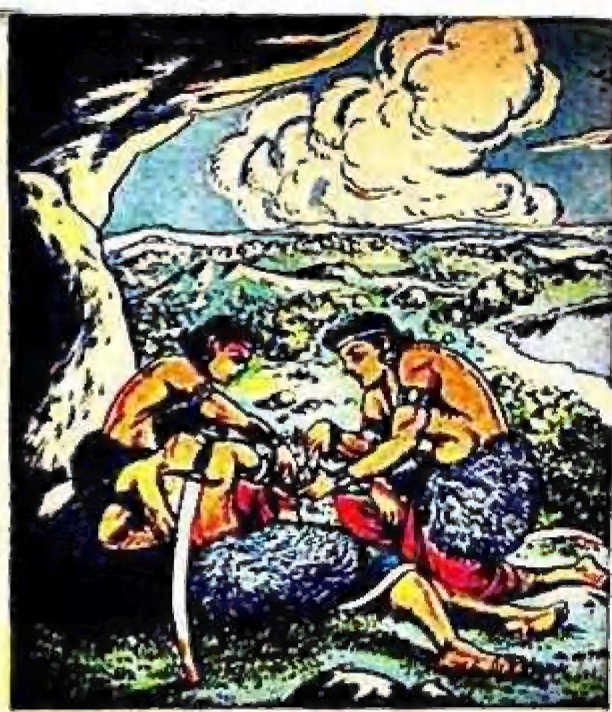
బదులు కేక పెట్టి, కోతుల్లా కోమ్ముల్లో నుంచి కిందికి దూకారు.

"అక్కడ యింత భయంకర పోయ జరుగుతూంటే, మీరు పిరికిపందల్లాగా చెట్లల్లో దాక్కున్నారన్నమాట!" అన్నాడు చందమందాకుడు కోపంగా.

"చెట్లల్లో దాక్కోవటమా! మేమా?" అంటూ జీత శక్తి వర్మలు జబ్బులు చరుస్తూ వచ్చి, "అ జయమల్లు ఎడమ చేతిని నరికిం దెవరు? అ ముసలివాడి ముక్కు ఎగిరి కిందపడేలా కత్తి వెనరించెవరు? మేమే! మేమే!" అన్నారు.

చందమందాకుడు వాళ్ళద్దరి కేసి అనుమానంగా చూశాడు. బ్రహ్మాదండి ముఖం చిల్లించి, "అలాగా, అహా! నే ననుకుంటూనే వున్నాను. మీరు శూరులు, విరులు! సరే, యిక వెళ్ళి అ దుర్మార్గులు కొండల్లోకి పారిపోయారట, వెతికి పట్టుకు రండి!" అంటూ మందాకుడు చూడకుండా వాళ్ళకు సొంబ్బు చేశాడు.

బ్రహ్మాదండి, చందమందాకుడూ ఈ విధంగా యిక్కడ గొడవ పడుతూంటే, సరభక్షికుల నుంచి తప్పకు పారిపోయిన కేశవుడూ, జయమల్లు, కోయ యువకుడూ లంకలోని కొండ ప్రాంతాలకు చేరి,



దాక్కునేందుకు అనువైన గుహ కోసం వెతకసాగారు. ఒక్క కేశవుడికి తప్ప, తతిమ్మా యిద్దరికీ సరభక్షికులతో జరిగిన పోరులో గాయాలు తగిలినై. అన్నీ చిన్నచిన్న గాయాలు, పెద్ద ప్రమాదమైనవేం కాదు. కోయయువకుడు తనకు తెలిసిన మూలికలూ, అకులూ కలిపి తన గాయాలకూ జయమల్లు గాయాలకూ, కట్టు కట్టాడు.

కొండ దిగువ నుంచి వస్తున్న హెచ్చరికలూ, కేకలా వల్ల సరభక్షికులు తమను పట్టుకునేందుకు కొండలు గాలిస్తున్నారని కేశవుడికి, అతడి అనుచరులకూ తెలిసి పోయింది. కేశవుడికి తన తండ్రిని గురించిన





విచారం పట్టుకున్నది. అతడు సరఫరకు  
లకు దొరకకుండా పారిపోయి వుంటాడా?

"కేకవా! నీ తండ్రిని గురించి దిగులు  
పెట్టుకోకు. అతడు మనలాగే అడవుల్లోకి  
పారిపోయి వుంటాడని నా నమ్మకం.  
ఇదుగో, మనం ఈ గుహలో చాక్కుం  
చామా?" అంటూ జయమల్లు అక్కడ  
రాళ్ళలో వున్న చిన్న కంతలో నుంచి  
లోపలికి చూశాడు.

మనిషి పట్టిపట్టనంత సన్నగా వున్న  
కంతలో నుంచి మెల్లిగా బొరబడి ముగ్గురూ  
ఆ వెనక కొంచెం వికలంగా వున్న గుహ  
లోకి వెళ్ళారు.

గుహలో అడుగు పెడుతూనే కొయ్య  
యపకుడు ఎగిరి గంతెని, "ఇక్కడే  
రెండు శవాలున్నవి!" అన్నాడు భయంగా.

జయమల్లు గుహ లోపలి భాగంలోకి  
వరకాయించి చూశాడు. అక్కడ అతడికి  
రెండు మానవ కంకాళాలు కనిపించినై.

అతడు నవ్వుతూ కొయ్యయపకుడికేసి తిరిగి,  
"అవి శవాలు కాదు; పట్టి బొమికల  
గుళ్ళు. భయపడకు. వాటికి నున్నం  
పాగులకూ తేడా ఏమీలేదు, మనం..."

జయమల్లు మాట వూర్తి చేసి లోపలి  
'బున్' మంటూ పెద్ద శబ్దం అయింది.  
ఆ మరుక్షణాన ఫెళఫెళ మంటూ ఒక  
రాయి గుహ వెనక నుంచి లోపలికి దఫి  
మంటూ వడింది. గుహ అంతా వెలుగుతో  
నిండిపోయింది. కేకవడూ అతడి అను  
చరులూ అక్కడికి పరిగెత్తి బయటికి తిరిగి  
చూశారు. వాళ్ళకు కలిగిన భయాశ్చర్యాలు  
అంతా యింతా కాదు.

ఒక మహాసర్పం, వాళ్ళు కని విసి  
ఎరుగని ఒక భయంకర మృగంతో చావు  
బతుకుల పోరు బరువుతున్నది. సర్పం  
కొట్టే బుసలూ, భయంకర మృగం పెట్టే  
అదుపులూ విసి ముగ్గురూ ప్రాణభయంతో  
తల్లడిల్లి పోయారు. —(గంకా వుంది)







## రాక్షసి త్రాయము

22

[కేశవుడూ, అతడి వెంటవున్న వాళ్ళుకూ, కేశవుడి మునదితండ్రి, అతడి అనుచరుడు కోయ యువకుడూ కనిపించారు. కాని, అక్కడ నరభక్షకులతో జరిగిన యుద్ధంలో, తిరిగి ఎటువాళ్ళు పారిపోయారు. కొండ శిఖరాన్ని చేరిన కేశవుడూ, అతడి అనుచరులకు ఒక మహా నర్మం, ఒక భయంకర మృగంతో చేస్తున్న పోరాటం కనిపించింది. తరవాత-]

కేశవుడూ, జయమల్లూ గుహలో విర్బుడిన కంత నుంచి బయటికి చూస్తూంటే, కోయ యువకుడు గుహలోని చీకటి కోణాలన్నీ వెతకసాగాడు. అతడికి ఒక మూల కొన్ని విల్లంబులు కనిపించినై. అతడికి ఎక్కడ లేని ధైర్యం కలిగింది. ఒక విల్లు చేతికి తీసుకుని, దానికి తాడు తగిలించి, అంబుల పొదిని భుజాన వేసుకుని, వాడు కేశవుడూ, జయమల్లుల దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

జయమల్లు కోయయువకుడి కేసి అక్కర్లంగా చూస్తూ, "గోమాంగ! ఇవన్నీ ఎక్కడివి? దానిం ఎక్కు పెట్టుకున్నా వెందుకు? దానితో భయంకర మృగాన్ని చంపాలనుకుంటున్నావా?" అని అడిగాడు.

కోయగోమాంగ అవునన్నట్టు తలవూచి, బాణాన్ని పదలబోయేంతలో కేశవుడు చప్పున వెనుదిరిగి, అతడి చెయ్యి పట్టుకుని, "నువ్వు చెయ్యబోయేది చాలా ప్రమాద







"ఈ బాబాలూ యివి బహుశా, అక్కడ వున్న రెండు కంకాలి తాలూకువయి వుంటవి. ఏళ్ళిద్దరూ యిక్కడికి ఎందుకు వచ్చినట్టు? ఎలా మరణించినట్టు?" అన్నాడు బయమల్లు.

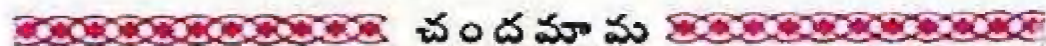
"ఆ ప్రశ్నకు బవాబు కనుక్కునేలోపల మనంకూడా వాళ్ళతో చేరిపోవలసి రావచ్చు. ఆ తరవాత మన వెనక వచ్చినవాళ్ళు, మన కంకాలిను చూసి, యిలాంటి ప్రశ్నలే వెనుకుంటారు!" అన్నాడు కేశవుడు విసుగ్గా.

బయమల్లు ఏదో చెప్పబోయేంతలో, గుహ వెనకభాగం మీదికి, భయంకర మృగం, మహాసర్పం ఉప్పెసలా వచ్చి పడినై. వాటి తాకిడికి గుహ అంతా కంపించి పోయింది. కేశవుడూ, అతడి అనుచరు లిద్దరూ గుహలో బోల్లాపడిపోయారు. గుహ మధ్య భాగం రెండుగా విచ్చిపోయి, ఫెళ ఫెళ మంటూ రాళ్ళూరప్పరూ అందులోకి బొడ్లకుపోయినై. కేశవుడూ, అతడి స్నేహితులు కూడా వాటి వెంట కింద అగాధం లోకి పడిపోయారు.

ముగ్గురికి బెబ్బలు కగిలినై. శరీరమంతా రాళ్ళ మధ్య పడటంతో గీచుకుపోయింది. కాని, వాళ్ళ కత్తులూ, ఎల్లంబులూ వాళ్ళతో పాటు కింది అగాధంలోకి పడిపోయినై.

కరమైనవని. నీ బానం బెబ్బకు ఆ రెండులో ఏదీ చాపకపోగా, అవి రెండూ కలిసి మన మీదికి విరుచుకుపడినా పడవచ్చు. వాటి నెందుకు రెచ్చకొట్టటం? అసలు ఈ ఎల్లంబులు నీ వెక్కడ సంపాదించావ్?" అని ప్రశ్నించాడు.

కాయగమాంగ గుహలోని ఒక చీకటి మూలకు చేయి చూపాడు. కేశవుడు అక్కడికి పరిగెత్తి, ఒక ఎల్లూ, కొన్ని అంబులూ చేతికి తీసుకుంటూ, "ఇవి యీ సమయంలో మనకెంతో అవసరం. కత్తులు తప్ప అన్ని పోగట్టుకున్నాం. ఇక గుహ నుండి బయటపడదామా?" అన్నాడు.



చందమామ





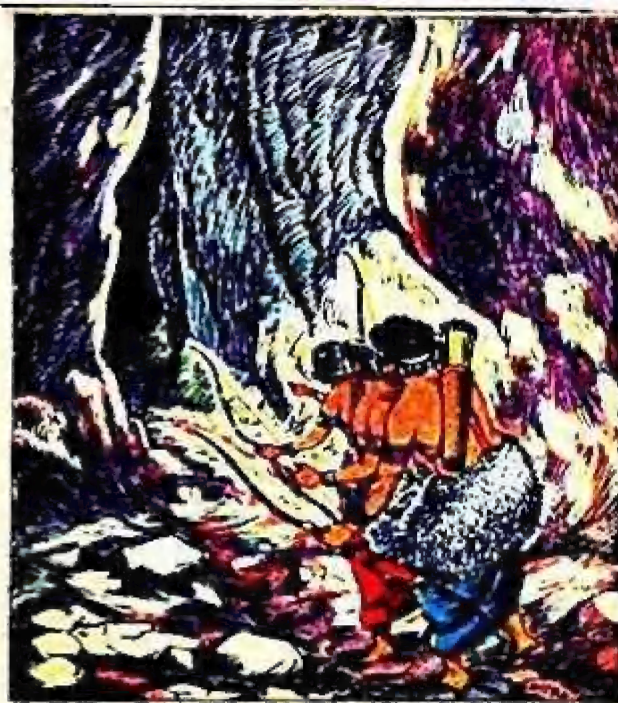
ముగ్గురూ ఒళ్ళు దులుపుకుంటూ లేచి నిలబడ్డారు. అంత ప్రమాదంలో చిక్కినా, ఏకాలో చెయ్యో విరగనందుకు, వాళ్ళు చాలా సంతోషించారు.

"మనం గొప్ప అదృష్టవంతులం!" అన్నాడు కేశవుడు.

"అందుకేం సందేహం! కాని, ఈ చీకటి కోసం లోంచి బయటపడటం ఎలా? అదీ యిప్పటి సమస్య!" అన్నాడు బయ్యమల్లు.

కోయగోమాంగ్, ఆగాధం వెంట కొంచెం దూరం మోకాళ్ళ మీద పొకిపోయి, ఒక మలుపు తిరిగి, "కేశవా, బయ్యా! మనకు వచ్చిన ప్రమాదం ఏమీ లేదు. మనం కొండ పాట్లోని గుహ కందరాల్లో చిక్కుకుపోయాం. కాని, ఎక్కడినుంచో కొంచెం వెలుగు వచ్చి పడుతున్నది. మనం సురక్షితంగా యిక్కణ్ణించి బయటపడొచ్చు." అన్నాడు. గోమాంగ్ మాటలు వింటూనే కేశవుడూ, బయ్యమల్లూ ఆశ్రంగా అతడున్న చోటుకు వరిగిపోయారు. వాళ్ళకూ అంత దూరానవున్న సారంగంలో కొద్దిపాటి వెలుగు కనిపించింది. కాని, అది ఎటునుంచి వస్తున్నదో మాత్రం అర్థం కాలేదు.

"నరే, యిక మనం బయలుదేరుదాం. యిక్కడ ఎటు చూసినా గుహ మార్గాలు



కనివిస్తున్నవి. దేని వెంట వెళితే, మనం బయలు ప్రదేశాన్ని చేరగలమో అర్థం కావటంలేదు," అన్నాడు బయ్యమల్లు.

కేశవుడు మౌనంగా ముందుండి దారి తీశాడు. అతడికి తన ముసలితండ్రిని గురించిన దిగులుతోపాటు, యిప్పటి తన స్థితి కూడా దిగులు పుట్టిస్తున్నది. బహుశా, యిక్కడ అడ్డదిడ్డంగా వున్న సారంగ మార్గాల్లో చిక్కుకుని, తనూ, తన స్నేహితు లిద్దరూ మరణించవచ్చని కూడా అతడు భావించాడు.

ముందు నడుస్తున్న కేశవుడికి కొంత దూరం పోయిన తరువాత, హఠాత్తుగా







మార్గం రెండు మూడు నైపులకు చిలి పోవటం కనిపించింది. తను వాటిల్లో దేని వెంట వెళ్ళాలి? అన్న ప్రశ్న అతడికి ఎదు రయింది. అతడి తటవటాయింపు గ్రహం దిన వాదిలా వెనకవున్న జయమల్లు, "కేవల! అలోచించేందు కేముంది? ముక్కుకు నూటిగా నడుపు. ఈ కాస్త గుడ్డివెలుగు వున్నంతవరకూ, మనం నిరక చెందనవసరంలేదు," అన్నాడు.

జయమల్లు మాట ముగించేలోపల, ఎడమవైపునున్న సారంగ మార్గానుంచి కిడుమన్న వికృత ధ్వని వినిపించింది. ఆ వెంటనే రెక్కలల్లాడినప్పడయే తపతప

మనే ధ్వనిలాటి శబ్దం వెనబడింది. కేవలడు చప్పున కత్తి దూని మార్గం మలుపు తిరిగి నిశ్చేష్టుడయిపోయాడు. అతడి వెనకవున్న జయమల్లుకు కలిగిన అశ్చర్యం అంతా యింతా కాదు. గోమంగేమాంగ 'దయ్యం' అంటూ కిడుమన్నాడు. జయమల్లు చిగ్గ రగా నవ్వాడు. కేవలడు తన అంబుల పాది కేసి చేయి పొనిచ్చాడు. గోమాంగ, ఆ సరికే బాణం ఎక్కుపెట్టి వున్నాడు.

సారంగ మార్గంపైనే ఎగుడుదిగుడుగా వున్న రాళ్ళమీద నిలువెత్తునవున్న ఒక నల్లని అకారం తారల్లాడుతున్నది. ఆ గుడ్డి వెలుగులో కూడా ఆ అకారం నేటివళ్ళు తళతళ మెరుస్తున్నది.

"గోమాంగ, అది దయ్యం కాదు. దయ్యపు గద్దీలం! బాణం ఎక్కుపెట్టావు గదా, గురిగా దాని తలమీద తగిలేలాకొట్టు!" అన్నాడు జయమల్లు. అదే క్షణంలో గోమాంగ వదిలిన బాణం రివ్వమంటూ వెళ్ళి, దయ్యపు గద్దీలం తలను తాకింది. గద్దీలం కిడుమంటూ ఆరింది పల్లటిలు కొడుతూ కిందపడిపోయింది.

గోమాంగ ముందుకు వెళ్ళి గిలాగిలా కొట్టుకుంటున్న గద్దీలాన్ని ఒక అంబుతో పాదిచి చూస్తూ, "అడవిలో వుట్టి అడవిలో



పెరిగిన వాస్తవికత, అంత పెద్ద గర్వికాన్ని నే నెన్నడూ చూడలేదు," అన్నాడు.

"అ మాట కొస్తే, నేనూ చూడలేదు. మన మేదో ఒక వింత ప్రపంచంలోకి వెళ్తున్నామని నా అనుమానం," అన్నాడు బయ్యమల్లు.

"బహుశా, యిదే రాకానిలోయకు వెళ్ళు మార్గమేమో!" అన్నాడు కేశవుడు.

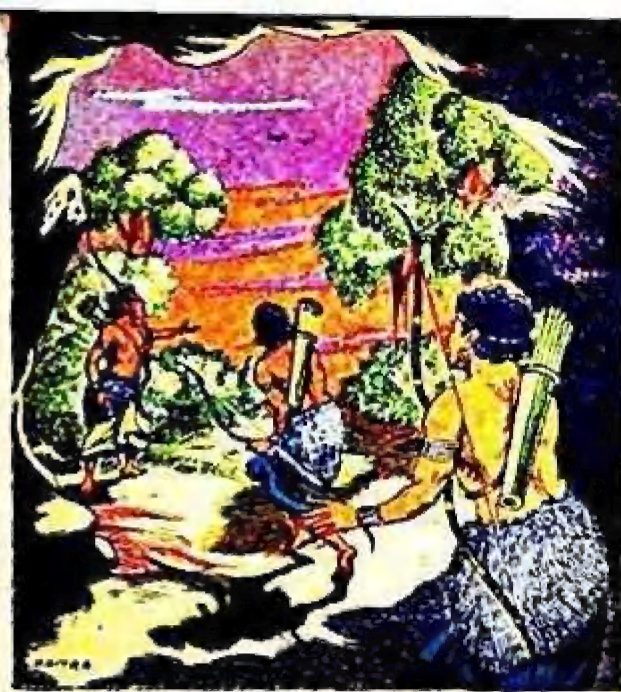
"మీకేమైనా అరుపులు... తోడేళ్ళ అరుపుల్లాంటివి, వినబడుతున్నావా?" అని ప్రశ్నించాడు, కొయగేమాంగ్.

కేశవుడూ, బయ్యమల్లు ఓ క్షణకాలం అగి, "అవును, ఏదో జంతువులు మొహగుతున్న ధ్వని అస్పష్టంగా వినబడుతున్నది," అన్నాడు అశ్చర్యంగా.

"అయితే యిక మనం బయట పడ్డట్టే. తోడేళ్ళున్నచట, కావలసినంత వేట పుంటుంది. తినేందుకు కొల్లలు కొల్లలు!" అన్నాడు గేమాంగ్ ఉత్సాహంగా.

"ముందు మనం గజిబిజిగా వున్న, ఈ సారంగమార్గాల నుంచి బయటపడ్డప్పుడు గదా, తిండి మాట," అన్నాడు కేశవుడు.

"నావి పాము చెవులు! నన్ను చారి తియసియంది. నూటిగా ఆ తోడేళ్ళ మంద మధ్యకి తిసుకుపోతాను," అంటూ గేమాంగ్



చెవులు రిక్కించి, తోడేళ్ళ అరుపులు ఏవైపు నుంచి వస్తున్నవో పగడుతూ ముందు సడప సాగాడు. నాలుగైదు నిమిషాల కాలం సారంగ మార్గాల్లో నడిచిన తరవాత, వాళ్ళకు హఠాత్తుగా ఒక గుహ వైపు నుంచి కళ్ళు మిరుమిట్లు కొలిపే వెలుగు కనిపించింది. ముగ్గుడూ ఉత్సాహంతో ఎగిరి గంతులేకారు. గుహ బయట చిన్నచిన్న పాదచూ, కొంచెం దూరంలో పెద్దపెద్ద చెట్లూ వాళ్ళ కంట బడినై. తోడేళ్ళ అరుపులు కూడా మరింత దగ్గరగా వినిపించసాగినై.

కేశవుడూ, అతడి అనుచరులూ వెలుగు వస్తున్న గుహ ద్వారం నుంచి బయటికి





వచ్చారు. గుహ ముందు ఒక వక్కగా సమతలంగా వున్న ప్రదేశంలో, పది వన్నెందు జింకలూ, కొన్ని లేళ్ళూ మందగా నిలబడి వున్నవి. వాటి చుట్టూ గుండ్రంగా తిరుగుతూ నాలుగు తోడెళ్ళు పెద్దగా ఆడుస్తున్నవి. తమను సమీపంచవచ్చే తోడెళ్ళను, మెరితిరిగిన కొమ్ములు గల జింకలు కొన్ని తలలు వంచి పొడిచేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నవి. "తోడెళ్ళను ఎదిరించే జింకలను, నేనెక్కడా చూడలేదు," అన్నాడు బయమల్లు.

"అది నీ దురదృష్టం. ప్రాణరక్షిణుకు, తోడెలును చంపిన కొండ గ్ర్రేను నేను

చూశాను," అన్నాడు కోయగోమాంగ. వాళ్ళి విధంగా మాట్లాడుకునేంతలో తోడెళ్ళ దృష్టి వాళ్ళమీద పడింది. అవి చప్పున జింకల చుట్టూ తిరిగేవల్లా అగి, కొరలు చాస్తూ, ఆ ముగ్గురికేసి రాసాగినై. కేశపుడు బాణం ఎక్కుపెట్టి ఒక తోడెలును కొట్టాడు. బాణం గుండెల్లో తగలగానే, తోడెలు పెద్ద పెట్టున ఆరింది, ఎగిరి అంత దూరాన పడింది. మిగతా తోడెళ్ళు భయంకరంగా మొరుగుతూ కేశపుడూ వాళ్ళున్న చోటుకు పరిగెత్తిరాసాగాయి. గోమాంగ, బయమల్లు కూడా బాణాలు ఎక్కుపెట్టి వదిలారు. గోమాంగ చెబ్బుకు మరొక తోడెలు కింద





పడింది. తతిమ్మా తోడెళ్ళు రెండూ ఒక్క  
జీలు నిలబడి, తరవాత పెద్దగా మొరిగి,  
బండరాళ్ళ మీది నుంచి దూకుతూ అడవి  
లోకి పారిపోసాగినై.

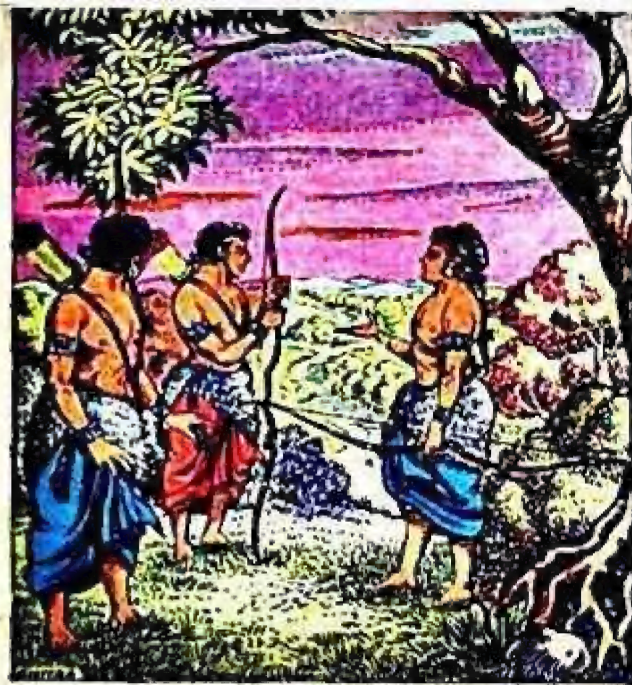
కోయ గోమాంగ్ పెద్దగా నవ్వి, "అరె,  
జింకలూ, లెళ్ళూ ఎక్కడ?" అంటూ  
అశ్చర్యపడ్డాడు.

"నువ్వు చూడలేదా? అవి ఎప్పుడో పారి  
పోయినై. తోడెళ్ళ దారినుంచి తప్పకుని,  
మన దారిని పడేందుకవేమీ తెలివి తక్కువవి  
కాదు," అన్నాడు శేకపుడు.

"నాకు చచ్చే అకలెస్తున్నది, దొరికితే  
ఒక లేడిని తినేయగలను," అన్నాడు  
గోమాంగ్.

"అందరికీ అకలిగానే వుంది. కాని,  
మనం మందూకుడూ, బ్రహ్మాదండి అను  
చరుచ్చుంచి ప్రమాదం రాకుండా చూసు  
కోవాలి. వాళ్ళు మన కోసం కొండలూ,  
గుట్టలూ గాలిస్తున్నారు," అన్నాడు  
బయమల్లు.

కోయ గోమాంగ్ చుట్టూ ఓమారు కలయ  
చూసి, "నన్నదిగితే, అనలిది సరభక్షకుల  
లంకే కాదంటాను. ఇక్కడి చెట్లూ చెమలూ,  
ఈ కొండ తీరూ అంతా చిన్నంగా వున్నది.  
ఏమంటావ్, శేకవా?" అన్నాడు.



శేకపుడు కూడా చుట్టూ పరీక్షగా చూసి,  
"మనం బహుశా, కొండ గుహల్లో కందరాల్లో  
పడి, మరో లంకకో, దేశానికో చేరినా చేరి  
వుండొచ్చు. అయినా, మన జాగ్రత్తలో  
మనం వుండాలి," అంటూ బయమల్లు శేసి  
తిరిగి, "మల్లూ, మా అయ్య సరభక్షకులకు  
దొరక్కుండా పారిపోయి వుంటాడంటావా?"  
అని ప్రశ్నించాడు.

"ఓరే, అందుకు సందేహమా? మీ  
అయ్యకన్న జెత్తులమారిని నే నెక్కడా  
చూడలేదు. చెట్ల మీద వుండి, అంతమంది  
సరభక్షకుల్ని ఎలా హడలకొట్టాడో చూశావు  
గదా? ఆ వెంట వున్న చిన్న గడబంగ





చైతన్యసాహసాల్లో నింహం అంటే నమ్ము." అన్నాడు జయమల్లు.

జయమల్లు మాటలతో కేశవుడికి కాస్త ఉత్సాహం కలిగింది. అతడు అడవి వెళ్లి చూస్తూ, "మనం ముందు ఏదైనా అహారం సంపాదించాలి. నాకు దాహంకూడా అవుతున్నది. ఈ దగ్గర్లో ఎక్కడో నీరుండకపోదు," అంటూ ముందుకు సడిచాడు.

ముగ్గురూ కొండ సమీపాన్నుంచి, నిశ్చలంగా కదిలి అడవిలోకి నడవసాగారు. అప్పటికి సూర్యుడు కొంచెంగా ఘడమట దిక్కుకు వాచాడు. ముగ్గుర్ని అకలి దాదిస్తున్నది. చెట్లనెమైనా పళ్ళుగాని, తేనె తుట్టెలుగాని దొరుకుతవేమో అని గోమాంగతల ఎత్తి పరీక్షగా చూస్తూ నడవసాగాడు. అట్లా నడుస్తున్న గోమాంగ హఠాత్తుగా ఒక కాలుఘామిలోకి గుచ్చుకుపోవటంతో పెద్దగా కేక పెట్టాడు. పక్కనే వున్న జయమల్లు అతడి జబ్బు పుచ్చుకుని వెనక్కు లాగాడు.

చూడటానికి సమతలంగా వున్న ఆ ప్రదేశంలో, ఏ కారణంవల్ల గోమాంగ ఊబిలో చిక్కుకున్నవాడిలా ముందుకు పడబోయాడో వాళ్ళకు అర్థంకాలేదు. కేశవుడు అక్కడ అడ్డదిడ్డంగా పడివున్న చెట్ల కొమ్మల్ని, చెమ్మల్ని తొలిగించాడు. దిగువను వాళ్ళకు ఒక గొయ్యి కనిపించింది. అందులో నిలువునా పాతిపున్న గనిక కర్రల మీద ఒక పులి కొన పూపిరితో కొట్టుమిట్టాడుతున్నది.

"ఐదీ, మనుమల కొనమో, జంతువుల కొనమో ఎవరో పెట్టిన మాటు. కాస్తలో ప్రమాదంతప్పుకున్నాం," అన్నాడు కేశవుడు. అదేసమయంలో అన్ని వైపులనుంచి, రాళ్లూ, కర్రలూ వాళ్ళమీదకు జడివాసలా వచ్చి పడసాగినై. కేశవుడూ, అతడి అనుచరులూ విల్లంబులు పైకెత్తి, ఘామిమీద దౌర్లా పడుకుని, చుట్టూ కలయ చూడసాగారు. ఎక్కడా మనిషి బాడ లేదు.

—(ఇంకా వుంది)







23

[కేశవుడూ, అతడి అనుచరులు గుహ కందర్బాలో పడి, తిరిగి తిరిగి కొంత సేపటికి బయటికి వచ్చారు. జింకలను చంపేందుకు కారణాదు తున్న కొన్ని తోడెళ్ళు వాళ్ళ మీద పడినై. వాటిని చంపి, ముగ్గురూ అడవిలోకి బయలు దేరింతలో, అన్ని నైపుల నుంచి రాళ్ళూ, గ్రర ముక్కలూ బడివానలా వాళ్ళ మీదికి వచ్చి పడసాగినై. తరవాత]

కేశవుడు తను దాక్కున్న రాతి చాటు నుంచి మెల్లిగా పాకుతూ, జయమల్లూ, కోయ గోమాంగలు వున్న చాటుకు వెళ్ళి చిన్న గొంతుతో, "జయమల్లూ! మనం తిరిగి నరభక్షకుల వాతపడలేదు గదా?" అని ప్రశ్నించాడు.

జయమల్లు అడ్డంగా తలాడిస్తూ, "ఏళ్ళు నరభక్షకులై వుండను. ఇంత నిశ్శబ్దంగా, మన కంటికి కనపడకుండా దాగివుండి,

మన మీద దాడి చేస్తున్నారంటే, ఏళ్ళవర మరొకజాతి మానవులు. నరభక్షకులైతే పెద్ద రణగొణధ్వని చేసేవాళ్ళు," అన్నాడు.

కేశవుడు మరేదో మాట్లాడబోయేంతలో రాళ్ళుపడటం అగిపోయింది. ఒకటి రెండు కీబాల నిశ్శబ్దం తరవాత, జయమల్లు వున్నచాటు నుంచి మోకాళ్ళమీద లేచి, ముందుకు చూశాడు. అతడితోపాటు కేశవుడూ, కోయగోమాంగ్ లేవబోయేంతలో,

'చందమామ'







చెట్ల చాటు నుంచి పెద్ద కేక వినబడింది: "వాళ్ళ ముగ్గుర్ని ప్రాణాలతో పట్టుకొండి. రెక్కల మనుషులకు యిద్దాం. మన జాతి వాళ్ళు ముగ్గురు బతికినా బతికినట్లే!"

రెక్కల మనుషులు, మన జాతివాళ్ళు; అన్న మాటలు వింటూనే, జయమల్లు ఎగిరి లేచి నిలబడి, "ఇక అడవి లోపలికి పరిగెత్తుదాం రండి," అంటూ గుబురుగావున్న చెట్ల కేసి పరిగెత్తసాగాడు. కేశవుడూ, కొయగోమాంగ్ అతణ్ణి అనుసరించబోయేంతలో, దుక్కలా వున్న ఒక అడవిజాతివాడు పెద్ద కర్రతో గోమాంగ్ మీదికి వచ్చాడు. గోమాంగ్ అ కర్రతోనే, వాణ్ణి మెడ మీద గట్టిగా పాడిచి

ముందుకు పరిగెత్తాడు. కేశవుడు కూడా అతణ్ణి అనుసరించాడు.

అడవిలోకి చాలా దూరం పరిగెత్తిన తరవాత ముగ్గుడూ రొప్పకూ రొస్తూ ఒక చెట్టుకింద కూచున్నారు. క్షత్రువులు తమను తరుముకు రావటం లేదన్న నమ్మకం వాళ్ళకు కలిగింది. 'రెక్కల మనుషులు' అన్న మాట కొయగోమాంగ్ కు బిదురు పుట్టించింది. అతడు కేశవుడి కేసి భయంగా చూస్తూ, "కేశవా, ఆ అడవిజాతివాళ్ళు అన్న మాటలు విన్నావు గదా? వాళ్ళకు రెక్కల మనుషులు తెలుసు!" అన్నాడు.

"అవును, రెక్కలమనుషు లేమిటి? ఇదేదో వింతగా వున్నదే!" అన్నాడు కేశవుడు.

"మీ యిద్దరూ అలాంటివాళ్ళు వున్నారని ఎవ్వడూ వినలేదా?" అని ప్రశ్నించాడు కొయగోమాంగ్.

కేశవుడూ, జయమల్లు కూడా లేదన్నట్టు అడ్డంగా తలలు వూపారు.

"పక్షిల్లా ఎగిరే, రెక్కల మనుషులనే వాళ్ళు వున్నారు. కాని, ఎక్కడ వున్నారో మాత్రం మా కొయవాళ్ళకు తెలియదు. వున్నట్టు మాత్రం విన్నాం. వాళ్ళు మహా క్రూరులు," అన్నాడు కొయగోమాంగ్.



"పక్షుల్లాగా ఎగిరే మనుషులు వుండటం అసంభవం. నేను నమ్మను," అన్నాడు జయమల్లు.

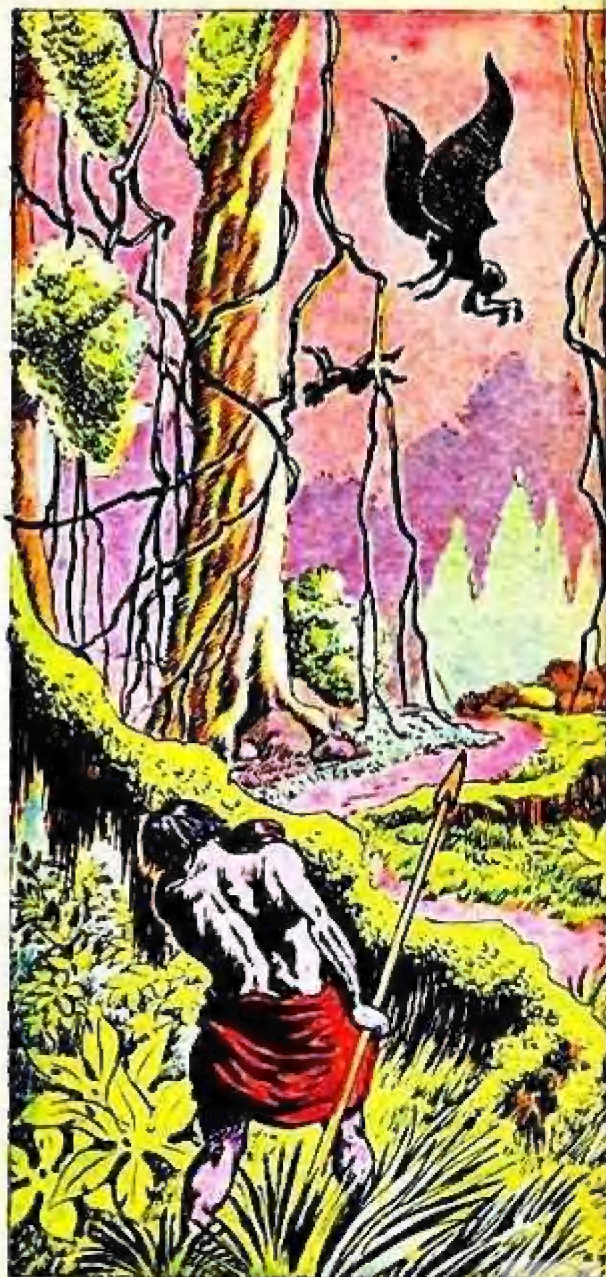
"అయితే, ఆ అడవి మనుషులు వేసిన కేక అర్థం ఏమిటి?" అన్నాడు కేశవుడు.

"ఏమో! నా కర్థం కావటంలేదు," అంటూ జయమల్లు లేవబోయేంతలో, "అయ్యో, రెక్కలమనిషి, చచ్చాం!" అన్న పెద్ద అర్తనాదం విసబడింది.

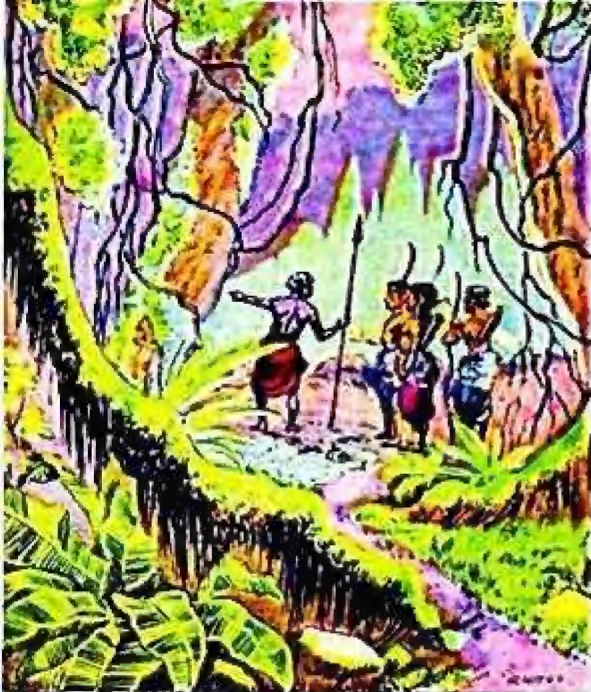
ఆ అర్తనాదం వింటూనే ముగ్గురూ అటు కేసి పరిగెత్తారు. ఒక అడవిమనిషి ప్రాణ భయంతో వణికిపోతూ అరుస్తున్నాడు. అతడికి కొంచెం ముందుగా నడుస్తున్న మరొకణ్ణి, చెట్టుకొమ్మ మీది నుంచి దూకిన పక్షిలాంటి పెద్ద ఆకారం ఒకటి, అంత ఎత్తుకు లేచి, దూరంగా విసిరివేసింది.

"రాకాసిపక్షి!" అంటూ కోయగోమాంగ్ కేకపెట్టాడు. అంతలో ముగ్గురూ కేకలు పెడుతున్న అడవిమనిషిని సమీపించి, "నీ స్నేహితుణ్ణి రక్షించే ప్రయత్నం ఏమీ చెయ్యక, అలా చూరికే గగ్గోలుపడి పోతావేం!" అన్నారు.

ఆ మాటలు వింటూనే అడవిమనిషి చప్పన వెనుదిరిగి చూసి, ప్రాణం తరుకున్నవాడిలా ముఖంపెట్టి, "రెక్కలమని







షికి చిక్కినవాణ్ణి రక్షించటం ఎవరితరం అవుతుంది? పైగా, వాళ్ళు మా గుహ వాసుల మీద పగబట్టి వున్నారు. వాళ్ళ దేవత కోసం బలికి పంపవలసిన యిద్దర్ని మేం పంపలేదు." అన్నాడు.

జయమల్లు అందరికిన్న ముందుగా పరిగెత్తి, రెక్కలమనిషి విసిరివేసినవాణ్ణి నమిపించి, వాడిలో ఏమైనా ప్రాణం వుందో లేదో అని పరీక్షించి చూశాడు. కాని, వాడప్పటికే మరణించాడు.

"ఏడు సగం భయంతో గుండెలాగి చచ్చాడని నా అనుమానం. అంత ఎత్తు నుంచి మనిషిపడితే, ఏ కాళ్ళు చేతుల్

విరగొచ్చు కాని, చావు యింత తొందరగా రాదు," అన్నాడు జయమల్లు.

"ఇంతకూ ఆ రెక్కలమనిషి పెక్కడ?" అంటూ కేశవుడు చెట్టుకొమ్మల్లోకి చూశాడు.

"వాడింకెక్కడుంటాడు? ఆకాశంలోకి ఎగిరిపోయాడు," అన్నాడు అడవిమనిషి.

జయమల్లు ఆలోచనలో పడ్డాడు. అడవి మనిషిని చంపినవాడు రెక్కలమనిషి అనేందుకు సందేహం లేదు. పొడవైన పెద్ద రెక్కలూ, మామూలు మనిషికి వున్నట్టు కాళ్ళూ చేతులూ వాడికి వున్నవి. వాడు నిజంగానే ఆకాశంలోకి ఎగిరిపోగలడా? మనిషైనవాడికి అదెలా సాధ్యం? లేక వాడు గొప్ప మంత్రవేత్త?

"ఆ ఎగిరేమనుషులు ఎందరుంటారు? ఎక్కడుంటారు?" అని ప్రశ్నించాడు జయమల్లు. అడవిమనిషిని. వాళ్ళు చాలా మంది వున్నారని, కాని, సంఖ్య తెలియదని చెప్పి, వాడు జయమల్లుకు పడమటి దిక్కు చూపిస్తూ, "అదుగో, ఆ కొండల వెనక ఎక్కడో వాళ్ళుండే ప్రదేశం వున్నది. అక్కడకు వెళ్ళి ప్రాణాలతో తిరిగివచ్చిన వాళ్ళెవరూ లేరు," అన్నాడు.

ఈ మాటలు వింటూనే జయమల్లు, కేశవుడి కేసి తిరిగి, "కేశవా! ఇందులో ఏదో

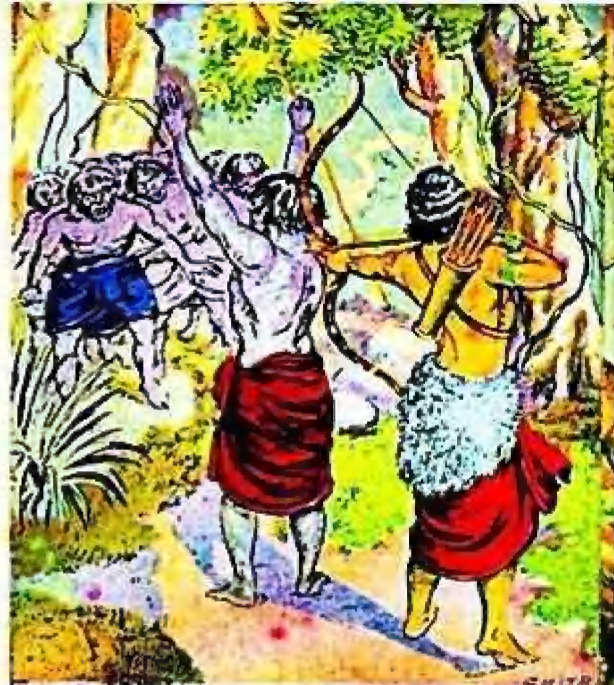


మోసం వున్నది. ఎగిరేమనిషంటూ ఎవడో ఒకడు...ఎ మంత్ర క్తివల్లనో, మరే అద్భుత సాధన వల్లనో వుండవచ్చుగాని—పంపలా వేల సంఖ్యలో అలాంటి వాళ్ళు వుండేందుకు అవకాశంలేదు. ఈ రహస్యం ఏమిటో తెలుసుకోవాలి," అన్నాడు.

"అలాగే చెద్దాం. ఆ ఎగిరేక క్తి ఎలా వస్తుందో గ్రహిస్తే, మనం దారి పొడుగునా ఈ ప్రమాదాలకు గురి కాకుండా, సూటిగా ఎగిరిపోయి రాకానిలోయలో వాలవచ్చు," అన్నాడు కేశవుడు.

హఠాత్తుగా వాళ్ళు నిలబడి వున్నచోటుకు అన్ని వైపుల నుంచి పెద్ద కలకలం బయలు దేరింది. కనుమూసి తెరిచేంతలో, నలభై యాభై మంది అడవిమనుషులు పెద్ద పెద్ద ఈటెలు ఊపుతూ వాళ్ళను చుట్టుముట్టి, అంత దూరాన్నుంచే, "లోంగిపాండి. పారి పోయేందుకు ప్రయత్నించారో, చంపుతాం!" అంటూ కేకలు పెట్టారు.

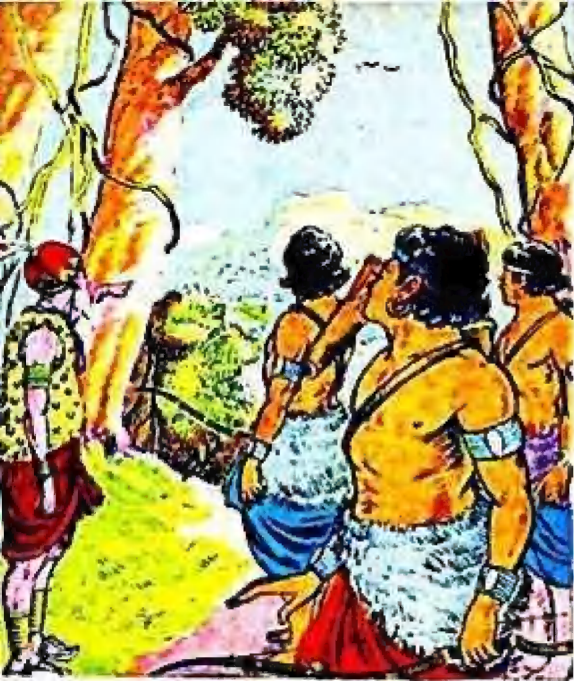
కేశవుడు చవ్వన తమ పక్కన నిలబడి వున్న అడవిమనిషిని ముందుకు లాగి, అతడి వెనక బాణం ఎక్కుపెట్టి నిలబడ్డాడు. జయమల్లూ, కోయగేమాంగ కూడా చెరోక వైపుకూ తిరిగి అడవిమనుషుల కేసి బాణాలు గురిపెట్టారు. జయమల్లూ కందు కంతంతో,



"మేం ప్రాణాలతో మీకు దొరకటం కల్ల. మేం చచ్చే ముందు మీలో నగం మండిని చంపుతాం. మీతో మాకు శత్రుత్వం లేదు. మా దానిన మమ్మల్ని పోనివ్వండి," అని కేశపెట్టాడు. కేశవుడి ముందు నిలబడి వున్న అడవి మనిషి, తన బాతివాళ్ళ కేసి చేయి వూపుతూ, "ఏళ్ళకేమి హని చెయ్య కండి. రెక్కల మనిషి నుంచి నన్ను కాపాడారు," అని అరిచాడు.

"కావాలంటే మీ గుహవాసులందరినీ, రెక్కల మనుషుల నుంచి కాపాడగలం. మా బాణాలకు యీ లోకంలో తిరుగు లేదు," అన్నాడు కేశవుడు.





అడవిమనుషుల నాయకుడు, తన ఈటెను దూరంగా విసిరివేశాడు. అతడి అనుచులంతా తమ ఈటెలను కూడా అదే ప్రదేశంలో ఒక గుట్టగా వదలేశారు. కేశవుడూ, అతడి స్నేహితులూ విల్లంబులు దించారు. అడవిమనుషుల నాయకుడు కేశవుణ్ణి సమీపించి, అతడి విల్లును పరీక్షించి చూస్తూ, "జలాంటి ఆయుధాలు వాడటం మా చేతకాదు. రెక్కలమనుషుల్లో కొందరు వీటిని ఉపయోగించటం చూసిన వాళ్ళున్నారు. మీరు నిజంగా వాళ్ళకు సమ ఉజ్జీలు. మాకు వాళ్ళ బెడద వదిలించండి. రోజుకు మా జాతి వాళ్ళిద్దరినీ పాట్టనపెట్టు కుంటున్నారు. మీకు మా చేతనైన సహాయం చేస్తాం," అన్నాడు.

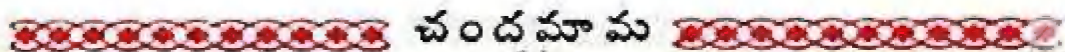
"మీకు రాకాసిలోయకు దారి తెలుసా?" అన్నాడు కొయగేమాంగ్.

జయమల్లు కొవంగా అతణ్ణి వారించి, "ఆ సంగతులు మాట్లాడేందుకు యిది తగిన సమయం కాదు. సరే, రెక్కలమనుషులకు బలిగా రోజూ మీరు పంపే యిద్దరినీ ఏ ప్రదేశంలో ఆ దుర్మార్గులకు ఒప్ప చెప్ప తారు?" అని అడిగాడు.

అడివిమనుషుల నాయకుడు తల ఎత్తి చెట్లచాటు నుంచి కొంచెంగా కనబడుతున్న

అడవిమనుషులంతా ఒకళ్ళను చూసి మరొకళ్ళు ఈటెలు దించారు. వాళ్ళ నాయకుడైన వృద్ధుడు ఈటెను తల కిందులుగా పట్టుకుని ముందుకు వస్తూ, "నిజంగా మీరు మాకు రెక్కలమనుషుల నుంచి రక్షణ కల్పించగలరా? ఎంతో కాలంగా వాళ్ళ దేవతకు రోజుకు యిద్దరు చొప్పున మా జాతివాళ్ళను బలికి ఒప్పు చెప్ప తున్నాం," అన్నాడు.

"మీకు రక్షణ యివ్వటమే కాదు, మొత్తం ఆ రెక్కల మానవజాతిని నర్వ నాశనం చేస్తాం. మా మాట నమ్మండి," అన్నాడు జయమల్లు.



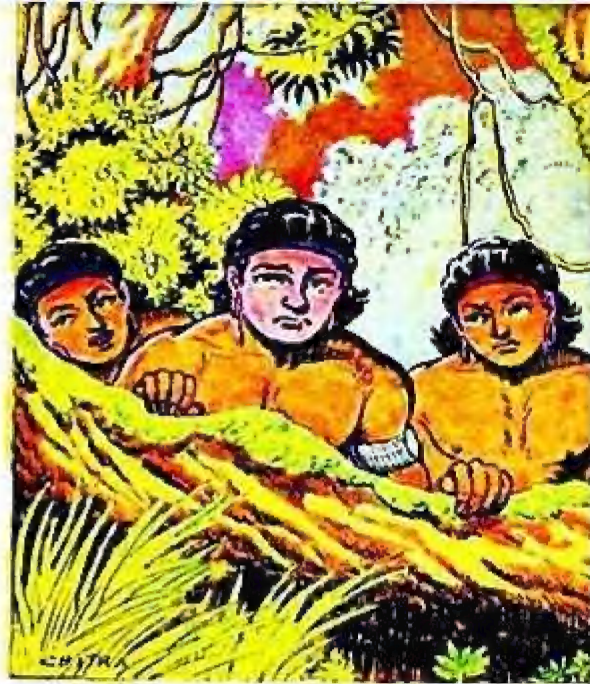


ఒక కొండ శిఖరాన్ని చూపుతూ,  
 "అ ప్రదేశం యిక్కడికి అరకొను దూరంలో  
 వుంటుంది. చీకటి పడగానే, మేము నిద్రి  
 యించిన మా జాతి వాళ్ళిద్దరు అక్కడికి  
 వెళతారు. వాళ్ళను ఆ రెక్కల మనుషులు  
 ఎత్తుకు పోతారు," అని చెప్పాడు.

"ఆ దుష్టు లెంతమంది అక్కడికి  
 వస్తారు? ఏ విధంగా మీరు బలికి పంపిన  
 వాళ్ళిద్దర్నీ ఎత్తుకుపోతారు?" అని జము  
 ముల్లు అడిగాడు.

"వాళ్ళెంతమంది వస్తారో, ఏ విధంగా  
 ఎత్తుకు పోతారో చూసినవాళ్ళవరూ లేరు.  
 కాని, మా వాళ్ళను కాళ్ళతో పట్టుకుని,  
 వాళ్ళు అకాశంలోకి లేచి పోతారని వదంతిగా  
 చెప్పుకుంటారు. అందులో వున్న నిజం  
 ఎంతో నాకు తెలియదు," అన్నాడు అదవి  
 మనుషుల నాయకుడు.

"అయితే, యిక మీరు వెళ్ళి ఆ బలికి  
 పంపివాళ్ళను పంపండి. మా ప్రయత్నంలో  
 మేముంటాం. రేపు ఉదయానికల్లా, మీరు  
 పంపిన వాళ్ళిద్దర్నీ వెంట పెట్టుకుని  
 రావటమేగాక, ఆ దుర్బాధుల అసలు  
 రహస్య మేమిటో కూడా తెలుసుకువస్తాం.  
 ఇంతకూ, మీరుండే గ్రామం ఎక్కడ?"  
 అని అడిగాడు జముముల్లు.



"మేము కొండ గుహల్లో నివశిస్తాం.  
 మేము అనాదిగా గుహ వాసులం. మిమ్మల్ని  
 కలుసుకునేందుకు రేపు సూర్యోదయానికల్లా  
 యిక్కడికి వస్తాం," అన్నాడు గుహ వాసుల  
 నాయకుడు. తరవాత అతడు తన అను  
 చులతో వెళ్ళిపోయాడు. కేకపుడూ వాళ్ళు,  
 కొండ శిఖరం కేసి నడిచారు. దారిలో కొయ  
 గోమాంగ్ రెండు కుండేళ్ళను కొట్టి, వాటి  
 కాల్చిన మాంసంలో తన స్నేహితు లిద్దరికి  
 భాగం పెట్టాడు.

ముగ్గుడూ కొండ ప్రాంతానికి చేరేసరికి  
 బాగా చీకటి పడిపోయింది. అంతలో  
 చంద్రోదయ మయింది. ఆ వెలుగులో చెట్ల



నిదల కింద నడుస్తున్న వాళ్ళకు, కొంచెం ఎడంలో ఏదో అరికిడి అయిన ధ్వని వినబడింది. ముగ్గురూ పొదలచాటుకు వెళ్ళి సక్కి కూచున్నారు. అల్లంత దూరంలో, ఒక పెద్ద వృక్షం కింద యిద్దరు నెలబడివున్నారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు రెండవ వాడికి ఏదో హెచ్చరిక చెబాడు. ఆ వెంటనే యిద్దరూ చెట్టు దోచే పట్టుకుని పైకి పాక సాగారు.

"చూశావా, వాళ్ళ రెక్కలు!" అన్నాడు కేశవుడు, మెల్లిగా జయమల్లుతో. జయమల్లు తల వూపాడు. అంతలో ఆ చెట్టు కేసి మరో యిద్దరు వస్తున్నారు. కొమ గోమాంగ్ వాళ్ళ కేసి పరీక్షగా చూసి, "వాళ్ళిద్దరూ గుహ వాసులు. రెక్కల మనుమల దేవతకు బలి పశువులుగా పంపబడ్డవాళ్ళు," అన్నాడు.

"వాళ్ళను రక్షిస్తామని మనం చూటయిచ్చాం!" అన్నాడు కేశవుడు. జయమల్లు అవునంటూ తల వూచి బాణం ఎక్కు పెట్టి ముందుకు కదలాడు. కేశవుడూ, గోమాంగ్

కూడా బాణాలు ఎక్కు పెట్టి ముందుకు నడిచారు.

"నాకు ఆ దుర్ఘాల్లుల తంత్ర మేమిటో చాలావరకు తెలిసిపోయింది. వాళ్ళిద్దరో ఏ ఒకడూ ప్రాణాలతో పారిపోకూడదు. తెలిసిందా?" అన్నాడు జయమల్లు.

"వాళ్ళు గుహ వాసుల్ని తన్నుకుని అకాశంలోకి ఎగరక ముందే, మనం కొట్టాలి. అలా కాకపోతే మన బాణం బెబ్బుకు అందరు," అన్నాడు కొమ గోమాంగ్.

అంతలో "రాకాసి పక్షిమాతనూ, బై!" అన్న అరుపు మాను చిరారు కొమ్మల్లో మారు మోగింది. ఆ వెంటనే రెండు నల్లని అకారాలు, రెక్కలు టపటప లాడిస్తూ, చెట్టు కింద నెలబడిన గుహ వాసుల మీదికి రాసాగినై. కేశవుడూ, జయమల్లు, కొమ గోమాంగ్ వింటే తాళ్ళను చెవివరకూ లాగి, జయ( మంటూ మూడు బాణాలను వాటి మీదికి వదిలారు. —(అంకా వుంది)







24

[కేళపుడూ, అతడి అనుచరులు కొండ గుహల్లో నివసించే బానిసాళ్ళకు, రెక్కల మనుషుల నుంచి రక్షణ కల్పిస్తామని, వాగ్దానం చేశారు. తరవాత రాత్రివేళ ఇద్దరు గుహవాసులను; తమ దేవతకు బలి యిచ్చేందుకు ఎత్తుకుపో ప్రయత్నిస్తున్న రెక్కల మనుషుల మీదికి, కేళపుడూ, జయమల్లు, కొయగోమాంగ్ బానిసలు ఎక్కు పెట్టి వదిలారు. తరవాత-]

కేళపుడూ వాళ్ళు వదిలిన బానిసలు గురి తప్పి జాయ్ మంటూ పెద్ద కత్తిని చేస్తూ పోయి బలంగా చెట్ల కొమ్మలను తాకినై. ఆ ధ్వని వింటూనే రెక్కల మనుషులు కిందికి దూకేవాళ్ళల్లా, గాలిలో అగి, "మోసం, నమ్మకద్రోహం!" అంటూ అరిచి, దూరంగా వున్న చెట్ల చాటుకు ఎగిరిపోయారు.

"అ దుర్మార్గులు, మన బానిస వేటు నుంచి చాలా దూరం పారిపోయారు. ఇప్పు

డేమిటి చేయటం?" అన్నాడు కేళపుడు. జయమల్లు పొదలచాటు నుంచి లేచి నిలబడుతూ, "వాళ్ళు ఎంతో దూరం ఎగిరి పోయి వుండరని, నా నమ్మకం. వెతుకుదాం, రండి!" అంటూ బయలుదేరాడు. అంతలో ప్రాణాపాయం నుంచి బయటపడిన గుహవాసు లిద్దరూ అక్కడికి పరిగెత్తుకుని వచ్చి, "అయ్యా, ఆ రెక్కల మనుషులు అకాశం లోకి ఎగిరిపోయారు. కాని, అంతకన్న

'వం ద మా మ'







దుర్బాధ్యులైన క్వానకర్ణి ముఠావాళ్ళు మన కేసి వస్తున్నారు. మనం ప్రాణాలతో పారి పోలేం," అన్నారు.

క్వానకర్ణి అన్నపేరు వింటూనే జయ మల్లు ఆశ్చర్య పడి, "ఎవడా క్వానకర్ణి? పేరు వింతగా వుండే! వాడి ముఠావాళ్ళు మన మీదికి ఎటు నుంచి వాడి చేసేందుకు వస్తున్నారు?" అని అడిగాడు.

గుహవాసులు జవాబు చెప్పే లోపలే, కోయగోమాంగ్ పక్కకు తిరిగి చూస్తూ, "అవిగో కాగడాలు! ఒక మందకు మంద మన కేసి వస్తున్నారు," అంటూ దానిం ఎక్కు పెట్టాడు. జయమల్లూ, కేశవుడూ

అతడు చెప్పిన వైపుకు చూశారు. గుహ వాసుల్లాగే వున్న చాలామంది అడవి మనుషులు, ఈటెలు పట్టుకుని, కాగడాలు పూపుతూ నిశ్శబ్దంగా తమ కేసి రావటం వాళ్ళకు కనిపించింది.

జయమల్లు దానిం ఎక్కు పెట్టి వాళ్ళ కేసి కొంత దూరం నడిచి ఆగి, "మీరెవరో మాకు తెలియదు. మీకూ మాకూ ఎలాంటి శత్రుత్వం లేదు. మీ దారిన మీరు పొంది. అలా చేయక పోయారో, మీకు మా చేతుల్లో చావు తప్పదు," అన్నాడు. కేశవుడూ, కోయగోమాంగ్ కూడా బాబాయి ఎక్కు పెట్టి, అతడి పక్కన నిలిచారు. గుహ వాసు లిద్దరూ వాళ్ళ వెనక దాక్కున్నారు.

కాగడాల వెలుగులో ముందు నడుస్తున్న ఒక అడవి మనిషి, చేతిలోని ఈటెను పై కెత్తి, "మీకూ మాకూ శత్రుత్వం లేని మాట నిజం. మీ దారిన మీరు పొంది. మాక్కావలనిం దల్లా, మీ వెంట వున్న, బిడారి ముఠావాళ్ళు. వాళ్ళిద్దరినీ మాకు ఒప్పగించండి," అన్నాడు.

ఎవరి బిడారి? అన్న అనుమానం జయ మల్లునూ, అతడి తోటి వాళ్ళనూ ఆశ్చర్య పరిచింది. క్వానకర్ణి, బిడారి—ఎవరు వీళ్ళు? ఎందుకు వీళ్ళ మధ్య శత్రుత్వం?







"అయ్యో, దిడారి మా నాయకుడు. ఇవ్వాలి ఉదయం వేళ అయన్ని మీరు చూశారు. మాలాగే ఈ శ్యానకర్షి ముఖా వాళ్ళు కూడా కొండ గుహల్లో నివసించే జాతి వాళ్ళే. అయినా, వాళ్ళకూ మాకూ బద్ధవైవం. వాళ్ళకు మమ్మల్ని ఒప్పు చెప్పారో నిలువునా కోసి చంపేస్తారు," అన్నాడొక గుహవాసుడు, వణికిపోతూ.

"జయమల్లా! మనం ఏళ్ళను రక్షిస్తామని మాట యిచ్చాం. ఏమైనా సరే, ఆ మాట నిలబెట్టుకోవలసిందే," అన్నాడు కేశవుడు. కోయగోమాంగ్ తలాడించి, ఏంటి కాదు బలంగా లాగబోయాడు.

జయమల్లు అతన్ని వారిస్తూ, "కేశవా! మనం చేసిన వాగ్దానం నిలబెట్టుకోలేనంత పిరికివందలం కాదు. కాని, పరిస్థితి చూశావా? మన విరోధులు నలభై యాభై మంది వరకూ వున్నారు. మనం వాళ్లందరినీ చంపి పారిపోగలగటం సాధ్యమయ్యేదికాదు," అన్నాడు.

"అయితే, ఏమిటి నీ ఆలోచన?" అన్నాడు కేశవుడు అనుమానంగా.

"రాజీ మాటలతో వాళ్ళను ముందుకు రాకుండా ఆపుదాం. ఆలా సాధ్యం కాక పోతే, అన్నిటికీ తెగించి పోరాటం చేద్దాం," అంటూ జయమల్లు ముందుకు రెండడుగులు







వేసి, "ఇప్పుడు మాట్లాడింది శ్వసన కర్ణియేనా? అలా అయితే, ఈటె అవతల పారేసి, ఒక్కడూ ముందుకు రాకోరకాను. ఇదుగో, నా విల్లంబులు పదిలేకాను," అంటూ తన విల్లంబులను కింద పడవేశాడు.

"శ్వసనకర్ణి మా నాయకుడు. ఆయన గుహ దగ్గరే ఉన్నాడు. నేనాయన అనుచున్నా. కాలయాపనెందుకు? ఆ బిచారి ముతా వాళ్ళిద్దర్నీ వదిలి, మీ దారిని మీరు పొంది," అన్నాడు శ్వసనకర్ణి అనుచుడు.

"అలా ఎన్నటికీ జరగదు. వాళ్ళిద్దర్నీ మీరు పట్టుకోవాలంటే, ముందు మాతో యుద్ధం చేయాలి. అందుకు తయారయారో,

మీలో ఒక్కడూ బతకడు. మా బావాల దెబ్బ మీకు తెలియదేమో? ఇంతకు ముందే యిద్దరు రెక్కల మనుషుల్ని చెట్ల మీంచి కింద వడేలా కొట్టాం," అంటూ జయమల్లు బాణం ఎక్కు పెట్టాడు.

ముగ్గురూ విల్లంబులతో ముందుకు నాలుగుగురులు వేసేసరికి, శ్వసనకర్ణి అనుచుడు వెనుదిరిగి, తన ముతావాళ్ళతో ఏదో అన్నాడు. వెంటనే అందరూ అతడి చుట్టూ గుంపుగా చేరి గడబిడగా మాట్లాడుకోసాగారు.

"కేకవా! అ గొడవ చూశావా? మన మీద దాడి చెయ్యటమా? మానటమా? అన్న సమస్య తెలక వాళ్ళల్లోవాళ్ళే తన్నుకునేట్టున్నారు. ఇదే మంచి అదను. ఒక పేచీ వేసి చూస్తాను," అంటూ జయమల్లు అడవి మనుషుల కేసి తిరిగి, "మీలో దాపదలుచుకున్నవాళ్ళంతా ముందుకు రండి, తతిమ్మా వాళ్ళు వెనక్కు తిరిగి పొండి. మీ నాయకుడు శ్వసనకర్ణి యీ సమయంలో యిక్కడ ఉంటే, మాతో పైహానికి తప్పక ప్రయత్నించేవాడు. మీరు వట్టి మంద మతుల్లా ఉన్నారు," అన్నాడు.

జయమల్లు యిలా అనగానే, శ్వసనకర్ణి అనుచుణ్ణి చెప్పకున్నవాడు తోటివాళ్ళను పెద్దగా కనుమరుకుని, జయమల్లు కేసి రెండడు



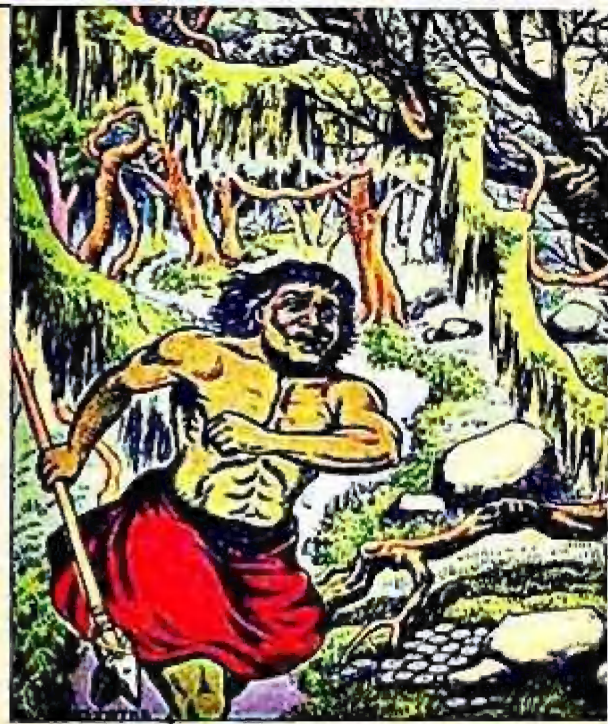


గులు నడిచి, "మీరు కావాలంటే మా నాయకుడితో స్వయంగా మాట్లాడ వచ్చు. భయం లేకపోతే, మా వెంట రండి, ఆయన వుండే గుహకు తీసుకుపోతాం," అన్నాడు.

భయం అన్న మాట వింటూనే కేశవుడికి ఎక్కడలేని పొరుషం వచ్చింది. వాడు వింటి తాడును గట్టిగా లాగి మోగిస్తూ, "మేము కావాలంటే మీ నాయకుడి దగ్గరకే కాదు, అతడి ముత్రాత దగ్గరకైనా వస్తాం, నడవండి," అన్నాడు తీవ్రంగా.

జయమల్లుకు, కేశవుడు అనాలోచితంగా మాట బారాడేమో అన్న భయం కలిగింది. కాని, యిప్పుడు అన్న మాట మీద నిలవక తప్పదు. మాట తప్పితే, తాము భయపడు తున్నామనుకుని, అటవికులు ఒక్క మృడిగా మీద పడవచ్చు.....

జయమల్లు యిలా అలోచిస్తూనే వెను దిరిగి, వెనక నిలబడి పున్న గుహవాసుల్లో ఒకడికి, అక్కణ్ణించి పారిపోయి, బరిగిన సంగతేమిటో తమ నాయకుడైన బిడారికి చెప్పమన్నాడు. రెండవవాణ్ణి తమ వెంటే వుండమన్నాడు. అంతలో క్వాసకర్ణి అను చదుడు పెద్దగా గొంతెత్తి, "మీ రన్నదే బావుంది. మా వెంట రండి. మా నాయ కుడితో మాట్లాడుదురు గాని. ఆయన



మిమ్మల్ని మీ దారిన పొమ్మంటే పోవచ్చు. అనవసరంగా మీరూ మేమూ, ఆ బిడారి ముతా వెధవ లిద్దరి కొనం యిక్కడ దావట మెందుకు?" అన్నాడు.

"సరే, మీరు ముందు నడవండి. మీ గుహలుండే చోటు చేరేవరకూ, మీకూ మాకూ యిప్పుడున్న దూరమే వుండాలి. ఏదైనా మోసం చేయ చూస్తే, మీలో ఒక్కడు కూడా బతకడు," అన్నాడు జయమల్లు.

ఆ తరువాత అంతా ముందుకు కదిలారు. ఒక అరగంట కాలం ప్రయాణం చేసి ఎత్తయిన కొండలు గల ఒకానొక ప్రాంతాన్ని చేరారు. అప్పటికి తూర్పు దిక్కు కొంచెం



కొంచెమే తెల్లనవుతున్నది. ఆ వెలుగులో జయమల్లుకూ, అతడి అనుచరులకూ ఎగుడు దిగుడుగా వున్న కొండలూ, వాటి అంచుల మీద నిలబడి వున్న గుహవాసులూ కనిపించారు. అందరూ ఆ ప్రదేశానికి చేరుతూ వుండగానే, పై నుంచి పెద్దపెద్ద కొండరాళ్ళు దొర్లి, కేకవుడూ వాళ్ళకేసి రాసాగినై. అది చూస్తూనే ముందున్న క్వనకర్ణి అనుచరులు కేకలు పెడుతూ కొండ మీదికి పరిగెత్తారు.

ముందు నడుస్తున్న జయమల్లు అగి, "గేమాంగ! అదిగో, ఆ కుడివైపున వున్న బండ మీద ఎలుగుచర్మం కప్పకుని నిలబడి

వున్నవాడే క్వనకర్ణి అయివుంటాడు. వాడికి బాణం గురిచేసి పెట్టు. కాని, నేను వదల మనేవరకూ వదలవద్దు," అని చెప్పి, ముందుకు రెండడుగులు వేసి, "క్వనకర్ణి! మీరేదో నమ్మక ద్రోహం తలపెట్టినట్టున్నది. అలా అయితే ముందు చావ నున్నది, నీవు! చూశావా? నీ గుండెలకు బాణం ఎక్కు పెట్టి వున్నది. పారిపోయేందుకు ప్రయత్నించావో, బాణం నీ గుండెలలో నుంచి దూనుకు పోతుంది," అని కఠినంగా హెచ్చరించాడు.

జయమల్లు హెచ్చరిక పూర్తయే లోపలే క్వనకర్ణి ముర్రావాళ్ళు వాళ్ళ మీదికి కొండ రాళ్ళు దొర్లించటం ఆపేశారు. అంతలో

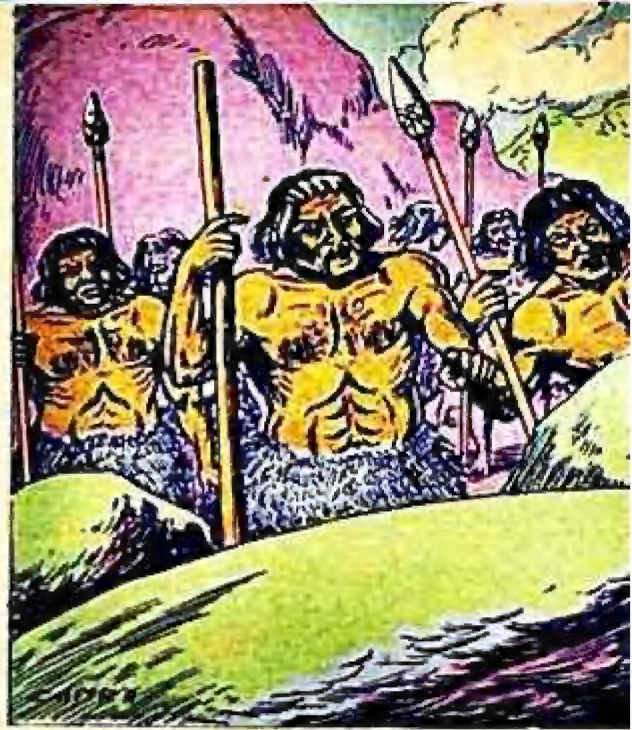




క్వానకర్ణి అనుచుడు, తమ నాయకుణ్ణి నమిపించి, జయమల్లూ వాళ్ళను చూపుతూ ఏమో చెప్పాడు. నాయకుడు అటూ యిటూ రెండు మూడుసార్లు తలాడించి, జయమల్లు కేసి తిరిగి పెద్ద గంతుతో, "మీరు మా శత్రువులకు మిత్రులు, కనక—మాకు శత్రువులు. మీరు మా నుంచి ప్రాణాలతో పారిపోలేరు," అన్నాడు.

ఆ మాటలు వింటూనే కేశవుడు విల్లు పై కెత్తి, "ఓ! మల్లూ! యిక లాభం లేదు. ఆ క్వనకర్ణిని మరి కొందర్ని కొట్టి పారి పోదాం. బాణం ఎక్కుపెట్టు," అన్నాడు.

జయమల్లు, కేశవుణ్ణి కొందర ఫడవద్దని వారించి, "కేశవా! మనం ఈ ప్రాంతాలకు కొత్తవాళ్ళం. ఇక్కడ నివసించే అడవిజాతి వాళ్ళందరితో వైరం పెట్టుకుని ఎక్కడికి పారిపోగలం? మనం పుట్టి పెరిగిన రాజ్యం వదిలినది మొదలు దారి పాడుగునా ప్రతి వాళ్ళతో విరోధం తప్ప. ఒక్కళ్ళతో కూడా మనకు స్నేహం కలవ లేదు. పులి మీద పుట్రలాగా, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు మనను వెన్నాడే పుంటున్నాడు. మనం ఈ గుహవాసులతో మైత్రి చేయగలిగితే, వీళ్ళ నుంచి రాకాసిలోయకు వెళ్ళే మార్గం తెలుసుకునే అవకాశం కలగవచ్చు. అంతే



కాక, నీ తండ్రి ఒకవేళ ఈ ప్రాంతానికి వస్తే, అతడికి విళ్ళు సహాయపడే విలుకూడా పుంటుంది," అన్నాడు.

తండ్రి పేరు వింటూనే కేశవుడు వెలవెల పోయి, విల్లంబులు దించుతూ, "కాని, వీళ్ళతో స్నేహం చేయటం ఎలా? విళ్ళు వచ్చి మాంసం తినే అటవికులు!" అన్నాడు.

"అదంతా నాకు వదిలెయ్యి. రెక్కల మనుషుల్నుంచి రాబోయే ప్రమాదం చూసి, ఆ బిడారికి, ఈ క్వనకర్ణికి మైత్రి కలిగించేందుకు ప్రయత్నిస్తాను. వాళ్ళూ విళ్ళూ కూడా కొండగుహల్లో నివసించే వాళ్ళేగదా," అంటూ జయమల్లు క్వనకర్ణి కేసి తిరిగి,





"శ్వాసకర్ణి! మేం నీ బెదిరింపులకు భయపడే వాళ్ళం కాదు. బిడారి ముఠావాళ్ళను రెక్కల మనుషుల నుంచి కాపాడతామని వాగ్దానం చేశాం. ఆ రెక్కల మనుషుల్ని పదీ పన్నెండు మందిని చంపాం కూడా. మీరూ మీరూ పోట్లాడుకుంటూ వుంటే, ఆ దుర్మార్గులు నీ ముఠావాళ్ళను కూడా ఏదో ఒక రోజున ఎత్తుకు పోవటం మొదలు పెడతారు. ఇంతకూ—నీకూ ఆ బిడారికి వైరకారణం ఏమిటి?" అని అడిగాడు.

"వైర కారణమా? ఆ బిడారి తండా వాళ్ళంత నీచులు ఎక్కడా వుండరు. నేను గుహలో లేని సమయం చూసి, వాళ్ళు మా మూల పురుషుడి రాతి గద ఎత్తుకుపోయారు. అది ఎన్నో మహత్తర శక్తులు గలది. అది తిరిగి సంపాదించుకునేందుకు, వాళ్ళ సందర్భి సర్వనాశనం చేయబోతున్నాను," అన్నాడు శ్వాసకర్ణి పళ్ళు కొడుకుతూ.

"ఆ రాతి గద బిడారి తెచ్చి నీ కిచ్చేస్తే, మీ మధ్య వైరం పోయినట్టేనా?" అని ప్రశ్నించాడు జయమల్లు.

శ్వాసకర్ణి హేళనగా నవ్వుతూ, "బిడారి ఆ గద తెచ్చి నా కివ్వటమా? అదెలా పాద్యం? ఆ గద కొసం వాడు ఎన్ని చావు లైనా చస్తాడు; తన ముఠావాళ్ళనందర్ని చావనిస్తాడు," అన్నాడు.

"బిడారి రహస్యం నాకు తెలుసు. మీ మూల పురుషుడి రాతి గద బిడారి చేత తెప్పించి, నీ కిప్పిస్తాను," అంటూ జయ మల్లు, వెనక నిలబడి వున్న బిడారి ముఠా వాడి కని తిరిగి, "అంతా విన్నావుగదా? వెంటనే వెళ్ళి, మీ నాయకుణ్ణి రాతి గద తీసుకుని యిక్కడికి రమ్మన్నానని చెప్పు. అతడి కొచ్చిన ప్రాణభయం ఏమీ లేదు," అన్నాడు. బిడారి అనుచరుడు వెంటనే బయలుదేరి వెళ్ళాడు. —(ఇంకా వుంది)







25

[కేకపుడూ అతడి స్నేహితుల నుంచి, రెక్కల మనుషులు పారి పోయారు. అదే సమయంలో శ్వానకర్ణి అనే అదవిబాతి వాడి ముఠా, వాళ్ళను చుట్టు ముట్టారు. అయిదుగురు శ్వానకర్ణికి—తను నహాయం చెప్తానన్న విదాలికి రాజీకుదిర్చేందుకు ఒప్పకుని; విదాలి అనుచరుడొకణ్ణి, వాళ్ళ నాయకుణ్ణి విలుచుకు వచ్చేందుకు పంపాడు. —తరవాత]

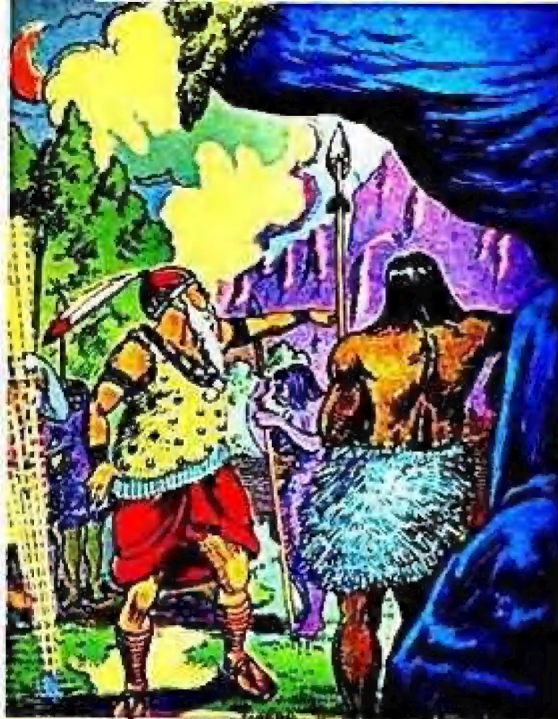
తమ నాయకుణ్ణి విలుచుకు వచ్చేందుకు బయలుదేరిన విదాలి అనుచరుడికి, దారిలో విదాలి మరి పదిమంది తన ముఠావాళ్ళతో ఎదురయ్యాడు. వాళ్ళందరి దగ్గిరా రకరకాల ఆయుధాలున్నాయి. అందరూ చెట్లదాటున పొంచి నడుస్తూ ముందుకు వస్తున్నారు. విదాలి తన అనుచరుణ్ణి చూసి, "ఎందుకలా పరిగెత్తుకున్నావు? ఏం జరిగింది?" అని అడుర్గా ప్రశ్నించాడు.

విదాలి అనుచరుడు, తను కేకపుడూ వాళ్ళచేత ఎలా రక్షించబడ్డాడో, రెక్కల మనుషులు ఏ విధంగా వాళ్ళ బానాల దెబ్బకు అందకుండా పారి పోయారో, చెప్పబోయే సరికి, విదాలి అతణ్ణి వారిస్తూ, "ఆ సంగతంతా, నీ వెంట వున్నవాడు వచ్చి చెప్పాడు. నే నడిగేది, మిమ్మల్ని ఆ శ్వానకర్ణి దుర్మార్గుడి ముఠావాళ్ళు చుట్టు ముట్టిం తరవాత జరిగిందేమిటని,"

'చందమామ'







మీలో ఏ ఒక్కరికీ బుద్ధి జ్ఞానం వున్నట్టు లేదు. మీరంతా కలిసి, ఆ భాగమరాను ప్రాత్యహించి, చేయించిన వెధవ పనితో ఎన్ని చిక్కులు వచ్చినయ్యో చూశారా? ఇప్పుడా రాతి గద ఎక్కడ వున్నదని వాళ్ళకు చెప్పేట్టు?" అన్నాడు.

"చారనైతే, వాళ్ళ పూర్వీకుడి గదను ఆ క్యానకర్ణి నే తెచ్చుకొమనండి. ఆ రాతి ముక్క కొసం ఎంతో ధైర్యకారి, బలకారి అయిన మనవాడకదు చచ్చాడు," అన్నాడు బిదారి అనుచరుల్లో ఒకడు.

బిదారి కొపాన్ని అపుకొలేక చేతిలోవున్న ఈటెను బలంగా ఒకసారి నేలకు తాటించి, "వాడి కెంత ధైర్యం బలంవుంటే మాత్రం, నిప్పులు కక్కే సింహాన్ని చంపగలడా? ఆ ప్రయత్నంలో వాడూ చచ్చాడు, గదా పోయింది," అంటూ ఒక్క క్షణకాలం అలోచించి, "ఇక నడవండి. జరిగిందేదో ఆ క్యానకర్ణి కే చెబుదాం," అన్నాడు.

"మనం పదిమంది కంటే ఎక్కువలెం. శత్రువు గుహకు ఎలా వెళ్ళటం? వాళ్ళు మన మీదీ కొస్తే, మనం ఏమయేట్టు?" అన్నాడొకడు బిదారి కేసి చూస్తూ.

"ఇదీ మీ ధైర్యం! అంత ప్రాణ భయం వున్నవాళ్ళు, ఆ రాతి గద జోలికెందుకు

అన్నాడు. బిదారి అనుచరుడు క్యానకర్ణి ముతా నివసించే కొండ గుహ దగ్గర జరిగిన సంభాషణ, జయమల్లు చేసిన వాగ్దానం సంగతి చెప్పి, "వాళ్ల మూలపురుషుడి రాతి గద తెచ్చి యిస్తే, తను మనతో శత్రుత్వం మానుకుంటానని క్యానకర్ణి చెప్పాడు. జయమల్లు ఆ రాతి గద తెమ్మని నీకు చెప్ప వలసిందిగా నన్ను పంపాడు," అన్నాడు.

రాతి గద పేరు వింటూనే బిదారి గతుక్కుమని, తన అనుచరులకేసి కళ్ళెర్ర చేస్తూ చూశాడు. వాళ్ళంతా తలలు వంచు కున్నారు. బిదారి వచ్చే కొపాన్ని అపు కుంటూ, "నేను ముందే చెప్పాను. కాని,



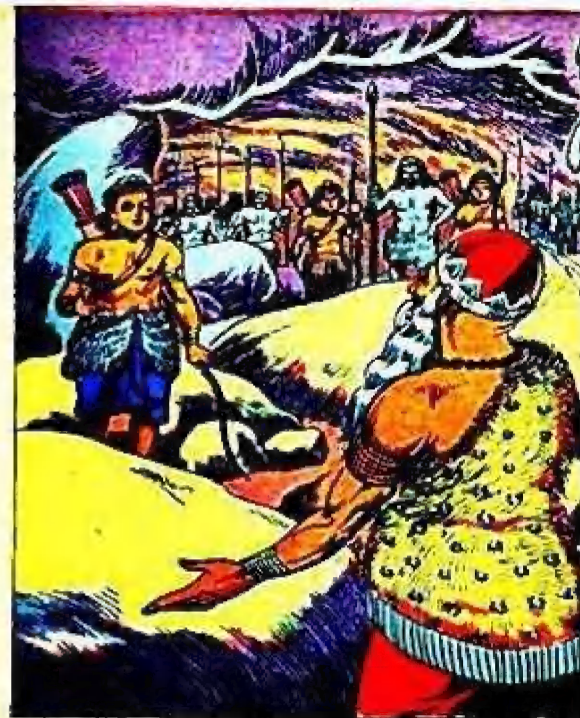


పోయారు? సరే. అదంతా యిప్పుడు తప్పి  
లాభంలేదు. క్యానకర్షి నుంచి మన కెలాంటి  
ప్రమాదం రాకుండా, ఆ కేశపుడూ, జయ  
మల్లూ, గోమాంగ రక్షించగలరు. వాళ్ళు  
చేతుల్లో పున్న కొత్తరకం ఆయుధాలు  
చూశాడుగదా. వాటి దెబ్బకు తిరుగులేదు,"  
అన్నాడు విదారి.

విదారి తన ముఠావాళ్ళతో కేశపుణ్ణి  
ఆతడి స్నేహితుల్ని సమీపించేసరికి, అక్కడ  
వాళ్ళు క్యానకర్షితో మాట్లాడుతున్నారు.  
విదారి రావటం చూస్తూనే, క్యానకర్షి  
కోపంతో ముక్కపూటలు ఎగరవేస్తూ,  
"చూశారా! వాళ్ళు ఆ రాతి గద తేవటం  
లేదు. వాళ్ళతో ఇంక రాజీమాట లేమిటి?"  
అన్నాడు కోపంగా.

జయమల్లు, విదారి కేసి తిరిగి, "ఎం  
విదారి! ఆ రాతి గద వెంట కెమ్మని నీ అను  
చుడితో కబురు చేశానే. ఎందుకని తేలేదు?  
క్యానకర్షితో శత్రుత్వం యింకా పొడిగించా  
లని పున్నదా?" అని అడిగాడు.

"నా కెవరితోనూ శత్రుత్వం నెరపాలని  
లేదు. ఈ అరణ్యంలో ఏ ముఠావాళ్ళతోనూ  
నాకు విరోధం లేదు. కావాలని క్యానకర్షే  
నాతో విరోధం పెట్టుకున్నాడు. మా వాళ్ళు  
దొంగిలించారనే రాతి గద లాంటివి ఇరవై



రాతి గదలు ఆతడి కివ్వగలను. సరే,"  
అన్నాడు విదారి.

"నాక్కావలసింది, మా మూలపురుషుడి  
రాతి గద. దానిలో ఎంతో మహిమ  
పున్నది. మీరు దొంగిలించుకుపోయిన దానికి  
బదులుగా వెయ్యి గద లిస్తామన్నా,  
నే నెప్పను," అన్నాడు క్యానకర్షి రోద్రంగా.

"ఆ మహిమన్నమ్మే, మావాడు మడుగు  
పక్క గుహలోపున్న నిప్పులుకక్కే సింహాన్ని  
చంపేందుకు వెళ్ళి, హతమారిపోయాడు,"  
అన్నాడు విదారి యీనడింపుగా.

"అది సరే, గద ఎక్కడున్నది?" అని  
ప్రశ్నించాడు జయమల్లు.





నా కేమి తెలియదు. నా ముఠాలోని కుర్ర  
కారు ప్రొద్దులంతో వాడా పని చేశాడు.  
తగిన శిక్ష అనుభవించాడు," అన్నాడు.

ఇయమల్లు, క్వానకర్ణి దగ్గరకు వచ్చి,  
"క్వానకర్ణి, నువ్వు బిడారి మాటలు నమ్మ  
వచ్చు. మీ మూలపురుషుడి గదలో అంత  
మహత్తు వున్నదనుకుంటే, దానిని మేము  
తెచ్చి పెట్టగలం. మీరూ మీరూ నఖ్యంగా  
వుండండి," అన్నాడు.

"బిడారి మాటలు నమ్మటం అంటే,  
ఆ గద నిప్పులుకక్కే సింహం గుహలో  
వున్నదనుకోవాలి. సింహం మనిషిని తిన్న  
దేమోకాని, రాతి గదను కూడా తిన్న దను  
కోవటం కుదరదుగదా? ఆ సింహం గుహలో  
ప్రవేశించి, ఆ గదను మీ రెలా తెగలరు?"  
అన్నాడు క్వానకర్ణి ఆశ్చర్యంగా.

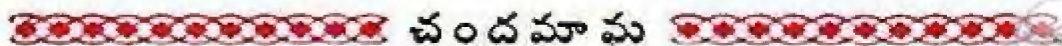
"మా శక్తి యింకా మీకు తెలియలేదన్న  
మాట. పదండి, ఆ సింహంవుండే మడుగు,  
గుహ చూపండి," అంటూ ఇయమల్లు  
ముందుకు రెండడుగులు వేశాడు. కేశవుడూ,  
కోయగోమాంగ్ అతడి వెనక బయలుదేరారు.

బిడారి క్వానకర్ణి తమ తమ అనుచరు  
లతో అరణ్యంలో కొంత దూరం నడిచి ఒక  
పెద్ద నీటి మడుగు దగ్గరకు వచ్చారు. ఆ నీటి  
మడుగుకు ఆవతలి ఒడ్డున ఒక విత్తయిన

"గదా వాడూ కుడా అయిపూ అబా  
లేకుండా పోయారు. ఆ సింహం వున్న  
గుహలోకి వాడు ప్రవేశించటం చూసిన  
వాళ్ళున్నారు తప్ప, బయటికి రావటం  
చూసిన వాళ్ళు లేరు. అది వాణ్ణి చంపి  
తినేసి వుంటుంది," అన్నాడు బిడారి.

"మోసం! నేను నమ్మను!" అంటూ  
క్వానకర్ణి అరవటం ప్రారంభించాడు.

ఇయమల్లు బిడారిని దూరంగా తీసుకు  
పోయి, నిజం చెప్పవలసిందిగా కోరాడు.  
బిడారి ప్రమాణాలు చేసి జరిగినదంతా  
చెప్పి, "ఆ భాగమారా నా ముఠావా  
డయినా, ఆ గద దొంగిలించటం సంగతి



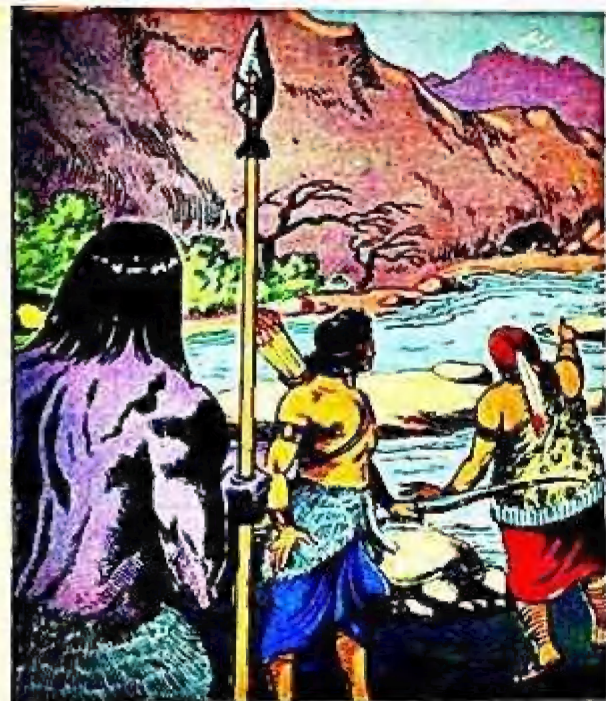


కొండ వున్నది. అందులో అనేక గుహలు వున్నవి. మడుగునీరు, కొండ అంచువరకూ అనుకుని పార్శిపార్శి ప్రవహిస్తున్నది. ఒక పెద్ద నీటిపాయ ఏదో ఆ మడుగులోంచి, దూరంగా వున్న కొండల కేసి ప్రవహించటం జయమల్లు గమనించాడు.

"అదుగో, ఆ కనిపించే పెద్ద గుహ సంహనికి నివాసస్థానం. అక్కడికి వెళ్ళి ప్రాజాలతో తిరిగి వచ్చినవాడెవడూ లేడు," అన్నాడు చిదారి. క్వానకర్ణి అవునన్నట్టు తలాడించి జయమల్లు కేసి చూశాడు.

జయమల్లు, కేశపుణ్ణి, కోయగోమాంగనూ కొంచెం దూరంగా తీసుకువెళ్ళి, సాహసించి సంహం వున్న గుహలోకి ప్రవేశించి, దానిని చంపటమూ, మానటమూ అన్న సమస్య గురించి చర్చించాడు. ఇంత దూరం వచ్చిం తరవాత, యిప్పుడు వెనక్కు తిరగటం తెలివైన పని కాదని కేశపుడూ, గోమాంగ కూడా సలహా యిచ్చారు. కాని, నిప్పులు కక్కే సంహం అంటున్నారే, దాన్ని తమ బాణం దెబ్బలతో చంపగలగటం సాధ్యమూ అన్న అనుమానం వాళ్ళకు కలిగింది.

"ఎంత బలమైన మృగాన్నయినా సరే, ఒక్క అంబు దెబ్బతో కదలా మెదలక పడేలా చేయగలిగిన విషం నా దగ్గర వున్నది.



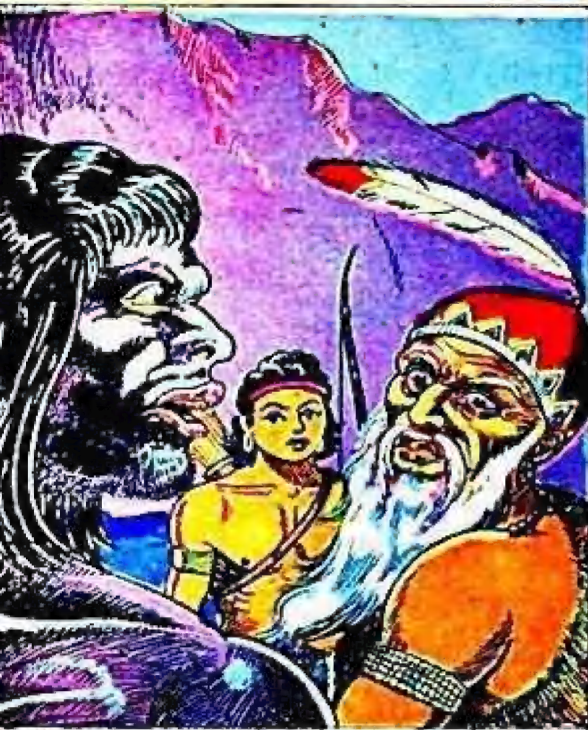
ఆ విషం పూసిన బాణం తగిలితే, ఆ సంహం చావచుట్టలా కింద పడి పూరుకుంటుంది. కాని, బాణం గురి తప్పితే మాత్రం మనకు బావు తప్పదు," అన్నాడు గోమాంగ.

"మూడు బాణాలు గురి తప్పటం సాధ్యమా?" అన్నాడు కేశపుడు.

"కాని, అది హఠాత్తుగా మన మీద ఏ చాళిబాటునుంచో దూకితే, ఎంగాను?" అని ప్రశ్నించాడు గోమాంగ.

"ఆ ప్రమాదం రాకుండా, మనం తగు జాగ్రత్తలో వుండాలి. అసలు ఆ సంహం ఆ గుహలో వున్నదే, మరెటయినా పోయిందో ముందు తెలుసుకోగలిగితే బావుణ్ణు. అది





నిశ్చయంగా గుహలో వున్నదని తెలిస్తే, అది మన మీద దొంగ చాటుదెబ్బ తీయకుండా బాగ్రత్తపడవచ్చు," అన్నాడు జయమల్లు.

"సింహం గుహలో వున్నదీ లేనిదీ తెలుసుకోవటం, ఏమంత కష్టంకాదు. కొన్ని జంతువులను—ఎమెకల్లో, దున్నపోతుల్లో ఆ గుహకేసి తోలితే, నిజం తెలిసిపోతుంది. వాటిని చూసి సింహం గుహనుంచి బయటికి రావచ్చు. లేదా, జంతువులు అది వున్నట్టు వాసనపట్టి దూరంగా పారిపోవచ్చు," అన్నాడు కోయ గోమాంగ్.

ఈ ఉపాయం జయమల్లుకూ కేశపుడికి కూడా నచ్చింది. వాళ్ళు ఈ సంగతి చెప్ప

గానే, క్వానకర్ణి తన ముఠావాళ్ళను పంపి, పది మేకలనూ, కొన్ని ఎనువోతులనూ అక్కడికి తెప్పించాడు. తరవాత వాటి నన్నిటినీ ఒకదానికొకటి తాళ్ళతో కట్టి, మడుగు కవతల వున్న కొండ గుహ కేసి తేలించాడు.

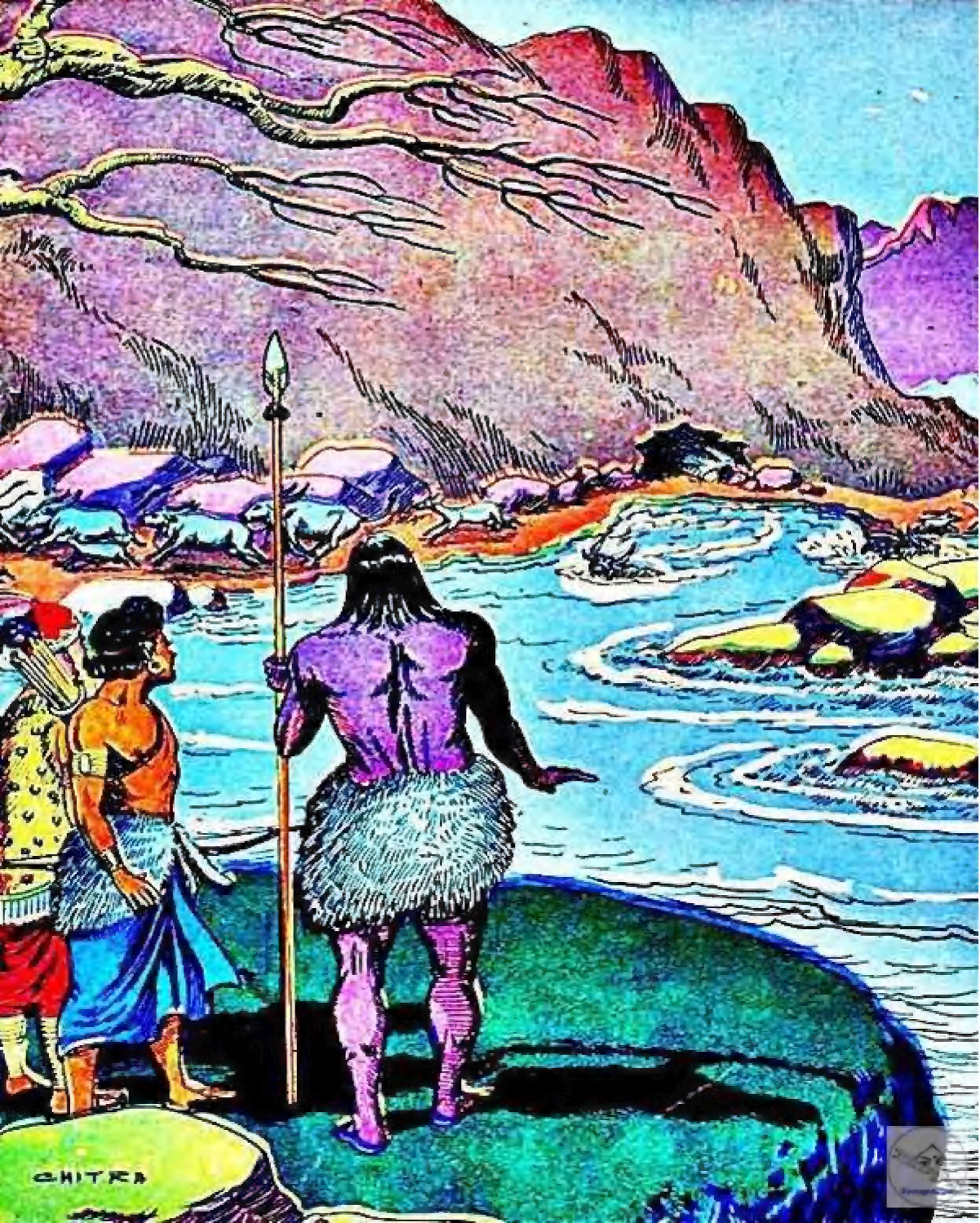
జంతువులు నీటిలో తూడుతూ సింహం వుండే గుహ కేసి మామూలుగానే వెళ్ళి, గుహ మరి కొంచెం దూరంలో వుందనగా, పెద్దగా బెదిరిపోయి, తాళ్ళు తెంచుకుని, అయిస్తూ చెల్లా చెదురుగా నీటి వాలున పడి పారిపోసాగినై.

"సింహం గుహలోనే వున్నదీ, సందేహం లేదు. కాని, అది జంతువులను పట్టేందుకు గుహ నుంచి బయటికి ఎందుకు రాలేదో, తెలియకుండా వున్నదీ," అన్నాడు విచారి.

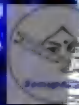
క్వానకర్ణి వికటంగా నవ్వుతూ, "నీ ముఠా వాళ్ళు దానికి మనిషి మాంసం రుచి ఎలా వుంటుందో చూపించారు. ఇక అది మను మర్ని తప్ప తినదు. చాతనైతే మీ వాడి నెకన్లు పంపు, గుహలోనుంచి బయటికిదూకు తుంది," అన్నాడు.

క్వానకర్ణి మాటలకు ఉగ్రుడైపోయి విచారి ఏదో అసబోయేంతలో, జయమల్లు అతన్ని సమాధానపడుస్తూ, "ఇప్పుడు మళ్ళీ





CHITRA





మీరు తగూలారుకోకండి. సింహాన్ని చంపి, రాతిగద తెచ్చేపని మానెత్తిన వేసుకున్నాం. మీరు చేయవలసిందల్లా, మాకు ఒక తెప్ప కట్టివ్వటం," అన్నాడు.

శ్వానకర్ణి అజ్ఞ యివ్వగానే అతడి అనుచరులు కొన్ని ఎండు కర్రలు తెచ్చి, వాటిని చెట్ల ఊడలతో గుదికట్టి మడుగులోకి తోకారు. ఈ లోపల కొయ్య గోమాంగ్, తను దాచి వుంచుకున్న విషాన్ని అన్ని బాణాల మొనలకూ రాసి, వాటిని బాగా ఎండ పెట్టాడు. ముగ్గురూ తెప్ప ఎక్కి, అది తోసేందుకు అమర్చిన గడకర్రలను చేతికి తీసుకున్నారు.

జయమల్లు, మడుగు ఒడ్డున నిలబడివున్న బిడాలిని, శ్వానకర్ణిని ఉద్దేశించి, "మీరు, యిక్కడ వున్నా సరే, లేక కాంతంగా ఎవరి దారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోయినా సరే, మాకు అభ్యంతరం లేదు. మేము ఒక గంటలో ఆ రాతి గద తీసుకుని వస్తాం," అన్నాడు.

బిడాలిగాని, శ్వానకర్ణిగాని మాట్లాడలేదు. వాళ్ళిద్దరికీ జయమల్లు అతడి అనుచరులు యిక తిరిగి రావటం అంటూ వుండదన్న భయం పట్టుకున్నది. అది గ్రహించిన జయమల్లు, "గంట ఎందుకు, పావుగంటలోనే తిరిగి వస్తాం. రాతి గదను శ్వానకర్ణికి, నిప్పులుకక్కే సింహం చర్మాన్ని బిడాలికి బహూకరిస్తాం," అన్నాడు పెద్దగా.

తెప్ప క్రమంగా మడుగు దాటి సింహం వుండే గుహను సమీపించింది. "గుహలో ఏదో అలికిచైనట్టు నాకు అనుమానంగా వున్నది," అన్నాడు కొయ్య గోమాంగ్.

"అనుమానాలతో ఎం పని, మనం గుహలోకి వెళ్ళబోతున్నాం గదా," అంటూ కేశవుడు, తెప్ప ఒడ్డు తాకగానే ఎగిరి గంతేసి కిందికి దూకాడు. ముగ్గురూ నిశ్శబ్దంగా నడుస్తూ గుహను సమీపించి, లోపలికి తొంగిచూశారు. —(ఇంకావుంది)







26

[విదారి, శ్వానకర్ణి ముచారకు' రాజీ కుదిర్చెందుకు జయమల్లు చేసిన ప్రయత్నం వలించలేదు. శ్వానకర్ణి ముచారావళి మూల పురుమడి రాజి గద నిప్పులు కక్కె సంహం గుహలో పున్నదని విదారి చెప్పారు. ఆ గద తెచ్చెందుకు కేశవుడూ, అతడి స్నేహితులు మడుగు దాటి సంహం గుహను నమిపించి, లోపలికి తొంగి చూశారు. తరవాత—]

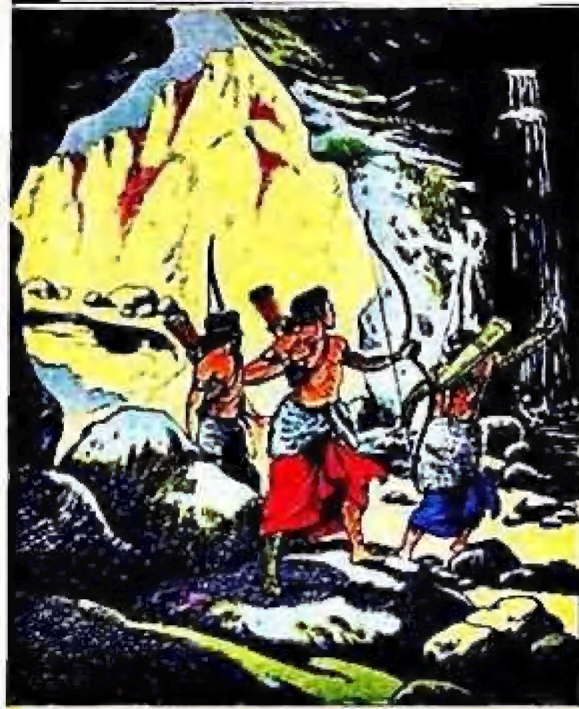
గుహ లోపలి భాగం ఏమంత చీకటిగా లోనే పున్నది," అంటూ కేశవుడు తన లేడు. ఎక్కడినుంచో వెలుగు దానిలోకి అనుచరుల కేసి చూశాడు. ఈలోపల పడుతున్నది. ఆ గుడ్డి వెలుగులో, అందరి జయమల్లునా, కొయగోమాంగ కూడా గుహలో కన్న ముందు నిలబడి గుహ లోపలికి తొంగి రేగిన నిప్పు రవ్వలను గమనించారు. చూసిన కేశవుడికి, ఏవో నిప్పు రవ్వలు లేని "మనం సంహాన్ని బయటికి పచ్చేట్టు చెల్లా చెదరైనట్టు కనిపించింది. చెయ్యాలి. అలా చెయ్యగలిగామో దాన్ని చంపటం తెలిక. అలా కాక, మనం గుహలో ప్రవేశించటం ఏమంత క్షేమం కాదు," అన్నాడు జయమల్లు.

"నిజంగా, గుహవాసులు చెప్పినట్టు లోపల పున్నది నిప్పులు కక్కె సంహమే అయితే, అది మన బాణం వేటు దూరం అన్నాడు జయమల్లు.

'చందమామ'







జయమల్లు యిలా అంటూ వుండగానే, కోయగమాంగ గుహ ముందున్న ఒక పెద్ద రాయి తీసుకుని బలంగా గుహలోకి విసురుతూ, 'ఎహెయో!' అంటూ బిగ్గరగా అరిచాడు. ఆ ధ్వని గుహలో మారు మోగింది. ఆ వెంటనే లోపల నిప్పు రవ్వలు చేటలతో చెరిగినట్టు లెచినై.

కేశవుడు చచ్చిన బాణం ఎక్కు పెట్టి నూటిగా గుహలోకి వదులుతూ, "నింహం మన మీదికి దూకేందుకు వస్తున్నది," అంటూ హెచ్చరించాడు. కాని, మరుక్షణం గుహను నిశ్చలం ఆవరించింది. నిప్పు రవ్వలు కాంతి మాయమయింది.



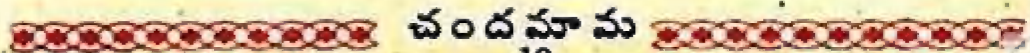
"నింహం మనను చూసి బెదురుకుని పారిపోయింది. నందేహం లేదు," అన్నాడు కోయగమాంగ.

"ఇక మనం గుహలోకి బొరబడి దాన్ని వెంటబడి తరిమి వేదాడటమే మార్గం, ఏమంటావ్, జయమల్లా?" అని ప్రశ్నించాడు కేశవుడు.

జయమల్లు గుహ లోపలికి రెండడుగులు వేసి అగి, "గుహవాసులు చెప్పినంత భయంకరం జంతువేమీ కాదు, ఈ నింహం! పోతే, తతిమ్మా నింహాల్లో లేని ప్రత్యేకత దీని కొకటి వుంది. అది, ముక్కుల్లో నుంచో, నోట్లో నుంచో నిప్పు రవ్వలు రాల్చటం. అది చూసి గుహవాసులు అంత భయపడి పోయారు. సరే, జాగ్రత్తగా నడవండి. మనం వదిలే మూడు విష బాణాల్లో ఏ ఒక్కటి తగిలినా నింహం చచ్చినదాని కిందే లెక్క. అంతేనా గోమాంగ?" అన్నాడు.

"ఆ విషం సంగతి నాకు బాగా తెలుసు. నీ కెలాంటి సంగతం అక్కర లేదు," అన్నాడు కోయగమాంగ నమ్మకంగా.

ముగ్గురూ గుహ ప్రవేశించి ముందుకు నడవసాగారు. కొంత దూరం లోపలికి పోయేసరికి, వాళ్ళకు గుహ రెండు మూడు భాగాలుగా చీలి పోవటం కనిపించింది.





అంతా వెలుగుగానే వున్నది. కాని, ఎక్కడా నింహం జాడలేదు.

"మళ్ళీ తిరిగి మనం గుహ కందరాల్లో వద్దాం. ఏదారి ఎటు పోతుందో చెప్పలేం. నింహం, ఈ మార్గాల్లో దేనివెంట పారి పోయినట్టు?" అన్నాడు శేకవుడు.

కోయగోమాంగ మోకాళ్ళ మీద పాకుతూ గుహ చీలికలైన ప్రదేశాన్ని బాగ్రత్తగా పరీక్షించి చూసి, "నింహం, యిదుగో, ఈ కుడి వైపు సొరంగ మార్గాన పోయింది. యిక కదలండి," అంటూ బయలుదేరాడు.

జయమల్లు అతడి భుజం, పట్టుకుని అవుతూ, "గోమాంగ, తొందర పడకు. నువ్వన్నట్టు నింహం ఆ మార్గానే పోయినా, అది ఏ మలుపు తిరిగి, వెనక్కు వచ్చి, మన మీద హతాత్తుగా దూకవచ్చు. ఆ సంగతి అలోచించావా?" అన్నాడు.

జయమల్లు యిలా అనగానే, గోమాంగ అశ్చర్యం కనబడుస్తూ, "అవును, జయమల్లు. నువ్వన్నది నిజమే. మనలో ఒకళ్ళు వెన్ను కాస్తా వెనక్కు నడవటం వుందిది. అప్పుడు నింహం మన మీద దొంగ దెబ్బ తీయలేదు," అన్నాడు.

జయమల్లు, గోమాంగ ముందు నడుస్తూండగా, శేకవుడు వెనక్కు తిరిగి నడుస్తూ



వాళ్ళను అనుసరించాడు. ఆ విధంగా వాళ్ళు గుహ మార్గాల వెంట కొంతదూరం నడిచే సరికి హతాత్తుగా గోమాంగ, చిన్న శేక వేసి, "చూడండి! అదిగో, మనిషి పుర్రె. బహుశా యిది చివారి ముతా వాడైన భాగమారా దయి వుంటుంది. వాడే గదా. క్యానకర్థి వాళ్ళ గద తీసుకుని ఈ గుహలోకి ప్రవేశించింది," అన్నాడు.

జయమల్లు అగి, అంత దూరంలో వున్న పుర్రెను చేతికి తీసుకుని పరీక్షించి చూసి, "గోమాంగ, నువ్వన్నట్టు యిదిభాగమారాదే కావచ్చు. ఆ రాతి గద కూడా యీ దావులనే ఎక్కడో వుంటుంది," అన్నాడు.





ముగ్గురూ సారంగ మార్గంలో గద కోసం వెతకసాగాడు. కేశవుడు వికటంగా నవ్వుతూ, ఒక మూల నుంచి దాదాపు నాలు గదుగుల పొడ వున్న ఒక రాతి ముక్కను, చివర గుండ్రంగా రాతి ముళ్ళతో వున్న దానిని పై కెత్తి, "ఇదేనా, అద్భుత శక్తు లున్న శ్యానకర్ణి మూల పురుషుడిగద!" అన్నాడు.

జయమల్లు ఆ రాతి ముక్కను పరీక్షించి చూసి, "ఇది రాతి గద అనే దాంట్లో నండేహం ఏమీ లేదు. అద్భుత శక్తుల మాట ఆ గుహవాసులకే తెలియాలి! నరే, వచ్చిన పని అయింది. యిక బయట పడ దామా?" అన్నాడు.



"సింహం మాటేమిటి?" అని అడిగాడు కేశవుడు.

"అవును, దాన్ని చంపుతామని మాట యిచ్చాంగదా, చంపకుండా ఎలా పోవటం?" అన్నాడు కోయగోమాంగ.

జయమల్లు చిరునవ్వు నవ్వుతూ రాతి గదను కోయగోమాంగ చేతి కిచ్చి, "మనం సింహాన్ని చంపుతామని ఎవరికీ వాగ్దానం చెయ్యలేదు. రాతి గదను శ్యానకర్ణికి తెచ్చి యిస్తామని చెప్పాం. ఆ పని పూర్తయింది. సింహం సంగతి మనకెందుకు? అది ఎంత భయంకర మృగమో కూడా మనకు తెలియదు. అనవసరంగా దుస్సాహసం చెయ్యటం వివేకం కాదు," అంటూ కేశవుడి కేసి తిరిగాడు.

జయమల్లు అన్నదానికి కేశవుడు ఏదో బాబు చెప్పబోయేంతలో, కోయగోమాంగ ఎగిరి గంతేసి, "నివ్వులు కక్కే సింహం! బాణాలు ఎక్కు పెట్టండి," అంటూ రాతి గదను పై కెత్తాడు.

సింహం హఠాత్తుగా ఒక మలుపు తిరిగి భయంకరంగా గర్జిస్తూ ముందుకు దూకింది. జయమల్లు, కేశవుడూ బాణాలు ఎక్కు పెట్టే లోపల గోమాంగ తన చేతిలో వున్న రాతి గదతో, దాని తల మీద గట్టిగా ఒక











చెప్పి కొట్టాడు. ఆ చెప్పి తింటూనే నింహం చెంగున వెనుదిరిగి పరిగెత్తసాగింది. కేశవుడూ, జయమల్లూ వదిలిన బాబాయి దానికి తగలలేదు.

"దీనికి నింహమని ఎవరు పేరు పెట్టారో గాని, యిది నింహం కాదు, మా కోయ వాళ్ళు దీన్ని నింహాలిక మంటారు. మా కొండ ప్రాంతాల కూడా యివి వున్నవి. దాని ముక్కు నుంచి వెలువడే రవ్వల్లో ఇంతి వుంటుంది తప్ప, వేడిమి వుండదు," అన్నాడు కోయగోమాంగ్.

"దాని మెదా, మూతి చూసిన వాడెవడూ అది అసలు నింహపు జాతి బంటువంటేనే

నమ్మడు. పైగా, వట్టి పిరికి గొడ్డులా వున్నది. ఆయినా, ఈ వర్షసంతా యిప్పు చెందుకు. ఎదురయింది గనక, దాని అంతు తేల్చుదాం," అంటూ జయమల్లు ముందుకు పరిగెత్తాడు.

నింహం గుహ మార్గాన కొంత దూరం నూటిగా పరిగెత్తి, ఒక మలుపు తిరిగింది. జయమల్లు మలుపు సమీపిస్తూనే వెగం తగ్గించి, ముందుకు తొంగి చూసి పెద్దగా నవ్వుతూ, "ఇదేదో మన కోసం యిక్కడ పొంచి వుంటుందని భయపడ్డాను. కాని, అంతు లేకుండా పారిపోయింది. యిప్పు డేమిట్టి చేయటం?" అన్నాడు.

కేశవుడూ, కోయగోమాంగలు జయ మల్లును సమీపించి, ముందున్న సొరంగం కేసి చూశారు. గోమాంగ్ రాతి గదను లెండు చేతులతో పట్టుకుని పైకెత్తి అటూ యిటూ ఊపుతూ, "దీనిలో ఏదో అద్భుత శక్తి వున్నది, సంచేహం లేదు. ఒక్క బెబ్బిలే ఆ నింహాలికం ఎంత బెదిరి పోయిందో చూశారుగదా?" అన్నాడు.

"ఇక వెనక్కు తిరిగి పోవటమే మంచి చేమో," అన్నాడు జయమల్లు.

"ఇంత శ్రమపడి పూరికే పోవటం ఎందుకు. ఆ నింహాన్ని చంచి దాని చర్మం

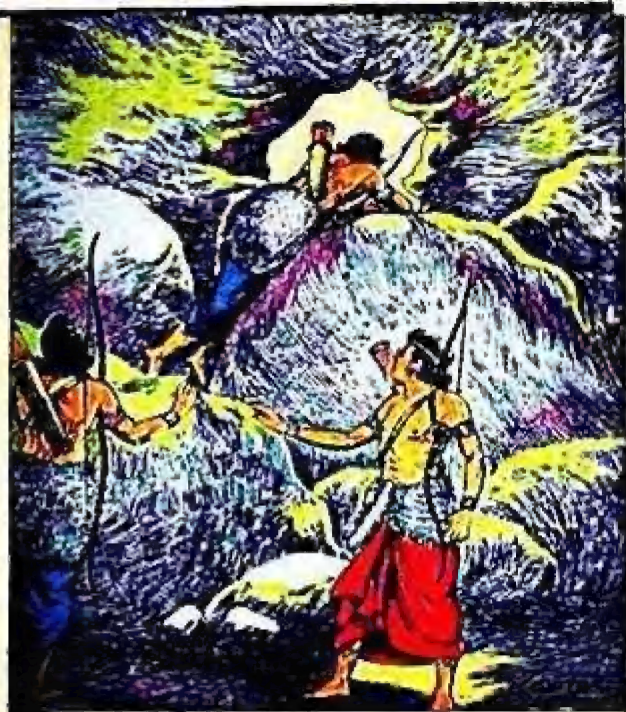


వలుచుకుపోదాం," అన్నాడు కేశవుడు. ముగ్గురూ గుహ మార్గం వెంట నడవసాగారు. కాని ఎక్కడా సింహం బాడ లేదు. అది మరే గుహ మార్గంలోనో దాక్కుని వుంటుందని వాళ్ళు భావించారు. కాని, యిన్ని సారం గఫ బాటల్లో దాన్ని వెతికి చంపటం ఎలా?

జయమల్లు వెనక్కు తిరిగి నడవబోయిన వాడల్లా చప్పున అగి, "మనం వచ్చిన మార్గానే తిరిగి నీటి మడుగు దగ్గరకు వెళ్ళేందుకు, దారి మీకు గుర్తుందా? లోగడ మనం గుహ కందరాల్లో దారి తప్పినట్టే, మళ్ళీ దారి తప్పంగదా!" అన్నాడు.

ఆ ప్రశ్నతోగాని అందరికీ తాము చేసిన పొరపాటు తెలిసిన రాలేదు. సింహాన్ని చంపాలన్న ఉత్సాహంలో ఎటు పోతున్నదీ గుర్తు పెట్టుకోకుండానే ముగ్గురూ సారంగ మార్గాల వెంట పరిగెత్తారు. ఇప్పుడు ఏ మార్గాన వెళితే, తాము గుహవాసులుండే ప్రాంతంకు చేరగలలో వాళ్ళకు అర్థంకాలేదు.

"మనం తొందరపడి ఏదో ఒక సారంగ మార్గాన్ని పట్టి, దారి తెలియక తరవాత గందరగోళ పడటం మంచిది కాదు. ముందుగా మనం నీటి మడుగుకు ఎంత దూరంలో వున్నామో గ్రహించ గలిగితే బావుంటుంది," అన్నాడు జయమల్లు.



"ఆ సంగతి గ్రహించటం ఎలా?" అన్నాడు కేశవుడు.

జయమల్లు జవాబు చెప్పబోయేంతలో, కోయగోమాంగ అక్కడ ఎగుడు దిగుడుగా వున్న రాళ్ళమీంచి పైకి పాకి, ఒక కంతలో నుంచి తల దూర్చి బయటికి తొంగి చూస్తూనే, "హా తల్లీ, కోసలమ్మా!" అంటూ మూలిగి, కాసేపు అశ్రురంగా తల వంకించి, చప్పున కిందికి దూకాడు.

"ఏమిటంత అశ్రుర్య వడ్డాన? ఏం కన బడింది?" అని జయమల్లు, గోమాంగను ప్రశ్నించాడు. గోమాంగ మెల్లిగా మాట్లాడ మన్నట్టు అందరికీ సొంజు చేసి, "మనం





తిరిగి ప్రమాదాల్లో తల దూర్చాం. గుహ కందరాల్లో పది మనం రెక్కల మనుషులు లుండే ప్రాంతం చేరటమేగాక, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడిక్కుడా చేరువ అయ్యాం," అన్నాడు.

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి పేరు వింటూనే కేకపుడికే, బయమల్లుకూ కలిగిన ఆశ్చర్యం అంతా యింతా కాదు. వాళ్ళిద్దరూ, గోమాంగ్ ఎక్కి చూసిన కంత దగ్గరకు పోతున్నంతలో, గోమాంగ్ వాళ్ళను హెచ్చరిస్తూ, "మీరు తొందరపడి ఏదన్నా చేసి, మనం పున్న ప్రాంతం వాళ్ళకు తెలిసేలా చేయకండి. రెక్కల మనుషులు బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి ముందు ప్యాయామ ప్రదర్శనలు చేస్తున్నట్టున్నది," అన్నాడు.

కేకపుడూ, బయమల్లు నిశ్శబ్దంగా పైకి పాకి కంతలో నుంచి బయటకి తొంగి చూశారు. ఎదురుగా ఒక పెద్ద మైదానం, పెద్ద పెద్ద పృక్షాలు. వాటి మీది నుంచి

అనేక మంది రెక్కల మనుషులు పక్షుల్లా ఎగిరి కిందికి దూకుతున్నారు. అక్కడ పున్న ఒక ఎత్తయిన రాతి ఆసనం మీద బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు కూచుని వుండి, చేతిలో గల మంత్రదండాన్ని అటూ యటూ ఊపుతున్నాడు.

"ఈసారి వీణ్ణి ప్రాచాలతో పోనివ్వ కూడదు, చిత్రవధ చేయాలినించే," అన్నాడు కేకపుడు రోషంగా.

బయమల్లు తల పూచి ఏమో చెప్పబోయేంతలో, రెక్కల మనుషులు ఒక్కసారిగా హఠాకారాలు చేసి, చెల్లా చెదరుగా పారిపోసాగారు. బ్రహ్మదండి ఎగిరి రాతి మీద నిలబడి మంత్రదండాన్ని గాలిలో ఊపుతూ, "అం హం ఫట్ ఫట్...కాల ఖైరవా..." అంటూ కేకలు ప్రారంభించాడు. నివ్వలు కక్కే సరిహం పారి పోతున్న రెక్కల మనుషుల కేసి చేగంగా వరిగెత్తుతున్నది. —(ఇంకా వుంది)







27

[కేకపుత్రుడూ అతడి అనుచరులు నిప్పులు కక్కి సంహం గుహ ప్రవేశించారు. వాళ్ళకు రాతి గద కనిపించింది. సంహం మీదికి రాగా గోమాంగ దానిని గదతో కొట్టాడు. అది గుహ విడిచి, రెక్కల మనుమలూ, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడూ వున్న ప్రదేశాని కేసి పరిగెత్త సాగింది. బ్రహ్మదండి ముం పట్ అంటూ అరవసాగాడు. తరవాత—]

బ్రహ్మదండి పెట్టే కేకలతో, రెక్కల పోతున్నదని ముందుగా గ్రహించినవాడు, మనుమలు చెల్లా చెదరుగా పారిపోతూ, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు. ఆ వెంటనే ప్రాణవీతితో అరిచే అరుపులతో, మైదాన అతడు మంత్రదండాన్ని సంహం కేసి యుళి ప్రదేశమంతా దద్దరిల్లి పోయింది. నిప్పులు విస్తూ, "జై కాలభైరవా! ఫట్ ఫుట్ కక్కి సంహం మాత్రం రెక్కలమనుమల హుం...సంహాన్ని చెవులు పట్టుకుని, అడవి బోలికి పోక, అల్లంత దూరంలోవున్న అడవి లోకి లాగియ, ఉపాసకుల చూడల మర్రి!" కేసి సూటిగా పరిగెత్తసాగింది. అంటూ ఒక పెనుకేక పెట్టి, "హేయ,

సంహం బాగా బెదిరి పోయిందనీ, అది జితా శక్తి! మీ రెక్కడ? రండి, రండి, తన ప్రాణరక్షణకు అడవి కేసి పారి భయం లేదు. సంహాన్ని కాననంలోకి

'చందమామ'







వెళ్ళి వేచాడటం కేమం కాదు. ముందు రెక్కల పురుగుగాళ్ళకు ధైర్యం చెప్పి మంద వేయటం అవసరం. వాళ్ళ నాయకుడు... ఆ గూబ ముఖం వెధవ ఎక్కడ? వాణ్ణి వెంటనే యిక్కడికి పిలుచుకు రండి, లేక పోతే నేనే వాడున్న చోటుకు వస్తాను. నా అనుమానం రూఢి అయింది! ఆ కేశవుడి బాట్టు మన చేతికి దొరికినట్టే!" అన్నాడు.

కేశవుడి పేరు వింటూనే జితశక్తివర్మలు ఉలిక్కి పడి చుట్టూ కలయ చూస్తూ, "కేశవుడా? ఎక్కడ?" అంటూ బ్రహ్మ దండి కేసి అనుమానంగా చూశారు.

బ్రహ్మదండిమాంత్రికుడు ఏ మాత్రం తొణుక్కుండా, "జితా, శక్తి! మీరు తొందర పడకండి! వాడెక్కడో యీ ప్రాంతాలనే తన అనుచరులతో తెరుగు తున్నాడు. మనం జాగ్రత్తగా తిరుగులేని పథకం ఒకటి వేసి వాళ్ళందరినీ పట్టేయాలి? ముందు నేను చెప్పిన పని చెయ్యండి," అన్నాడు.

జిత, శక్తివర్మలు వెళ్ళేసరికి రెక్కల మనుషుల నాయకుడు తన అనుచరులందరినీ ఒక చోటుకు చేర్చి, వాళ్ళు సింహాన్ని చూసి అంతగా హడలి చెల్లా చెదరై నందుకు కూకలు వేస్తున్నాడు. "మనది గరుడ వంశం! మన శక్తికి,

తరిమేస్తున్నాను," అంటూ తన అంగరక్షకులను పిలిచాడు. కేక వింటూనే జిత, శక్తి వర్మలు ఒక చెట్టు చాటు నుంచి తొంగి చూసి, నిప్పులు కక్కి సింహం అరణ్యం కేసి దొడు దీస్తున్నదని గ్రహించి, కత్తులు దూసి, గిరగిరా తెప్పతూ, "ఆఁ వచ్చాం, వచ్చాం, బ్రహ్మదండి! సింహం మా కత్తి వేటుకు అందకుండా తప్పకున్నది. అరణ్యంలోకి జొరబడి దాన్ని వేచాడ మంటావా?" అని అడిగారు.

.బ్రహ్మదండి పెద్దగా నవ్వుతూ, "మీ ధైర్య సాహసాలు నాకు తెలియనివా? అయినా, సింహాన్ని యిప్పుడు అరణ్యంలోకి

చందమామ



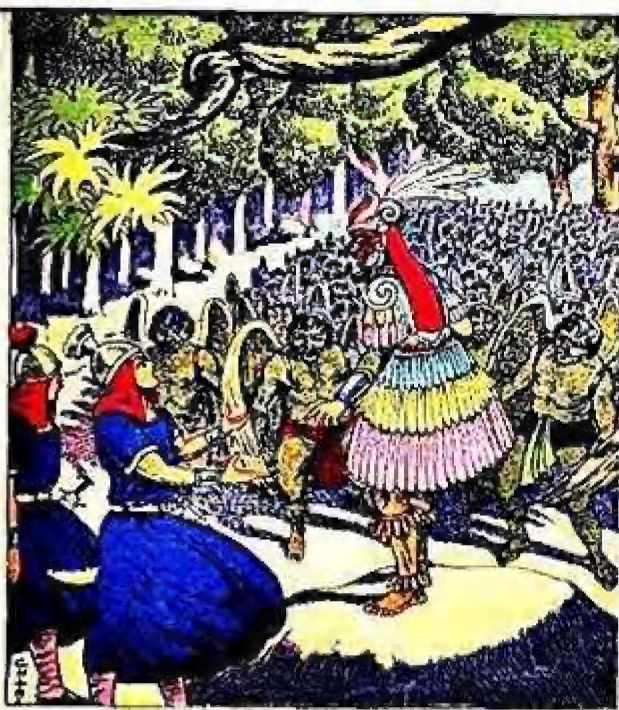




ధాటికి యీ లోకంలో తిరుగు లేదు. మన వంశం వాళ్ళు తప్ప, అకాశంలోకి పక్షిలా ఎగర గలిగిన వాళ్ళు యింకెవరున్నారు? ఆ నివృత్తులు కక్కే సింహాన్ని మీరు ఎగిరి వెళ్ళి, గరుడపక్షి సర్పాన్ని తన్నిసట్టుగా తన్ని ముక్కలు ముక్కలు చేయవలసింది. అది. చేయకపోగా పిరికివాళ్ళలా పారి పోతున్నారు!" అంటున్నాడు వాడు.

జిత, శక్తివర్మలు అతణ్ణి సమీపించి బ్రహ్మదండి అతడి కొనం ఎదురు చూస్తున్నట్టు తెలియపరిచారు. బ్రహ్మదండి పేరు వింటూనే రెక్కల మనుషుల నాయకుడు, ముఖం కందగడ్డలా చేసుకుని, "మీ బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడంటే నాకు అపసమ్మకం కలుగుతున్నది. తన మంత్ర శక్తితో ప్రతిదాన్ని భస్మం చేయగలనని చెప్పుతూంటాడే, ఆ సింహాన్ని ఎందుకని భస్మం చేయలేదు? అది అరణ్యంలోకి పారిపోయింది. అది ఏ క్షణాన్నయినా తిరిగి వచ్చి, మావాళ్ళ వ్యాయామ క్రిడల్ని పాడు చేయవచ్చు," అన్నాడు కొంపంగా.

జిత, శక్తివర్మలు వంగి వంగి దణ్ణాలు పేడుతూ, "ఆ నివృత్తులు కక్కే సింహం కంటే కూడా ప్రమాదకరులైన వాళ్ళ వల్ల మనకు కీడు రానున్నది," అని చెప్పారు.



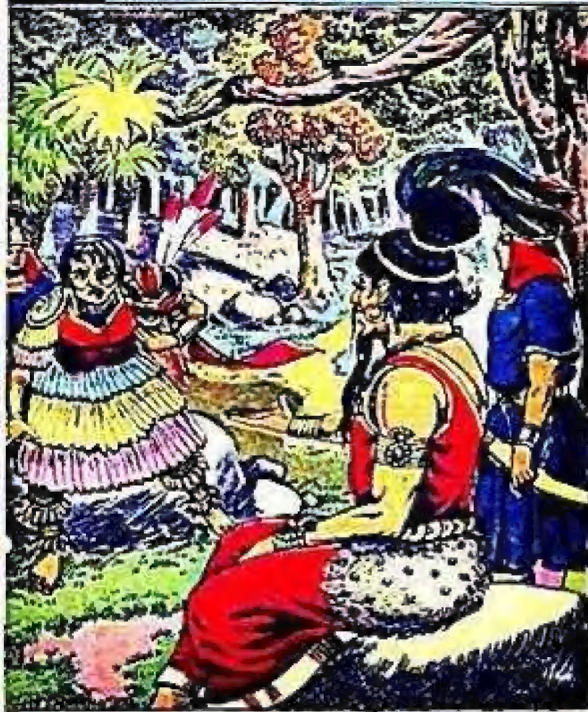
రెక్కల మనుషుల నాయకుడు తలకు తగిలించుకున్న గడ్డముక్కు కుళాయిని ఒకసారి పైకెత్తి, "మనకు కీడు రానున్నదా? ఎవర్నించి? ఆ బిడారి, క్వానకర్ణి ముఠాలు ఏకమై మన మీదికి దండు రావటం లేదు గదా?" అన్నాడు కొంచెం బెదురుగా.

"ఆ విపరాలు మాకు తెలియవు. మీరొక్కసారి దయ చేయండి. సర్వం బ్రహ్మదండి చిరుక పరుస్తాడు," అన్నాడు జిత, శక్తివర్మలు.

రెక్కల మనుషుల నాయకుడు బ్రహ్మదండి మాంత్రికు డున్న చోటుకు బయలు దేరాడు. అతణ్ణి అంత దూరాన రావటం







తున్నవి. అడవిలో నీ అనుచరుల నుంచి దేవతకు బలి యివ్వనున్న యిద్దరు గుహ వాసులను విడిపించిన ద్రోహుల ముఠా, ఆ కొండ గుహల్లో ఎక్కడో దాగి వున్నదని, నాకు గట్టి సమ్మకం కలిగింది. నిప్పులు కక్కి సంహం వెనకా ముందులు చూడ కుండా, మన జనాల్లో పడి పారిపోయిన తిరు చూస్తే, ఆ దుర్మార్గులు దాన్ని చంపేందుకు ప్రయత్నించారనీ, అది తప్పించుకు పరిగెత్తించదనీ తెలియటం లేదా?" అన్నాడు బ్రహ్మదండి ఉత్సాహంగా.

చూస్తూనే బ్రహ్మదండి కూచున్న రాతి మీది నుంచి లేచి, అతడికి ఎదురు వెళ్ళి, "పులుగురాయా! దయ చేయండి, దయ చేయండి," అంటూ అప్రసాదించాడు.

పులుగురాయా, అన్న పిలుపుతో ఉబ్బి పోయిన రెక్కల మనుషుల నాయకుడు, బ్రహ్మదండిని సమీపిస్తూ గాలిలోకి కొంచెం ఎగిరి పెద్దగా నవ్వుతూ, "బ్రహ్మదండి, ఏమిటి మనకు రానున్న కీడు? నీ వాలకం చూస్తే, అలాంటి ప్రమాదం ఏమీ వున్నట్టు లేదే," అన్నాడు.

"కీడా? అలాంటిదేమీ లేకపోగా, మనకు గొప్ప మేలు కలిగే లక్షణాలు కనబడు

బ్రహ్మదండి యిలా అనగానే, పులుగు రాయుడు ఎగిరి గంతేసి, "కేశవుడూ, వాడి అనుచరులూ! ఇంక కావలసిన దేమిటి? నాకు అర్థరాజ్యమూ, నీకు రాకాసిలోయలో వున్న వెండి బంగారాలూ! చూస్తారేం, పదండి, వాళ్ళనిప్పుడే, కొండ గాలించి పట్టేద్దాం," అన్నాడు.

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు తనకు ప్రాణా పాయం కలిగినప్పుడల్లా, తనను పట్టుకున్న వాడికి అర్థరాజ్యం యివ్విస్తానని వాగ్దానం చేశాడు. చండమండూకుడి నుంచి బయట పడేందుకు అతడికి, తరవాత రెక్కల మనుషుల నాయకుడైన పులుగురాయుడికి



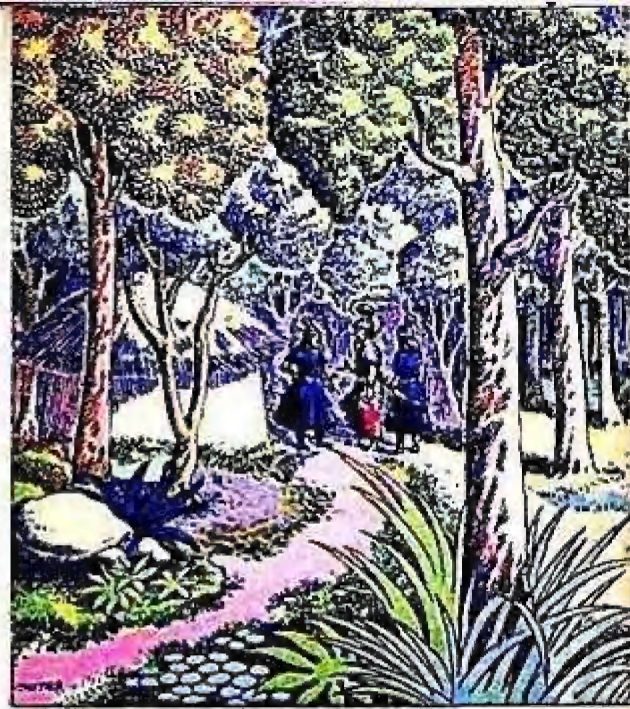


దొరికి అతడికి, మీకు అర్థరాల్యం వస్తుందని మాట యిచ్చేకాడు. పైగా, చండమండూకుడి నరమాంస భక్షకులకు దొరికిన స్థూల కాయుణ్ణి, తనకు తోడుగా వుంటాడని చెప్పి, మండూకుణ్ణించి ఆ బానిస యజమానిని కాపాడి, తన వెంట తెచ్చుకున్నాడు.

పులుగురాయుడి తొందరపాటు చూసి బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు ముఖం చిల్లించి, "పులుగురాయా, యిది వేగిరపాటుకు సమయం కాదు. కేశవుడూ, అతడి వెంట వున్న జయమల్లూ, కోయవాడూ మహా జిత్తులమారి వెధవలు. మనం ఒక్క మృడిగా కొండ గుహల కని వెళ్ళితే, వాళ్ళు గుహ కందరాల్లో పడి మనకు చిక్కకుండా పారిపోగలరు. వాళ్ళను గుహలు విడిచి వచ్చేలా చేయాలి. అప్పుడు మనం వాళ్ళను చేజిక్కించుకోవచ్చు," అన్నాడు.

"అదేలా సాధ్యం? నువ్వు చెప్పేదాన్ని బట్టి చూస్తే వాళ్ళమీ అమాయకులు కాదే," అన్నాడు పులుగురాయుడు.

"వాళ్ళ జిత్తులమారి తనాన్ని, కాల ఖైరవుడి కరువాకలాశం వల్ల నేను జయిస్తాను. దానికి మన స్థూలకాయుడు... ఆ బానిస యజమాని వున్నాడే...వాడి సహాయం అవసరం. ఆ మాంసం పొగును



విలిపించండి," అన్నాడు బ్రహ్మదండి. వెంటనే పులుగురాయుడు తన అనుచరులను బానిస యజయజమాని కోసం పంపాడు. ఈ లోపల బ్రహ్మదండి, తన అంగరక్షకులైన జిత, శక్తివర్మలతో బయలుదేరి, కొంత దూరం వెళ్ళి, చెట్ల చాటున వున్న ఒక గుడిశ ముందు నిలబడ్డాడు.

"నీ ఎత్తుగడ ఏమిటి బ్రహ్మదండి? మళ్ళీ ఏదో కొంప మీదికి తెచ్చేట్లున్నావు. ఆ మహాకాయుడికి ఎలాంటి పని ఒప్పుచెప్పబోతున్నావు?" అని అడిగాడు జితవర్మ.

"నీ చచ్చు ప్రశ్నలతో నా ఆలోచన చెడకొట్టకు. ఆ బానిస యజమానిని నర







భక్షకులు తినకుండా కాపాడింది, నేను. ఆ కారణం వల్ల వాడు నా బానిస కింద లెక్క. నేను యిష్టమొచ్చిన విధంగా వాణ్ణి ఉపయోగిస్తాను," అన్నాడు బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు విసుగ్గా.

"వాడు, నీ బానిస ఎలా అవుతాడు? వాడికి అర్థరాత్రిం యిప్పిస్తానని ప్రమాణం చేశావుగదా?" అని అడిగాడు శక్తివర్మ.

"వాడికి అర్థరాత్రిం యిప్పిస్తానని, ప్రమాణం చెయ్యలేదు. అర్థరాత్రింలో తనకు నచ్చిన వాళ్ళను బానిసలుగా పట్టుకు పోయి అమ్ముకునే అధికారం యిస్తా నన్నాను," అన్నాడు బ్రహ్మదండి కోపంగా.

ఆ సమయంలో పులుగురాయుడు వాళ్ళను సమీపించి, "ఏమిటి, మీలోమీరు పోట్లాడు కుంటున్నారా వుంది?" అని ప్రశ్నించాడు.

బ్రహ్మదండి చప్పున అతడి కేసి తిరిగి చిరునవ్వు నవ్వుతూ, "పోట్లాట కాదు. నా అంగరక్షకు లిద్దరూ స్వయంగా కొండ గుహల్లోకి వెళ్ళి, ఆ కేకవూడి ముఠాను పట్టుకొస్తామంటున్నారు. నేను తొందర పడ వద్దని చెప్పుతున్నాను," అన్నాడు.

ఆ తరువాత ఒకటి రెండు నిమిషాలకు స్థూలకాయుడు లెక్కల మనుషుం వెంట బ్రహ్మదండి వున్న చోటుకు వచ్చి, "ఏం, మహామాంత్రికా! నాతో కావలసిన పనేమిటి?" అంటూ భుజాన వేళాడుతున్న కొరడా చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

బ్రహ్మదండి, స్థూలకాయుణ్ణి దూరంగా తీసుకుపోయి రహస్యంగా అతడితో కొంత సేపు మాట్లాడాడు. మాంత్రికుడి మాటలకు అతడు మొదట్లో భయం లెదురూ కన బరిచినా, అఖరుకు తృప్తుడైనట్టు ముఖం పెట్టి, కొరడాను పైకెత్తి పెద్దగా ఝుళిపించి, కొర మీసాలను మెలిచేసి, ఒక రంకె వేళాడు.

బ్రహ్మదండి, పులుగురాయుడి దగ్గరకు వచ్చి, "పులుగురాయేంద్రా! కేకవూడు యిక మన అరచేతి అమలకం, తిరుగు

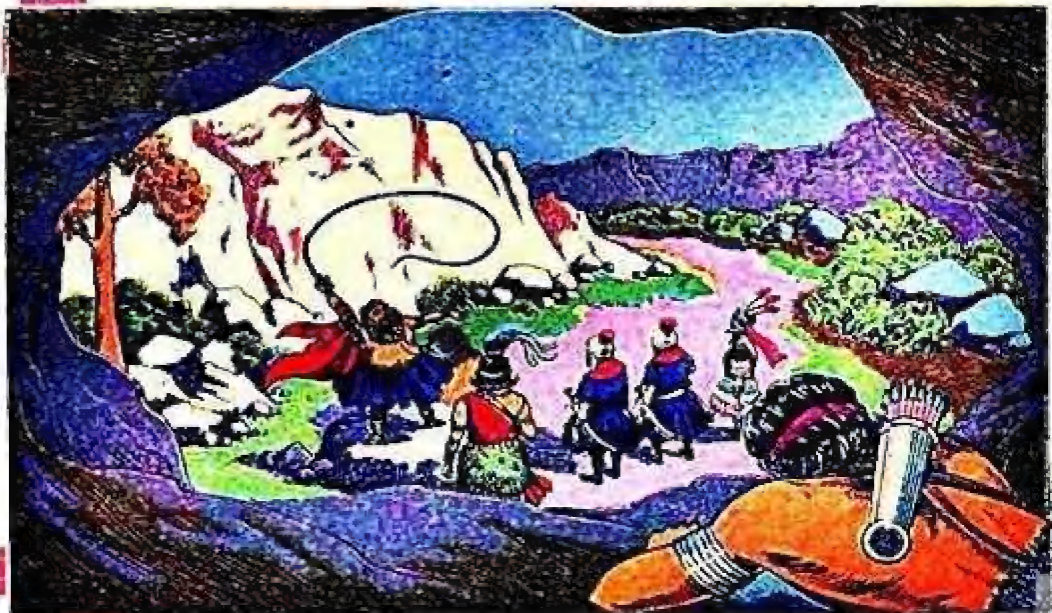




లేదు. తమరూ, తమ అనుచరులు కొద్ది మంది మాతో కలిసి, ఆ రాతి గుట్టలున్న ప్రదేశానికి రండి. స్థూలకాయుడు ఒక నాటకం ఆడబోతున్నాడు. అంతా ఒక్క నిమిషం వని. వివరాలు యిప్పుడడక్కండి," అన్నాడు ప్రాధేయపడుతున్నట్టు.

ఆ వెంటనే పులుగురాయుడు నలుగు రైదుగురు అనుచరులతో బ్రహ్మదండి చెప్పిన గుట్టల ప్రదేశానికి బయలుదేరాడు. బ్రహ్మదండి, జిత శక్తివర్మలు అతణ్ణి అనుసరించారు. స్థూలకాయుడు కొరడాను గాలిలో గిర్రున తిప్పుతూ, వాళ్ళు వెనగ్గా నడిచి వెళ్ళి, గుట్టలలో వున్న ఒక పెద్ద

రాతి మీద ఎక్కి, బ్రహ్మదండి ముఠా దగ్గరకు రాగానే, వాళ్ళను కొట్టబోతున్న వాడిలా కొరడా రుళిపిస్తూ, "ఏయ్, బ్రహ్మదండి, జితాశక్తి, పులుగురాయా! యిక మీరు నా నుంచి పారిపోలేరు. మిమ్మల్నందర్నీ, ఆ కేశవుడికి అమ్మేస్తాను. అతడి చేతిలో మీకు చిత్రపథ తప్పదు. మీరు చావగానే, ఆ కేశవుడు నిరాటంకంగా రాకానిలోయకు వెళ్ళి ధనరాసులు తెచ్చు కుంటాడు. నేనూ అతడి వెంట వెళతాను," అంటూ కొండలు మార్మోగేలా అరవసాగాడు. గుహ కప్పలో వున్న కంఠ కుండా యిదంతా చూస్తున్న కేశవుడికి, జయ





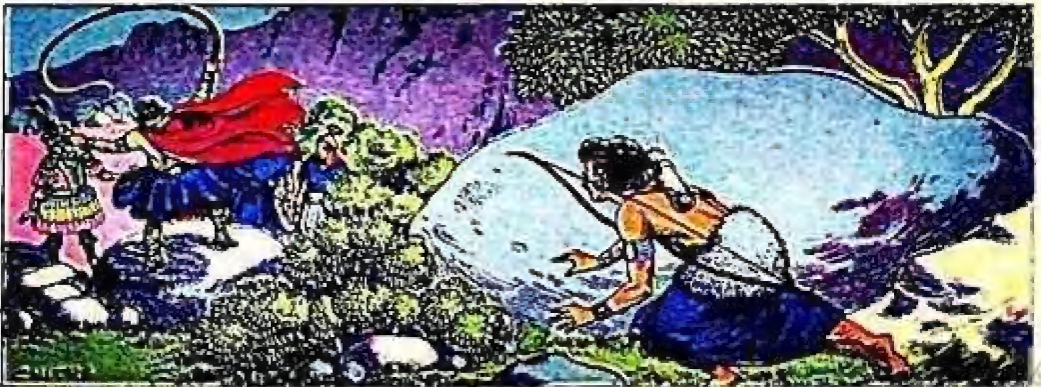
మల్లుకూ, కోయగోమాంగకూ చాలా అశ్చర్యం కలిగింది. మహాక్రూరుడైన స్థూల కాయుడు బతికి వుండటమేగాక, వాడు బ్రహ్మాదండిని వాడి అనుచరులనూ బానిసలుగా పట్టుకున్నాడంటే, వాళ్ళకు నమ్మకశక్యం కాకుండా వున్నది.

"కేశవా, యిందులో ఏదో పెద్ద మోసం వున్నది," అన్నాడు జయమల్లు. కేశవుడు ఏదో జవాబు చెప్ప బోయేంతలో, స్థూల కాయుడు కొరడాను తపి మని ఒకసారి మోగించి, "యిక మీరంతా వెళ్ళండి, బ్రహ్మాదండి! బాగర్త, ఆ చీకటి గుడిశె దాటిపోయారో, నా నొకర్లు మిమ్ముల్నందర్నీ నిలుపునా కోసేస్తారు," అంటూ గాపు కేశ పెట్టాడు. ఆ తరువాత బ్రహ్మాదండి వాళ్ళు వెళ్ళి పోవటం కేశవుడికి అతడి అనుచరులకూ కనిపించింది. స్థూలకాయుడు మాత్రం యింకా రాతి మీదే నిలబడి మీసాలు మెలి

వేస్తూ, కొరడాను గాలిలో తిప్పుతూ చెళ్ళు చెళ్ళుమనిపిస్తున్నాడు.

"మల్లూ! యిదే మనకు మంచి అదను. స్థూలకాయుణ్ణి పట్టుకుని అనలు రహస్య మేమిటో తెలుసుకుందాం. ఒకవేళ బ్రహ్మాదండి, రెక్కల మనుమలూ మన మీదికి వాడి చేయవస్తే, తిరిగి యిదే కంతకుండా గుహలో ప్రవేశించి కనబడకుండా మాయం కావచ్చు," అంటూ కేశవుడు కంత నుంచి బయటికి వచ్చి, నేల మీద పాకుతూ స్థూల కాయుడు నిలబడి వున్న రాతి కేసి బయలు దేరాడు. జయమల్లు కేశవుణ్ణి తొందర పడ వద్దని హెచ్చరించబోయాడు. కాని, కేశవుడు అసరికే అయిదారు గజాల దూరం ముందుకు వెళ్ళిపోయాడు.

అక చె సేదిలేక జయమల్లూ, కోయగోమాంగలు కూడా కేశవుడి వెనక పాకుతూ బయలుదేరారు. —(ఇంకా వుంది)







28

[బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు, కేశవుడూ వాళ్ళు, కొండ గుహల్లో దాగి వున్నారని గ్రహించాడు. ఆ వెంటనే అతడు స్థూలకాయుణ్ణి కొండ దగ్గరకు పంపి, కామంతా అతడికి వాదనలుగా దొరికినట్లు, కేశవు వెయిందాడు. అది విన్న కేశవుడూ అతడి అనుచరులు గుహ నుంచి బయటికి వచ్చి, స్థూలకాయుడి కేసి పాకుతూ రాసాగాడు. తరవాత—]

కేశవుడు నిశ్శబ్దంగా పాకుతూ పోయి, స్థూల కాయుడు నిలబడి వున్న చాలి వెనక ఆగి, కత్తిని అతడి కాళ్ళకు అడ్డంగా అనించి, "స్థూలకాయా! చెప్పేది నిశ్శబ్దంగా విను. అటూ యిటూ గెంతటంగాని, నీ వెనక ఎవరో వున్నట్టు సూచనగాని చేకావే, నీ రెండు కాళ్ళూ ఒక్క వేటుకు తేగిపోగలవు," అన్నాడు గొంతు తగ్గించి మాట్లాడుతూ.

స్థూలకాయుడు ఒక క్షణకాలం స్తంభించి పోయాడు. తరవాత నిలువెల్లా ఓసారి

వణికిపోయాడు. ప్రాణభీతితో ఒక్కసారిగా అరుద్దా మనుకున్నాడు గాని, కేశవుడి హెచ్చరిక, పదునుగా కాళ్ళకు అనించబడి ఒరుసు కుంటున్న కత్తి, అతడి బుద్ధిని అదుపులో పెట్టినై.

"ఎవరు నువ్వు? కేశవుడివి కాదు గదా?" అన్నాడు స్థూలకాయుడు వినపడి వినపడనట్టు.

"నేను కేశవుణ్ణి! నా వెనక పడి పడిహేసు ముంది కత్తులవాళ్ళూ, బాణాల







చక్కా పున్నాడు. కదిలాదే, చచ్చినవాడివే! ఇక చెప్పి! సుప్రస, నిజంగా బ్రహ్మదండి మాంత్రికుణ్ణి ఆ పక్షివేషంవాణ్ణి బానిసలుగా పట్టుకున్నావా? లేక అంతా కపట నాటకమా?" అని ప్రశ్నించాడు కేశవుడు.

"అంతా కపట నాటకమే. అదేది నేనైనా, అడిస్తున్నవాడు ఆ మాంత్రిక వెధవ. ప్రాణి భయం కొద్దీ వాడు చెప్పినవానికి ఒప్పు కున్నాను. నన్ను చంపకు, నీ పుణ్య ముంటుంది," అంటూ స్థూలకాయుడి బావురుమన్నాడు.

స్థూలకాయుడు బొమ్మలా కదలామెదలక నిలబడి వుండి, పెదాలు మాత్రం అడిస్తూ

ఏదో ధ్వనులు చేస్తూ వుండటం, అల్లంత దూరంలో వున్న చెట్ల చాటు నుంచి గమనిస్తున్న బ్రహ్మదండికి, పులుగు చాయుడికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

"వాడట్లా ఎండు మానులా నిర్ర నిగడ దీసుకు పోయాడేం? ఏదైనా గుర్రపు వాత రోగం కాదుగదా?" అన్నాడు పులుగు చాయుడు కోపంగా.

బ్రహ్మదండి ఆ ప్రశ్నకు అడ్డంగా తలాడిస్తూ, "అలాంటిదేం కాదని నా అనుమానం. వాడు మనం వెసిన గాలం! ఆ గాలానికి చేప పడిందని నాకు తోస్తున్నది. అయినా సంశయం ఎందుకు? ఒకసారి స్పాంజు చేసి చూద్దాం. బవాబు వస్తుందో లేదో తెలిసిపోతుంది," అంటూ తన మంత్రి దండాన్ని పైకెత్తి, స్థూలకాయుడి కేసి అడించాడు.

బ్రహ్మదండికి బవావిచ్చేందుకు స్థూలకాయుడు తన చేయి ఎత్తబోయి, అంతలో కేశవుడి కత్తి కాళ్ళను మరింత గట్టిగా ఒరుసు కోవటంతో ఆగిపోయాడు.

కేశవుడు తన పక్కనే వున్న జయమల్లూ, కోయగోమాంగల కేసి తల తిప్పి, "ఏడేదో తన మిత్రులకు చెప్ప చూస్తున్నట్టు న్నది," అన్నాడు.

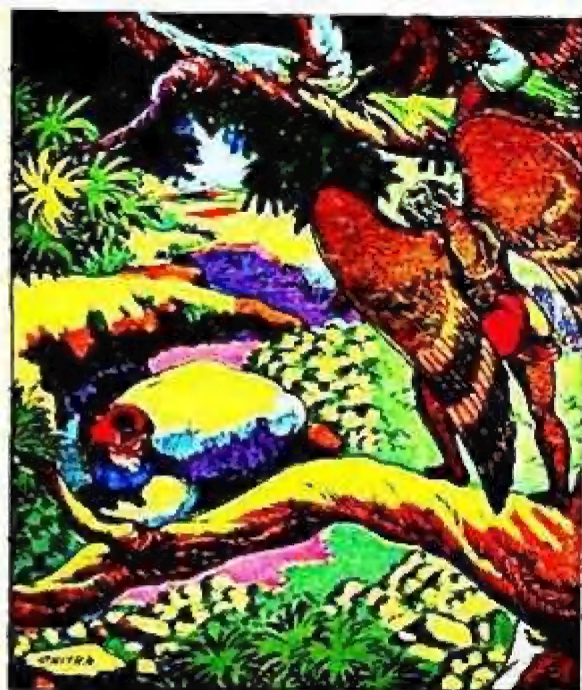




"అందుకు సందేహం లేదు. కాని, మనకు రానున్న ప్రమాదం అలాంటిదా? అ బ్రహ్మాదండీ, పక్షి ముఖం వాడూ యీ సరికే మనసు పట్టేందుకు, తమ అనుచరులతో బయలుదేరి వుండవచ్చు," అన్నాడు బయ్యమల్లు.

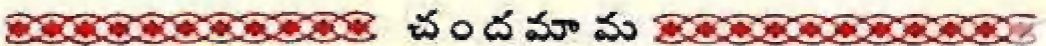
కేశవుడు తన కత్తిని స్థూలకాయుడి మోచేతికి ఒకసారి తాకించి, "నిజం చెప్పక పోయావ్, నీ కాళ్ళతోపాటు, చేతులు కూడా సరికేస్తాను. ఇప్పుడు బ్రహ్మాదండీ, పక్షిముఖం వాడూ ఏం చేస్తున్నారు?" అని అడిగాడు.

"వాళ్ళిద్దరూ తల లోక చోట చేర్చారు, ఏదో రహస్యాలోచన చేస్తున్నట్టున్నది. జీత శక్తివర్మలు తమ కత్తుల్ని చెట్టు బోదె మీద సాన బెడుతున్నారు," అన్నాడు స్థూలకాయుడు. వాడు చెప్పిన దాంట్లో అబద్ధం ఏమీ లేదు. బ్రహ్మాదండీ, పులుగురాయుడూ కలిసి ఆసరికే కొందరు రెక్కల మనుషుల్ని, శత్రుబలమెలాటో తెలుసుకు వచ్చేందుకు పంపారు. వాళ్ళల్లో కొందరు పెద్ద పెద్ద వృక్ష లెక్కి, అక్కణ్ణించి రాతి మీద నిలబడి వున్న స్థూలకాయుణ్ణి, ఆ వెనక నక్కి వున్న కేశవుణ్ణి, బయ్యమల్లునూ, కోయ గోమాంగనూ చూశారు.



"ఇంతకూ శత్రువులు ముగ్గురే ముగ్గురు! ఏల్లి కూసల్ని పట్టినట్టు వాళ్ళను మెడలు పట్టి యివతలికి యాడ్చవచ్చు," అనుకుంటూ -రెక్కల మనుషులు తమ నాయకుడి దగ్గరకు పరిగెత్తుకు వెళ్ళి, తాము చూసింది చెప్పారు.

తన అనుచరులు యిచ్చిన భోగహ్లా వింటూనే, పులుగురాయుడు కనుబొమలు ముడిచి, "ఇందులో ఏదో పెద్ద మోసం వున్నది, బ్రహ్మాదండీ! ముగ్గురే ముగ్గురు మానవ మాత్రులు, యింత ధైర్యంగా మన మధ్యకు వస్తారంటే నేను చచ్చినా నమ్మును," అన్నాడు.







"వాళ్ళ సంగతి తెలియకపోతే నేనూ నమ్మను!" అంటూ బ్రహ్మదండి పెద్దగా నవ్వి, "వాళ్ళల్లో ఒకడు కేశవుడూ, రెండవ వాడు జయమల్లనే నా పూర్వ శిష్యుడూ. పోతే, ఆ మూడవవాడు కొయ్యకుంత అయి పుంటాడు. ఆ ముగ్గురూ మహిష లగ్నంలో పుట్టినవాళ్ళు. ఆ బాతకులకు వెనక చూపూ వుండదు, ముందు చూపూ వుండదు. ఏటికి అడ్డంపడి యీదటమే," అన్నాడు.

"అయితే యిప్పుడు మనం చేయవలసిన దేమిటి?" అన్నాడు పులుగురాయుడు.

"ఏముంది, వాళ్ళ ముగ్గుర్నీ చుట్టు ముట్టి పట్టేద్దాం," అన్నాడు బ్రహ్మదండి.

"వాళ్ళూ, బాబాలూ, కత్తులూ వెంట వుండుకు తిరిగేవాళ్ళే. అంత తేలిగ్గా దొరుకు తారని నేననుకోను. మనలో చాలామందిమి చాప వలని పస్తుంది. ముందు ఆ స్త్రాల కాయుణ్ణి వాళ్ళు చంపేస్తారు," అన్నాడు పులుగురాయుడు.

"వాడు సరభక్షకులకు దొరికి ఎప్పుడో చచ్చినవాడే, నేను ప్రాణం పోని వెంట పెట్టుకు వచ్చాను. అవ్వాలితో వాడికి అయ్యుష్టు తిరిపోయిందనుకుందాం! పోతే, నువ్వు నేనూ ఎంతో కాలం బతికి వుండి, అర్ధరాజ్యమూ, రాకానిలోయలోని ధన రాసులూ అనుభవించ వలసిన వాళ్ళం. అందువల్ల మనం తొందరపడి, ఆ దుర్మార్గుల బాణం వేటుకు అంటే దూరంలోకి వెళ్ళకూడదు. నీ నా అనుచరుల్ని, వాళ్ళను పట్టి తెచ్చేందుకు పంపుదాం," అన్నాడు బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు.

"అంతే చేద్దాం," అంటూ పులుగు రాయుడు పక్కకు తిరిగి తన అనుచరు లకు సాంజ్లు చేశాడు. వెంటనే ముపై నలభై మంది రెక్కల మనుషులు తమ నాయకుడి దగ్గరకు వచ్చారు. పులుగురాయుడు వాళ్ళతో కొంచెంసేపు రహస్యంగా మాట్లాడి, యిక వెళ్ళమన్నట్టు చేతులు వూపాడు.





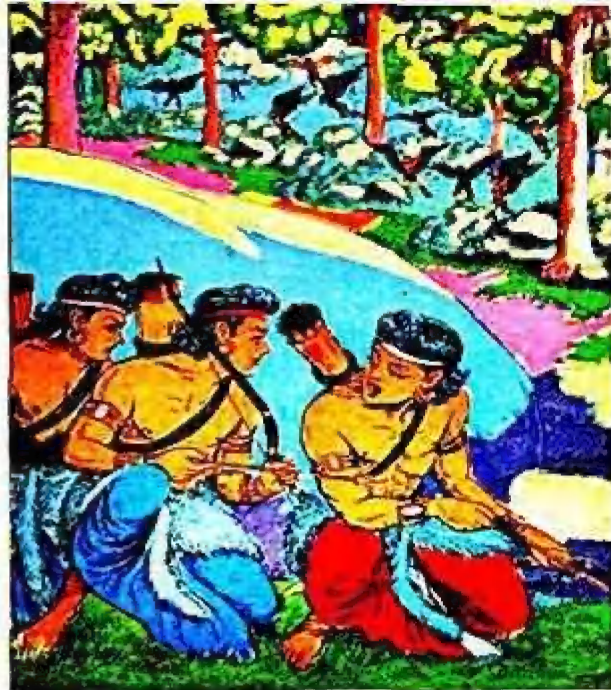
రెక్కల మనుషులు రెండు ముతాలుగా చిరిపాయి, కొందరు చెట్ల మీదికి ఎక్క సాగారు. మరి కొందరు రాళ్ళ వెనక నక్కుతూ, స్థూలకాయుడున్న ప్రదేశానికి బయలుదేరారు.

"ఎం, జతా, శక్తి! మీ రిక్కడే వున్నారే? ఆ కేశవుడూ వాళ్ళను పట్టేందుకు సాయపడరా?" అని అడిగాడు పులుగు రాయుడు జత శక్తివర్మలను.

ఆ ప్రశ్న వింటూనే జత శక్తివర్మలు పదును పెడుతున్న కత్తులను ఒరలలో పెట్టి, "అ నీచుర్ని పట్టుకుని, మా చేతుల్ని మరిసం చెప్పికుంటామా! మా పని బ్రహ్మ దండి మాంత్రికుడి అంగరక్షణ చేయటం. బ్రహ్మపుర రాజగురువు మమ్మల్ని పంపింది అందుకేగదా, బ్రహ్మ దండి?" అంటూ మాంత్రికుణ్ణి ప్రశ్నించారు.

బ్రహ్మదండి పచ్చే కోపాన్ని దిగ మింగుతూ, "అవును, అవును," అంటూ తలాడించి పూచుకున్నాడు.

ఈలోపల రెక్కల మనుషులు తమ మీద దాడికి వస్తున్నట్టు ముందుగా చూసి కేశవుడికి జయమల్లుకూ కోయగోమాంగ హెచ్చరిక చేశాడు. మహావృక్షాల మీదికి పాకిపోతున్న వాళ్ళను చూస్తూనే కేశవుడు



నవ్వి, "ఈ పక్షి వెధవలు అంత ఎత్తు నుంచి, మన మీదికి దూకి, మనను పట్టు కుంటారన్నమాట! నరే, బాబాయి ఎక్కు పెట్టి, ముందు ఒకళ్ళిద్దర్ని పడకొట్టండి, మిగతా వాళ్ళు పారిపోతారు. ఇంతకూ వీళ్ళ నాయకులెక్కడ?" అన్నాడు, విల్లంబులు చేతికి తీసుకుంటూ.

ఆ వెంటనే జయమల్లు, గోమాంగ కూడా తమతమ విల్లంబులు తీసుకున్నారు. కేశవుడు చెట్ల మీదికి పాకుతున్న ఒక రెక్కల మనిషి మీదికి గురిపెట్టిన బాణాన్ని చప్పున దించుతూ, జయమల్లుకేసి తెరిగి, "జయమల్లు! వీళ్ళ నెంతమందిని చంపినా







మనకు కలిగే మేలులేదు. ఆ బ్రహ్మదండిని ముందు మారణం చెయ్యాలి. వాడెక్కడ? వాడూ మన మీదికి వస్తున్నాడా? ఏయ్, స్థూలకాయా! బ్రహ్మదండి యిటుకేసి వస్తున్నాడా? నిజం చెప్పు." అని స్థూల కాయుణ్ణి ప్రశ్నించాడు.

స్థూలకాయుడు నిలువెల్లా వణికిపోతూ, "వాడు రావటంలేదు. వాడూ, పిట్టల నాయకుడూ చెట్ల కింద నిలబడి యిటుకేసి చూస్తున్నారు," అన్నాడు.

"ఆ దుర్మార్గుడికి మన శక్తేమిటో తెలుసు, కేశవా! సరే, యిక మనం యిక్కడ కాలయాపన చెయ్యకూడదు. ఇద్దరు

ముగ్గురు రెక్కల మనుషుల్ని పడకొట్టి, మనం గుహ కంఠలో నుంచి తిరిగి కొండ పాట్లోకి వెళ్ళిపోదాం," అంటూ జయమల్లు బాణం గురి చేసి చెట్ల మీదికి చరచరా పాకిపోతున్న రెక్కల మనుషుల్లో ఒకడి మీదికి దాన్ని వదిలాడు.

కేశవుడూ, అతడి అనుచరులు తమ దృష్టిని రెక్కల మనుషుల మీదికి మళ్ళించారని గ్రహించిన స్థూలకాయుడు రాతి మీది నుంచి ఛంగున కిందికి దూకి, కాలి సత్తుప కొద్ది, బ్రహ్మదండి, పులుగురాయుళ్ళు కేసి పరిగెత్తుతూ, "వాళ్ళు అంతా కలిసి ముగ్గురే! చంపండి, పట్టుకొండి," అంటూ ఆరవసాగాడు.

"అహా, కేశవా! ఈ దుర్మార్గుడు మన నుంచి బతికి బయటపడ్డాడు. అయినా, ఒక బెట్టు కొట్టి చూద్దాం, తగులుతుందేమో!" అంటూ కొయగేమాంగ్ లేచి నిలబడి పారి పోతున్న స్థూలకాయుడి మీదికి బాణం వదిలాడు. కాని, ఆ బాణం స్థూలకాయుడి పక్కగా దూసుకుపోయి, బ్రహ్మదండి, పులుగురాయుడూ నిలబడివున్న చెట్టు బోదెకు తపి మని తగిలింది.

బాణం చేసిన ధ్వని వింటూనే బ్రహ్మదండి ఎగిరి గంతేసి, "ఆ దుర్మార్గులు

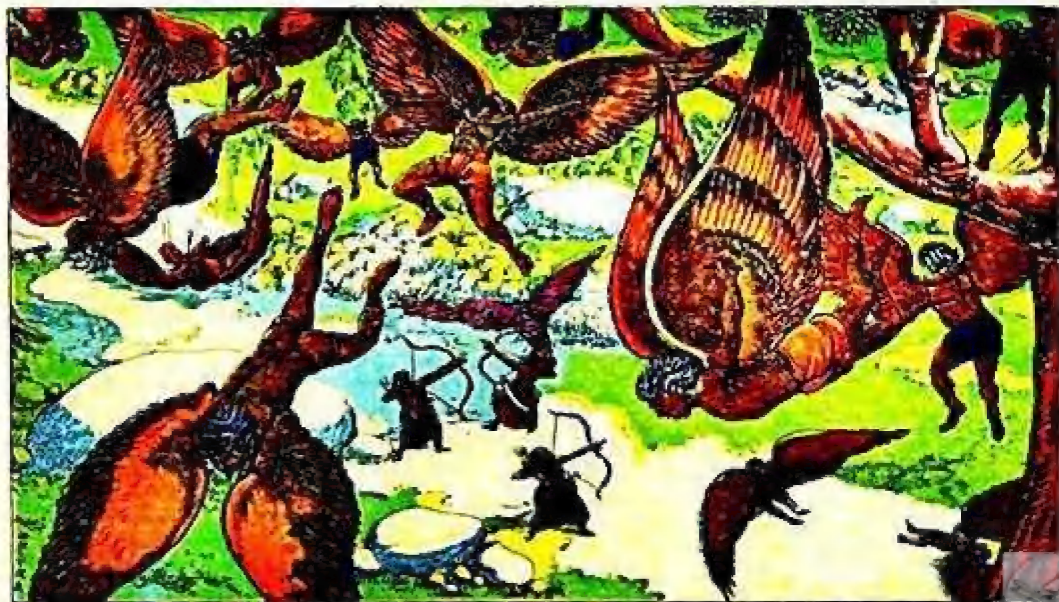


ముగ్గురూ మన మీదికే బాబాలు వదులు  
తున్నారు పులుగేంద్రా! పరిగెత్తు!" అంటూ  
వెను దిరిగి చెట్లలోకి పారిపోసాగాడు.  
పులుగుచాయడూ, జీత శక్తివర్మలూ  
అతన్ని అనుసరించారు.

గోమాంగిలే పాటు కేశవుడూ, జయ  
మల్లూ కూడా లేచి నిలబడ్డారు. వాళ్ళకు  
పారిపోతున్న బ్రహ్మాదండి ముఠా కని  
పించింది. వాళ్ళను వెంట పడి తరమటమూ,  
మానటమూ అని వాళ్ళు ఆలోచించేంతలో  
చెట్ల మీది నుంచి, చాపగా మిగిలిన రెక్కల  
మనుషులు భయంకరంగా అరుస్తూ, వాళ్ళ  
మీదికి ఎగిరి రాసాగారు.

కేశవుడూ, అతడి అనుచరులు బాబాలు  
ఒక చాని వెంట ఒకటిగా కిందికి దూకు  
తున్న రెక్కల మనుషుల మీదికి పడిరారు.  
వాళ్ళల్లో చానిం చెబ్బలు తగిలిన కొందరు  
బాధతో అరుస్తూ, అంత ఎత్తు నుంచి గాలిలో  
పల్లబీలు కొడుతూ కిందపడసాగారు.

ఇక తిరిగి తాము గుహలో ప్రవేశిస్తా  
మని కేశవుడూ, జయమల్లూ నిశ్చయించు  
కుని వెనుదిరిగేంతలో, రెక్కల మనుషుల్లో  
రెండవ ముఠా వాళ్ళ చాటు నుంచి  
ఒక్కొక్కటిగా గాఢ కేకలు పెడుతూ, లేచి  
నిలబడ్డారు. వాళ్ళందరి వద్దా పాడవైన  
ఈటెలు పున్నవి.





"ఇక బాణాలతో చాడం లేదు, కత్తులకు పని చెప్పండి. శత్రువులు మన గుహ మార్గాన్ని అడ్డుకున్నారు. పోరాడుతూ వీళ్ళ చక్రబంధం నుంచి బయట పడటం ఒక్కటే యిప్పుడు మనం చేయవలసింది. మనం వీళ్ళకు దొరక్కూండా ఎటు పారిపోయినా ఫరవా లేదు," అంటూ జయమల్లు కత్తి దూసి రెక్కల మనుమల్ని ఎదుర్కున్నాడు.

కేశవుడూ, గోమాంగ్, జయమల్లుల కత్తి దొబ్బలకు రెక్కల మనుమల్లో ఒక్కొక్కడే చావు కేక పెట్టి కింద పడసాగాడు. వాళ్ళు చేతులకు కట్టు కున్న పకి రెక్కలు, ఈ ద్వంద్వ యుద్ధంలో వాళ్ళకు చాలా అటంకంగా తయారయ్యాయి. వాళ్ళల్లో కొందరు ఈటెలను అటూ యిటూ తిప్ప బోయి, ఆ వేగానికి కట్టుకున్న రెక్కలు ఒక చాన్చెకటి మెలివేసు కోవటంతో, చాప చుట్టలా కింద పడసాగాడు.

"మనం జయించాం, కేశవా! ఇక, మనం గుహలోకి ప్రవేశించి, క్షేమంగా క్వాన కర్ణి ముహూర్తం చేరవచ్చు," అంటూ జయ మల్లు అటుకెసి రెండడుగులు వేసి నిశ్చే మ్మైపోయాడు.

ఎదురుగా దడి కట్టినట్టు నిలబడిన తన అనుచరులతో వులుగురాయుడు ప్రత్యక్ష మయ్యాడు. జయమల్లుతో పాటు, కేశవుడూ, కోయగోమాంగ్ కూడా అటుకెసి చూసి, తరవాత చూట్టూ కలయచూశాడు. పలయా కారంలో తమను రెక్కల మనుమలు వందల సంఖ్యలో చుట్టు ముట్టినట్టు వాళ్ళు గ్రహించాడు. బ్రహ్మాదండి ఎక్కడ? అన్న అనుమానం వాళ్ళకు కలిగింది. ఆ వెంటనే బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడి కంచు కంతం పలికింది: "ఆ కేశవుణ్ణి మాత్రం ప్రాణాలతో పట్టుకుని, మిగతా యిద్దర్నీ నిలుపునా నదికేయండి!"

—(ఇంకా వుంది)







29

[శేషుడూ అతడి అనుచరులను పట్టుకునేందుకు, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు చేసిన తంత్రం పొందింది. బ్రహ్మదండి, పులుగురాయుడూ తమ అనుచరులతో, శేషుణ్ణి అతడి స్నేహితు లిద్దర్నీ చుట్టూ ముట్టారు. బ్రహ్మదండి శేషుణ్ణి ప్రాణాలతో పట్టుకుని, తతిమ్మా యిద్దర్నీ నిలుపునా నదికి వెళుతుని శేషుడెక్కినాడు. తరవాత—]

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి శేష వింటూనే శేషుడు, ఆ ధ్వని వచ్చిన వైపుకు తల తిప్పాడు. తనకు అద్దంగా పున్న రెక్కల మనుషులను పక్కకు తొలగి తోస్తూ, మాంత్రికుడు ముందుకు వచ్చాడు. అతడికి యిరు వైపులా జిత, శక్తివర్మలు కత్తులు దూసి నిలబడి పున్నారు. బ్రహ్మదండిని చూస్తూనే శేషుడు కళ్ళెర్ర చేసి ముందుకు ఊరక బోయాడు. అంతలో నలుగు రైదు గురు రెక్కల మనుషులు అతడి మీద పడి

అయుధాలన్నీ లాగి వేశారు. ఆ తరవాత జయమల్లూ, కోయగోమాంగ కూడా నిరాయుధులుగా చేయబడ్డారు.

నిస్సహాయంగా నిలబడి పున్న ఆ ముగ్గురి శేసి చూసి, జిత, శక్తివర్మలు వికటంగా ఒక పెద్ద సప్త సవ్య, కత్తులు పై కెత్తుతూ, "అహా, కత్తుల్ని యింతకు ముందే బాగా పాన పట్టి పుంచటం మంచిదయింది. ఒక్క వేటుతో రెండు కుండెలు చేయగలిగి!" అంటూ ముందుకు రాబోయారు. కాని,





అంతలో స్థూలకాయుడు తన కొరడాను పై కెత్తి పెద్దగా రంక పెట్టి, వాళ్ళ కత్తుల్ని కొరడాతో చుట్ట బెడుతూ, "ఏయ్, జితా, శక్తి! ఆగండి. వాళ్ళను చంపేందుకు ఏలులేదు. వాళ్ళు ఒకప్పుడు నా బానిసలు. అరవై బంగారు కానుక విలువ చేస్తారు. ఆ డబ్బు ముందు నా కిచ్చి తరవాత మీ యిష్టం వచ్చినట్టు చంపుకోండి," అన్నాడు.

స్థూలకాయుడి మాటలకు జితవర్మ తోక తొక్కిన తాచులా లేచి, "ఓయ్, మాంసం పోగూ! ముందు నువ్వు ఆ కొరడాను నా కత్తికి అడ్డం తియ్యి. వాళ్ళిప్పుడు నీ బానిసలు కారు. వాళ్ళ నెవ్వుడో అమ్మ

కున్నావ్. ఆ కొన్న వర్తకులు చచ్చారు కూడా!" అన్నాడు.

"ఆ వర్తకులు చచ్చారు గనకే, నా వస్తువులు తిరిగి నా పరం అయినై. నీ కి పాటి వ్యవహార జ్ఞానం కూడా లేదా? అయ్యో, అనాగరిక మానవుడా!" అన్నాడు స్థూలకాయుడు.

జిత, శక్తివర్మలు రెచ్చిపోయి, కత్తులు బార విడిచి స్థూలకాయుడి మీద కలియ బిడ్డారు. స్థూలకాయుడు వాళ్ళను పిల్లి ఎలుకను పట్టినంత ఒడుపుగా పట్టుకుని నేల కేసి కొట్టాడు.

అంతవరకూ విజేదం చూస్తున్న వాడిలా నిలబడిన బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు, తన మంత్ర దండాన్ని పైకెత్తి ఒకసారి ఛి అంటూ చిదరించుకుని, పులుగురాయుడి కేసి తల తిప్పి, "పులుగేశా! యిక మనం చూస్తూ పూరుకుని లాభం లేదు. ఈ మతి లేని వెధవలు ముగ్గురూ కుక్కల్లా కాట్లాడు కుని, ఆ కేశవుణ్ణి కూడా చంపటమో, లేక వాడు తన అనుచరులతో పారిపోయేందుకు అపకాశం కలిగించటమో చేస్తారు. ముందు ఆ కాట్ల కుక్కల్ని విడదీయండి," అన్నాడు.

పులుగురాయుడు తన చేతిలో వున్న ఈటెను పోట్లాడుకుంటున్న వాళ్ళ కేసి







గురి పెట్టి, "జితా, శక్తి! మీరిక ఆ ఎను బోతుగాణ్ణి వదలండి. ఈ దొరికిన ముగ్గుడూ నా వాళ్ళు. వాళ్ళను పట్టుకున్నది, నేను. తెలిసిందా?" అన్నాడు తొడ్రంగా.

పులుగురాయుడి హెచ్చరిక వింటూనే జిత, శక్తివర్మలు స్థూలకాయుడి వట్టు విడిచించుకుని, కింద వది పున్న తమ కత్తుల్ని తినుకుని, దూరంగాపోయి, పళ్ళు కొరుకుతూ నిలబడ్డారు.

స్థూలకాయుడు తొప్పతూ తన కొరడా భుజాన వేసుకుని బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి కేసి గుడ్లరుముతూ చూశాడు.

బ్రహ్మదండి కేశపుణ్ణి సమీపించి అతడి భుజం వట్టుకుని కుదుపుతూ, "వత్సా, కేశవా! నీ మేలుకోరే నన్ను, నా శిష్య ద్రోహి జయమల్లు చెప్పడు మాటలు విని ఎంత అపార్థం చేసుకున్నావో, అలోచిస్తూంటే నా అత్త గిరిగిరి కొట్టుకుంటున్నది. నిన్ను కోటిశ్వరుణ్ణి చేయటమేగాక, లోకానికే అధి పతిని చేద్దామనుకున్నాను. ఇది, నా కోర్కె మాత్రమే కాదు; ఆ ఉపాసకుల ఊడల ముద్రి కాలభైరవుడి అజ్ఞ! ఆ శక్రుల పాలిటి బ్రహ్మజిముడే నిన్ను తిరిగి నా పరం చేశాడు. మన యిద్దరం ఏక మవటం అంటే అగ్నికి వాయువు తోచైనట్లే. మన దెబ్బకు



తిరుగు వుండదు. ఏమంటావ్?" అని ప్రశ్నించాడు.

బ్రహ్మదండి మాటలు వింటూంటే కేశ పుడికి ఒళ్ళు మండి పోయింది. అతడు మాంత్రికుడి చేతిని తన భుజం మీది నుంచి విసురుగా లాగి వేసి, "బ్రహ్మదండి, నీ కల్ల బొల్లి మాటలు నేను సమ్ముతా ననుకోకు. నీ చేపాటి మంత్ర శక్తి గల వాడవో నాకు తెలుసు!" అన్నాడు ఉద్రేకంగా.

బ్రహ్మదండి లోపల పొంగే కోపాన్ని అణుచుకుంటూ, "కేశవా, యీ ఒక్క సారికి నీ యీనడింపు మాటలను నహించాను. మరోసారి నా మంత్ర శక్తిని కించ







మరుస్తూ మాట్లాడావే, నిన్ను నిలుపునా  
చూడడం చేసి, అది శరీరానికి రాసుకుని  
అ కనబడే మొసళ్ళ మడుగులో స్నానం  
చేసి, నా కాలవైరపుడి దగ్గరకు వెళ్ళి  
పోతాను. ఈ జయమల్లు శుంఠకు ఒక్క  
చారల గాడిద వేషం వేసే మంత్రం తప్ప  
మరేం తెలుసు?" అంటూ జయమల్లు శేసి  
తిరిగి, "ఈ ద్రోహిని, ఆ కోయ వెధవనూ  
ఈ రులతో శరీరాలు తూట్లు తూట్లుగా  
పొడిచి, గద్దలకు ఆహారంగా వెయ్యండి,"  
అన్నాడు పళ్ళు పటపట కొడుకుతూ.

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు మాట  
ముగించే లోపలే జత, శక్తివర్మలు కత్తు

లెత్తి జయమల్లునూ, కోయగోమాంగనూ  
పొడవ బోయేంతలో, పులుగురాయుడు తన  
ఈ రులతో వాళ్ళ కత్తులను కింద పడేశాకొట్టి,  
"అగండి, అగండి! 'గద్దలకు ఆహారం'  
అన్న మాట వింటూనే నాకో ఆలోచన  
వచ్చింది. ఏళ్ళిద్దరి యాపు లెఖలూ  
చూస్తూంటే ఏళ్ళు గద్ద జాతి మానవుల్లా  
కనిపిస్తున్నాయి. మా గరుడ జాతి వాళ్ళకు,  
గద్ద జాతి వాళ్ళు సర్వ కాలాల్లో సేవకా  
వృత్తి చేసి బతకాలని శాస్త్రం పున్నట్టు  
విన్నాను. కనక, ఏళ్ళిద్దరూ నా సేవకులు,"  
అంటూ తన అనుచరుల శేసి తిరిగి,  
"ఒరేయ్, ఏళ్ళను నా గృహానికి తినుకు  
పోయి బాగర్తగా కాపాడండి. నా ఉడు  
పులూ అవి చెదలు పట్టకుండా దులిపి ఎండ  
వేసే పని నేర్పండి. వాళ్ళు పారిపోయారో,  
మీ ప్రాణాలు తిస్తాను," అన్నాడు.

పులుగురాయుడి అనుచరులు జయ  
మల్లునూ, కోయగోమాంగనూ భుజాలు  
పట్టుకుని యాద్యుకు పోబోయేంతలో,  
బ్రహ్మదండి వాళ్ళకు అడ్డు పడి, పులుగు  
రాయుడితో, "పులుగు వ్రాపో! మీరు అతిగా  
తొందర పడకండి. ఏళ్ళ సంగతి మీకు  
అపగింజంత కూడా తెలీదు. ఏళ్ళు పారి  
పోతారనే భయం మీ కొద్దు. వాళ్ళు పారి







పొదలిస్తే, మీ ప్రాణాలు తీసిం తరవాతే పారిపోతారు. నా మాట విని, వీళ్ళు నిక్కడే ముక్కలు ముక్కలుగా నరికించి కాకులకు మేరగా వేయండి," అన్నాడు.

బ్రహ్మాదండి యిలా అనగానే పులుగు రాయుడు చీదరించుకుంటున్న వాడిలా ముఖం పెట్టి, "ఏం, బ్రహ్మాదండి! ప్రతి స్వల్పానికి సువ్య కనబరచే భయం, చేసే గొలా చూస్తూంటే, సువ్య కాకి బాతి మానవుడిలా కనిపిస్తున్నావు. గద్ద బాతి మానవులకు, కాకి బాతి మానవులు అన్ని వేళలా తిడిగం చేస్తూ జీవించాలని శాస్త్ర పుస్తకాల్లో వుంది. ఆ సంగతి నీకూ తెలుసు! కనక నిన్ను ఈ యిద్దరికీ సేవకుడిగా నిను మిస్తున్నాను," అన్నాడు.

పులుగురాయుడి మాటలతో బ్రహ్మాదండి ఇవమెత్తిన వాడిలా అయిపోయి, గంతులు వేస్తూ, మంత్ర దండాన్ని గిర్రున తిప్పతూ, "పులుగు దొరా, ఈ కాలచైరవ పాపకుణ్ణి ఎంత మాటన్నాడు! నరే, నేను నా కేశపుణ్ణి వెంట బెట్టుకుని రాకాసిలోయకు వెళ్ళి పోతాను. మీకు వాగ్దానం చేసిన విధంగా, మీ దేవతకు బలి మనుమల్ని తప్పక పంపుతాను. రేపు సూర్యోదయంతోనే, నా ప్రయాణం," అన్నాడు.

"అందుకు నా ఆభ్యంతరం ఏమీ లేదు. యిక కదలండి," అంటూ పులుగురాయుడు బయలుదేరాడు. అతడి వెంట అందరూ కదిలారు. కేశపుణ్ణి, బయమల్లనూ, కోయ గోమాంగనూ పది మంది లెక్కల మనుమలు ముందూ వెనకా కాపుండి సదిపించారు. బ్రహ్మాదండి, స్థూలకాయుడికి సొంజ్జ చేసి గుంపు గుంచి పక్కకు తినుకుపోయి రహస్యంగా, "వీర చూడామణి! నే చెప్పేది శ్రద్ధగా విను. యిక మనం ఈ వక్షి ముఖం వెధవ దగ్గర వుండటం ప్రమాదకరం. రేపు తెల్లవారుతూనే, నేనూ, జిత, శక్తివర్మలూ, సువ్య కలిసి, ఆ కేశపుణ్ణి తినుకుని రాకాసి







లోయకు వెళ్ళి పోదాం. ఆ కేశవుడు పారి పోకుండా బాగ్రత్త పడ్డామంటే, రాకాని లోయలోని ధనరాసులన్నీ మనవే. వాడు చెంటు లేకుండా అక్కడ మనం ఒక గుడ్డి గవ్వకు కొరగాం. అదీ సంగతి," అన్నాడు.

"ఆ వెధవ కుర్రకుంకను గురించి నువ్వంతగా చాపోవటం ఏం బాగా లేదు. నా లెక్కన వాడు ఇరవై బంగారు కాసుల కన్న ఎక్కువ విలువ చెయ్యడు," అన్నాడు స్థూలకాయుడు పెదాలు చప్పరిస్తూ.

"అన్నన్నా, ఎంత మాట! ఆ-కేశవుడు సామాన్యుడనుకున్నావా? వాడు రాజ యోగాన్ని భుజాన వేసుకుని పుట్టాడు. వాడి

మూపు మీద పడగ విప్పిన పాము ఆకారం గల మచ్చ చూస్తే, నువ్వులా మాట్లాడవు. దాన్ని స్వయంగా ఆ కాలభైరవుడే అయ్యి గుడ్డాడు, తెలిసిందా?" అంటూ బ్రహ్మ దండి మాంత్రికుడు చెంపలు వేసుకున్నాడు.

"వాడు బ్రహ్మపురానికి రాజైన నాకు గాని, నువ్వు చెప్పేది నేను నమ్మను. ఏదెలా అయితే నాకేం? నాకు చేసిన వాగ్దానం మాట మరవకు," అన్నాడు స్థూలకాయుడు.

బ్రహ్మదండి, స్థూలకాయుడూ రహస్యంగా మాట్లాడుకోవటాన్నేగాక, అంతకు ముందు జరిగిన సంఘటనలన్నీ కూడా చిదాచి, క్వానకర్ణి నియమించిన వేగుల వాళ్ళు, కొండ రాళ్ళ చాటు నుంచి గమనించారు. వాళ్ళు కేశవుడూ, అతడి అనుచరులు పులుగురాయుడికి పట్టు బడటం దగ్గర నుంచి సర్వం ఎప్పటి కప్పుడు తమ నాయకులకు తెలియపరుస్తూనే ఉన్నారు.

కేశవుడూ వాళ్ళు గుహలో ప్రవేశించిన తరువాత నివ్వలు కక్కే నింహం పారి పోవటాన్ని గురించి విన్న చిదాచి, క్వానకర్ణి యిక తమకు వచ్చిన ప్రమాదం ఏమి లేదని నిశ్చయించుకుని, గుహలో ప్రవేశించి, కొంత సేపటికి కోయగోమాంగ వదిలిపోయిన రాతి







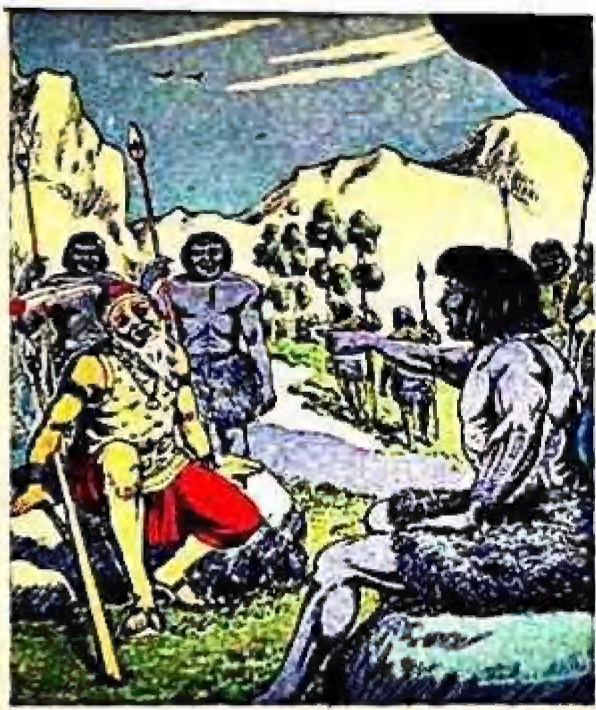
గదను చూశారు. ఆ తరవాత వాళ్ళు కాలి గుర్తులను అనుసరిస్తూ నడిచి, సారంగం పైన వున్న కంఠ నుంచి బయట జరుగు తున్నదంతా గమనించారు.

"ఇంత మంది దుర్బాధుల్ని వాళ్ళ న్యస్తలంలో ఎదిరించి గెలవటం కష్టం. పైగా, ఈ లోపల వాళ్ళు కేకపుట్టి అతడి ప్నేహతు లనూ చంప వచ్చు," అన్నాడు బిడారి.

క్వాసకర్ణి తన మూల పురుషుడి రాతి గదను కళ్ళ కోసారి అద్దుకుని, "ఇక, నా ముతాకు అపజయ భయం లేదు. మన మిత్రులైన ఆ ముగ్గుర్ని రక్షించే భారం నాది. తరవాత, వాళ్ళ సాయం కూడా తీసుకుని, మొత్తం ఈ రెక్కల వక్షిగాళ్ళను దుంపనాశం చేస్తాను," అన్నాడు.

"వాళ్ళను రక్షించే భారం నా మీద కూడా కొంత వున్నది. రెక్కల మనుషుల దేవతకు బలికా నున్న నా ముతావాళ్ళను ఆ ముగ్గుడూ రక్షించారు. ఇంతకూ నీ ఆలోచన ఏమిటి?" అని అడిగాడు బిడారి.

బిడారి అలా ప్రశ్నించగానే క్వాసకర్ణి తల పంకిస్తూ కాసేపు పూచుకుని, తరవాత అంత దూరంలో వున్న తన ముతా వాళ్ళలో యిద్దర్ని దగ్గరకు పిలిచి, "మీరు చీకటి పడుతూనే, ఈ కంఠ నుంచి బయటికి



పోయి అక్కడ పడి వున్న వక్షి రెక్కలు తగిలించుకుని, రెక్కల మనుషుల్లా నటిస్తూ, పులుగురాయుడు నివసించే ప్రాంతాలకు వెళ్ళి, కేకపుడూ వాళ్ళ స్థితి ఎలా వున్నదో తెలుసుకు రావాలి," అని అజ్ఞాపించాడు.

"ఇదా నీ ఎత్తుగడ? బాగానే వుంది. నీ ముతా వాణ్ణొకణ్ణి, నా ముతావాణ్ణొకణ్ణి పంపుదాం. అది న్యాయంగా వుంటుంది," అన్నాడు బిడారి. ఇందుకు క్వాసకర్ణి అంగీకరించాడు.

తరవాత కొంత సేపటికి సూర్యాస్త మానమై క్రమంగా చీకటి పడింది. క్వాసకర్ణి బిడారి ముతాల అడవిమనుషు లిద్దరూ





సాధంగాన్నుంచి బయటికి పాకిపోయి, అక్కడ మధ్యాన్నం బరిగిన తమ్ము చాటలో రెక్కల మనుమలు వదిలిపోయిన పక్షి రెక్కల్లో తమకు కావలసినది ఏదొకటి, చేతులకు తగిలించుకుని పులుగుచాయుడు నివసించే ప్రాంతాలకు వెళ్ళారు.

చాటలో ఆ యిద్దర్నీ ఎవరూ ఆను మానించి అటకాయించ లేదు. వాళ్ళు ఒక్కొక్క గుహరాన్నే చాటిపోతూ, చివరకు బ్రహ్మాదండీ, స్థూలకాయుడూ వున్న గుహరం ముందు నుంచి వెళ్ళేటప్పుడు, కాగవాల వెలుగులో వాళ్ళిద్దర్నీ గుర్తించి, ఆ పక్కనే కేకపుడూ అతడి అనుచరు లుండవచ్చని ఊహించారు. తరవాత నాలు గడుగులు ముందుకు వెళ్ళేసరికి వాళ్ళు ఊహించినది నిజమని తెలిసిపోయింది. ఒక గుహరం ముందు జిత, శక్తివర్మలు కత్తులు పట్టుకుని కావలా కాస్తున్నారు. లోపల కేకపుడూ, బయటల్లా, రోయగేమాంగ

చావల మీద కూచుని మాట్లాడు కుంటున్నారు.

అడవిమనుషు లిద్దరూ జంటగా జిత, శక్తివర్మలను సమీపించి, "చాటి తొలగండి! లోపల వున్న ఆ ముగ్గురు దుష్కార్తుల్నీ తన వద్దకు తీసుకు రమ్మని పులుగుదొర అట్లు అయింది," అన్నారు.

జిత, శక్తివర్మలు పక్కన వెలుగుతున్న కాగవాలతో అడవిమనుషుల ముఖాలను పరీక్షిగా చూసి, చాటి యిచ్చారు. కాని, అంతలో జితవర్మ కేదో అనుమానం తగిలి, "ఏళ్ళు రెక్కల మనుషుల బాతి వాళ్ళలా లేదు. అడవి మనుషుల ముఖ లక్షణాలు కనబడుతున్నవి," అన్నాడు.

"అప్పునప్పును, నాకూ అదే అనుమానం కలిగింది, సుమా!" అంటూ శక్తివర్మ శక్తి దూసి, "ఏయ్, మీరెవరు? అగండి!" అంటూ ముందుకు వెళ్ళాడు.

—(ఇంకా వుంది)







30

[పులుగురాయుడి రెక్కల మనుమలకు శేషపుడూ, అరవి అనుడరులు దారినిపెట్టారు. కాని, ఆ రాత్రి శేషపుడూ వాళ్ళు పున్న గుడారంబోసి, చిదారి శక్తివర్మ ముఖాల అడవి మనుమ లిద్దరు ప్రవేశించారు. గుడారం ముందు కావలి పున్న జిత్, శక్తివర్మలు వాళ్ళను గుర్తించి కత్తులు దూని, "అగండి!" అంటూ మిమిసి వెళ్ళారు. తరవాత-]

శక్తివర్మ కత్తి దూని ముందుకు వెళ్ళటం చూస్తూనే జిత్వర్మ కూడా కత్తి తిసుకుని అడవిమనుమల దారిని అడ్డగించాడు. కాని, అడవిమనుమ లిద్దరూ వాళ్ళను తమ చేతులతోనే పక్కకు నెట్టుతూ, "పెద్దగా గల చేయకండి. పులుగురాయుడు ఈ ముగ్గురు దుర్మార్గుల్ని రహస్యంగా తన పద్దకు తిసుకు రమ్మన్నాడు. ఈ సంగతి పక్క గుడారంలో పున్న బ్రహ్మాదండి

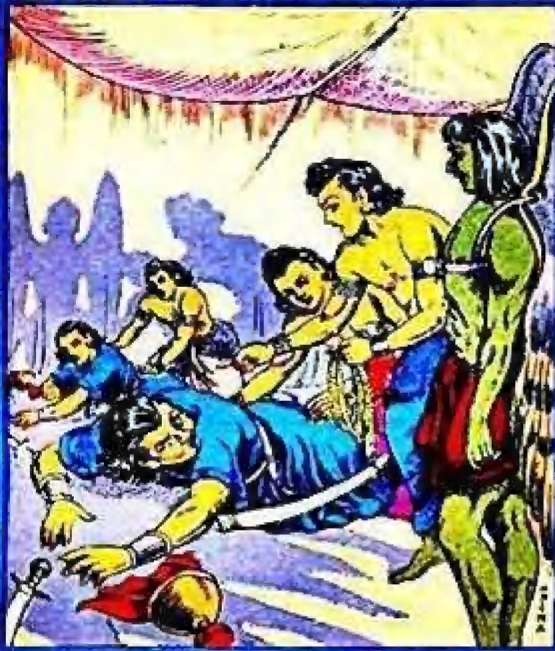
మాంత్రికుడికి, స్థూలకాయుడికి తెలియ కూడదు," అన్నారు.

ఆ మాటలతో జిత్, శక్తివర్మలు ముఖ ముఖాలు చూసుకున్నారు. వాళ్ళిద్దరికీ అడవిమనుమల ప్రవర్తన అశ్చర్యం కలిగింది. శక్తివర్మ కత్తి వరలో పెట్టబోయిన వాడల్లా అగి, చిన్న గొంతుతో, "పులుగు రాయుడు ఈ ముగ్గురు హంతకుల్ని తన దగ్గరికి తిసుకు రమ్మని మిమ్మల్ని వంచితే,

'చందమామ'







తీసుకుపోండి, మా అభ్యంతరం ఏమీలేదు. కాని, మీ ముఖ కవళికలు చూస్తూంటే, మీరు లెక్కల మనుషుల బాతి వాళ్ళలా లేరు. దానికేమంటారు?" అన్నాడు.

శక్తివర్మ యిలా అనగానే అడవి మనుషుల్లో ఒకడు నవ్వి, "ఒక పని కలిగి, మేం కావాలనే అడవిమనుషుల తలలు తగిలించుకున్నాం. ఛీ, దారి తలగండి! మీ యిద్దరూ పరమ శుంతల్లా వున్నారు," అన్నాడు ముందుకు పోబోతూ.

చరవర్మ తోక తొక్కిన పాములా ఎగిరి పడి, కత్తితో అడవిమనిషి మీదికి దూక బోయాడు. అంతలో కేశవుడు అతడి కాళ్ళు

రెండూ పట్టుకుని వెనక్కు గుంజటంతో ముందుకు బోర్లా పదిపోయాడు. మరు క్షణంలో కోయగోమాంగ్, శక్తివర్మను పట్టుకుని ముందుకు పడదోకాడు.

జయమల్లు ఒక తాడుతో వాళ్ళిద్దరినీ సమీపించి, "కిక్కురుమన్నారో, మీ యిద్దరి ప్రాణాలూ నిలుపునా తీసేస్తాం. చచ్చినట్టు పడివుండండి," అంటూ హెచ్చరించి, తాడుతో యిద్దరి చేతులూ కాళ్ళూ కలియ కట్టాడు. అంతలో పక్కన వున్న గుడారంలో నుంచి బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడి గొంతు వినబడింది.

"ఇక్కడ జరిగిన గొడవేదో బ్రహ్మాదండి పకికట్టినట్టుంది. ఇక మనం పారిపోవటమే క్షేమం," అంటూ జయమల్లు గుడారంలో కనిపించిన ఆయుధాలు తీసుకున్నాడు.

ఆ సరికి బ్రహ్మాదండి, స్థూలకాయుడూ కూడా పెద్దగా గావుకేకలు ప్రారంభించారు. "ఆ దుర్మార్గులు ముగ్గురూ జీత, శక్తి వర్మలను చంపి పారిపో చూస్తున్నారు. ఓ పులుగురాయా! రండి, గుడారాన్ని చుట్టుముట్టండి."

ఆ కేకలు వింటూనే జయమల్లు గుడారం ద్వారం దగ్గర ఆగి, అడవిమనుషులతో, "మీ యిద్దరూ తోపలికి రావటం చూస్తూనే

చందమామ





మి రెవరైంది పొల్చుకున్నాం. లోగడ మిమ్మల్ని చిదాలి, గ్వసకర్లి వెంట చూశాం. మీ ముతాల వాళ్ళు పెద్ద బలగంతో యిక్కడికి దాడి వస్తున్నారా?" అని అడిగాడు.

"అలాంటిదేమీ లేదు. మీ రెలా వున్నారో చూసి రమ్మని మా నాయకులు మమ్మల్ని పంపారు," అన్నాడొక ఆడవిమనిషి.

కేకవుడు గువారం నుంచి బయటికి వెళ్లి, బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడున్న చోటు కేసి ఓమారు చూసి, బయటమ్మలతో ఏదో చెప్పబోయేంతలో, స్థూలకాయుడు కొరడా ఝుళివిస్తూ ఆటుకేసి రాసాగాడు. అది గమనిస్తూనే కొయగేమాంగ్ కత్తి దూసి

ఆతడి మీదికి ఉరకబోయేసరికి, వాడు పెద్దగా బొచ్చులు పెడుతూ వెనుదిరిగి, "అ క్రూరులు ముగ్గురికి తోడుగా మరిద్దరు రెక్కల మనుషులు చేరారు. పులుగు రాయుడి ముతాలోనే ముసలం పుట్టింది. స్వామి ద్రోహం, పులుగురాయా, స్వామి ద్రోహం!" అంటూ పరిగెత్తాడు.

బయటమ్మలు చుట్టూ ఓమారు కలయ చూశాడు. ప్రతి గువారం ముందూ రెక్కల మనుషులు గుంపులుగా చేరుతున్నారు. కొందరు, "మోసం, స్వామి ద్రోహం!" అంటూ అటు యిటు పరిగెత్తుతూ, ఎదురైన వాళ్ళకు ఏమో చెబుతున్నారు.







"కేశవా, గోమాంగ! మనం పారి పోయేందుకు ఒకే ఒక ఉపాయం నాకు తోస్తున్నది. ఈ సరికే మన శత్రువులందరికీ, మనం గుడారంలో నుంచి తప్పించుకు బయట పడినట్టు తెలిసిపోయింది. వాళ్ళు కీనాల మీద మనను పట్టుకునేందుకు యిక్కడికి వస్తారు. మనం ఎక్కడ వున్నామో, ఎటు పారిపోతున్నామో వాళ్ళకు తెలియకుండా తికమక పెట్టేందుకు ఒకటి చేద్దాం. ఆ వెలుగుతున్న కాగడాలు తీసుకుని, సాధ్యమైనన్ని గుడారాలకు నిప్పు పెడదాం. అప్పుడు బయలుదేరి గందరగోళంలో మనం పారిపోవచ్చు." అన్నాడు బయ్యమల్లు.

బయ్యమల్లు మాట ముగించే లోపలే కేశవుడూ, గోమాంగ, అడవి మనుషు లిద్దరూ భగభగ మండే కాగకాలు తీసుకుని, "మోసం, స్వామి ద్రోహం!" అని అపస్తూ, అందుబాటులో వున్న గుడారాలన్నిటాకీ నిప్పు పెట్టారు. కీనాల మీద అవి అంటు కుని భుగభుగ మంటూ మంటలు లేచిన్నె.

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడూ, స్థూల కాయుడూ ఆ మంటలు చూస్తూనే చారిత్ర పోయారు బ్రహ్మదండి మంత్రదండాన్ని పైకెత్తి, "హః కాలభైరవా! నాకు అగ్ని స్నానం రాసి పెట్టావా? నీ భక్తుణ్ణి పరీక్షిస్తున్నావా?" అంటూ మంటలను తప్పుకుని పరిగెత్తుతూ, స్థూలకాయుడితో, "వీర కంఠీరవా! నీ ప్రతాపం చూపటానికి యిదే అవను. ఆ దుర్మార్గులు ఎటు పారి పోతున్నారో కనిపెట్టి వుండు. నేను ఆ పట్ట తల వెధవను నిద్ర లేపుతాను." అని చెప్పి, పులుగురాయుడు వుండే గుడారాని కేసి దొడుతీశాడు.

బ్రహ్మదండి హడావిడిగా తన కేసి పరిగెత్తి రావటం చూస్తూనే, పులుగు రాయుడు పెద్దగా నవ్వి, "ఏం, మాంత్రికా! ఒళ్ళూ పై తెలియకుండా దేగలా ఎగిరి పస్తున్నావే, ఏమిటి కథ?" అని అడిగాడు.

చందమామ





"ఏమిటి కథ? ఏం, పులుగు ప్రభో! మనందరి కేమన్నా మతులు పోయినయ్యా? ఆ దుర్మార్గులు మన గుడారాలకు నిప్పు పెట్టి పారిపోతుంటే, మీరు నవ్వుతూ యిక్కడ కూచున్నారా? పైగా, మీ సహచరుల్లోనే కొందరు స్వామిద్రోహులై, ఆ దుర్మార్గులతో కలిసిపోయారు," అన్నాడు బ్రహ్మదండి పెద్దగా రొప్పతూ

"ఆ స్వామిద్రోహుల్ని, ఆ పాపాత్ములు ముగ్గుర్ని వలవేసి కొంగల్ని పట్టినట్టుగా పట్టి తెచ్చేందుకు నా ఆనుచుల్ని ఎప్పుడో పంపాను. నువ్వేమీ హడావిడి పడక సావధానంగా కూచో. నీ ఆంగరక్షకులు జిత, శక్తివర్మ లెక్కడ? ఆ ఎనుబోతు బానిసల యజమాని ఎమయ్యాడు? వాళ్ళూ ఆ దుర్మార్గులతో కలిసి పారిపోయే ప్రయత్నంలో లేరుకదా?" అన్నాడు పులుగు రాయుడు, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి కేసి గుచ్చి గుచ్చి చూస్తూ.

బ్రహ్మదండి ఆ ప్రశ్నతో గతుక్కుమని, "అలాంటిదేమీ జరగదు, పులుగు దోరా! వాళ్ళూ నీ ఆనుచుల వెంట ఆ ద్రోహుల్ని పట్టి తెచ్చేందుకు వెళ్ళివుంటారు," అన్నాడు.

ఆంతలో నలుగురైదుగురు రెక్కల మనుషులు అక్కడికి వంగిగిత్తుకుంటూ



వచ్చారు. వాళ్ళు చూస్తూనే, పులుగు రాయుడు, "ఆ ముగ్గురూ దొరికారా? స్వామిద్రోహం చేసిన దుర్మార్గు లెంత మంది?" అని ప్రశ్నించాడు.

రెక్కల మనుషుల్లో ఒకడు తమ నాయకుడికి వంగి వంగి దణ్ణాలు పెట్టి, "పులుగుదోరా! వాళ్ళు మొత్తం అయిదుగురు. వాళ్ళు మన వాళ్ళలో కొందరిని చంపారు. మన చక్రవర్తిని సుంచి బయట పడి సూటిగా మొనళ్ళ మడుగు కేసి పారి పోతున్నారు," అన్నాడు.

"అలా అయితే మన పని మరి తెలిస్తే నట్టే. వాళ్ళు మొనళ్ళ మడుగును చూస్తూ







పారిపోకుండా దారి ఆటకాయించండి. మడుగులో దిగి పారిపోయే ప్రయత్నం చేశారో, అంతర్మి మొసళ్ళు భక్షించి వేస్తయే. ఒడ్డున అగితే, మనం వెనన వలలో చిక్కు కుంటారు. అదీ, మన ఎత్తుగడ! ఆర్థమైందా? యిక వెళ్ళండి," అన్నాడు పులుగురాయుడు.

"అ కేకపుణ్ణి మాత్రం మొసళ్ళు తిన కుండా చూడాలి, పులుగేంద్రా! వాడు చచ్చేందుకు ఏలులేదు. రాకానిలోయలోని ధనురాసుల కన్నటికీ వాడే వారసుడు," అంటూ బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు గౌల ప్రారంభించాడు.

పులుగురాయుడు ఆ మాట లేచి వినని వాడిలా లేచి నిలబడి, తన ఆసుచరులతో, "పదండి. వాళ్ళు మొసళ్ళ వాత బడ్డారో, మనవాళ్ళచేత చిక్కారో చూద్దాం," అంటూ బయలుదేరాడు. బ్రహ్మాదండి అతణ్ణి అనుసరించాడు.

పులుగురాయుడు మొసళ్ళ మడుగు ప్రాంతం చేరేసరికి, ఆ ప్రదేశమంతా అటూ యిటూ పరిగెత్తే వాళ్ళతో, కేకలు పెట్టే వాళ్ళతో పెద్ద గొడవగా పున్నది. అతడు తన అనుచరుల్లో యిద్దరు ముగ్గుర్ని దగ్గరకు పిలిచి, "ఎమయింది? వాళ్ళు మన వల నుంచి తప్పకు పారిపోలేదుగదా?" అని ప్రశ్నించాడు.

"లేదు, దొరా! వాళ్ళను ఉచ్చులో బిగించేందుకు చుట్టూ కమ్ముకుంటూ వచ్చాం. వాళ్ళు మరెటు పోయేందుకూ దారిలేక, మొసళ్ళ మడుగు అంచున పున్న చెట్ల పొదల్లోకి దూరారు. ఇక మనం వాళ్ళను వెతికి, వాటి మధ్య నుంచి కుండేళ్ళను లాగివట్టు బయటికి లాగటమే మిగిలి వుంది," అన్నాడతడు.

"భేష్, మహా వాపుంది. ఆ పని కాస్తా అయిందని పించండి," అంటూ పులుగు రాయుడు ఎగిరి ఒక చెట్టు మోడు మీద నిల





బడ్డాడు. అతడి అనుచరులు కాగదాలతో పాదలన్నీ వెరుకుతూ ముందుకు కదిలారు.

అదంతా చూస్తున్న బ్రహ్మదండికి, కేశవుడు దుస్సాహసంతో మొసళ్ళ మడుగులో చూకి పారిపోయే ప్రయత్నం చేస్తాడేమో అనిపించింది. ఆ వెంటనే అతడు పెద్దగా గంతెత్తి, "వత్సా, కేశవా! ఏకొద్దిన ప్రాణ భయం ఏమీలేదు. నీ వెంట పున్న ఆ బ్రహ్మల్ని పదిలీ, యిటు వచ్చేయి. దయామయుడైన పులుగు రాజేంద్రుడు నిన్ను శప్పక క్షమిస్తాడు," అని కేశపెట్టాడు.

బ్రహ్మదండి పెట్టిన కేశకు బవాబుగా అన్ని వైపుల నుంచి, "బిడాలికి బై! క్వాస

కర్లికి బై!" అన్న భీకరమైన నినాదాలు మార్మోగినై. ఆ వెంటనే పాదవైస ఈటెలు బయ్యే మంటూ వచ్చి రెక్కల మనుమల మీద పడసాగినై.

పులుగురాయుడు మోడు మీది నుంచి కిందికి చూకుతూ, "ఆ అడవిమనుషులు మన చక్రబంధానికి చుట్టూ చక్రబంధం చీగిందారు. లాభంలేదు, పరిగెత్తండి, అకాశంలోకి గడుడపట్టాల్సింది," అంటూ వెనుదిరిగి కాలి బలం కొద్దీ పరిగెత్తసాగాడు. బ్రహ్మదండి కూడా అతడి వెనక పరిగెత్తుతూ, "జిదా, కత్తి! ఎక్కడ?" అని అరవసాగాడు.





రెక్కలమనుషుల గుడారాలు నిప్పుంటు  
కుని మండిపోవటం చూసిన చిచారి, క్వాన  
కర్ణి, యిదే మంచి తరుణం అనుకుని, తమ  
ముతావాళ్ళతో వచ్చి రెక్కల మనుషుల  
మీద పడ్డారు. మొదట ఎసిరిన ఈరు  
దెబ్బలకే హడలుకుని రెక్కల మనుషులు  
పారిపోయే ప్రయత్నం చేయటంతో వాళ్ళకు  
ఎక్కడలేని ధైర్యం కలిగింది. కాని, వాళ్ళకు  
కేకపుడూ అతడి అనుచరు రెక్కడ వున్నదీ  
నూచనమాత్రంగానైనా తెలియలేదు.  
ఆ కారణం వల్ల తాము ఎసిరి ఈరులు ఒక  
వేళ వాళ్ళకు తగిలినా తగలవచ్చున్న అను  
మానం క్వానకర్ణికి, చిచారికి కలిగింది.  
ఆ వెంటనే వాళ్ళు తమ అనుచరులకు  
ఈరులు ఎసిర వద్దని అజ్ఞాపించి, గొంతు  
తెత్తి, "కేకవా, బయటల్లా! మీ రెక్కడ  
వున్నారు?" అంటూ కేకలు వేశారు.

చిచారి, క్వానకర్ణి పెట్టిన కేకలు,  
మొసళ్ళ మడుగు అంచున గల పొదల్లో

దాగివున్న కేకపుడి అనుచరులకూ, వారివెంట  
వున్న అడవిమనుషులకూ విసరిబడినై.  
కాని, వాళ్ళు జవాబిచ్చే లోపలే కొందరు  
రెక్కల మనుషులు అటుగా వచ్చి, వాళ్ళ  
మీద కలియబడ్డారు.

కేకపుడూ వాళ్ళకు తమ కత్తులు ఈవ  
యోగించే అపకాశం కలగలేదు. ఒక వైపున  
మొసళ్ళతో నెండి వున్న మడుగు, రెండవ  
వైపున చెట్ల పొదలూ—ఆ పరిస్థితిలో  
వాళ్ళు అన్నిటికీ తెగించి, రెక్కల మనుషుల  
మీద ముస్తా ముస్తా యుద్ధానికి దిగారు.

ఈ పోరాటంలో బలంగా దెబ్బలు తిన్న  
వాళ్ళూ, కాళ్ళు జారిస వాళ్ళూ మడుగులో  
పడసాగారు. కేకపుడూ, గోమాంగ్ కూడా  
రెండుసార్లు మడుగులో పడి, తిరిగి కీచాల  
మీద ఒడ్డు చేరి, రెక్కల మనుషుల్ని  
అందులోకి నెట్టసాగారు. దూరంగా చిచారి,  
క్వానకర్ణి పెట్టే కేకలు వాళ్ళకు విసరిబడు  
తూనే వున్నవి. —(తంకా వుంది)







## 31

[అడవి మనుషుల సాయం వల్ల కేకపుడూ అతడి అనుచరులు బంద విముక్తులైయ్యారు. తరవాత వాళ్ళు రెక్కల మనుషుల గుడారాలకు నిష్క్రమిస్తే, అప్పుడు రేగిన గందర గళంలో, పారిపోసాగాడు. కాని, వాళ్ళను శత్రువులు మొసళ్ళ మడుగు వద్ద అటకా యించారు. చివారి, శ్యానకస్థి కేకపుడి కోపం కేకలు పెట్ట సాగాడు. తరవాత—]

కేకపుడి అనుచరులను రక్షించ వచ్చిన యిద్దరు అడవి మనుషులూ, తమ నాయకులు పెట్టే కేకలు విని ఎంతో ధైర్యం తెచ్చుకున్నారు. ఒకటి రెండు నిమిషాల కాలం రెక్కల మనుషుల చేతికి చిక్కకుండా పోరాడగలిగితే, ఆ తరవాత తమ జాతి వాళ్ళ సాయం వస్తుందని వాళ్ళకు నమ్మకం కలిగింది. కేకపుడూ, జయమల్లు కూడా పరిస్థితి గ్రహించి, ఎక్కడచేసి ధైర్యం

తెచ్చుకున్నారు. వాళ్ళు కోయగోమాంగను ఉత్సాహపరుస్తూ, రెక్కల మనుషులను మొసళ్ళ మడుగులోకి నెట్టసాగాడు. ఇంతలో గోమాంగ కింద పడివున్న ఈటె నెకదాన్ని చేతికి తీసుకుని, దానితో రెక్కల మనుషుల్ని పాడుస్తూ, "కేకవా, యిక మనకు ప్రమాదం లేదు. అయుధం దొరికింది. మీరు కూడా ఈ దుర్మార్గులతో కుస్తీపట్లు మాని అయుధాలు తీసుకోండి," అని అరిచాడు.







గోమాంగ్ చేత ఈ పెద్దబ్బలు తిన్న రెక్కల మనుషులు శిశుమనని అరుస్తూ మొనళ్ళ మడుగులో పడసాగారు. అది చూస్తూనే మిగిలిన వాళ్ళు అక్కడి నుంచి కాలిబలం కొద్దీ పరిగెత్తుతూ, "పులుగు రాయా! ప్రమాదం. గుహవాసులు వందల వేల సంఖ్యలో మన మీది కొస్తున్నారు," అని కేకలుపెట్టారు. ఆ హెచ్చరిక వింటూనే ఎక్కడెక్కడ వున్న రెక్కల మనుషులూ ఆ ప్రాంతం పదిలి అడవి కేసి జీయలు దేరారు. తన అనుచరులను ప్రోత్సహించి, అడవి మనుషులతో యుద్ధానికి పూను కోవలం సాధ్యంకాదని పులుగురాయుడు

గ్రహించాడు. కాని, ఒకసారి అడవి మనుషులకు వెన్నుచూపితే, ఆ తరవాత వాళ్ళు తనను, పిరికిపంద కింద జపకట్టే ప్రమాదం వున్నది. ఇప్పుడేమి చేయటం?

పులుగురాయుడి తటపటాయంపు గ్రహించిన బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు మంత్ర దండాన్ని పైకెత్తి, "జై కాలభైరవా!" అంటూ పెద్దగా ఒక కేక పెట్టి, "పులుగు ప్రభో! యిది మనకు కష్టకాలం. గ్రహాలు వికటించినై. కాలభైరవుడు ఎందుకంటే అగ్రహించాడు. ప్రస్తుతానికి మనం చేయగలిగిందేమీ లేదు. ఆ గుహవాసులూ, జయమల్లు ముతా వచ్చి మన మీద వడకముందే, అడవి లోకి తిరోగమిద్దాం," అన్నాడు.

"మాంత్రికా, అదే నేనూ అనుకుంటున్నాను. మా గరుడజాతి వాళ్ళకు రాత్రిళ్ళు బొత్తిగా కళ్ళు కనిపించవు. సూర్యోదయం కానిప్పుండి, మా ఛాటి చూపెడతాం," అంటూ పులుగురాయుడు బయలుదేరాడు. అంతలో జిత, శక్తివర్మలు అక్కడికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చారు. వాళ్ళ చేతుల్లో వున్న కత్తులు సగం విరిగి వున్నాయి. వాళ్ళ దేహాలు రక్తంతో తడిసి వున్నాయి.

జిత, శక్తివర్మలను చూస్తూనే బ్రహ్మాదండికి ప్రాణం లేది వచ్చినట్టయింది.

చందమామ







అతడు వాళ్ళను సమీపించి, "జితా, శక్తి! మీరు యింకా బతికే వున్నారా? అదుర్దా ధులు మీ యిద్దర్నీ హత్య చేశారనుకు న్నాను," అన్నాడు.

"వాళ్ళా ... మమ్మల్నా ... హత్యా!" అంటూ జితవర్మ పెద్దగా నవ్వి, "మా మొండికత్తులు చూడు, నెత్తురులో స్నానమాడిన మా శరీరాలు చూడు! ఎంత మంది శత్రువుల్ని చంపామో మాకే తెలియదు. కత్తులు విరిగిపోవటంతో వెనుదిరిగి యిటు పురోగమించి రావలసివచ్చింది," అన్నాడు.

జితవర్మ మాటలకు స్థూలకాయుడు విరగబడి నవ్వుతూ, "మీ యిద్దర్లో ఏ ఒకడూ శత్రువులను చూశామని చెప్పినా నేను నమ్మను. అంతసేపూ ఏ చెట్టుకొమ్మల్లోనో దాక్కుని వుంటారు!" అన్నాడు.

స్థూలకాయుడి మీదికి జిత శక్తివర్మలు తమ మొండికత్తుల్ని ఎత్తెంతలో, పులుగు రాయుడు వాళ్ళను కనురుతూ, "ఛీ, యిక పూరుకోండి. మీ నుంచే నా రాజ్యానికి యింత ప్రమాదం వచ్చింది. మీ కాపలాలో వున్న అదుర్దాధులు ఎలా తప్పించుకు పోగలిగారు? ఆ సంగతేదో యిక్కడే తెలాలి. మిమ్మల్ని రాకాసపక్షిమాతకు బలిచేస్తాను," అంటూ ఈసేపు వాళ్ళ మీదికి ఎత్తాడు.



అంతలో గుహవాసులు అటుకేసి వస్తున్న సూచనగా కేకలు విసబడినై. బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు, పులుగురాయుడి చేయి పట్టుకుని, "పులుగుదేవా! మీరు కాంతించండి. ఆ అడవిమనుషుల దండు యిటే వస్తున్నది. ముందు మనం యిక్కణ్ణించి పారి పోకపోతే ప్రమాదం," అన్నాడు.

బ్రహ్మదండి మాట ముగించే లోపలే పులుగురాయుడు అడవి తేసి పరుగులంకించుకున్నాడు. స్థూలకాయుడూ, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడూ, జిత, శక్తివర్మలు కూడా అతడి వెనక పరిగెత్తారు. జితవర్మ శక్తివర్మతో, "శక్తి, చూశావా? మనం







శత్రువులను చిల్చి చంపాడెందుగ్గాను కనబరిచిన శూరవీరత్వం, సాహసభైర్యాలూ ఎందుక్కొరగాకుండా పోయినై. ఆ పట్టకల వెధవా, బ్రహ్మాదండి కూడా మన దర్పబల శౌర్యాలను శంకిస్తున్నారు," అన్నాడు.

"వాళ్ళిద్దరే శంకించటమేం! ఈ మాంసం పోగు కూడా మనను ఆపహాస్యం పట్టిస్తున్నాడు. ఇప్పుడు మన కత్తులు మొండివయి పోయినై. మంచి కత్తులు సంపాదించగానే ఈ అందర్ని కట్టకట్టి నిలుపునా నరికేద్దాం," అన్నాడు శక్తివర్మ.

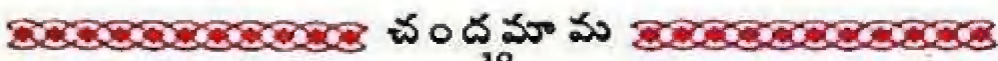
అంతలో వాళ్ళకు "బిడారికి బై!" అన్న కేకలూ, రిప్యూరిప్యూ మంటూ మీదికి



వచ్చివడే ఈ పెల్లా ప్రత్యక్షమయినై. "మరి కొంచెం వేగంగా పరిగెత్తండి. శత్రువులు మనను చూసి నట్టుంది. జితా, శక్తి! మీ చచ్చు సంభాషణ కట్టిపెట్టి, నేళ్ళు మూయండి!" అంటూ బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు లేడిలా చంగున ముందు కురిశాడు.

కేశవుడు తన అనుచరులనూ, బిడారి, క్వానకర్షి ముతా వాళ్ళనూ వెంటపెట్టుకుని వచ్చి. పులుగురాయుడు నివశించే గుడారాల ప్రాంతాన్ని చుట్టుముట్టే సరికి, అక్కడ వారికి రెక్కల మనుమలెవరూ కనిపించ లేదు. ఆ దుర్మార్గులు ప్రమాదం శంకించి అడవి కేసి పారిపోయి పుంటారని కేశవుడూ, జయమల్లూ నిశ్చయించు కున్నారు. కాని, చీకటిలో వాళ్ళను వెంబడించి చుట్టుముట్టటం సాధ్యమయేది కాదు. ఆ కారణం వల్ల కేశవుడు గుహవాసులను చిన్నచిన్న ముతాలుగా అడవి ప్రాంతానికి వెళ్ళి, కనబడిన రెక్కల మనుమలను హతమార్చమన్నాడు. అలా బయలుదేరిన ఒక ముతా చేతిలో వడవలసిన బ్రహ్మాదండి, పులుగురాయుడూ అదృష్టవశాన తప్పకుని అడవిలోకి పారిపోగలిగారు.

రాత్రి గడిచి సూర్యోదయం అయేవరకూ కేశవుడూ అతడి అనుచరులు కాలుకున్న





పులుగురాయుడి గుడారాల ప్రాంతాలనే కాలం గడిపారు. రెక్కల మనుషులు చెట్ల మీది నుంచి కిందికి దూకేందుకు ఉపయోగించే పక్షిరెక్కలు వాళ్ళకు ఒకచట గుట్టలు గుట్టలుగా కనిపించినై. వాటిని చూడగానే బిడారికి, శ్యానకర్ణికి యంతకాలంగా వాళ్ళు చేసిన మోసం తెలిసిపోయింది.

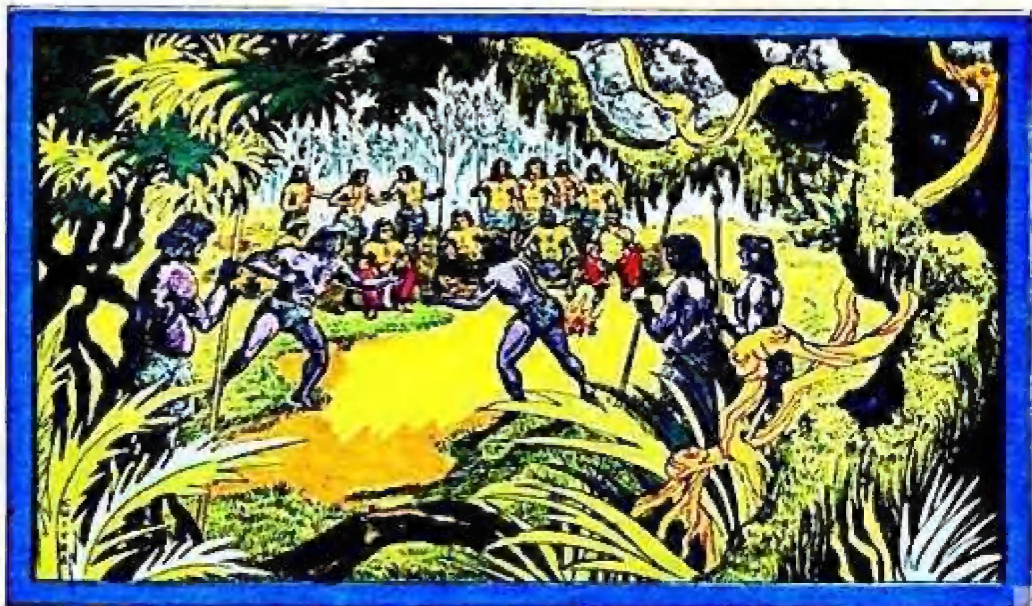
"నిజంగా వాళ్ళు రెక్కలున్న మనుషులని మేం నమ్మం. వాళ్ళు పక్షిలా ఆకాశం లోకి ఎగరగలరని కూడా మేం భావించాం. అంతా మోసం!" అన్నాడు బిడారి.

"ఆ మోసమేదో యిప్పుడు తెలిసి పోయింది. ఇక ఆ నిచుల్ని అడవిబారుల్ని

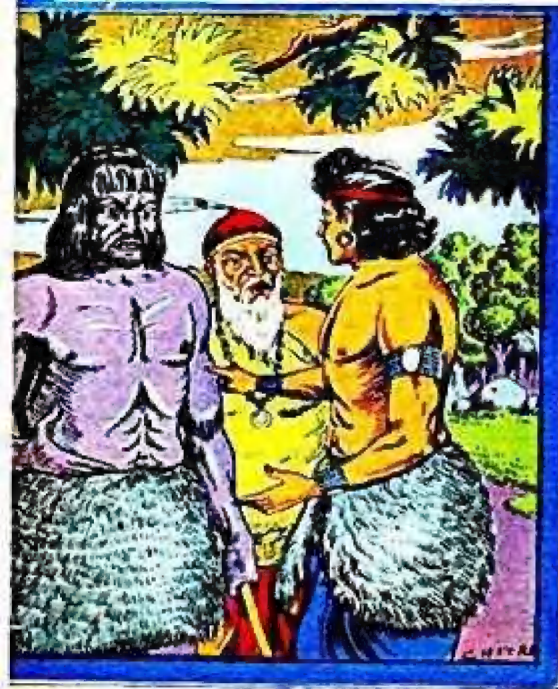
వేటాడినట్టు వేటాడతాం. వాళ్ళు వత్తి పిరికి పండ్లు కూడా. వాళ్ళ దైర్యం ఏపాటిదో కూడా యంతకు ముందు తెలిపోయింది," అన్నాడు శ్యానకర్ణి.

గుహవాసుల నాయకులిద్దరికీ కలిగిన ఆత్మవిశ్వాసం చూసి, కేశవుడూ, జయ మల్లూ చాలా సంతోషించారు. మార్గోదయమై నాలుగుబారల పొదైక్కగానే, కేశవుడూ, జయమల్లూ, కోయగోమాంగల గౌరవార్థం, బిడారి, శ్యానకర్ణి గొప్ప విందు ఏర్పాటు చేశారు.

ఆ విందు జరిగేటప్పుడు అటలూ పాటలూ సాగినై. యువకులైన గుహవాసులు







మల్ల యుద్ధాలూ, ఈటెలతో రకరకాల వ్యాయామాలూ చేశారు.

ఎందు మధ్య జయమల్లు విదాలికి, శ్వాసకర్మికి ఒక సలహా యిచ్చాడు. రెక్కల మనుమల ప్రమాదం యిక లేదు గనక, వాళిద్దర్నీ తమ తమ ముఠాలతో కొండ గుహలు వదిలి వచ్చి, సమతలంగా వున్న ఆ ప్రాంతాల విశాలమైన గృహాలు నిర్మించుకో మన్నాడు.

ఈ సలహాకు శ్వాసకర్మి అనంగీకార సూచకంగా తల వూచి, "మేము మా తాత ముఠాతలకు పూర్వం నుంచి కూడా గుహ ల్లోనే కాలం గడుపుతున్నాం. ఇప్పుడు

ఆ అచారం వదిలి, ఈ చెట్ల కింద ఎలా నివసించటం?" అన్నాడు. విదాలి కూడా అదే అభిప్రాయం వెలిబుచ్చాడు.

జయమల్లు చిరునవ్వు నవ్వి, "అయితే, ఒక పని చెయ్యండి. ఒకేసారి అందరూ గుహలు వదిలి రాకుండా, మీలో కనీసం యువతరం వాళ్ళనైనా యిక్కడ నివసించేలా చేయండి. గుహల్లో వుండటంకన్నా, యిక్కడ వెలుగు, గాలి వున్న ప్రాంతాల నివసించటం ఆరోగ్యకరం అని తేలితే, మిగతా వాళ్ళు కూడా ఆ తరవాత యిక్కడికి రావచ్చు. ఏది ఏమైనా, ఆ రెక్కల మనుమల్ని మాత్రం తిరిగి యిక్కడికి వచ్చి గుడారాలు కట్ట కుండా చూడండి. ఈ ప్రాంతం మంచినిటి సమృద్ధి, అహార సమృద్ధి కలిపి," అన్నాడు.

"ఆ రెక్కల మనుమల్ని గురించిన భయం మా కేమీ లేదు. మీ సహాయం వల్ల నేను మా మూల పురుషుడి మహత్తర శక్తులు గల గద సంపాదించుకున్నాను. విదాలికి నాకూ మధ్య యిప్పుడు శత్రుత్వ మేమీ లేదు, మేము మిత్రులం. మా రెండు ముఠాలకూ మీరు చేసిన మేలు మరువ రానిది. మా నుంచి మీ కెలాంటి సహాయం కావాలో అడగండి. ఎంత కష్టసాధ్యమైన

చందమామ





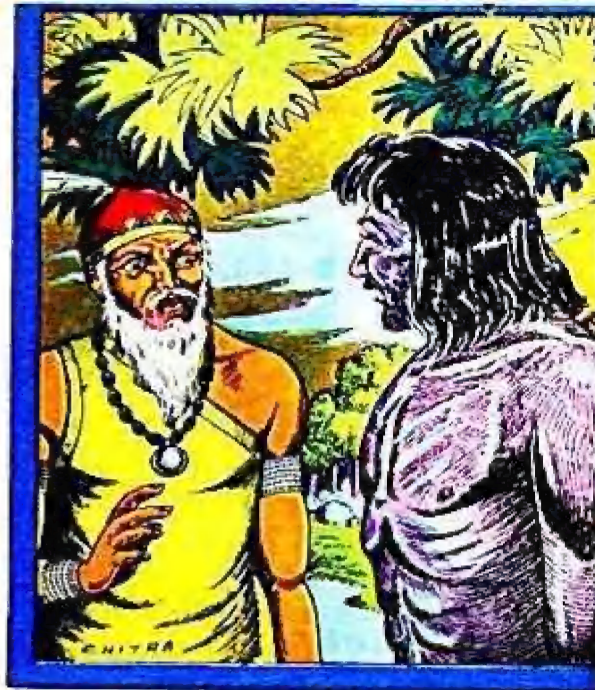


దైనా చేయగలం," అన్నాడు క్వానకర్ణి. క్వానకర్ణి మాటలకు అంగీకార సూచకంగా బిడారి తల వూపాడు.

జయమల్లు తన అనుచరు లిద్దరి కేసి ఓమారు చూసి, తరవాత బిడారి, క్వాన కర్ణులతో, "మీరు, కోరితే మా కెలాంటి సహాయమైనా చేస్తారని మాకు తెలుసు. మేము రాకాసిలోయకు వెళ్ళాలి. అక్క డికి వెళ్ళి తిరిగివచ్చిన వారెవరైనా మీలో వుంటే చెప్పండి," అన్నాడు.

జయమల్లు యిలా అనగానే బిడారి, క్వానకర్ణులు ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు. ఇద్దరి ముఖాల్లో ఆశ్చర్యం, భయం తాండ విందింది. క్వానకర్ణి గొంతు ఓమారు సవ రించుకుని పూచుకున్నాడు. బిడారి తల వంచుకుని చిన్నగొంతుతో, "ఆ రాకాసి లోయకు వెళ్ళివచ్చినవాళ్ళెవరూ, మా తరం వాళ్ళలో ఇతికి లేరు. కాని, దాన్ని గురించి విన్నాం. అది ఈ అరణ్యాల కవతల గల కొండల్లో ఒక గొప్ప లోయ. అక్కడికి చేరటం చాలా కష్టం. తిరిగి రాగలగటం అంతకన్న కష్టం. అంతకూ అక్కడి కెళ్ళవలసిన పని మీకేం కలిగింది?" అని ప్రశ్నించాడు.

"బిడారి! నీ మాటలనుపట్టి చూస్తూంటే, నీకు ఆ ప్రాంతాలకు వెళ్ళే దారి తెలుసు



నన్నట్టు కనబడుతున్నది. ఆ మార్గం ఏదో చూపించు, చాలు. ఆ లోయలో పెరిగే ఒక గొప్ప ఓషధి మాకు కావాలి. బ్రహ్మపుర రాజుకు నయంకాని వ్యాధి ఒకటి వుట్టింది. ఆ ఓషధితో ఆయన వ్యాధి కుదరగలదని రాజవైద్యులు మమ్మల్ని పంపారు," అన్నాడు జయమల్లు.

"బిడారి చెప్పినట్టు, ఆ లోయకు వెళ్ళటం, తిరిగిరావటం కూడా అసంభవం, ఆలోచించుకోండి," అన్నాడు క్వానకర్ణి.

"అవన్నీ ఆలోచించకుండానే, యింత దూరం వచ్చామనుకున్నావా, క్వానకర్ణి? మేం ఎలాంటి ప్రమాదాలనైనా ఎదుర్కో





టానికి సిద్ధంగానే వున్నాం. దారేదో మాకు చూపండి. పోతే, మీరు మాకు చేయవలసిన మరొక సహాయం, ఆ పులుగురాయుడి వెంట, బ్రహ్మాదండి అనే మాంత్రికుడొకడున్నాడు. వాడు మీకు దొరికితే ప్రాణాలతో మేం తిరిగివచ్చిన దాకా బండిగా వుంచినా సరే, లేక చంపినా సరే, మా అభ్యంతరం ఏమీ లేదు," అన్నాడు జయమల్లు.

"ఓ! ఆ సంగతి గుర్తు పెట్టుకుంటాం. మీకు రాకాసిలోయకు దారి చూపటమే కాదు, మీ వెంట నేనూ బిచారీ కూడా వస్తాం. ఏమంటావ్ బిచారీ?" అని అడిగాడు క్వానకర్ణి.

బిచారీ ఎక్కడలేని ఉత్సాహం కనబరుస్తూ, "నేను పెద్దవాణ్ణి పోయాను. నా ముతాకు నాయకుడుగా తగిన యువకుణ్ణొకణ్ణి చూసి నియమించి, మీ వెంట రాగలను," అన్నాడు.

దీనికి కేకపుడూ, జయమల్లునూ అభ్యంతరం చెప్పారు. తరవాత కొంత చర్చ జరిగిన మీదట, సూర్యాస్తమయానికి ఓ గంట ముందుగా, కేకపుణ్ణి, జయమల్లునూ, కోయగోమాంగనూ అక్కడవున్న ఎత్తయిన పర్వత శిఖరాల మీది నుంచి, బలమైన ఊడల సాయంతో బిచారీ, క్వానకర్ణి ముతావాళ్ళు లోయలోకి దించారు.

ఆ లోయలో వున్న ఒక నెక పొరంగ మార్గం వెంటపోతే, అది రాకాసి లోయకు దారి తీయగలదని వాళ్ళు చెప్పారు.

ఊడల సాయంతో కొండశిఖరం మీది నుంచి లోయలోకి దిగిన కేకపుడూ అతడి అనుచరులకు దూరంగా డప్పులమోత వినబడింది. వాళ్ళు అటుకేసి చూశారు. గణాచారీలా బట్టు విరబోసుకుని వున్న ఒకడు, చిందులు చేస్తూ కేకలు పెడుతున్నాడు. అతడి చేతిలో భయంకరరూపం గల ఒక పక్షి వున్నది. —(ఐంకా వుంది)







32

[మొనళ్ళ మరుగు వద్ద కేశవుడూ అతడి అనుచరులను విడారి, శ్వాసరస్తి రక్షించాడు. ఆ తరువాత కేశవుడు తన మిత్రురిద్దరితో కలిసి, గుహవాసుల సాయం వల్ల కాండశిఖరం మీది నుంచి ఒకానొక లోయలోకి దిగాడు. అక్కడ వాళ్ళకు భయంకరపక్షి సోకడాన్ని చేత బట్టుకుని గంతులు వెస్తున్న గణాచారిలాటి వాడొకడు కనిపించాడు. తరువాత—]

లోయలోకి దిగుతూనే తమకు ప్రత్యక్షమైన ఈ వింత దృశ్యం చూసి కేశవుడూ, అతడి అనుచరులు అశ్చర్యపోయారు. బయటపట్టు గణాచారిగ్గాని, అతడి ఎదురుగా చేరి డప్పులు వాయిస్తూ నాట్యం చేస్తున్న అతడి అనుచరులగ్గాని, కనబడకుండా వుండేందుకు, దాపుల నున్న ఒక మహా వృక్షం ఎక్కాడు.

ఆ వెంటనే కేశవుడూ, కోయగమాంగ కూడా చెట్టు మీదికి పాకారు.

"ఏళ్ళోదో నరమాంస భక్షికుల్లా కనబడుతున్నారు. ఆ గండచేరుండ పక్షిని చేత బట్టుకుని చిందులు తొక్కివాడు, వాళ్ళ నాయకు డనేందుకు సంబోధించలేదు. మళ్ళీ మనం చిక్కుల్లో పడలేదు గదా!" అన్నాడు బయటపట్టు.

బయటపట్టు మాటలకు కేశవుడేదో బవాబు చెప్పబోయేంతలో, గణాచారిలా గంతులు వెస్తున్న వాడు తన అనుచరుల కేసి తిరిగి, పెద్దగా గొంతెత్తి, "మన కష్టాలన్నిటికీ

'చందమామ'







కారణం, శత్రువులు మన గండభేదం  
పక్షి మాతల్ని సంహరించటమే. ఆ పక్షి  
మాతల్ని మనం కాపాడాలా, ఆ మాతలు  
మనను కాపాడుతవి. గండభేదందాల్ని  
రక్షించే సాహసం మీలో ఎవరైనా వున్నదా?"  
అని ప్రశ్నించాడు.

ఆ ప్రశ్నకు బహుగా ఆతడి అను  
చరులు ఈటలు పైకెత్తి, "గండభేదం  
దాల్ని పట్టుకుని, వాటి రెక్కలు నరికి  
ఎత్తుకు పోతున్న వాళ్ళివలే మాకు తెలుసు.  
ఈనాటి నుంచి ఆ దుర్మార్గుల్ని ఈ ప్రాంతాల  
అడుగు పెట్టకుండా చేయగలం. యిదే,  
మా ప్రతిష్ట!" అన్నారు.

"అలా అయితే, యిక వెళ్ళండి.  
రాత్రునక పగలనక, ఆ పక్షి మాతలు నివ  
శించే లోయ ప్రాంతాలను శత్రువుల నుంచి  
కాపాడండి," అంటూ గణాచారి తన చేతిలో  
వున్న గండభేదంపక్షిని వదిలేశాడు.

"ఇదీ సంగతి! పులుగురాయుడి ముతా  
వాళ్ళు యీ ప్రాంతాల వున్న గండభేదం  
పట్టల్ని పట్టుకుని, వాటి రెక్కలు నరుక్కు  
పోతున్నారన్న మాట," అన్నాడు బయ  
మ్మలు తల వంగిస్తూ.

"వాళ్ళు చెప్తున్న ఈ దుండగాల వల్ల  
మనం చిక్కులోపడే ప్రమాదం వున్నది.  
మనం యీ గణాచారిగాడి అనుచరుల కంట  
బడితే, మననూ రెక్కల మనుమల కింద  
బమకల్లి హత మార్పెందుకు ప్రయత్ని  
స్తాను," అన్నాడు శకవుడు.

"మనకు అడుగుదుగునా అవాంతరాలే.  
రాకాసిలోయను సమీపిస్తున్నామన్న  
సంతోషం ఏమీ లేకుండా పోయింది. ఏళ్ళను  
తప్పుకుని కొండల్లోని ఆ సారంగ మార్గం  
తెలుసుకోవటం ఎలా?" అని ప్రశ్నించాడు  
కొయగేమాంగ.

ఈ విధంగా చెట్టుకొమ్మల్లో దాగి వున్న  
ఆ ముగ్గురూ అలోదిస్తున్నంతలో గణాచారి  
కొద్ది మంది తన అనుచరుల్ని వెంటపెట్టు





కుని వెళ్ళిపోయాడు. కేశవుడూ వాళ్ళు మరికొంతసేపు కొమ్మల్లోనే వుండి, ఆ చుట్టూ పక్కల ఎవరూ లేరని భృపవదిన తరవాత మెల్లిగా చెట్టు దిగి వచ్చారు.

"ప్రస్తుతానికి ఆ గణాచారిముతా భయం లేదు. చివారి, శ్వానకర్ణి చెప్పిన ఆ సారంగ మార్గమేదో తెలుసుకుంటే చాకాసిలోయకు చేరవచ్చుగదా," అన్నాడు కొయగోమాంగ.

ఆ మాటలకు జయమల్లు నవ్వి, "ఇన్ని కొండలూ, గుట్టలూ వున్న ఈ ప్రదేశంలో మనకు కావలసిన సారంగమార్గం వెతకటం తేలికకాదు. మనం ముందు ఈ లోయలో నివసించే వాళ్ళ కంటబడకుండా మెలకువతో వుండాలి. అది చాలాముఖ్యం," అన్నాడు.

కేశవుడు నిశ్శబ్దం గా చెట్ల చాటు న నడుస్తూ అల్లంత దూరంలో వున్న కొండల కేసి చెయిచూపి, "మనం ఆ ప్రాంతాలకు ఏ ప్రమాదం లేకుండా చేరగలిగితే, ఆ తర వాత ఆ సారంగ మేదో కనుక్కోవచ్చు. మార్గాడకుండా సడవండి," అన్నాడు.

ఆ తరవాత ముగ్గురూ కొంతదూరం నడిచి ఒక కొండప్రాంతాన్ని సమీపించారు. ఆ కొండ ఎగుడు దిగుడుగా వున్న పెద్ద పెద్ద బండరాళ్ళతో నిర్జనంగా కనిపించింది. ఆ ప్రాంతాల గణాచారి అనువరు లేవరూ

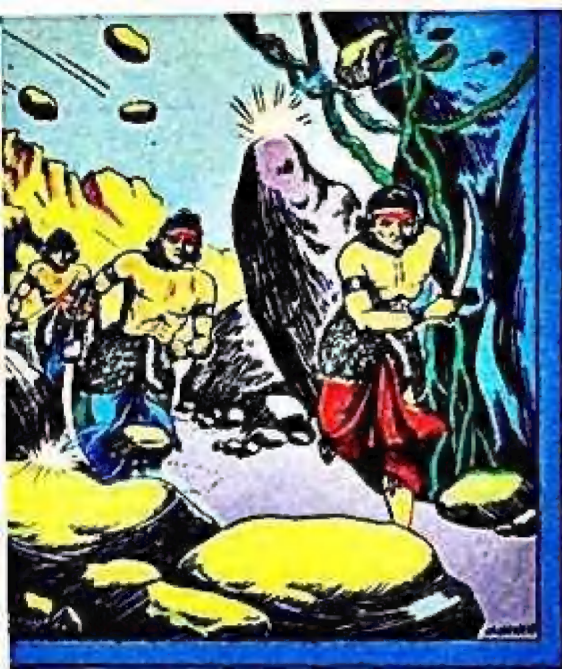


లేరని నిశ్చయించుకున్న తరవాత కేశవుడూ వాళ్ళు చెట్ల చాటు నుంచి బయటికి వచ్చి, కొండను సమీపించుకున్నారు.

హఠాత్తుగా వాళ్ళకు ఎదురుగా వున్న ఒక ఎత్తయిన ప్రదేశం నుంచి కేకలు విని పించినై. ముగ్గురూ తలలు ఎత్తి అటుకేసి చూశారు. నలుగు రై దుగురు అడవి మనుషులు వాళ్ళ కేసి ఈటలు డిప్పుతూ, "ఎవరు మీరు? వెనక్కు తిరిగిపోండి. ఒక్క ఆడుగు ముందుకు వెళితే ప్రాణాలు దక్కవు. గండభేరుండాల రెక్కలు నరుక్కు పాయే మీ దుర్మార్గం యిక సాగదు," అని పెద్దగా అరిచారు.







వాళ్ళ కేకలకు జవాబుగా జయమల్లు,  
"మేము గండభేరుండవటల చెక్కలు  
నరుక్కు పోయేందుకు వచ్చిన వాళ్ళం  
కాదు. మా దారిన మమ్మల్ని పోనివ్వండి,"  
అని కేకవేశాడు.

జయమల్లు మాట ముగిసేలోపలే కొండ  
మీది నుంచి పెద్ద పెద్ద రాళ్ళు వేగంగా  
వచ్చి వాళ్ళు నిలబడిన చోట పడసాగినై.  
కొయగేమాంగ రాళ్ళు విసిరే వాళ్ళతో ఏదో  
అనబోయేంతలో జయమల్లు అతడి భుజం  
పట్టుకు వెనక్కు లాగుతూ, "నువ్వేమి  
చెప్పినా, వాళ్ళ నుంచి నీ కొచ్చే జవాబు  
రాళ్ళవర్షం తప్ప మరేంవుండదు. వెనక్కు

తిరిగి వాళ్ళ దెబ్బకు అందకుండా పారిపోవ  
టమే ప్రస్తుతానికి క్షేమం," అన్నాడు.

జయమల్లు వెనకగా కేశవుడూ అతణ్ణి  
అనుసరించి కొయగేమాంగ కొంతదూరం  
పరిగెత్తి, అక్కడ వున్న రాళ్ళవెనక ఆయాస  
పడుతూ కూచున్నాడు. కొంచెంసేపు ఎవరూ  
మాట్లాడలేదు. గణాచారి అనుచరులు  
తమను వెన్నంటి వస్తున్నారేమో అన్న  
భయంతో, వాళ్ళ అలికిడి కోసం జాగ్రత్తగా  
కొద్దిసేపు విని, అలాంటిదేమీ లేకపోవటంతో  
ముగ్గురూ తృప్తిగా ఒక నిట్టూర్పువదిచారు.

"మనం రాకాసిలోయను చేరేందుకు  
ఉపయోగపడే సారంగ మార్గం ఎక్కడ  
వున్నదో నాకు తెలిసిపోయింది," అన్నాడు  
జయమల్లు. కేశవుడూ, గోమాంగ అతడి కేసి  
ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

జయమల్లు చిరు నవ్వు నవ్వుతూ,  
"అశ్చర్యపడకండి. రాకాసిలోయ అనేది  
ఈ కొండల వెనక ఎక్కడో వున్నదనిగదా,  
బిచారి, క్వాసకర్ణి చెప్పింది. అంటే  
యీ కనబడే కొండలు దానికి ఒక వైపున  
వున్న అనకట్ట లాంటి వన్నమాట. వీటిని  
ఎక్కిచూస్తే లోయా, అవతల మరొక  
కొండల సాయుధ కనబడితే, అ మధ్యనున్న  
లోయ, రాకాసిలోయ!" అన్నాడు.

చందమామ





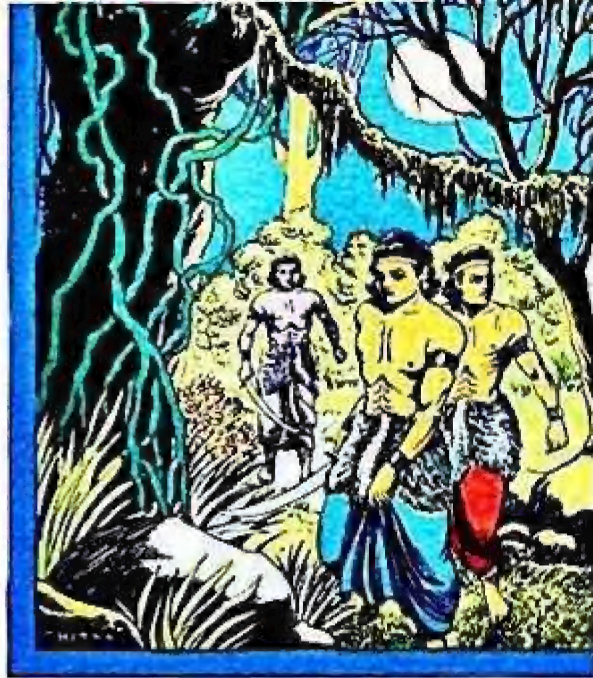
"అలా అయితే వాళ్ళు చెప్పిన 'ఒకానొక సారంగం' మాటెమిటి?" అని అడిగాడు కోయగోమాంగ్.

"ఒకానొక: అనటంలోనే ఆ బిచారికి, కృష్ణకర్ణికి యీ ప్రాంతాల గురించిన వివరాలేవి బాగా తెలియవని తెలిసిపోతున్నది. ఆ రాకసిలోయకు వెళ్ళి తిరిగి వచ్చినవాడెవడూ లేడని వాళ్ళే చెపుతున్నారు గనక, ఆ సారంగం అదీ అంతా పుక్కిటిపురాణం ఎందుక్కాగూడదు?" అన్నాడు జయమల్లు.

"అలా అయితే, మనం ఏ విధంగా అయినా గణాచారి అనుచరుల కనుగొని, వాళ్ళున్న కొండప్రాంతం చేరాలని నీ అభిప్రాయం. అంతేనా, మల్లూ?" అని అడిగాడు కేశవుడు.

జయమల్లు అవునన్నట్టు తలవూచి, "మనం చీకటిపడ్డ తరవాత బయలుదేరటం మంచిది. ఈ లోపల యిక్కడే కాల్ కైవం చేద్దాం. ఇక్కడ శత్రుభయం ఉండవని నా నమ్మకం. ఆకలిగావున్నది. ఏదీ, మనం వెంట తెచ్చుకున్న ఆహారం బయటికి తీయండి," అన్నాడు.

కోయగోమాంగ్ పెద్ద పెద్ద పేకు చెట్టు ఆకులలో కట్టివున్న ఆహారాన్ని కట్టుబెప్పి జయమల్లూ, కేశవుడి ముందు పెట్టాడు.



ఆ తరవాత ముగ్గురూ తృప్తిగా భుజించి సూర్యాస్తమయం అయేవరకూ ఆక్కడే కాలం గడిపారు.

సూర్యాస్తమానం అయిన కొద్దిసేపటికి చంద్రోదయ మయింది. కేశవుడూ అతడి మిత్రబృందం కొండ ఎక్కెందుకు ప్రయాణ మయ్యారు. జయమల్లు తన అనుచరుల కేసి తిరిగి, "ఈ వెన్నెల మనకూ, గణాచారి ముఠా వాళ్ళకూ కూడా అనుకూల మైనదే. మనం ఈ ప్రాంతాలకు కొత్త గనక, దారిమార్గం వెతుక్కోవటానికి ఉపయోగంగా వుంటుంది, శత్రువులకు కూడా మన చర్యలు గుర్తించటం తెలిక. కనక, సాధ్య







"అందుకు సందేహం ఏమీలేదు. కాని, వీడు యిక్కడ వుండగా మనం ముందుకు వెళ్ళటం ఆనంధవం. వీణ్ణి ఏదో విధంగా యిక్కడ కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి పడ వెయ్యాలి," అన్నాడు కేశవుడు.

"ఆదేపాటి కష్టమయిన పని! నేను ఆ పక్కన వున్న పొదల్లోకి వెళ్ళి కొంచెం ఆరికిడి చేస్తాను. ఆదేమిటో చూసేందుకు వాడు బయలుదేరతాడు, మీరు వెనకనుంచి దాణ్ణి పట్టుకుని, అరవకుండా నేరు మూసి, కాళ్ళూ చేతులూ బిగించండి," అంటూ కోయగోమాంగ్ వున్న చోటు నుంచి కదిలి, ఎల్లిలా నక్కినక్కి నడుస్తూ పొదల చాటుకు వెళ్ళాడు.

మైనంత వరకూ చెట్ల చాటున—చీకటిలో నడవండి," అన్నాడు.

ముగ్గురూ ఆ విధంగా చీకటి చాటున నడుస్తూ, కొండప్రాంతం కేసి కొంతదూరం నడిచే సరికి, ఎదురుగా ఒక చెట్టు కింద నల్లని అకారం ఒకటి కదిలిన సవ్వడి వినిపించింది.

ఆ వెంటనే ముగ్గురూ అక్కడ గుబురుగా వున్న పొదలచాటున నక్కి కూచుని, ఆ అకారం కేసి పరీక్షగా చూశారు.

"ఒక్కడే ఒక్కడు! కొండ మీదికి వెళ్ళి మార్లాన్ని కాపలాకాచే గణాచారి అనుచున్నాడై వుంటాడు," అన్నాడు కోయగోమాంగ్.

కొద్దిసేపట్లో గోమాంగ్ వెళ్ళిన పొదల వెనక నుంచి చిన్నచిన్న వ్యసూలు బయలుదేరినై. ఆ వెంటనే గణాచారి అనుచుడు ఈటెను పైకెత్తి, పొదలకేసి నడుస్తూ, "ఏయ్, ఎవరక్కడ? బయటికి రండి!" అంటూ పెద్దగా కేక పెట్టాడు.

వాడా విధంగా పొదలను సమీపించే లోపల కేశవుడూ, బయమల్లూ నీడల్లా నిశ్శబ్దంగా కదిలి, హఠాత్తుగా వెనక నుంచి వాడి మీద పడ్డారు. కేశవుడు కాపలావాడి చేతులు రెండూ వెనక్కు విరిచి పట్టుకుని,

చందమామ





కాళ్ళను తన కాళ్ళతో మెలివేశాడు. అటువైపు నుంచి నలుగురైదుగురు గనా జయమల్లు వాడి నెట్టిని తన చేత గట్టిగా చారి ముచా వాళ్ళు పరిగెత్తుకు రావటం మూసి, మెడను వెనక్కు వంచాడు. కాని, కనిపించింది.

ఈ లోపల గనాచారి అనుచరుడు కీచు మంటూ పెద్దగా ఒక కేకపెట్టాడు. ఆ వెంటనే కొండ మీది నుంచి అరుపులు వినబడినై.

"ఇక వీణ్ణి అలశ్యం కాకుండా కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి, నేట్లో ఆకలములు కుక్కండి. వీడు పెట్టిన కేక, కొండ మీద వున్న వీడి మిత్రులు వినటం ఒక విధంగా మనకు ఉపయోగపడవచ్చు," అన్నాడు జయమల్లు.

క్షణాల మీద జయమల్లు వాళ్ళు తమ పని ముగించుకుని కొండ కేసి చూసేసరికి,

"ఆ కొండ మీద కావలాపున్న వాళ్ళంతా తమ అనుచరుడి రక్షణకు యిటు పరిగెత్తు కొస్తున్నారు. మనం ఏ అటంకం లేకుండా కొండ మీదికి చేరవచ్చు. పరిగెత్తండి!" అంటూ కేశవుడు కొండ కేసి దొడు తీశాడు.

కేశవుడు ఊహించినట్లు కొండ క్షణరం మీద శత్రువు లెవరూ లేరు. అతడు క్షణరం మీది నుంచి అవలి వైపుకు చూసి నిశ్చేష్టు డయాడు. అతడికి అక్కడ వెడల్పుయిన లోయా, వింత వృక్షాలూ, వాటి మీద పికా





చాల్లా రెక్కలు చాచుకు నిలబడి వున్న గండభేరుండాలా కనిపించినై.

"కదే, రాకానిలోయ!" అన్నాడు కేశవుడు ఎంతో ఉత్సాహంగా.

"నందేహం లేదు. కాని, యీ శిఖరం మీదినుంచి లోయలోకి ప్రవేశించటం ఎట్లా? నిట్టనిలువుగా వున్న యీ రాళ్ళమీద ఎక్కడా కాస్త కాలు మోపేందు క్కూడా అస్కారం లేదే!" అన్నాడు జయమల్లు నిరాశగా.

"బదుగే, యిక్కడేవే అడవి లతల తీగలు వున్నవి. వీటి సాయంతో మనం లోయలోకి దిగవచ్చు." అన్నాడు కోయ గోమాంగ ఉత్సాహంగా.

ఆ తీగలు తమ బరువును మోసేంత బలంగా వున్నవే లేవే పరీక్షించేందుకు జయమల్లు, కేశవుడూ వంగి వాటిని పట్టి చూస్తున్నంతలో, వెనక నుంచి పెద్ద రణ గొణ ధ్వని వినబడింది.

"చూడండి, ఆ దుర్మార్గులు యిక్కడే వున్నారు. చుట్టుముట్టి ఈ పెంటతో పాద వండి!" అంటూ ఒకడు పెద్దగా అరిచాడు. ఆ వెంటనే అయి దారుగురు గజాచారి ముఠావాళ్ళు పెద బొబ్బలు పెడుతూ శిఖరం పైకి రాసాగారు.

"ఈ అడవి తీగలు పట్టుకుని లోయ లోకి దిగటం తప్ప మనకు మార్గాంతరం లేదు. ఈ రండి!" అంటూ జయమల్లు బలమైన తీగ నొకదాన్ని పట్టుకుని శిఖరం మీది నుంచి లోయలోకి దిగసాగాడు. కేశవుడూ, గోమాంగ అతణ్ణి అనుసరించారు.

"ఆ తీగ ఎక్కడున్నదో చూసి, రాళ్ళతో దాన్ని నష్టనష్టా చేయండి! ఆ ముగ్గురు దుర్మార్గులూ కింది లోయలో రాళ్ళ మీద పడి పచ్చడి అయిపోతారు," అని గజాచారి ముఠా వాడెకడు కేకపెట్టాడు. ఆ వెంటనే వారి అనుచరులు రాళ్ళు తీసుకుని తీగను నరక సాగారు. —(తంకా వుంది)







33

[ కేశవుడూ ఆరది అనుచున్నా, గణాచారి ముతా వాళ్ళు పట్టుకో చూశాడు. కాని, వాళ్ళు చాత్రివేళ వాళ్ళ కనుగప్పి, కొండశిఖరం చేరారు. అవతల, వాళ్ళకు ఒక భయంకరమైన లోయ కనిపించింది. వాళ్ళు అడవి తిగ నొక వాన్ని పట్టుకుని లోయలోకి దిగుతున్నంతలో, గణాచారి ముతా వాళ్ళు వచ్చి, రాళ్ళతో తిగను సరికి వెయసాగాడు. —తరువాత |

తమకు అచారంగా వున్న అడవి తిగను గణాచారి ముతా వాళ్ళు పైన సరికివేస్తున్న శబ్దం వింటూనే, కేశవుడితో పాటు బయట మల్లూ, కోయగోమాంగ కూడా భయంతో కంపించి పోయాడు. కాని, మరుక్షణంలో వాళ్ళకు ఎక్కడలేని గుండెద్రోవం కలిగింది.

"ఇన్ని కష్టాలు దాటి, యింత దూరం వచ్చి, యిక్కడ చావబోతున్నామంటే నేను నమ్మను," అన్నాడు కేశవుడు నిండు కంఠంతో.

"ని వన్నది నిజం, కేశవా! నా కాలి కెదో పట్టు చిక్కింది. మీరు తిగ మీద నుంచి సాధ్యమైనంత బరువు తగ్గించి, చేతి పట్టు కేమైనా దొరుకుతుందేమో చూడండి. వీలయితే, మనం తిగను ఏ చాతి కన్నా ముడి వెయటం మంచిది. అప్పుడు, పైన తెగినా, మనం ఒక్కసారిగా లోయలోకి పడిపోం," అన్నాడు బయటమల్లు.

బయటమల్లు మాట ముగించే లోపల, ముగ్గురిలో పై నున్న కోయ గోమాంగ,

'చందమామ'







"ఆ దుర్ఘాట్టులు తీగనరికేశావు!" అంటూ ఒక్కసారిగా అరిచి, తలకిందులైపోయాడు.

అతడితో పాటు కేశవుడూ, జయమల్లూ కూడా పట్టు తప్పి, గాలిలో ఒకటి రెండు పల్లబీలు కొట్టారు. కాని, వాళ్ళల్లో ఎవరూ తమ చేతిలో వున్న అడవి తీగను విడిచి పెట్టలేదు. ఆ జాగరత్త వాళ్ళను కాపాడింది. కను మూసి తెరిచెంత వ్యవధిలో వాళ్ళు తిరిగి రాళ్ళ కేసి గుంజ బడ్డారు. ముగ్గురి శరీరాలూ, శిఖరం దిగువనున్న రాళ్ళను బలంగా తాకినై.

"తెగ నరకబడిన అడవి తీగ మన అదృష్టం కొందికి, దిగువను ఏ రాయిచే

దుట్టుకుని చిగుసుకుపోయింది," అన్నాడు జయమల్లు.

కేశవుడూ, గోమాంగ్ ఏదో జవాబివ్వబోయేంతలో, కొండ శిఖరం మీది నుంచి గజాచారి ముతా వాళ్ళు ఉత్సాహంగా, "ఆ దుష్టులు యీసరికి కింది లోయలోని రాళ్ళమీద పడి తునాతునియలై వుంటారు. మన పక్షి మాతల రెక్కలు నరుక్కు వెళ్ళి వాళ్ళందరికీ, యిదే చావు రాసిపెట్టివున్నది," అంటూ పెద్దగా కేకలు పెట్టారు.

ఆ కేకలకు లోయ అంతా ప్రతిధ్వనించింది. పెద్దపెద్ద చెట్ల మీద రెక్కలు చాచుకు నిలబడి వున్న గండభేసుండాలు గంతులెత్తి కర్లకలరంగా ఒక్కసారి అరిచినై. ఎక్కడో పులి ఒకటి రంకె వేసింది. ఈ భయంకర ధ్వనులను విని నిశ్చేష్టులైన కేశవుడూ అతడి అనుచరులు తెప్పరిల్లై లోపలి, ఒక మానవ కంఠం లోయలో నుంచి విసుక్కుంటున్నట్టు కటువుగా పలికింది. "కింకరా! ఏమిరా, ఆ రణగొణ ధ్వనులు? పులిరాజు కూడా మేల్కున్నాడు!" అన్నదా కంఠం.

ఆ వెంటనే బవాబుగా మరో గొంతు, "జగభోజగురో! ఆ గజాచారి నజ్జు ఎవర్నో చంపి రాకాసిలోయ లోకి తోసినట్టుంది. ఈ గత్తర కంఠా అదే కారణం," అన్నది.

చందమామ







"ఆ వచ్చిన వాళ్ళు బ్రహ్మపురం రాజు, వాడి గురువూ కాదుగదా? వాళ్ళి మధ్య మన చెవులపాలిట జోరీగల్లా తయారయ్యారు," అన్నాడు బగభోజి.

"వాళ్ళా! వాళ్ళిక్కడికి దారి తెలుసుకుని వచ్చే లోపల, మనం రాకన్నెను పెళ్ళాడి, ధనవాసులతో కూడా అంతర్ధాన మవుతాం. తరవాత వాళ్ళు యీ లోయలోని గండ భయండాలకూ, కొండ చిలవలకూ, క్రూర మృగాలకూ ఆహారం కావలసిందే!" అన్నాడు కింకరుడు.

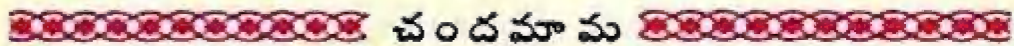
"అఁ, రాకన్నె! కింకరా, ఆ మాటే మరిచాను. అమావాశ్య యింకా పదమూడు రోజులున్నది. ఆ రాత్రిగాని నాకు ఆ కన్నెతో లగ్నం కుదరదు. ఇప్పుడు లోయలో రెగిన గడదీడకి ఆ అందాల హంస నిద్ర మేలు కుని కలవర పడుతున్నదేమో చూడు," అన్నాడు బగభోజి.

కింకరుడు పెద్దగా నవ్వి నవ్వి ఆ యింది. ఆ తరవాత వాడు పెద్దగా గొంతెత్తి, "గురే, ఆ కన్నె...కల్పకవల్లి... అందాల హంస కాదు, భయంకర బెబ్బురి! తన తండ్రి బ్రహ్మపురం రాజు, ఆయన గురువూ కలిసి వచ్చి తనను కాపాడగలరనే యింకా భ్రమిస్తున్నది. అందుకే మిమ్మల్ని

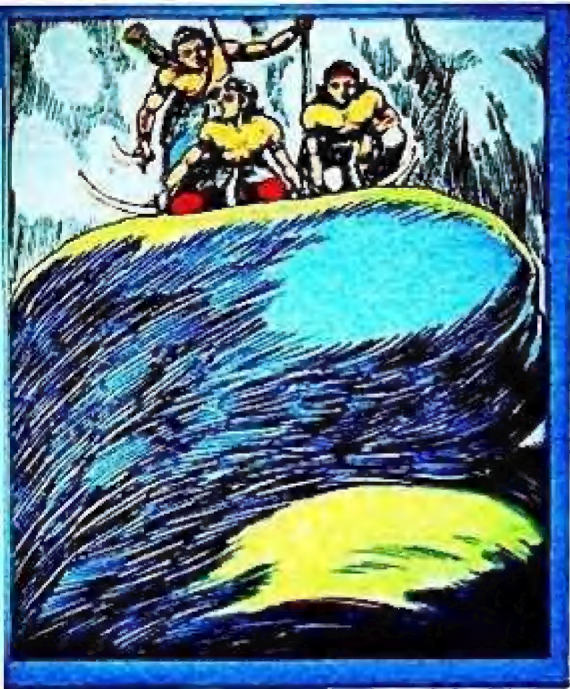


చులకన చెసి మాట్లాడుతున్నది. అవిడి క్కాస్త, ఈ రాకాసిలోయ అంటే బెదురు పుట్టటం అవసరం, మీరలా వూరుకోండి," అన్నాడు కింకరుడు.

ఆ తరవాత అంతా నిశ్శబ్దం. లోయ కింది భాగం నుంచి వచ్చిన యీ సంభాషణ అంతా విన్న శేకపుడూ, బయ్యమల్లూ, కోయ గోమాంగ అశ్వర్యంతో, భయంతో కంపించి పోయారు. ఒకటి రెండు క్షణాలపాటు మాట్లాడదామన్నా ఎవరికీ గొంతు పెగిలింది కాదు. ఆఖరికి బయ్యమల్లు కంపిస్తున్న కంఠ స్వరంతో మెల్లిగా, "విన్నావా, శేకవా?" అని అడిగాడు.







"విన్నాసు. మనకంటే ముందే యిక్కడికి మాంత్రికుడో ఎవరో చెరిగిపోయింది. వాడి స్వాధీనంలో మన బ్రహ్మపురం రాజు కూతురు కల్పకవల్లి పున్నది. వాడు, మనం వచ్చిన ధనరాసుల కొనమే యిక్కడ కాపలా చేశాడు," అన్నాడు కేశవుడు.

జయమల్లు ఏమీ మాట్లాడ లేదు. అతడు అలోచనలో పడ్డాడు. అదృష్టవశాత్తూ, వాళ్ళకు కొంచెం దిగువగా కొండ అంచు నుంచి బయటికి పోయేందుకు వచ్చిన రాళ్ళు కొన్ని కనిపించినై. రిగ్ మీది నుంచి నిశ్చయంగా వారి మీదికి జారి ముగ్గురూ, చీకట్లో చుట్టూ కలయ చూస్తూ కూచున్నారు.



"మనం బ్రహ్మపురం వదిలి చాలాకాల మైంది. ఈ లోపలి అక్కడ చాలా మార్పులు జరిగినట్టుంది. రాజకుమారి కల్పకవల్లి, ఈ రాకాసిలోయ ఎలా చేరింది? ఈ జగ భోజి ఎవడు? కింకరు డనే వాడు వాడి ఇమ్మడిలా పున్నాడు. మనం రాకుమారిని రక్షించ గలమా, జయమల్లూ?" అన్నాడు కేశవుడు.

జయమల్లు కేశవుడి మాటలు విని జవాబిచ్చే స్థితిలో లేదు. అతడు, జగభోజికి, కింకరుడికి జరిగిన సంభాషణ వెనక పున్న రహస్యం ఏమిటో తెలుసుకు నేందుకూ, 'పులిరాజు' అన్న జగ భోజి మాటల ఆర్థం కనుక్కునేందుకూ ఆలోచిస్తున్నాడు.

"కేశవా! ఈ సంగతేమైనా నీకు గుర్తు పున్నదా? మనం బ్రహ్మపురం దగ్గర కొండల్లో పున్నప్పుడు, బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు కాలభైరవుణ్ణి నీ మీదికి ఆవాహన చేశాడు. అప్పుడు నీవు ఆ మైకంలో కొన్ని రహస్యాలు చెప్పావు. అవేమిటో తరవాత నేను నీకు చెప్పాను," అన్నాడు జయమల్లు.

కేశవుడు అనుమానంగా జయమల్లు కేసి చూస్తూ తలాడించి, "ఆ గొడవేమీ నాకు అంతగా గుర్తు లేదు. ఈ రాకాసిలోయలో ధనరాసులున్న వన్న సంగ తెక్కటే నాకు బాగా జ్ఞాపకం పున్న విషయం!" అన్నాడు.

**చందమామ**







అప్పటి వరకూ వాళ్ళిద్దరి సంభాషణా వింటూ, నిశ్చేష్టులై కూచుని వున్న కొయ గోమాంగ్, హఠాత్తుగా ప్రాణం వచ్చిన వాడిలా కేకపుడి కేసి తల తిప్పి, "నా కళ్ళకు లోయ కావల ఎక్కడో దీపాల వెలుగు కనిపిస్తున్నది. చెవులకు ఏనుగులు ఘోరం వినబడుతున్నాయి." అన్నాడు.

"నా కలంబి కాంతులు గాని, ధ్వనులు గాని వినిపించటం లేదు. నన్నెదో ముత్త ముంచేస్తున్నది. నా కీ చాకాసిలోయలోని బంగారమూ వద్దు వెండి వద్దు. ప్రాణం విసిగిపోయింది. చావంటే నాకేం భయం లేదు—కాని, చచ్చే ముందు ఒక్కసారైనా మా అయ్యను చూడగలిగితే, ఎంత బాపుం డును!" అంటూ కేకపుడు కళ్ళు మూసు కుని, వెనక్కు చేరగిలబడి పోయాడు.

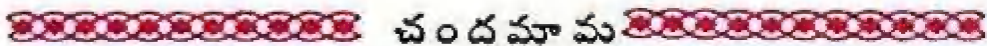
బయటల్లా కేకపుడి భుజం పట్టుకుని లారిత్రా, "నిమిత్తాహ పడకు, కేకవా! ఎన్నో భయంకర ప్రమాదాలను ధైర్యంగా ఎదుర్కుని, బయింది యిక్కడికి చేరాం. జగదాజి, వాడి శిష్యుడు కింకరుడి సంభాషణ విన్న తరవాత నాకు మన కష్టాలు తీరే సమయం ఆసన్నమయిందని నమ్మకం కలుగుతున్నది. మనం, నీ ముసలి తండ్రినే కాదు, బ్రహ్మపుర రాజునూ, రాజ గురు



వునూ—అందర్నీ చూడగలగవచ్చు. ఈ లోయలోని నిధులు మాత్రం మనవి. అవి సంపాదించే శక్తి మనకే వున్నది. వాటి మీది హక్కు కూడా మనదే, యిందులో సంశయించటాని కేమి లేదు," అన్నాడు.

"భవిష్యత్తు మన కనుకూలంగా వున్నదని, అంత నమ్మకంగా నీ వెలా చెప్ప గలవు?" అని అడిగాడు కేకపుడు.

బయటల్లా పి కినికాలం తల పంకిస్తూ పూచుకుని తరవాత, చిన్న గొంతుతో, "కాల బైరుపుడు నిన్నావేసించినప్పుడు, నీవు బ్రహ్మ దండి మాంత్రికుడితో అన్న మాటలివి: 'వింధ్యారన్యాల కవతల ఒక గొప్ప కొండ







లోయ పున్నది. అదే రాకాసిలోయ! ఆ లోయలో ఒక చోట ఎత్తయిన ఒక రావి చెట్టు, దాని కింద ఒక పాము పుట్ట...ఎండి మోడుగా పున్న చెట్టు వెన్నెల రాత్రి ఫల పుష్పాలతో నిండి పోతుంది...పులిచాటును చంపి, చర్మం వరిచి, దాన్ని...'ఆ తరవాత బ్రహ్మపుర రాజగురువు తన మంత్రశక్తితో నీ నేరు కట్టేశాడు,' అని చెప్పాడు.

"అంతా బాగానే పున్నది. మనం రాకాసి లోయ చేరామన్న సత్యం ఒక్కటి తప్ప, తతిమ్మా మాటల్లో పున్న నిజమెంతో యింత వరకూ సూచనగా నైనా బయటపడలేదు," అన్నాడు కేశవుడు నిస్పృహగా.

"కాలచైరవుడు ఆ వెళించినప్పుడు, సుప్త చెప్పిన ప్రతి ఆకీరం నిజమై తీరు తుంది. ఇంతకు ముందు జగచోజి అన్న మాటల్లో 'పులిచాటుకూడా మెల్లున్నాడు!' అన్న వదం ఆర్థం ఏమిటి? మనం సూర్యోదయం కాగానే లోయలోకి దికి, ఏదో విధంగా ఆ పులిచాటును చంపబోతున్నాం. తరవాత దాని చర్మం వరిచి, దాన్ని..."

జయమల్లు మాట ముగించే లోపలే, వాళ్ళు కూర్చుని పున్న కొండరాళ్ళకు దిగు వగా పెద్దపులి భయంకరంగా రంకె వేసింది. ఆ ధ్వని వింటూనే ముగ్గురూ తలలు వంచి కిందికి చూశారు. వాళ్ళకు నివృ రవ్వల్లా కనికణ బాదుతూ మెరుస్తున్న రెండు కళ్ళు లోయ అడుగున కనిపించినై.

"అదే పులిచాటు! ఆ మెరుస్తున్న కళ్ళు మనం చూడ గలుగుతున్నామంటే, అది మోర ఎత్తి, మన కేసే చూస్తున్న దన్న మాట!" అన్నాడు కోయ గోమాంగ్.

"మన నది గుర్తించింది, దాన్ని మనం గుర్తించాం, దావుంది! ఒకళ్ళ నెకళ్ళు చంపుకునేందుకు వెతుక్కోవలసిన క్రమ తప్పింది. గోమాంగ్! నీ దగ్గర విషం వూనిన అంబులు పున్నవి గదా?" అన్నాడు జయమల్లు.

చందమామ





"పున్నది. ఇప్పుడే పురి వెట ప్రారంభిద్దామంటావా, మల్లా?" అని అడిగాడు కొయ గోమాంగ్.

"వెటకు యిది సరైన సమయం కాదు. ఈ చీకట్లో, మనం చంపిన పులిరాబాను జగభోజి ఎత్తుకు పోవచ్చు. మనం దాన్ని కొంచెం రహస్యంగా చంపాలి. అది మనసు విడిచి పారిపోతుందన్న భయం లేదు. మన వాసన దీక్ష కట్టింది గనక మనం దానికి గుర్తు: దాని మెరిసే కళ్ళు చూకాం కనక, మనకు అది గుర్తు. ఎవర్నూ ఎవరు చంపి చర్మం పులుచుకోగలమో ఉదయం కాగానే చూద్దాం. ఆ తరువాత జగభోజి ఆంతు

తెచ్చాలి," అన్నాడు జయమల్లు నిబ్బరంగా. గోమాంగ్, జయమల్లులు సంభాషిస్తున్నంతసేపూ కేశవుడు నిశ్చలంగా కూచుని వున్నాడు. వాళ్ళిద్దరి సంభాషణ అగిహాగానే అతడు, జయమల్లు కేసి అక్కర్లంగా చూస్తూ, "మల్లా, నాకేం మరి పాపటం లేదుగదా! మేలుకుని వుండే కలలు కంటున్నానెమో అని భయంగా పున్నది. లోయ కావేరి నుంచి ఏమిటా ధ్వనులు? వింతగా వుండే!" అన్నాడు.

"నీకూ, ఏనుగుల మీంకారం లాటి ధ్వనులు వినబడుతున్నవా?" అని ప్రశ్నించాడు, జయమల్లు.







"ఏనుగులు చేసే ఘంకారాలే కాదు, ఎక్కడో గంటల చప్పుడు కూడా విన్నట్టు తున్నది. ఏమంటావ్, గోమాంగ్? ని కలాటి ధ్వను లేమైనా విన్నట్టుతున్నవా?" అని అడిగాడు కేశవుడు.

"ఇదంతా ఏదో మాయలా వుంది. నాకు గంటలు మోగుతున్న ధ్వనే కాదు, గాలి మోగుకొస్తున్నట్టు, ఏదో మాటలు కూడా విన్నట్టు ఉన్నవి. నన్నడిగితే, యిదంతా ఏదో మంత్ర ప్రభావం వల్ల మనకు కలుగుతున్న భ్రమ అంటాను," అన్నాడు గోమాంగ్.

కొయ గోమాంగ్ మాటలు జయమల్లులో రకరకాల ఆలోచనల్ని లేకెత్తించినై. గోమాంగ్ అన్నట్టు ఈ రాకాసిలోయ అంతా మంత్రగ్రస్తమా? బగభోజి బ్రహ్మపుర రాజు కూతురు కల్పకవల్లిని, ఏవిధంగా యిక్కడికి తీసుకు రాగలిగాడు? ఈ లోయలో నుండి కాలు బయటికి పెట్టకుండానే, వాడెవ్వరూ సాధించాడా?

జయమల్లు అంతు దొరకని యిలాంటి ప్రశ్నలకు సమాధానాల కోసం సతమత మవుతుంటే, కేశవుడు తన తండ్రి యీ సమయంలో యిక్కడ వుంటే, ఎంతో బావుండేదని ఆలోచిస్తున్నాడు. కొయ గోమాంగ్ తమ నాయకులైన గడేబంగ్ వస్తే, రాజకుమారి బగభోజి చెర నుండి విముక్తురాలు కాగలదని యోచిస్తున్నాడు.

రాకాసిలోయకు యీవలి వైపున ఆ ముగ్గురు మిత్రులూ ఎవరి ఆలోచనల్లో వారుండగా, లోయకు అవల నున్న మైదానంలో బ్రహ్మపురం రాజు, రాజగురువు సైన్యం మధ్య తమ కోసం నిర్మించబడిన డేరాల్లో కూచుని ముందుకర్తవ్యం గురించి చర్చలు జరుపుతున్నారు. వాళ్ళను వట్టుకున్న సమస్య; సైన్యంతో రాకాసిలోయ లోకి దిగటమా? లేక కొద్దిమంది అంగరక్షకుల్ని వెంట తీసుకుని లోయలోకి ప్రవేశించటమా? అన్నది. —( ఇంకావుంది )







34

[ గణాధారి ముఖవాక్య జారినందుచేత అతడు మృతులకు, రాకాని లోయలో, జగభోజి, కింకరుడూ జరిపిన సంతాపాన్ని వినిపింపింది. వాళ్ళకు పురిరాజు కూడా కనిపించింది. లోయ కవచం ప్రస్థంబం వచ్చి చెంస బ్రహ్మపురరాజు, తన గురువుతో లోయలోకి ఎలా ప్రవేశించటం అన్న విషయమై సంప్రదిస్తాడు. —తరువాత]

కొంత చర్చ జరిగిన మీదట బ్రహ్మపుర రాజు, "గురువర్యా! ఈ సరికే జగభోజి మన రాక తెలుసుకుని వుంటే, వాడు అమ్మాయితో సహా లోయ వదిలి పారిపోయే ప్రమాదం వున్నదని నేను భయపడు తున్నాను," అన్నాడు.

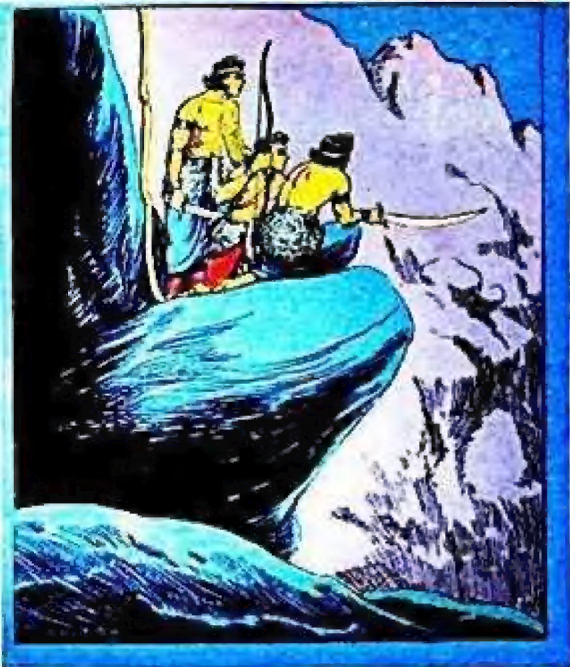
రాజగురువు కొంచెం ఆలోచించి, తల పంకిస్తూ, "మహారాజా! మీరు ఆలాంటి భయాలేమీ పెట్టుకోకండి. మన రాక జగభోజికి తెలియదనుకోవటం పొరపాటు.

అదనిలో కల్పకవర్ణిని వాడు పట్టుకున్నప్పుడు అన్న మాటలు, అమె చెరిగిపోయి స్పష్టం గానే విన్నారు. ఈ రాబోయే అమావాస్యకు గాని, వాడి దీక్ష నెరవేరదు. అప్పటివరకూ ఎన్ని ప్రమాదాలొచ్చినా, వాడు యీ రాకాని లోయలోనే వుంటాడు. ఒక చేత వాడు అఖరి నిమిషంలో భయపడి పారిపో దలిచినా, మనం కాపుంచిన, గురు మోనానందుడూ, కోయ గణేశంగ వాడి ప్రయత్నం సాగ నివ్వరు," అన్నాడు.

‘చందమామ’







రాజగురువు అన్నట్టే గుడి మౌనానం దుకా, కొయ గడబంగ తమ తమ అనుచరులతో రాకాసిలోయ నుంచి పైకి ఎక్కి పారిపోయేందుకు ఏలున్న చాచులన్ని వేయి కళ్ళతో కాపలా కాస్తున్నారని మౌనానందుడి అనుచరుల్లో ముఖ్యులు చిదాచి, శ్వానకర్ణి, కొయ గడబంగ అనుచరుల్లో ముఖ్యుడు, నరమాంస భక్షకుల నాయకుడైన చండ మండూకుడు.

బ్రహ్మపుర రాజు వెంట పిలి కాక పెద్ద సేన కూడా వున్నది. అందులో గజాశ్వద లాలు కూడా వున్నవి. కొయగోమాంగ్ తనకు వినబడుతున్నవని చెప్పి గంటల సవ్య

దులు; ఆ గజసైనిక దళాల్లోని, ఏనుగుల మెడలకు వేలాడుతున్న కంచు గంటలు చేసే ధ్వనులు.

రాత్రి గడుస్తున్న కొందికి, లోయకు కొంచెం ఎగువగా రాళ్ళ మీద కూచునివున్న కేశవుడూ అతడి మిత్రులకు, అన్నివైపుల నుంచి రకరకాల శబ్దాలు వినబడుతున్నవి. పింతారబోసినట్లుగా వున్న వెన్నెల కాంతిలో వాళ్ళకు, దిగువనున్న లోయ స్పష్టంగా కనబడుతున్నది. జయమల్లు లోయ కేసి కొంచెంసేపు పరీక్షగా చూసి, "కేశవా! ఈ వెన్నెల వెలుగులో యిక్కణ్ణింది మనం లోయలోకి దిగటం ఏమంత కష్టంకాదు. నా ఉద్దేశం, ఆ పులిరాజును సూర్యోదయం లోపలే చంపి, దాని చర్మం వలిచి, నువ్వు భరించటం మంచిదని. తెల్లవారితే, మన ఈనికి బగబాచకి, వాడి అనుచరుడికి తెలిసి పోవచ్చు," అన్నాడు.

"నువ్వన్నట్టు ఆ పని ఎంత త్వరగా ముగించుకుంటే అంత మంచిది. ఈ లోయ చుట్టూ ఎవరో చెరి, మన కంటే ముందుగా లోయలోకి దిగే ప్రయత్నంలో పున్నారని నా అనుమానం. వాళ్ళు శత్రువులో, మిత్రులో మనకు తెలుసుకునే అవకాశం లేదు," అన్నాడు కేశవుడు.

చందమామ







ఆ తరువాత ముగ్గురూ, కోయగోమాంగ దగ్గరవున్న విషం పూసిన అంబులను సమా సంగా పంచుకుని, ఎగుడు దిగుడుగా వున్న రాళ్ళ మీది నుంచి, అడవి తిగసు ఆనరాగా పట్టుకుని, లోయలోకి దిగారు.

లోయ అంతా నిశ్శబ్దంగా వున్నది. ఉండి వుండి ఎదో ఒక మహా వృక్షం మీది నుంచి గండభయంకరమైన ఒకటి వికృతంగా అరుస్తున్నది. నల్లని చెట్ల నీడలూ, ఆ నీడల్లో ఆటూ యటూ ఎగిరే మిణుగురుప్రకటనలూ తప్ప, పులిరాబు అక్కడ వున్న సూచన లేమి వాళ్ళకు కనిపించ లేదు.

"పులిరాబు యీ ప్రాంతాలే ఎక్కడో మన కోసం పొంది కూచుని వున్నదని, నా నమ్మకం. ఈ రాళ్ళ దగ్గర వుండటం ప్రమాదం. ఆ కనబడే ఎండిన మోడు చెట్టు కేసి నడవండి," అంటూ బయ్యమ్మలు ముందుకు రెండడుగులు వేశారు.

ఆ క్షణంలోనే ఆ ముగ్గురూ సంక్రమా శ్వరాలతో నివ్వెప్పలైయ్యారు. చూస్తూండ గానీ, ఆ వెన్నెల రాత్రి, అంతవరకూ ఎండి మోడుగా వున్న చెట్టు ఫలపుష్పాలతో నిండిపోయింది.

"శేకవా, మనం జయించాం! ఈ రాకాని లోయలోని ధనరాసులు మనవే. కాలవైర



వుడు నిన్నా వెండి నవ్వుడు చెప్పిన దొకటి నిజమైంది. ఇక మనకు కావలసింది. ఆ పులిరాబు...."

బయ్యమ్మలు మాట ముగించే లోపలే, అశ్చర్యంగా ఆ క్షణాన ఫలపుష్పాలతో నిండి పోయిన మోడు చెట్టు వెనక నుంచి, పులి పెద్దగా బాండ్రించిన చప్పులైంది. మరు క్షణాన శేకపుడు దిల్లు ఆటు కేసి ఎక్కు పెట్టాడు. పులి చెట్టు వెనక నుంచి భయం కరంగా మరోసారి అరిచి, పంబా పైకెత్తి. శేకపుడి కేసి లంఘించ దొయింది. శేకపుడు విషబాణాన్ని గురి చూసి, పులిరాబు రెండు కళ్ళ మధ్య తగిలెదా కొట్టాడు.

చందమామ





పులి ఒక్కసారి గొండ్రించి, చాపచుట్టలా పక్కకు పదిపోయింది. కేశవుడూ, బయ్య మల్లూ, గోమాంగ్ పరుగు పరుగున వెళ్ళి వారి కాళ్ళూ సదుమూ పట్టుకుని పైకి లేచి నెత్తారు. బయ్యమల్లు చిన్నగంటులో, "నిక్క బ్రంగా సాధ్యమైనంత త్వరగా ఏదైనా గుహ లోకి పవండి. జగభోజ మనం పులి రాజును చంపిన సంగతి యిప్పుడే గ్రహస్థై ప్రమాదం. దీని చర్యం వలన, కేశవుడు ధరిస్తే తప్ప, మన చెబ్బ కక్కడ తిరుగు వుండదు," అన్నాడు.

ఆ ముగ్గురూ చచ్చిన పులి రాజును మోసుకుని, చాపుల నున్న ఒక గుహలోకి

చెరింతలో జగభోజ కంతం కర్కశంగా విని పించింది. "ఎమిరా కష్టా, కింకరా! ఈ పులిరాజు నాకు నిద్రలేకుండా చేస్తున్నాడు! పాపం, ఆ రాకన్న ఎంతగా బాధ పడుతున్నదో! ఎందుకా గొండ్రిపులూ గొండ్రింపులూ?" అని కేకపెట్టాడు.

"అంతా తెల్లవారి తెలుస్తుంది, గురో! ఆ రాజు అబదున పెట్టిన కేక వింటే—అది గొండ్రింపుగానూ లేదు, గొండ్రింపుగానూ లేదు—గొంతులో ప్రాణ మేదో గురగుర మన్నట్లున్నది. మీరు యిక హాయిగా నిద్ర పొండి, ఉదయమే, చూసుకుందాం," అన్నాడు కింకరుడు.







గుహలో ప్రవేశించిన శేకపుడూ, జయమల్లూ, గోమాంగ కలిసి, కిణాబ మీద పులి రాజు చర్యం వలిచారు. జయమల్లు ఆ చర్యాన్ని శేకపుడికి నడుం దగ్గర నుంచి తెప్పి, భుజం మీదుగా చుట్టాడు. కోయ గోమాంగ శేకపుడి యీ కొత్త వేషం చూసి, ఎక్కడలేని ఉత్సాహంతో, "శేకవా, యిప్పుడు నీ రూపం చూపరుల్లో భయం, భక్తి కూడా రేకెత్తించేలా వున్నది. ప్రయత్నిస్తే సువ్య మా కోయబాతి కంతా నాయకుడివి కాగలవు," అన్నాడు.

"అలాంటి ప్రయత్నాలు చేసే తరుణం యింకా రాలేదు." అంటూ జయమల్లు గుహలో నుంచి ఓమారు బయటికి తొంగి చూసి, "ఇక మనం యిక్కడ పాధించ వలసింది ఒకే ఒక కార్యం వున్నది. కాల బైరవుడు చెప్పిన, ఆ పెద్ద రావిచెట్టూ, దాని పాదంలో వున్న పాముపుట్టా యీ లోయలో ఎక్కడున్నదో కనుక్కోవాలి," అన్నాడు.

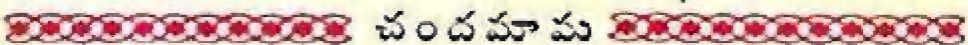
"ఆ గుర్తుల్ని బట్టి మనం రావిచెట్టును కనుక్కోవచ్చు. అక్కడ వున్న ధనరాసుల్ని తవ్వకు పొవటం కూడా వెంటనే చేద్దామంటావా?" అని అడిగాడు, కోయ గోమాంగ ఉత్సాహంగా.



జయమల్లు అతడి ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పకుండా, చెవులు ఓక్కించి వినసాగాడు. దూరంగా ఎక్కడో మనుషులు అటుకేసే నడిచి వస్తున్న సవ్యడి అవ్వడంగా అతడికి వినిపిస్తున్నది.

"ధనం మాట తరవాత. ముందు రాజ కుమార్తెను, ఆ జగభోజి దారి నుంచి కాపాడాలి. మనం, అమె రాజ్యపాదులం!" అన్నాడు శేకపుడు అవేళంగా.

జయమల్లు, శేకపుణ్ణి సమీపించి భుజం మీద చెయ్యివేసి, "శేకవా! కాస్త గొంతు తగ్గించి మాట్లాడు. ఈ లోయలో జగభోజి, శింకరులతో పాటు మరెవరో కూడా వున్నా





రని నా అనుమానం. బాగ్రతగా విను...  
 ఏవైనా, అడుగుల చప్పుడులు..."

జయమల్లు మాట పూర్తి కాకుండానే,  
 అల్లంత దూరం నుంచి పెద్దగా పిలుస్తున్న  
 ఒక గొంతు వినిపింది: "సోదరా, జగ  
 భోజీ! నువ్వెక్కడ? నేను యిక్కడికి తిరిగి  
 వచ్చాను. ఈ చాకానిలోయలో నీ కంఠ  
 ధ్వని, పులిచాటు రంకెలూ విని, నా చెవు  
 లకు వచ్చిన తుప్పు పడిరించు కుండా మను  
 కున్నాను. కాని మీ రెండు గొంతులూ  
 వినిపడవే?"

ఆ వెంటనే జగభోజి గొంతు పెద్దగా జవా  
 బిచ్చింది: "సోదరా! ఎవరు? బ్రహ్మ

దండేనా? అహా, ఎంత అదృష్టం!  
 ఎన్నాళ్ళకు తిరిగి వచ్చావు!"

కేళవృథా, జయమల్లు, కోయగమాంగ  
 ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు. వాళ్ళకు  
 బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడి గొంతు ధయో  
 శ్చర్యలను కలిగించింది. సమయానికి  
 యా దుర్మారుడూ యీ లోయ చేరాడన్న  
 మాట! ఇప్పుడెమిటి కర్తవ్యం?

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు, జగభోజి నిజ  
 ఏంచే గుహను చేరిన గుర్తుగా, అటువైపు  
 నుండి, మాటల ధ్వనులు వినిపడసాగినై.  
 ఒకటి రెండు నిమిషాలు గడిచిన తరువాత,  
 బ్రహ్మదండి గొంతుస్థాయి కాస్త పెంచి,







"జావరా! నువ్వు, ఆ బ్రహ్మపుర రాకన్నె కల్పకవల్లిని అవహరించుకుని యిక్కడికి తెవటంలో పెద్ద ప్రమాదాన్ని కొని తెచ్చు కున్నావు. బ్రహ్మపుర, కపిలపుర రాజ్యాల్లో నివసించే, అనాది అటవిక జనాభను వెంట బెట్టుకుని, అమె తండ్రి మన రాకాని లోయను చుట్టు ముట్టాడు. నేను, నీ రక్షణకుగాను, పులుగురాయుడనే ఒక పక్షి తల చెధవతో కలిసి ఒక రహస్య సారంగ మార్గాన యిక్కడికి వచ్చాను," అన్నాడు.

"నా కైమం గురించి, నువ్వు పడిన అడుదా చూసి, నాకు చాలా సంతోషం కలుగుతున్నది. మనం యిద్దరం ఎంత బేదన్నా, పాతిక ముస్తా సంవత్సరాలు, యీ లోయలో ఒకే గురువు దగ్గర మంత్ర శాస్త్రం అభ్యసించాం. సరి, యంతకూ నువ్వెళ్ళిన పని, ఏమయింది?" అని అడిగాడు జగభోజి.

జగభోజి ప్రశ్నకు, బ్రహ్మదండి ఛిత్కారం చేసి, "మనం గురువు గురువు అనుకునే ఆ నీచుడు, చచ్చి ఎక్కడున్నాడో గాని—వాడు మనకు మనసిద్ధి మంత్ర శాస్త్రం బోధించ లేదు. బ్రహ్మపుర రాజ్యం లోని ఒకానొక కొండలో కాలభైరవుణ్ణి ప్రతిష్ఠాపన చేసి, మనకు కావలసిన బాతకుడు, నపుతున్నది.



కేశవు డనేవాణ్ణి పట్టుకుని, వారి చేత యిక్కడ దొరికే ధనరాసుల విషయం చెప్పించే ప్రయత్నం చేశాను. కాని, నా పని పూర్తయే లోపలే, బ్రహ్మపుర రాజగురువు తన మంత్రకత్తితో అక్కడ వున్న అందరి నోళ్ళూ కట్టేశాడు," అన్నాడు.

ఆ తరువాత జగభోజీ, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడూ కలిసి లోయలోకి కొంత దూరం వెళ్ళి, అక్కడ చెల్ల కింద కూచుని వున్న పులుగురాయుణ్ణి, స్థూలకాయుణ్ణి, జితశక్తివర్మలను కలుసుకున్నారు. ఆ సమయంలో తూర్పు దిక్కు కొంచెం తెలతెల్ల నవుతున్నది.





"ఇక మనం లోను మధ్యకు పోదాం. ధనరాసులు నిశేపమై వున్న రావిచెట్టా, ఆ పాము పుట్టా ఎక్కడున్నదో. నాకు తెలుసు!" అంటూ బగభోజి ముందుంది దారి తీశాడు.

బగభోజి, బ్రహ్మాదండితో కలిసి గుహ విడిచి పోవటం, రాజకుమారికి కింకరుడి కావలా సంగతి—అంతా కేకవుడూ అతడి స్నేహితులూ చూశారు. వాళ్ళకు చికల్లా ఒక గుహ ముందు ఆటూ యటూ పచారు చేస్తున్న కింకరుడి అకారం కనబడింది.

వాళ్ళు ముగ్గురూ, కింకరుడు కావలా కాస్తున్న గుహ దగ్గరకు వెళ్ళేసరికి, కింకరుడు గుహ ముందు బయట అగి, గుహలో వున్న కల్పకవల్లి నుద్దేశించి, "హే రాకుమారి! బ్రహ్మాపుర రాజ్యంలోని సరస్సు దగ్గర చూడగానే, నిన్ను నేను ప్రేమించేశాను. నువ్వు మా గురువు బగభోజిని ఎలా ప్రేమించి వివాహమాడతావో, నాకర్థం

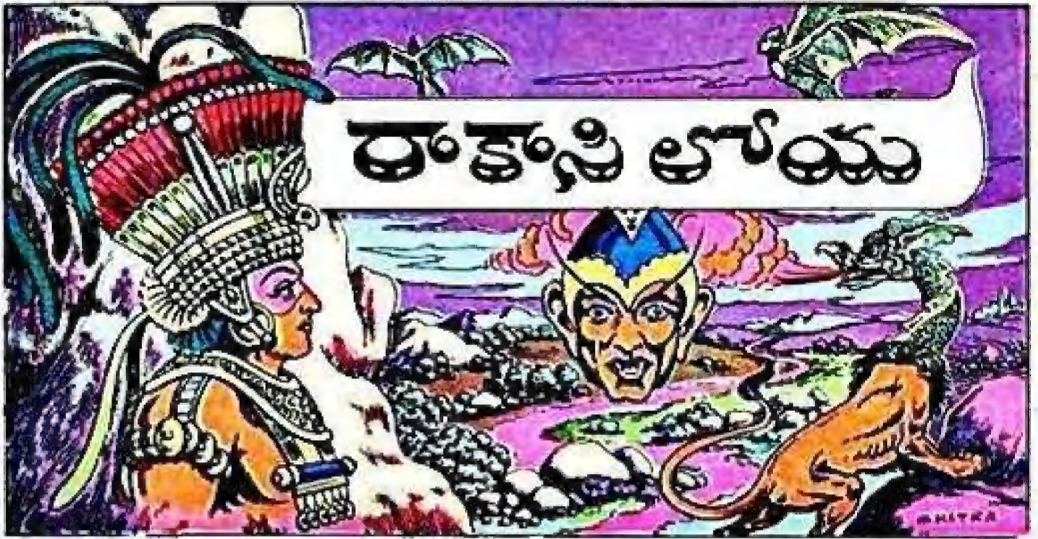
కావటం లేదు. అడవిపంది కొరల్లా వున్న వాడి వళ్ళూ, దబ్బనాల్లా పైకి లేచిన వాడి కనుబొమలూ, నెత్తిన చింకికుళాయి—ఏ కన్య అయినా వాణ్ణి ఎలా ప్రేమిస్తుంది? నన్ను, చూడు! ఈ తలలో వున్న ఈకలు రాజభేదండానివి! వాటిని సంపాదించేందుకు నేను చేసిన పాపాసం..."

కింకరుడు మాట మధ్యలోనే పెద్దగా అరవబోయి, ప్రాణం కడబట్టుతున్న వాడిలా కీచు మన్నాడు. దానికి కారణం, కేకవుడు ఉచ్చు దిగించి విసిరిన అడవితిగ, గురిగా వాడి కంఠానికి పడి చీల్చబడుతున్న పావటం.

"కేకవా! వాడు ఉచిరాదక చచ్చేట్టు న్నాడు. వాడితో మనకు కొంత పని వున్నది. ఆ ఉచ్చు కాస్త వదులు చెయ్యి," అంటూ బయటపడ్డ రాళ్ళ చాటు నుంచి ముందు కురిశాడు. కేకవుడు, కింకరుడి మెడకు దిగుసుకు పోయిన ఉచ్చును వదులు చెశాడు. —(ముగింపు వచ్చే సంచికలో)







## 35

[కేశవుడూ వాళ్లు రాకానిలోయలోకి దిగి, పురిరాజును చంపారు. అతే సమయంలో బ్రహ్మాదండి మాంత్రికుడు అక్కడికి వచ్చి, జగభోజిని వెంటబెట్టుకుని, లోయ మధ్యకు బయలుదేరాడు. కల్పకవర్ణి బంధింపబడిన గుహను కాపలా కాస్తున్న కింకరుడి మెడకు, కేశవుడు ఉచ్చు చిగించాడు. బయటల్లు గుహను సమీపించాడు. —తరవాత]

బయటల్లు గుహ ముందుకు వెళ్ళి, జగభోజి మాంత్రికులను సంహరించ "ఓ రాకుమారి కల్పకవర్ణి! యిదే నీకు బోతున్నాం. మీ ఆజ్ఞ ఏమిటో సెల మా సమస్యలు. అక్కడ వున్న ముగ్గురం వివ్వండి!" అన్నాడు. కూడా మీ దేశ పౌరులమే. కేశవుడని పిలవ బయటల్లు యిలా అనగానే గుహలో బడె యువకుడు, మా నాయకుడు. నా పేరు చిన్న సవ్వడి అయింది. ఆ వెంటనే, జయమల్లు, గోమాంగ్ మా ప్రిహితుడు. ఉదయసూర్యుని కాంతిలో, ధగధగ మెరిసి దుష్టుల సలహా విని, మీ తండ్రి మమ్మల్ని పొతూ, పడపారు పదిహేడేళ్ళ బవ్వని దేశద్రోహులుగా ప్రకటించినా, మేము ఎవ్వ గుహలో నుంచి బయటికి వచ్చింది. ఆమె టికి దేశభక్తులమే. దుష్టులైన బ్రహ్మాదండి, రూపలావణ్యాలు కేశవుడి కళ్ళకు మిరు

'చందమామ'







తెలుసు. మీరు, నన్ను కాపాడిన వాళ్ళు గనక, మిమ్మల్ని అజ్ఞాపించే హక్కు నాకు లేదు. నాకూ, ఒక ఆయుధం యివ్వండి. లోయలోకి వెళ్ళిన ఆ దుష్టుల్ని వేచాడెందుకు, నేనూ వస్తాను,” అన్నది.

కేశవుడు మూడు మాటాడకుండా, తన దగ్గర వున్న కత్తిని కల్పకవర్ణికి అందిస్తూ, “రాకుమారి! ఈ కత్తి మీరు తినుకొండి, ఈ బాణాలు నాకు చాలు!” అన్నాడు.

జయమల్లు కేశవుడి చేతిలోంచి అదని తీగ ఉచ్చును అందుకుని, కింకరుడి కేసి పళ్ళు కొరుకుతూ చూసి, “కింకరా! నీకు, నీ ప్రాణ మంటే ఎక్కువ తిపా? లేక నీ గురువు రక్షణ ఎక్కువ తిపా?” అని అడిగాడు.

“మహాగురో, నన్ను చంపకండి! నా కి భూప్రపంచంలో, నా ప్రాణానికన్న ఎక్కువ మదురమైంది, విలువైంది మరేం లేదు,” అన్నాడు కింకరుడు ఏడుపు గొంతుతో.

“అయితే, నువ్వు ఆ ధనరాసులున్న రావిచెట్టు దగ్గరకు దారి తియ్యి. మోసం చెయ్యి ప్రయత్నించావో, నీ గొంతుకు ఉరి చిగునుకుంటుంది,” అన్నాడు జయమల్లు.

“మహాప్రసాదం, గురుదేవరా! ఆ చెట్టు దగ్గరకు నూటిగా వెళ్ళి దారి తియ్యి

మిట్లు కొల్పినై. అతడు జంత్రపు బొమ్మలా రాకుమారి కేసి చూస్తూ నిలబడిపోయాడు.

కల్పకవర్ణి గుహ నుంచి బయటికి వచ్చి, కేశవుడి కేసి, అతడి చేతిలో బందీగా వున్న కింకరుడి కేసి పీచాచూ చూసి, జగభోజి బలవంతంగా తన తం మీద ముడివేసిన దంతపు కరీబాన్ని లాగి, దూరంగా విసిరి వేస్తూ, “మీ సహాయంవల్ల నేను ఈ దుష్టుల దారి నుంచి బతికి బయటపడ్డాను. మీ రాజ భక్తి నాకు తెలియండి కాదు. బ్రహ్మాదండి కల్పించిన కట్టు కథలు నమ్మి, నా తండ్రి మిమ్మల్ని అనుమానించాడని నాకే కాదు, రాజ్యంలో వున్న చాలా మందికి కూడా





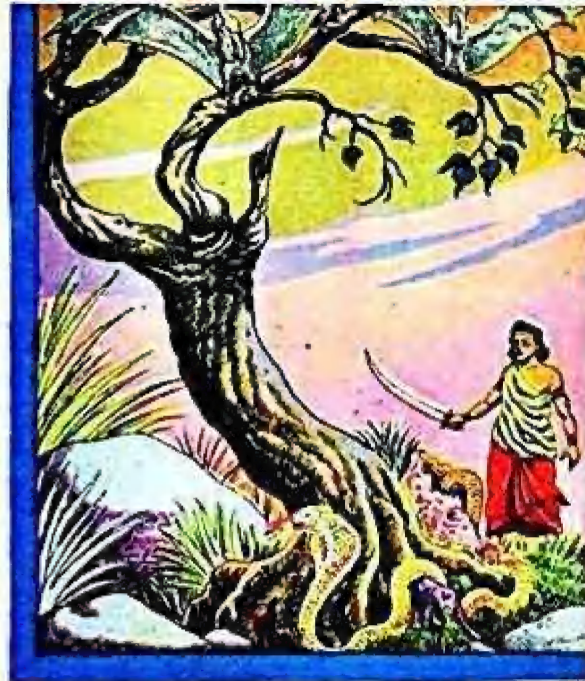
మన్నారా? చుట్టు తిరిగి వెళ్ళి దారి తియ్య  
మన్నారా?" అని అడిగాడు కింకరుడు.

"ఏ దారైనా తియ్యి. నీ గురువుకూ,  
వాడి వెంట వున్న విశాచాలకూ మాత్రం  
మనం అక్కడికి వస్తున్న సూచన తెలియ  
కూడదు," అన్నాడు జయమల్లు.

"ధన్యుణ్ణి, గురుప్రభో! అలాగే చేస్తాను.  
మీ వనైన తరవాత మాత్రం, నా గొంతు  
బిగించి చంపకండి," అంటూ కింకరుడు  
దారి తీగాడు.

ఆ తరవాత వారు వాళ్ళను లోయ  
మధ్యకు తీసుకుపోయారు. అక్కడ ఒక  
చెట్టు కింద వాడాగి, దూరంగా కనిపిస్తున్న  
ఒక ఎత్తయిన రావిచెట్టును జయమల్లుకు  
వేలితో చూపుతూ, "అదే, రాకానిలోయలో  
అంటులేని ధనరాసులున్న రావిచెట్టు. దాని  
పాదంలో ఒక పాము పుట్ట పున్నది. నేనూ,  
నా పాత గురువు దానిని ఎప్పుడో గుర్తించి,  
ఆ ధనరాసుల మీద హక్కున్న జాతకుడి  
కోసం ఎదురుచూస్తున్నాం," అన్నాడు.

గోమాంగ్ యిచ్చిన కత్తి తీసుకుని,  
కేకవుడు రావిచెట్టు కేసి బయలుదేరాడు.  
జయమల్లు తతిమ్మా వాళ్ళంతా, అతడికి  
కొంచెం వెనకగా చెల్లదాటున నక్కుతూ  
కదిలారు. కింకరుడి మెడకు బిగించి వున్న



తిగను లాగి పట్టుకుని, కోయగోమాంగ్  
అతడి వెన్నంటి నడుస్తున్నాడు.

కేకవుడు రావిచెట్టును సమీపించాడు.  
ఆ చెట్టు మొదట్లో ఒక పెద్ద పుట్ట పున్నది.  
చెట్టు పైన వున్న గండభేరుండపకులు కేక  
వుడు అక్కడికి రావటం చూస్తూనే, రెక్కలు  
టపటపలాడిస్తూ, కర్ణకరోరంగా అరిచి నై.  
కేకవుడు పుట్ట దగ్గరకు వెళ్ళి, కత్తితో దాని  
మీద గట్టిగా రెండుసార్లు కొట్టాడు. ఆ వెంటనే  
ఒక పెద్ద కలుగులో నుంచి మహనర్పం  
ఒకటి పడగ విప్పి బుసలు కొడుతూ బయి  
టికి వచ్చింది. ఒకవేళ ఆ సర్పం తన  
మీదికి వస్తుందేమో అన్న అనుమానంతో

చందమామ





కేశవుడు కత్తి ఎత్తి పట్టుకుని, దాని కేసి ఒకడుగు వేశాడు. సర్పం బుసలు కొట్టటం మాని తల వంచుకుని పుట్ట మీంచి దిగి, దూరంగా పోసాగింది. రావిచెట్టు మీద వున్న గండభేయండాలు కొన్ని వికృతంగా అయిస్తూ, దాని మీదికి దూకినై.

మహాసర్పం పెట్టే బుసలూ, దానిని తన్నుకుపో చూస్తున్న గండభేయండాలు చెసే రోదా ఓకీనుకాలం చూసి, కేశవుడు తన కత్తితో పుట్టను తవ్వసాగాడు. ఒకటి రెండు నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచింది. హఠాత్తుగా దాపులనున్న చెట్ల వెనక నుంచి కలకలం బయలుదేరింది. కొరడా చెళ్ళు

మన్నట్టు పెద్ద ధ్వని అయింది. కేశవుడు ఆ ధ్వని వచ్చిన వైపుకు చూశాడు.

[బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడూ, జగభోజీ— వాళ్ళ వెనకగా పులుగురాయుడూ, స్థూల కాయుడూ, జత శక్తివర్మలూ చెట్లదాటు నుంచి పెద్దగా అట్టహాసం చేస్తూ బయటికి వచ్చారు. కేశవుడు కంట బడగానే, బ్రహ్మ దండి మాంత్రికుడు పెద్దగా నవ్వుతూ, "వత్సా కేశవా! నిన్ను కోటిశ్వరుణ్ణి చేయటానికి నే నెన్ని అపస్తలు పడ్డాను! మొత్తం మీద, ఈ చెట్టు పాదంలో వున్న నిధి నిజే పాలకు హక్కుదారువైన జాతకుడివి రానే వచ్చావు. కాలభైరవుడు చెప్పినదంతా సత్య





మైంది. ధనాన్ని కాపలాకాసే మహాసర్పం, అంతా నీ వరం చేసి చక్కకు తప్పకున్నది. ఇక నువ్వవ్వం తెలుగు," అంటూ కేశవుడి కేసి రాసాగాడు. జిత శక్తివర్మలు కత్తులు దూకారు. స్థూలకాయుడు కొరడా ఎత్తి పట్టు కున్నాడు. పులుగురాయుడు చెట్టు మీద పున్న గండభేరువాల కేసి ఆకగా చూశాడు.

కేశవుడు కత్తి తీసుకుని తెచ్చి నిలబడి, బ్రహ్మదండినీ, అతడి అనుచరవర్గాన్ని చూస్తూ, "మీరంతా, పున్న చోటునే ఆగండి. ఒక్కడుగు ముందుకు వెళ్ళారే, నిలుపునా నరికేస్తాను," అన్నాడు, రౌద్రం పుట్టి పడుతున్న గొంతుతో.

ఆ మాటలకు బ్రహ్మదండి, జగభోజీ పొట్టలు పట్టుకుని నవ్వాడు. "మా గడుడ వంశం వాళ్ళ దెబ్బ ఏదికి తెలిదు!" అన్నాడు పులుగురాయుడు.

"నా పూర్వ జానిన యింత ధైర్యంగా మాట్లాడుతున్నాడంటే, అందు కేదో మంచి కారణమే వుంటుంది. ఇక్కడ బరగటోయే రక్తపాతంలో నాకు భాగం వద్దు," అంటూ స్థూలకాయుడు, కొరడాను భుజానికి తగి లించుకున్నాడు.

జిత శక్తివర్మలు ముందుకు వస్తూ, "ఒకళ్ళం ఏడితలా, ఒకళ్ళం ఏడి కాళ్ళూ— ఒక్క చేటుకు నరికేద్దాం," అన్నారు.







కేశవుడు జిత శక్తివర్మల కేసి ఒకడుగు వేసేంతలో, "గురు మోనానందుడికి, బై!" అన్న కేకలు వినిపించినై. ఆ మరుక్షణం లోనే ముసలివాడూ, బిడాలీ క్యానకర్నీ కొద్ది మంది తమ అనుచరులతో, చెట్లచాటు నుంచి బయటికి వచ్చారు. వాళ్ళను చూస్తూనే, "హా! కాలభైరవా!" అంటూ బ్రహ్మదండి మరోవైపుకు పరిగెత్తవోయాడు. ఆటు నుంచి, జయమల్లు తన అనుచరులతో చెట్లచాటు నుంచి బయటికి వచ్చి, బ్రహ్మదండి బలగాన్ని చుట్టు ముట్టాడు.

చేత కత్తిబట్టి ముందుకు వస్తున్న రాకుమారి కల్పకవర్ణిని చూస్తూనే, జగభోజి,

"ఆరే, మోనం! నా కాబోయే భార్య గుహ నుంచి ఎలా బయటపడగలిగింది? ఆ ద్రోహి కింకరు డెక్కడ?" అంటూ అరిచాడు.

"కింకరు డిక్కడే వున్నాడు, గురో! గొంతుకు ఉరిబిగిస్తే, అన్ని రహస్యాల్లా వీళ్ళకు చెప్పి, యిక్కడికి వెంటబెట్టు కొచ్చాను. ప్రాణం తిపి అలాంటిది గురో!" అంటూ కింకరుడు, కోయగోమాంగ పక్క నుంచి కేక పెట్టాడు.

అదే సమయంలో కల్పకవర్ణి కత్తితో బెబ్బులిలా ముందుకురికి, జగభోజి కంఠాన్ని ఒక్క వేటుతో నచుకుతూ, "పాపీ! నీకు యిదే తగిన శిక్ష," అన్నది.

జగభోజి చావు చూస్తూనే, బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు పెద్దగా మూలిగి, "వత్సా, కేశవా! శిష్యా, జయమల్లు! నన్ను చంప కండి. నే నేమైనా పాపాలు చేసివుంటే— అదంతా మీ యిద్దరి మంచికే చేకాను. ఇక్కడున్న ధనరాసులన్నిటికీ వారసులు, మీరు," అంటూ బాపురుమన్నాడు.

ఈ లోపల కేశవుడు, తన తండ్రి కేసి పరిగెత్తి, "అయ్యో, నిన్నీ జన్మలో మరి చూస్తాననుకో లేదు," అంటూ కావలింఛు కున్నాడు. ముసలివాడు మాట్లాడేందుకు గొంతు పెగలక, కళ్ళవెంట అనందబాష్పాలు







రాల్చాడు. ఆ తండ్రి కొడుకుల ప్రేమ చూసి కల్పకవల్లి, ఎంతో ఆనందపడింది.

బిడారి, క్వానకర్ణి, కేశపుడి దగ్గరకు వచ్చి, "కేశవా! నువ్వు, నీ మిత్రులూ రెక్కల మనుమలను హత మార్చటానికి, మాకు చేసిన నహయానికి కృతజ్ఞతగా, నీ తండ్రికి, ఆతడి అనుచరులకూ, మా చేత నైనంత నహయం చేశాం," అన్నారు. కేశపుడు ఆ ఆదవిమనుమల నాయకు లిద్దర్నీ ఎంతో ప్రేమతో కొగిలించుకున్నాడు.

బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడూ, పులుగు రాయుడూ, బానిసల యజమాని స్థూల కాయుడూ బంధించబడ్డారు. కింకరుడు తమకు చేసిన నహయానికి సంతోషించి, ఆతడి మెడకు బిగించిన ఉరితాడు తొలగించాడు కోయగోమాంగ్.

కల్పకవల్లి, అక్కడ చేరిన వారందరికీ పరిచయం చేయబడింది. ఆ తరువాత కొంత సేపటికి బిడారి, క్వానకర్ణి వాళ్ళ అనుచరులు తెచ్చిన వార్త విని, బ్రహ్మపుర రాజు, రాజగురువూ అక్కడికి వచ్చారు.

కేశపుడు, రాజుకూ, రాజగురువుకూ, రావితెట్టు మొదట్లో వున్న పాము పుట్ట చూపుతూ, "ఆ పుట్ట తవ్వితే, తమకు అంతులేని ధనరాసులు లభించగలవు.



అందులో నాకు పాలు యివ్వవలసిందని, అడగబోవటంలేదు, మహారాజా!" అన్నాడు.

రాజు, తన కుమార్తె కేసీ, కేశపుడి కేసీ ఓమారు చూసి, వాళ్ళు ఒకళ్ళ నొకళ్ళు ప్రేమగా చూసుకోవటం గ్రహించి, చిరు నవ్వు నవ్వుతూ, "కేశవా, నీ కేడే నా మీద విరోధ భావం వున్నట్టు కనబడుతున్నది. నిన్నూ, నీ తండ్రినీ, నీ స్నేహితులనూ దేశ ద్రోహులుగా ప్రకటించటంలో, నేను పాఠ బాటు చేశానని గ్రహిస్తున్నాను. నా ఒక్కగా నొక్క కుమార్తె కల్పకవల్లి అపహరణ సంగతి తెలిసిన తరువాత, నేను రాజ్యంలో చేయించిన చాటింపు విషయం నీకు తెలియ





నట్టుంది. అమెను తిరిగి తెచ్చి నాకు ఒప్పు చెప్పిన వ్యక్తికి, అమె నిచ్చి వివాహం చేయటమే గాక, అర్థ రాజ్య మిస్తానని కూడా ప్రకటించాను," అన్నాడు.

రాజగురువు, ఒక చేత్తో కేశవుడి భుజాన్ని, మరొక చేత్తో జయమల్లు భుజాన్ని పట్టుకుని, "మీరు పడిన కష్టాలకు మహారాజు కన్న, నేనే ఎక్కువ బాధ్యుణ్ణి. బ్రహ్మదండి వెంట యిద్దరు సైనికుల్ని పంపటం ద్వారా, అతడు రాజభక్తుడని, మీరు రాజద్రోహులని—అనవసరమైన అపవాదు కలిగించాను. ఏది ఏమైనా మీరు మీ శక్తిసామర్థ్యాల వల్ల అన్ని కష్టాలనూ ఎదుర్కుని జయించటమే గాక, రాకాసిలోయలోని ధన రాసుల్ని బ్రహ్మపురరాజ్య పరం చేశాడు. ఆ ధనం వల్ల రాజ్యంలోని ప్రజలంతా సుఖ పడతారు," అన్నాడు.

ఆ తరువాత సైనికులు రావిచెట్టు మొదట్లో వున్న పుట్ట అయిదారదుగులు తవ్వే సరికి,

వాళ్ళకు పెద్ద భూగృహం ఒకటి కనిపించింది. అందులో వున్న వెలలేని రత్న మణి మాణిక్యాలూ, బంగారం, వెండి చూసి అందరూ దిగ్భ్రాంతులయ్యారు. ఆ ధనమంతా సైన్యం వెంట వచ్చిన ఏనుగుల మీదా, బళ్ళ మీదా ఎక్కించబడింది.

తరువాత అందరూ బ్రహ్మపురం చేరారు. రాకుమారి కల్పకవల్లితో, కేశవుడి వివాహం మహా వైభవంగా జరిగింది.

ముసలివాడు ఏ చీకూ చింతా లేకుండా తన కొడుకు కేశవుడి వద్ద వుంటూ, శపఠివితాన్ని హాయిగా గడిపాడు. కొంత కాలానికి రాజు వృద్ధాప్యంలో మరణించగా, కేశవుడు బ్రహ్మపుర రాజ్యానికి రాజై, జయమల్లు మంత్రిగా, కోయగోమాంగ్, చిన్న గడేజంగ్ లు సేనానాయకులుగా తనకు అన్నిటా సహాయపడుతుండగా, చాలా కాలం సుఖంగా రాజ్యపాలన చేశాడు.

—(అయిపోయింది)

